

КОНИ МЕЙСЪН ЕКСТАЗ В ПУСТИНЯТА

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, 1994

chitanka.info

1

Още от първия вълшебен миг, когато очите им се срещнаха в препълнената зала, пренебрегвайки преградите на времето и пространството, Криста инстинктивно усети, че животът ѝ вече няма да бъде същият. Дъхът заседна мъчително в гърлото ѝ и тя почувства как сърцето ѝ спира за миг, развълнувано от напрегнатия, бавен и оценяващ поглед на мургавия непознат. Никога досега не беше виждала мъж като него.

Той се движеше с изящната, чувствена грация на пустинна котка, стройната му фигура с тънък ханш излъчваше тотално мъжествена аура на самоувереност, загатвайки за дълги нощи, изпълнени с чувствени наслади, като копринена сянка, полягаща меко над пясъците под пустинната луна. Неприлично дълги мигли, прави и тъмни, засенчващи едни невероятни изумрудени очи; разкошна гъста коса с цвета на тъмен дъб, високи скули, открояващи се сред едно бронзово лице — красиво лице с черти, които биха засрамили и римска статуя. Устата му беше плътна и чувствена, изваяна в ясни линии, които подсказваха неотстъпчива натура. Дълбоката трапчинка в брадичката му само добавяше още чар към и без това невероятната му привлекателност.

Беше волево лице, чуждо, но все пак познато с начина, по който докосваше една чувствителна струна в гърдите на Криста. Скъпо, прилягащо по тялото облекло, което очертаваше жилести, гъвкави мускули, обвити в податлива кожа. Царствената му стойка моментално привличаше вниманието, както откри за свое върховно притеснение Криста в мига, когато очите ѝ се спряха върху лорд Марк Карингтън, известен още като принц Ахмед, наследник на берберския бейлик Константин, управляван понастоящем от баща му, бей Халид ибн Селим.

Марк Карингтън, внук и наследник на дук Марлборо, наблюдаваше безучастно препълнената бална зала и изумрудените му очи светнаха от удоволствие, когато улови втренчения поглед на

Криста. Беше присъствал на безброй подобни светски събития през четирите години, прекарани в Англия, докато получаваше образование и се сближаваше с благородния си дядо, и неизменно бе страдал от непоносима скука. Въпреки че красивите жени го интересуваха и на свой ред се поддаваха на обаянието на мъжествения млад принц, от тези запознанства неизменно произтичаше само някоя страстна среща с нежния пол, защото според берберския закон техният бей не биваше да се жени за чужденка. А той се съмняваше, че надменните майки на тези дъщери, които нарочно ги тикаха да се запознават с него, биха искали да го видят обграден с харем, който да изпълнява и най-малките заповеди на своя господар. Макар че майка му, англичанка, и царственият му баща изглеждаха щастливи от своя брак, Марк беше достатъчно умен, за да схване, че ако майка му беше имала избор, тя би предпочела да бъде законна съпруга на Селим вместо негова наложница.

Погледът на Марк се задържа върху фигурата на Криста, той се запита коя ли е тя и защо досега не я е виждал. Тънките, извити вежди увенчаваха едни котешки сапфирено-сини очи, средоточие на сърцевидното ѝ лице, а дългите и гъсти златисти ресници само подсилваха интензивността на погледа ѝ. Правият мъничък нос, пълната и съблазнително заоблена уста, изненадващо твърдата брадичка и челюст само изтъкваха деликатните ѝ черти. Вълните на великолепната ѝ коса с толкова рядко срещания се сребърно-златист цвят беше изкусно подредена на върха на изящно оформената ѝ глава и само нежни кичурчета, като че ли небрежно изскубнали се от прическата, ограждаха бузите ѝ, правейки сметановата белота на кожата ѝ да изпъкне още повече.

— Коя е тя? — запита Марк един от двамата мъже, които стояха до него.

Англичанинът, който му отговори, беше Питър Трентън, с когото Марк се бе запознал в реномираното училище, където за известно време учеха и двамата. Бяха станали неразделни приятели и нищо не можеше да помрачи искрената им дружба.

Другият мъж, застанал до Марк, свирепо изглеждащ гигант, чието мрачно изражение сочеше, че е чужденец, беше пазителят, който бе настоял да придружава сина му навсякъде. Омар не само беше невероятно силен, но беше и пустинен шейх от едно воинствено племе,

туареги — номади, които скитаха из алжирската пустиня, освен това и приятел на Халид ибн Селим, избран специално заради предаността и силата си.

— Предполагам, че питаш за русата красавица със синята рокля — каза Питър и в тона му се прокрадна веселост.

Той беше постоянен компаньон на Марк от четири години насам и никога не беше виждал принца да проявява ненужен интерес към някоя жена, независимо от красотата ѝ.

— Защо не съм я виждал преди? — запита Марк, неможейки да откъсне очи от жената, която се раздвижи с чувствена грация, щом изведнъж осъзна, че е обект на наблюдение, и самоуверено се отдалечи.

— Дълго време я нямаше в Англия — довери му Питър с нисък глас. — Разбрах, че дошла на гости на леля си в Лондон. Баща ѝ е сър Уесли Хортън, високопоставен чиновник в консулството в Тунис. — Ясно беше, че Питър е добре запознат с лондонските клюки. — Госпожица Криста Хортън е само от два месеца в града. Трябва скоро да се върне в Тунис.

— Криста — промърмори Марк, вкусвайки името, което се търкулна леко в устата му. — Госпожица Криста Хортън. Искам да се запозная с нея — изрече той с авторитета на човек, роден да управлява.

Питър го изгледа с присвити очи. Възможно ли е това да е онзи същият мъж, който едва снощи безчувствено отпрати червенокосата красавица, негова любовница през последните шест месеца? Преди нея беше една блондинка, имаше и една брюнетка... Много жени се опитваха, но никоя не успя да завладее сърцето на смайващия Марк Карингтън. Те само удовлетворяваха една нужда, която, ако Марк се намираще в собствената си страна, щеше да бъде надлежно задоволявана от цял харем изкусително красиви жени. А сега тази девойка със сребриста коса бе привлякла вниманието му само с един поглед. Нищо подобно не се бе случвало с него през цялото време, откакто го познаваше Питър.

— Тази вечер ще ѝ бъдеш кавалер на масата, Марк — каза му Питър. — Предположих, че красотата ѝ ще те плени, макар че нямах, представа до каква степен. Чух, че била дошла в Лондон да си събира зестра. Щом се върне в Тунис, ще се омъжи.

Марк помрачня, веждите се събраха на плътна черна линия върху челото му.

— Ще се омъжва? За кого?

Питър сви рамене.

— Не знам, човече. Някакъв низш правителствен чиновник.

— Още не е омъжена — измърмори Марк под нос, проследявайки жадно стройната фигура на Криста, изведнъж обзет от необяснима ревност спрямо мъжа, който в този момент я прегръщаше сред другите танцуващи двойки.

Криста отговаряше на любезните забележки на младия си кавалер. Но мисълта ѝ беше при онзи, който внезапно бе привлякъл вниманието ѝ: от време на време тя хвърляше коси погледи към силния му, волеви профил. Когато очите им се срещнаха за пръв път, странна топлина пробяга по вените ѝ и сетивата ѝ се отвориха за един пулсиращ с неподозирана енергия живот. Дори годеникът ѝ не беше способен да я развълнува така, както тайнственият мъж, който — тя вече бе научила — не само е английски аристократ, но и берберски принц. В стаята за почивка на дамите, където се оттегли, за да възстанови самообладанието си, жените говореха само за наследника на Константинския бейлик.

За Криста, която беше на двадесет и една години, този двадесет и осем годишен принц беше мъжът, за когото винаги бе мечтала, но и винаги бе знаела, че няма да го има. Смятана вече за преминала възрастта за женитба, Криста най-накрая се бе поддала на настояванията на родителите си, които искаха тя да се задоми, и колебливо бе приела предложението на Брайън Кент, правителствен чиновник, чиято кариера всеки оприличаваше на изгряваща ярка звезда. Стремглавото му издигане беше ускорено от сър Уесли Хортън, който скоро щеше да стане негов тъст.

Винаги смятана от приятелите си и от семейството си за твърде възискателна и независима, Криста беше достатъчно схватлива, за да разбере, че Брайън не е полудял от любов към нея. Но той беше красив и амбициозен, освен това я желаше. Колкото до Криста, тя харесваше Брайън повече от предишните си ухажори. Дватамат щяха добре да се разбират, помисли тя, без да влага никакви чувства, и това не беше зле.

С времето дори помежду им можеше да се роди любов, както беше станало с родителите ѝ, чийто уреден брак беше изненадващо щастлив. Може би, допусна лениво Криста, тя не е способна да обича. Може би е обречена да няма голяма страст в живота си. Такива неща се случваха само в книгите, които ревностно четеше. Макар че родителите ѝ никога нямаше да насилват най-голямата си дъщеря да вземе мъж не по свой избор, Криста беше решила, че ако остане неомъжена, ще пропусне много неща в живота си. Затова се бе съгласила да стане съпруга на Брайън.

Но тази вечер срещна пламтящия поглед на красивия принц, който веднага обсеби сетивата ѝ с неотразимата сила на своята личност, и от този миг нататък тя не знаеше що е спокойствие.

Въздух! помисли Криста, спъвайки се в сложните стъпки на танца. Имаше нужда от свеж въздух, за да проясни замаяния си мозък. Улавяйки момента, когато музиката спря, тя се извини грациозно и побърза към отворената врата, преди един от младите мъже, копнеещи за привилегията да я държат в обятията си, да беше успял да я покани за следващия танц.

С поглед, осветен от внезапно проблеснала искра, Марк загледа напрегнато как Криста сръчно се измъква от навалищата и изчезва през отворената врата към осветената от луната градина. Решителна усмивка повдигна ъгълчетата на устата му, когато се отдели от Питър и се насочи към същата врата, през която Криста бе минала само преди мигове, а верният Омар го последва като куче пазач.

Ноцта бе уханна и ясна, пълната луна бе увиснала в небето сред милиарди трепкащи звезди. Марк веднага забеляза Криста, бляскавата ѝ синя сатенена рокля бе като маяк, който разкриваше пред него смайващите форми на съблазнително заобленото ѝ тяло, докато тя вървеше по пътеката към лабиринта от вечнозелени храсти, в който малко двойки се осмеляваха да проникнат от страх да не се загубят. Но Марк беше посещавал безброй пъти Трентън хауз и лабиринтът не представляваше никаква загадка за него. Прошепвайки набързо нещо на Омар, който кимна и застана на пост пред входа на лабиринта, скръстил ръце върху масивните си гърди, Марк побърза след Криста, доволен, че никой няма да мине покрай бдителния Омар и да ги обезпокои.

Останала сама с обърканите си мисли, Криста нямаше представа, че стъпките ѝ са я отвели в лабиринта. Никога преди не беше посещавала имението на Трентън, затова, когато стигна до една пейка и се настани удобно, тя се запита защо ли не среща двойки, които да се разхождат по романтичната пътека, окъпана в лунна светлина. Но мисълта бързо напусна ума ѝ, за да бъде заместена от образа на високия мургав мъж, който бе пленил живота ѝ въвображение, без да ѝ отпрати дори една дума.

Щеше ли да се запознае с него тази нощ, запита се тя с надежда. Ако погледът на магнетичните му зелени очи беше някакво указание, значи и той беше омаян от нея така, както тя от него. Но може би беше мъж, който преследва всяка привлекателна жена, изпречила се на пътя му? Беше ли богатият, вероятно разглезен берберски принц и английски благородник от рода на мъжете, които вземат безцеремонно жените, а после се отърват от тях, когато им омръзнат? Така говореха празнословките в дамската стая за почивка, когато си шепнеха за наследника на дук Марлборо. Но какво представляваше титлата на дука в сравнение с бейлика, който той беше определен да наследява? Явно нищо, защото ако можеше да се вярва на клюката, принцът скоро щеше да напусне Англия завинаги и да се върне в Константинопол.

Криста въздъхна, затвори очи и вдъхна аромата на свежите борови иглички. Скоро, помисли, и тя ще остави всичко това зад гърба си. Странно, че и двамата отиваха в една и съща страна. Криста си спомни нежните туниски нощи, екзотичния морски бриз, хората, които бе обикнала. Изведнъж тя си пожела по-скоро да замине. Нито веднъж мисълта, че Брайън търпеливо я очаква да се върне в залата, не повлия на жаждата ѝ по-скоро да отпътува. Липсваха ѝ нейните родители, брат ѝ и сестра ѝ, които бяха по-малки от нея, и... и се запита дали Марк Карингтън има братя и сестри. Вероятно дузини, предположи тя, защото беят без съмнение се придържаше към обичаите на родината си и държеше цял харем хубавици освен четирите съпруги, на които имаше право по тамошния закон.

Дали и принцът има харем, запита се тя разсеяно. Когато е напуснал Константинопол, сигурно вече е бил истински мъж. Навярно има харем, както и една-две съпруги. Поради някаква необяснима причина тази мисъл не ѝ донесе кой знае какво успокоение.

Музиката, която се носеше откъм грижливо окосената морава, напомни на Криста, че е време да се връща на бала. Леля й Мери сигурно вече е забелязала отсъствието й и е пратила някого да я търси. Тя рязко се изправи, приглади гънките на широката си синя пола, която идеално се съчетаваше със сапфирения цвят на очите й, и погледна надясно. Оттам ли беше дошла? Тръгна, но след няколко крачки спря озадачена. Натъкна се на солиден жив плет. Загрижена бръчица проряза челото й. Обърна се наляво и внимателно се взря в пътеката, която водеше натам. Това ли беше изходът? И тогава изведнъж разбра. По някакъв начин се бе озовала в лабиринт! Как, за бога, би могла да намери обратния път, без да си причини ненужни тревоги? Едва ли би било уместно да стои тук и да вика за помощ.

Високата, стройна фигура, която излезе на пътеката, придвижвайки се с гъвкавата походка на преследващ плячката си звяр, сякаш се материализира от нищото. Той беше строен, но не слаб; мускулист, но не прекалено, защото никъде под скъпите му дрехи не прозираше гротескно изпъкваща буца жилести мускули. Целият беше гладка, твърда плът, мощна машина, тренирана с години езда из сухата пустиня, сякаш силата на бедрата и прасците му бе станала част от силата на неговия кон. Той изведнъж излезе пред нея и сетивата й се изгубиха във вихъра на неговата близост.

— Добър вечер — каза мъжът с дълбокия си кадифен глас, който отекваше с неподражаем акцент. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Аз... страхувам се, че глупаво се заблудих в лабиринта, принц Ахмед — избъбри плахо Криста, изричайки с лекота внезапно цъфналата на устните й негова титла. — Разбрах, че не мога сама да се върна обратно на бала.

— Знаете името ми? — запита Марк, явно поласкан.

— Тук са много малко хората, които не знаят името и титлите ви. В края на краищата този бал е във ваша чест.

Марк изобрази елегантен поклон.

— А вие, красива лейди, сте госпожица Криста Хортън. Великолепно, изключително създание, цялата вечер не можах да откъсна очи от вас. Чаках удобен случай да се запознаем. И ако не греша, вие също споделяте чувствата ми.

Гореща руменина обagri бледите бузи на Криста. Не беше свикнала да се обръщат към нея така прямо и безцеремонно. Толкова

ли си личаха чувствата ѝ?

— Как смеете да ми говорите по такъв фамилиарен начин, милорд? — изфуча тя.

Той беше прекалено привлекателен, прекалено уверен в себе си и Криста реши с всички сили да се съпротивлява на опустошителния му чар. Този ослепителен мъж притежаваше завидно самочувствие, в бронзовите му черти се таеше някакво дивашко благородство, аура на първична мъжественост, която привличаше жените, както медът мами пчелите. Трудно беше да не се поддаде на очарованието му. Без съмнение историите, които се разказваха на ухо, бяха верни, мина ѝ през ума, но тя нямаше намерение да стане поредното му завоевание.

Непредпазлива усмивка се появи в ъгъла на устата му, докато поглъщаше фигурата на Криста с разпаления си изумруден поглед, явно харесал това, което виждаха очите му.

— Дори не знам как да се обръщам към вас — продължи Криста със същия тон. — Какъв сте вие? Английски лорд или берберски принц?

Марк се засмя, възхищавайки се на неподправената ѝ натура, както и на съблазнителната ѝ красота, която тя сякаш не осъзнаваше.

— За ваше сведение, моя бодлива английска розичке, и двете неща са верни. След смъртта на бащата на майка ми аз ще получа владенията на Марлборо, защото няма други наследници от мъжки пол. Освен това ще управлявам цял един бейлик, след като баща ми се оттегли от властта.

— Майка ви е англичанка — отбеляза Криста, сякаш тази мисъл току-що ѝ бе дошла на ума.

— Това изненадва ли ви? Преди години корабът, с който пътувала майка ми, бил пленен от корсари край бреговете на Сицилия и после тя била продадена на баща ми за неговия харем — осведоми я Марк, питайки се защо ли споделя такива интимни тайни от семейната си история с една жена, с която едва-що се е запознал.

— Майка ви е робиня?

— Шокирана ли сте? — Марк се засмя и тя се загледа в красивата трапчинка на брадичката му. — Истината е, че не се знае точно кой е робът и кой похитителят. Баща ми се влюбил невероятно силно в майка ми и тя в него. Макар че законът на страната ни забранява той да се ожени за нея, баща ми все пак я издигнал на

почетно място сред всичките си жени, доказвайки любовта си към нея, като ме обяви — мене, първото си дете от нея — за наследник, в ущърб на по-възрастния ми брат Абдулла, роден от една от законните му съпруги. Вярвам, че майка ми е щастлива от живота си. Идвала е няколко пъти в Англия, за да посети баща си, но винаги се връщаше при своя... господар.

— Любовта ѝ трябва да е много силна, за да предпочете пленничеството пред свободата в Англия — отбеляза замислено Криста.

— Макар че може да ви е трудно да го разберете, но майка ми вече не се смята за робиня. В сърцето си тя е съпруга на Халид ибн Селим.

Изведнъж в главата на Криста изпъкна една ужасяваща мисъл.

— Вие... вие имате ли много жени в харема си?

— Ако е така, това смущава ли ви? — пошегува се той.

— Не — бързо отрече Криста. — Просто... полюбопитствах.

— Тогава бъдете спокойна, госпожице Хортън, защото нямам харем. Впрочем, още нямам — добави той загадъчно. — Много години живях извън Константин и би било жестоко да държа харем, докато ме няма там, за да... за да се грижа за благополучието на жените си — запъна се той, подбирайки думите си. — Има достатъчно време за това, когато се върна. Бихте ли искали да станете първата ми придобивка?

Макар че тонът му беше закачлив и шеговит, студена тръпка полази по гърба на Криста.

— Не съм притежание на никой мъж и нямам желание да стана — изсъска тя негодуващо. — Ще ви помоля още веднъж, господине, да ме изведете отгук, ако познавате пътя.

— На драго сърце. — Той се поклони галантно, в зелените му очи блесна дяволито пламъче. — При две условия.

Криста замръзна, но не каза нищо, а зачака.

— Първото ми изискване е да ме наричате Марк. Това име ми е дала майка ми и него използвам, когато съм в Англия. — Криста допусна, че това няма с нищо да ѝ навреди, защото по всяка вероятност нямаше втори път да се срещне с този тайнствен принц. — А второто — прошепна Марк с нисък, съблазняващ глас — е да ме възнаградите за труда ми с една целувка.

Той пристъпи към нея и Криста автоматично се дръпна крачка назад.

— Наистина, господине, изискването ви е оскърбително! — изсъска тя. Нима не съществуваха предели за дързостта на този мъж? — Достатъчно зле е да нарека един напълно непознат с малкото му име, но да му позволя някакви волности, това...

Думите замряха в гърлото ѝ, когато Марк, пренебрегвайки протестите ѝ, посегна и я привлече в прегръдките си.

Криста ахна, леки тръпки на наслада пробягнаха по кожата ѝ, докато мускулестото му тяло се притискаше чувствено към нея. Близостта ѝ събуди у него странна жажда и тялото му реагира инстинктивно, позволявайки ѝ да почувства желанието му по такъв начин, че силна червенина обля лицето ѝ. Но гневният протест не можа да излезе от устата ѝ, защото неговата уста плени думите ѝ и дъха ѝ.

Целувката му не можеше да се сравни с нищо от досегашния ѝ ограничен опит. Със сигурност не бе изпитвала нищо подобно, когато двамата с Брайън си разменяха невинни целувки. В прегръдките на Марк тя можеше само да реагира инстинктивно и неволно се притисна към него, прилепайки тяло към неговата твърда гърд. Устата му я поглъщаше, езикът му напираше между зъбите ѝ във властен порив, всеки нерв в плътта ѝ трептеше, сякаш оголен, кръвта ѝ кипеше в огъня на опасността.

Криста разбра, че този мъж е опасен за нея, долавяше го с непогрешимото си вътрешно чувство. Защо само той да притежава властта да пали у нея такъв огън и да я кара да му отвърща с такъв трепет? В неговите силни прегръдки тя се чувстваше така, сякаш някаква невидима ръка изстиска цялата жизненост от тялото ѝ и не ѝ позволява да се възпротиви дори с един жест.

Тогава пръстите му се плъзнаха по гърдите ѝ и усещането беше толкова силно, толкова необикновено, че тя помисли, че сигурно ще умре. През всичките двадесет и една години от живота ѝ никой мъж не я бе докосвал така интимно. Изведнъж устните му се отделиха от устата ѝ, за да последват пръстите му, задържайки се на свежото белоснежено хълмче, която се подаваше изкусително от твърде изрязаното деколте на роклята ѝ. Това беше достатъчно за Криста, за да я изтръгне от вцепенения ѝ унес. Разтърсена от оправдано

възмущение, тя го отблъсна и заудря по непоклатимата стена на гърдите му.

— Вие, господине, сте пройдоха и женкар! — изстреля тя ядно думите. — Не си спомням да съм ви давала разрешение да ме мачкате така.

Тъмните му вежди се извиха в учудване.

— Щяхте ли да се съгласите доброволно да ме целунете?

— Разбира се, че не! — изсумтя високомерно Криста. — За каква ме вземате?

— Както вече казах, вие сте красива, страстна жена, която трябва да бъде пробудена за собствените си силни чувства. Ако се съмнявате в думите ми, вашият отговор на моята целувка би трябвало да го обясни на ума ви. Годеникът ви има ли представа за вашата страстна натура? Или вече е опитал вашите забележителни... чарове?

Преди умът ѝ да реагира съзнателно на думите му, ръката ѝ се изстреля и улучи безпогрешно бузата на Марк. Червеният отпечатък ясно пролича под ярката лунна светлина. Но Марк явно беше направен от камък, поне това показваше реакцията му. Лек, но опасен блясък се появи в очите му с цвят на скъпоценни камъни.

— Значи английската роза имала остри бодли — изрече той през зъби. — Един ден, Криста, ще ми принадлежите изцяло, телом и духом. Вярвате ли в съдбата? Нашият съюз е неизбежен, разбрах го още в мига, когато срещнах погледа ви. Съдбите ни се преплитат. Родена сте да бъдете моя.

— Да не сте полудели? — възпротиви се яростно Криста. — Аз ще се омъжа скоро, а вие се връщате в родината си. Грешите, ако си мислите, че доброволно ще се настаня в харема ви заедно с още десетина безразсъдни жени. — Сини пламъци изскачаха от очите ѝ. Този мъж я караше да изпитва неща, за които досега само бе мечтала, подлагаше я на риск. Трябваше да се пази не само от неустоимия му чар, но и от собствената си слабост, която той пораждаше. — Не, Марк — заяви тя твърдо, — след тази вечер никога повече няма да се срещнем.

— Грешите, Криста — усмихна се тайнствено Марк, вкусвайки името ѝ, което така естествено се изплъзна от устните му. — Отново ще бъдем заедно, по-скоро, отколкото си мислите. И то така, както никога не сте си представяли.

Плътният му глас бе изпълнен с обещание.

Криста затърси подходящ отговор из дебрите на омаломощения си мозък, но беше твърде ядосана, за да измисли нещо свързано. В края на краищата, не беше необходим никакъв отговор. Марк галантно ѝ предложи ръката си, тя я прие колебливо и той я поведе уверено към изхода на лабиринта, където се извисяваше мощната фигура на Омар, готов да даде и живота си за своя принц.

Вървейки с небрежна походка край Марк, Криста вътрешно кипеше. Този мъж беше невъзможен! Имаше всичко — богатство, славно бъдеще, красива външност, всички жени, които пожелаеше. Тогава защо си играе с нея? Съдба — как ли пък не! Нямаше никаква вероятност двамата отново да се срещнат.

Щом стигнаха до мястото, където Омар стоеше на стража, тя оттегли ръката си от тази на Марк, възнамерявайки да му се накара както подобава. Но когато се обърна към него, видя, че вече го няма, сякаш се беше стопил в сенките също така тихо, както се бе и появил. Думите му обаче кънтяха в ушите ѝ. Наистина ли съдбата им предвещаваше отново да се срещнат?

На връщане към залата Криста си даде доста труд, за да измисли такова оправдание за дългото си отсъствие, което да удовлетвори леля ѝ. В края на краищата си призна, че се е загубила в лабиринта, което беше самата истина. Пропусна само едно нещо — присъствието на Марк Карингтън. Запази тази дискредитираща информация за себе си. Но ако бе сметнала, че вижда за последно очарователния си спасител, Криста се лъжеше. След малко той дръзко я покани на танц и я завъртя сред останалите двойки, след като я отмъкна буквално под носа на неколцина млади джентълмени, които се надпреварваха за тази чест.

— Да не би да сметнахте, че така лесно ще се отървете от мене? — запита Марк с дяволита усмивчица.

Криста забеляза против волята си как усмивката издълбава още повече трапчинката на брадичката му.

— Ако бях допуснал, че мислите така, щях много да се обидя — прошепна съблазнително Марк в ухото ѝ. — Няма никаква полза да се борите срещу това необикновено привличане между нас, сладка моя. Очите ви ми изпратиха знак и аз отговорих на вашия зов. Сега ми принадлежите.

Каква дързост! Криста кипеше в безмълвен гняв.

— Нито аз съм ви давала знак, нито вие на мене — отрече тя разпалено. — Самомнението ви е невероятно!

— Ще обсъдим това по-късно — отвърна елегантно Марк. — Вие сте моята партньорка за вечерята.

— Партньорка за вечерята! Нима нямам право на избор дори в това?

Но в действителност мисълта, че ще седи до него няколко часа, направо замая главата ѝ.

— Страхувам се, че нямате. Семейство Трентън са подредили гостите, а и аз не бих могъл да направя по-добър подбор. Те мислеха...

Но Криста така и не можа да разбере какво са мислили, защото видя Омар, който му правеше знаци.

Маневрирайки дискретно, Марк я отведе при внушителния си страж, чието каменно изражение изведнъж се оживи. Без да отмества ръката си от тънката талия на Криста, Марк запита:

— Какво има, Омар?

С мрачен поглед гигантът му подаде едно листче. Марк смръщи вежди и зачете, а лицето му пребледняваше все повече и повече. Криста разбра, че в писмото наистина става дума за нещо сериозно, защото Марк гневно смачка листчето, а на лицето му се изписа едва сдържан бяс.

— Какво има? — запита тя със съчувствен глас.

Марк я погледна невиждащо, сякаш не забелязваше присъствието ѝ. Криста бе шокирана от животинската ярост, изкривила красивите му черти. Изведнъж се почувства ужасно облекчена, че този неумолим гняв не е отправен към нея, и изпита съжаление към този, който го бе предизвикал.

— Марк — повтори тя и леко го дръпна за ръката, за да привлече вниманието му.

Сякаш излизайки от някакъв транс, той отправи поглед към нея и изражението му омекна.

— Съжалявам, Криста, но сякаш няма да имам удоволствието да бъда във вашата компания на вечеря. Трябва веднага да замина.

— Да заминете? — запита смутено Криста. — Връщате се тази вечер в Марлборо Хауз?

— Връщам се в Константин — бе стряскащият отговор на Марк. — Получих известия, които промениха плановете ми и ме

принуждават веднага да замина. Но не се страхувайте, сладка моя сирено, ще се срещнем отново. Написано е на небето. Това е съдба...

Думите му звъняха във въздуха дълго след като си бе отишъл.

2

След две седмици дойде и краят на гостуването на Криста в Англия. Тя се качи на борда на една тримачтова шхуна в оживеното френско пристанище Марсилия. Плаващата под френски флаг шхуна „Бон ами“ гордо извисяваше корпуса си над пенестите вълни, които плискаха прясно боядисаните ѝ бордове. Придружена от камериерката си Марла и заобиколена от планини багаж, Криста хвърли последен поглед към пристанищния град и влезе в каютата си.

Разположен в Лионския залив на Средиземно море, градът представляваше лабиринт от стръмни, мрачни и тесни улички, обитавани от хора, чиято професия бе тясно свързана с морето. Шпиловете на старата катедрала стърчаха в далечината. В центъра на града се извисяваха куполите на старинен храм. При северния кей се намираше сградата на общината. Пристанището гъмжеше от кораби с всякакви размери и флагове, от малки риболовни корабчета до огромни съдове, много по-големи дори от „Бон ами“.

Криста бе пресякла Ламанша два дни след бала, даден от семейство Трентън в чест на Марк Карингтън. Леля ѝ Мери внезапно бе пожелала да покаже на племенницата си Париж, преди да я изпрати за Тунис, ето защо Криста замина от Марсилия, вместо да се връща в Англия. Двете с Марла бяха взели дилижанс от Париж до Марсилия и имаха достатъчно време, за да наемат каюта на „Бон ами“, който пътуваше за Алжир и Тунис.

Денят на заминаването изгря в ярка утрин, безоблачното небе предвещаваше приятно пътешествие. Когато Криста се събудеше на следващата сутрин, Марсилия и Европа щяха да бъдат само една неясна точка на хоризонта.

Но за съжаление тя не беше толкова спокойна, колкото ѝ се искаше. Морето и небето бяха мирни, но бурята в душата ѝ не я даваше покой. Дръзкият Марк Карингтън беше завладял романтичното ѝ въображение и след съдбовната им среща нищо не беше както преди, така бързо бе покорил той всичките ѝ мисли. Къде ли е сега, запита се

тя, спомняйки си съвсем ясно омайващата му целувка. Истината ли говореше, когато каза, че съдбата отново ще ги събере? Каква нелепа мисъл, укори се Криста сурово. Пътищата им водеха в напълно противоположни посоки — тя отиваше в Тунис, където щеше да стане съпруга на Брайън, а той се връщаше в Алжир, където един ден щеше да управлява своя бейлик.

— Извинете — разнесе се високомерен глас.

Криста отстъпи стресната, разбирайки, че е запретила пътеката, която водеше към долната палуба и към повечето пътнически каюти.

— Моля — измърмори тя и се дръпна настрана, за да пропусне червенокосата красавица.

Знаеше, че освен нея на „Бон ами“ има още няколко пътници и явно тази красива жена беше една от тях. Но преди да успее да задоволи любопитството си и да разбере коя е жената, тя вече бе отминала покрай нея, следвана плътно от една набита прислужничка, която пухтеше, опитвайки се да не изостава от забързаната си господарка.

Малката каюта на Криста не беше много по-голяма от будоара ѝ у дома, в голямата къща в Тунис, но тя успя да намери място за сандъка си и сложи няколко дрехи в раклата до койката. Забеляза, че раклата е завинтена към пода, също както и тоалетката, столът и малката кръгла масичка. Една лампа висеше от тавана, в някаква своеобразна люлка на раклата се бяха поместили леген и кана — явно за да не се преобърнат от люлеенето на кораба. Ярката покривка на леглото отнемаше малко от мрачината в каютата, както и завеската на илюминатора, ушита от същата материя. „Бон ами“ беше оборудван доста по-добре от повечето пътнически кораби.

Отклонявайки помощта на Марла, жена на средна възраст, която беше по-скоро приятелка и компаньонка, отколкото лична прислужничка, Криста се зае да разопакова багажа си. Зачака с нетърпение вечерята, когато щеше да има възможност да се запознае с другите пътници и особено с ослепителната червенокоса дама, която бе срещнала на палубата.

За неин късмет жената, която бе предизвикала любопитството ѝ, седна до нея на дългата маса, на която се хранеха още десетина пътници, повечето от тях млади французи във военни униформи.

— Аз съм Криста Хортън — представи се Криста с приятелски тон. — Предполагам, че ние сме единствените две дами без придружители на борда.

— Какво щастие за нас — измърмори червенокоската, чиито живи очи с цвят на черни боровинки пърхаха по сътрапезниците, спирайки се последователно на всеки мъж с лека закачка. — Аз съм лейди Уилоу Лангтри.

— За коя страна пътувате? — осведоми се любопитно Криста. — Аз отивам в Тунис. Бях в Англия на гости при леля си.

Осъзна, че говори празни приказки, но поради някаква причина тази жена я дразнеше.

— Аз отивам при съпруга си в Алжир — каза Уилоу с известно колебание, както помисли Криста. — Ричард е там вече една година, управлява корабните превози във фирмата на баща си.

— И едва сега отивате при него? — изтърси Криста, без да мисли, което накара събеседницата ѝ да вдигне леко вежди.

Уилоу изсумтя възмутено:

— Разбира се, Ричард ме молеше да замина веднага при него, но все нещо ме спираше. Освен това, някои... съображения ме накараха да остана в Англия дотогава, докато беше възможно.

Хитра усмивка повдигна ъгълчето на устата ѝ и в очите ѝ се прокрадна замечтан поглед, който накара Криста да заподозре, че тези „съображения“ най-вероятно са били от мъжки род.

— Съпругът ви сигурно няма търпение да ви види след цялото това време — пророни тя, забола поглед в чинията с превъзходно ядене.

Уилоу, която беше с няколко години по-голяма от Криста, продължаваше да оглежда внимателно спътниците си от мъжки пол, човъркайки разсеяно в чинията. Бързо забеляза, че неколцина от тях хвърляха прикрити погледи към Криста, пренебрегвайки собствения ѝ забележителен чар.

Макар че се смяташе за голяма красавица, Уилоу Лангтри пазеше ревниво тази красота и смяташе всички жени, дори тези, които не бяха красиви колкото нея, за потенциални съпернички. За нея Криста беше нещо повече от съперница. Със своята огненочервена коса, с бледата си прозрачна кожа и тъмните очи, които криеха тайнствени обещания в бездънните си дълбини, с разкошната си фигура, ярко очертана в

предизвикателните рокли, Уилоу отначало не сметна, че Криста може да представлява заплаха за намеренията ѝ да се превърне в некоронована кралица на борда на „Бон ами“. Но като я огледа поотблизо, тя реши, че тази по-млада жена, макар да бледнееше в сравнение със собствената ѝ натрапваща се красота, беше достатъчно привлекателна, за да отклони вниманието от нея.

Уилоу се върна в мислите си няколко седмици назад, когато имаше всичко, което желаше, само за да се види безмилостно отхвърлена от любовника си, красив и извънредно богат мъж, който я бе задоволявал във всяко отношение, и то много по-добре от всеки друг, с когото си бе лягала досега. През изминалата година бе имала доста много такива връзки. Слава на бога, че Ричард беше в Алжир и клюките не стигаха дотам. Бракът им по начало беше грешка. Бе приела предложението му в момент на слабост, когато тъкмо се бе разделила с поредния си любовник, и тогава той ѝ се стори добра кандидатура. Почти веднага обаче замина за Алжир и тя обеща да дойде при него след месец, но успя да отложи отиването си там почти една година, използвайки всякакви предлози.

Родителите на Ричард обаче по някакъв начин бяха научили за последната ѝ връзка и ѝ бяха поставили ултиматум. Или веднага отива в Алжир при Ричард, или те ще му съобщят за изневярата ѝ. Вече унижена от това, че любовникът ѝ я бе отпратил, Уилоу се съгласи, но реши отново да си достави удоволствие в Париж, преди да замине за Марсилия и да се качи на борда на „Бон ами“. Дълбоко в душата си тя таеше вярата, че като има достатъчно време, ще спечели отново любовника си, защото дори нейното лековато сърце вярваше, че наистина се е влюбила в този принц сред мъжете.

След вечеря пътниците се събраха в салона, за да се запознаят, и точно както се опасяваше Уилоу, Криста скоро се превърна в безспорната любимка на групата млади военни. Макар да получаваше своя дял от комплиментите, Уилоу съвсем не беше доволна, че отстъпва първото място на една блондинка с блудкаво пепелява коса, която май не осъзнаваше какво влияние оказва върху противоположния пол.

Криста не само се запозна с повечето млади мъже, отиващи да служат в части, пръснати из цялото Средиземноморие, но и с няколко приятелски двойки. Само лейди Уилоу остана сдържана и

дистанцирана през по-голямата част на вечерта, докато пътниците един по един се разотидоха по каютите си. Криста се извини и си тръгна, предизвиквайки буря от протести сред разочарованите млади мъже, които не се отделяха от нея. Но тя наистина бе уморена от нескриваното им ухажване и предпочиташе усамотението на малката каюта, където можеше да отпусне юздите на мислите си.

Изтегната на тясната койка, Криста не усети как две забулени фигури се промъкнаха под прикритието на нощта минути преди „Бон ами“ да разгърне платна и да отплава с полунощния прилив в открито море. Двамата бяха посрещнати от капитана, който сякаш ги очакваше, и веднага бяха съпроводени до каютите си.

Когато се събуди на другата сутрин, Криста се втурна към илюминатора, защото люлеенето на кораба ѝ подсказваше, че са в открито море. Едва след това погледът ѝ успя да фокусира безкрайната водна шир. Далечните брегове на Франция вече бяха изчезнали зад хоризонта, но Криста не съжаляваше никак за тях и с нетърпение предвкушаше щастливата среща със семейството си. Бъдещият ѝ съпруг не беше главната фигура в мислите ѝ, защото в действителност това място бе заето от друг мъж.

Къде ли е Марк сега, запита се тя, докато се миеше набързо и се обличаше с помощта на Марла. Камериерката беше влязла в каютата, докато Криста стоеше замечтана пред илюминатора.

— Какъв хубав ден, госпожице Хортън — забъбри весело Марла. Берберка по рождение, Марла бе член на семейството още от пристигането им в Тунис преди няколко години. Беше весело създание, с тъмна коса и искрящи черни очи, приятно закръглена и невероятно практична. Бяха я избрали да придружава Криста в пътуването ѝ до Англия, защото сър Уесли вярваше, че тя ще предпазва дъщеря му от нежеланото внимание, което необикновената красота на Криста щеше със сигурност да привлече.

Криста се усмихна нежно на възрастната жена, която се суетеше из тясната каюта, вадеше чисти дрехи и събираше другите за пране.

— Пътуването сигурно ще бъде приятно — съгласи се разсеяно тя, погълната от собствените си мисли, за да се вдълбочава в несъществени разговори.

Марла забеляза, че господарката ѝ е разсеяна, и се умълча, връзвайки връзките на роклята на гърба ѝ, а после набързо се извини и

отиде да закуси с другите прислужници, докато Криста тръгна към сервираната в салона закуска за пътниците.

Тя забеляза отсъствието на Уилоу Лангтри от трапезарията, когато седна на мястото си с любезната помощ на лейтенант Анри Жерве, един от младите офицери, които като нея пътуваха на борда на „Бон ами“ към новото си назначение в Тунис. Явно Уилоу предпочиташе да остане в леглото цялата сутрин, защото в следващите дни високомерната червенокоска рядко се появяваше преди пладне. Което беше добре дошло за Криста, защото като че ли между тях двете нямаше да се установят приятелски връзки, както бе сметнала, щом научи, че са единствените жени без придружител на борда на кораб, чиито пътници бяха предимно млади мъже и семейни двойки.

Мина почти една седмица, преди Криста да разбере за присъствието на тайнствения пътник в каютата, съседна на нейната. Макар че от време на време долавяше движение и гласове от другата страна на стената, човекът или хората не излизаха от усамотението си, а предпочитаха да се хранят зад затворени врати. Любопитството ѝ нарасна още повече благодарение на Уилоу, която бе чула витаещите слухове, че на борда имало пътник, който криел самоличността си.

Нито едно облаче не затъмняваше лазурното небе, лекият ветрец обвяваше нежно кожата на Криста, обърнала лице към приятната слънчева топлина. Застанала при високия парапет, тя не осъзнаваше каква изкусителна гледка представлява с развяваните от вятъра леки поли на жълтата ѝ рокля, които от време на време очертаваха прасци и бедра, привличащи не един възхитен поглед.

Тогава Уилоу, облегната на ръката на красивия капитан Пиер Льофевр, се доближи до нея. Макар Криста внимателно да бе избягвала да се забърква с френските офицери, като че ли нямаше как да се отърве от ухажванията на Анри Жерве, който я следваше неотстъпно като сянка. Бе станал толкова настоятелен, че тя бе започнала да се разхожда по палубата заедно с Марла с надеждата да обезкуражи младия мъж. Той обаче не отстъпваше и този следобед вървеше нехайно до нея, без да обръща внимание на възмутения поглед на Марла.

— Тъкмо си говорехме за тайнствения пътник — подхвърли Уилоу, спирайки, за да поздрави Криста. — Знаете ли нещо за него? Каютата ви е до неговата и вероятно сте чули нещо.

Криста сви рамене.

— Откъде знаете дали е мъж? Може и да е жена.

— Значи знаете нещо! — подскочи Уилоу при отговора на Криста. — Жена ли е? Как изглежда? Ужасно ли е обезобразена? Затова ли се крие?

Криста изпусна една пресилена въздишка.

— Знам не повече от вас, лейди Уилоу. Изобщо не съм виждала тайнствения пътник. Нито пък съм любопитна да го видя. Ако иска да бъде оставен на мира, предлагам да прекратим тези разисквания.

— Мадмоазел Хортън е права — съгласи се Анри Жерве. — Да не се занимаваме повече с този човечец. Каквато и да е причината, поради която търси усамотение, това не ни засяга.

— Но разбира се, приятелю — намеси се Пиер Льофевр. — Като е в компанията на такива две прекрасни дами, кой ще се занимава с други неща?

Уилоу кимна на Криста и Анри, отправяйки лъчезарна усмивка към капитан Льофевр, и поведе зашеметения офицер към едно поудинено кътче на кораба. До момента още не беше вкарала младия мъж в леглото си, но отчаянието я подтикваше към тази крайна стъпка. Любовникът ѝ я бе изоставил преди няколко седмици и тялото ѝ вече копнееше да бъде задоволено. Скоро щеше да се събере с Ричард и ужасно добре осъзнаваше колко недостатъчни за нея са неговите любовни умения. Повърхностното му изпълнение беше лишено от вдъхновение и прозаично и неизменно я оставяше в състояние, което в никакъв случай не можеше да се нарече удовлетворение. Нищо чудно, че си бе потърсила любовници. Тъй като Ричард беше далеч от нея, чак в Алжир, беше ѝ лесно да прескача от един мъж на друг, докато не бе попаднала на мъжа, притежаващ всички качества, които тя бе търсила цял живот. Богат, красив, от благороден произход, той беше мъж, който знае как да задоволи една жена, как да я дразни и да измъчва сетивата ѝ, докато накрая тя не почне да го моли да я вземе, как да я обучава и оформя, докато я превърне във възплъщение на трепетната жажда и нетърпение за любовни ласки. Уилоу копнееше това да продължи вечно и бе съкрушена, когато вълшебната приказка свърши.

След вечерята Криста се върна веднага в каютата си, след като бе измъкнала всички възможни сведения от Анри, който ставаше все по-настоятелен, но досега така и не я бе покорил с галския си чар. Два пъти през последните няколко дни се бе опитал да я целуне, когато Марла не гледаше към тях, и двата пъти бе категорично отблъснат. Думите на Криста, че годеникът ѝ я очаква в Тунис, нямаха никакво влияние върху влюбчивия французин, особено след като бе научил колко големи изгледи има Льофевр да вкара лейди Уилоу в леглото си.

Анри, който демонстрираше неумерени дози мъжка самомнителност, смяташе, че за да повтори успеха на Льофевр, ще трябва само по-настоятелно да ухажва Криста. Може би на нея ѝ трябваше малко повече внушение, за да се поддаде на чара му, но той се закле, че по един или друг начин Криста Хортън ще бъде в леглото му, преди да слезе от кораба.

След като освободи Марла за през нощта, Криста далеч не беше готова да заспи. Странно, натрапчиво безпокойство прогонваше от клепачите ѝ всеки намек за сън, всяка надежда, че най-накрая ще заспи. Тялото ѝ цялото пламтеше в тръпка на предчувствие, нервите ѝ тръпнеха. Струваше ѝ се, че нещо ще се случи. Нещо, над което тя нямаше контрол. Съдба? Усмихна се подигравателно на себе си.

Каютата беше задушна, малките ѝ размери я правеха да прилича повече на килия, отколкото на убежище, и нуждата да се измъкне накара Криста да действа импулсивно. Тя наметна тъмно манто над нощницата си, излезе от каютата, без да се притеснява, че е боса и че бледи кичури от разкошната ѝ коса се спускат във великолепно безредие по гърба ѝ. Отдавна бе минало полунощ, на палубата нямаше никой освен вахтения, който не обърна внимание на самотната пътничка, излязла на късна нощна разходка по пустата палуба.

Вдишвайки дълбоко тръпчивия мирис на соления бриз, който обвяваше дългите ѝ гъсти мигли и гладките ѝ бузи, Криста се поуспокои, напрежението бавно се отече от тялото ѝ и това я накара да се засмее на странната паника, която я бе накарала да изтича така неразумно навън през нощта. Макар да нямаше представа какво е породило страха ѝ, сега тя разбра колко глупаво е постъпила.

— Красива нощ, скъпа, само за любовници — прошепна нисък глас точно над ухото ѝ.

Криста трепна силно, извърна се и с досада видя, че Анри е застанал до нея.

— Ка... какво правите тук?

— Същото, което и вие, предполагам — каза лейтенантът, усмихвайки се, когато внезапният порив на вятъра прилепи мантото на Криста към стройната ѝ фигура, очертавайки всяка негова разкошна извивка. — Не можах да заспя, затова излязох на палубата. Представете си моето учудване, когато открих тук едно прелестно създание, една красива жена, наслаждаваща се на лунната светлина.

Анри се приближи към нея и Криста инстинктивно отстъпи назад, без да обръща внимание на опитите му да я притисне към парапета.

— Време е да се прибирам — измърмори тя нервно.

— Не, още не, скъпа — прошепна Анри с изкусително дрезгав глас. — Водите ме за носа дни наред, без да ми дадете дори една целувка, която да утоли глада ми. Льофевр вече се наслаждава на прелестите на лейди Уилоу и аз няма да се лиша от вашите.

Шокиращите му думи отприщиха гнева на Криста.

— Вие... вие сте непоносим! — извика тя. — Махайте се от очите ми! Не ме интересува какво прави Уилоу. Аз не приличам на тази жена.

Тя се извъртя рязко и се опита да се отдалечи.

Но Анри, решен да постигне своето, сграбчи Криста за ръката и я завъртя към себе си, притискайки я болезнено силно към твърдите си гърди. Понеже беше доста по-силен от нея, той успя да я завлече в един усамотен ъгъл, далеч от погледа на вахтения. Като разбра, че с дърпане няма да се освободи от решения на всичко французин, Криста отвори уста, за да изпищи, но Анри мигновено плени устните ѝ в насилствена демонстрация на мъжкото си силово превъзходство и тя усети острия вкус на кръв в устата си. Ръцете му се плъзнаха под мантото ѝ и един беззвучен писък се надигна в гърлото ѝ, рискувайки да я задуши.

Вбесена и негодуваща, тя поднови опитите си да се отскубне и накрая успя да се изтръгне от властната прегръдка на Анри. Мантото падна от раменете ѝ и Анри за миг замря, зашеметен от гледката, която се представи пред възбудения му поглед. Тънката нощница на Криста

не скриваше нищо от щедрите пропорции на тялото ѝ, огряно от ярката лунна светлина.

— Великолепно! — възкликна Анри със страхопочитание. — С тази вееща се коса съперничите на ангелите в небето.

Страстта възпламеняваше сетивата му; той пристъпи напред, сериозно решен да плени отново своя изплъзващ се ангел. Но Криста имаше други намерения.

— Само крачка и ще викам колко сили имам — заяви тя смело. — Капитан Дюбоа ще ви окове във вериги заради нападението ви над мене.

Анри беше твърде възбуден, за да обърне внимание на предупреждението на Криста. Единствената му всепоглъщаща мисъл беше да има тази изкусителна палавница в леглото си, доброволно или не. Дори поразителната лейди Уилоу бледнееше в сравнение с неземната красота на Криста. Изоставяйки всякаква предпазливост, той се хвърли към нея, решен да я завлече в каютата си, преди тя да се е опомнила и да е изпълнила заплахата си да разбуди целия кораб.

— Ако бях на ваше място, щях да послушам дамата — изрече един безпльтен глас, долетял някъде от тъмнината.

Анри замръзна, втрещен и онемял от въздействието на плътния, заповеднически глас.

— Кой е там? — изрече той накрая. — Предлагам ви да си идете. Това не е ваша работа.

Тогава Криста го видя да излиза от сянката и да поглежда право в душата ѝ с изумителните си изумрудени очи. Веднага го позна.

— Вие! — прошепна тя и в ума ѝ възкръснаха силните чувства, които той бе предизвикал у нея при първата им среща, отново я обзе пламъкът, който той бе запалил у нея с пронизителния поглед на тези невероятни очи.

Без да сваля очи от Криста, Марк намекна за лошите последици, до които би се стигнало, ако Анри пренебрегнеше предупреждението му.

— Аз го правя своя работа. Заради собствената ви сигурност предлагам да се оттеглите. И ако отново се доближите до госпожица Хортън, ще съжалявате.

Нервният поглед на Анри се премести от мъжа отново към жената и той ясно осъзна, че тук става дума не просто за среща между

непознати. Беше по-скоро докосване на сродни души и той не беше нито нужен, нито желан. Освен това нещо му подсказваше, че ще си има сериозни неприятности, ако продължи да преследва Криста. Само един поглед към тези сурови зелени очи би изкарал ума на всекиго. Анри мъдро реши, че ще е добре веднага да се оттегли, затова кимна към страшния непознат и се стопи в сенките. Никоя жена не си струваше заради нея да си изпроси един бой... или нещо по-лошо.

— Като че ли сте изненадана да ме видите — каза Марк, а огромните му зелени очи бродеха одобрително по очертанията на тялото ѝ, ясно видими под тънката нощница. — Направи ли ви нещо? Нарани ли ви по някакъв начин?

— Н... не, добре съм — увери го Криста, потискайки една тръпка при мисълта за ръцете на Анри, притискащи тялото ѝ, при мисълта какво смяташе да прави той с нея.

Повдигаше ѝ се. Така ли щеше да реагира и когато Брайън предявеше правата си като неин съпруг, запита се тя, сигурна, че ще стане точно така. Нима Марк само с една целувка и с докосването си я бе отворил от всички други мъже?

— Студено ви е — забеляза Марк, когато тя взе да трепери.

Вдигна мантилото ѝ от палубата, метна го на раменете ѝ и ръцете му се задържаха върху нежните им очертания малко по-дълго от необходимото.

— Какво правите тук? На „Бон ами“? — запита го Криста, когато се съвзе от шока да види мъжа на своите мечти точно там, където го искаше, до себе си.

— По-късно ще ви обясня — отвърна Марк, — но първо ми позволете да ви изпратя до каютата ви.

Хвана ръката ѝ и я поведе по пътеката, надолу по стълбата и към каютата ѝ. Спряха пред вратата.

— Значи вие сте тайнственият пътник в съседната каюта! Защо досега не се показвахте? Знаехте ли, че съм наела каюта на „Бон ами“?

Марк разбра, че Криста няма да го остави на спокойствие, докато не ѝ даде някакво обяснение. Той отвори вратата на каютата, огледа пустата палуба, леко я побутна навътре, влезе бързо след нея и безшумно затвори вратата. Когато се обърна към нея, бляскавите му очи потъмняха от чувство, което Криста не можа да разгадае.

— Нашите съдби са тясно преплетени, скъпа моя сирена — изрече той с внезапно предрезгавял глас. — Може би сега ще повярвате, че съдбата е предопредила отново да се срещнем. Не ви ли казах, че един ден ще бъдете моя?

Този мъж беше невъзможен! Криста въздъхна. Винаги ѝ говореше със загадки, а самотнието му беше невъобразимо.

— Нека не се връщаме към това, Марк — пресече го тя. — Само ми кажете защо пътувате на „Бон ами“ и защо досега се крихте.

Измъчено изражение изкриви съвършените черти на Марк.

— Седнете, Криста, и ще се опитам да ви обясня. Не се съмнявам, че това, което ще ви кажа, може да ви шокира, но всичко е вярно. Моята страна векове наред е живяла в насилие. Аз се надявам, че когато стана бей, ще променя това, но сега не съм сигурен дори и че ще имам тази възможност.

Криста се настани на койката и озадачено вдигна вежди, набръчквайки гладкото си чело.

— За какво говорите, Марк?

— Принудителната ми изолация ми даде малко време за моя траур — обясни внимателно Марк с напрегнат от емоции глас.

— Траур? — отекна гласът на Криста.

— Да, за смъртта на родителите ми. Съобщиха ми, че баща ми е получил удар и е починал веднага. Ако си спомняте, аз напуснах бала внезапно, скоро след като се запознахме. Един кораб от Алжир ми донесе вест от великия везир на Константин за ненадейната смърт на баща ми и че е нужно веднага да се върна със същия този кораб.

Сините очи на Криста се разшириха, когато осъзна в каква тайна беше посветена.

— Не разбирам. Как се озовахте на борда на „Бон ами“, когато собственият ви кораб ви е чакал в Лондон?

— Няма прости неща в живота — забеляза тайнствено Марк. — Посланието на великия везир съдържаше и по-страшни новини. След смъртта на баща ми моят полубрат Абдулла узурпирал властта и се провъзгласил за бей. Като началник на еничарите имал пълната им подкрепа. Превратът бил лесно осъществен, защото аз не бях там, за да защита правата си като наследник на баща си. Привържениците на Халид ибн Селим също не могли да извоюват от мое име наследяването на властта. Абдулла се прогласил за бей на Константин.

— Съжалявам, Марк — пророни Криста. — Но това не обяснява защо не сте тръгнали със собствения си кораб за Алжир.

— Абдулла разбрал за писмото на великия везир и пратил кораб да го преследва. Докато аз се приготвях да пътуването към дома, корабът на Абдулла пристигнал на Темза. Пристана до моя кораб посред нощ, хората му плениха екипажа и нападнаха мене и Омар, докато се качвахме на борда. Едва се спасихме живи, но благодарение на Омар и неговото шесто чувство успяхме да избягаме. Абдулла иска смъртта ми. Няма да се успокои, докато не премахне заплахата, която представлявам аз за него. Обявил е награда за главата ми и забрана за връщането ми в моята родина.

— Затова отидохте във Франция и намерихте „Бон ами“ в Марсилия, готов за тръгване?

— Точно така — усмихна се мрачно Марк. — Сигурен съм, че са ни преследвали, но с помощта на Аллах се качихме тайно на борда.

— Марк, вие казахте, че и двамата ви родители са мъртви. Какво се е случило с майка ви?

Гняв се изписа по лицето на Марк, божа замъгли блестящите му очи. Той стисна юмруци, мускулите му издуха жилетката от скъп плат. Криста онемя при вида на едва сдържаната ненавист, изписана по лицето му. Сякаш някакъв свършено друг човек бе завладял тялото му, човек, способен на невиджано насилие.

— Абдулла наредил майка ми — нежната ми красива майка — да бъде осъдена на смърт. Страхувал се от нейното влияние, страхувал се, че тя може да събере войски в моя подкрепа. Великият везир ми написа за всичко това в съобщението си. Слава на Аллаха, че помладият ми брат Язид успял да избяга, преди Абдулла да нареди и него да убият. Майка ми, за нещастие, била като в капан в харема, нямала възможност да избяга. Сигурен съм, че вече и великият везир е сполетян от същата съдба, защото винаги ми е бил верен.

Прекалено смаяна, за да пророни дори една дума, Криста само гледаше Марк с очи, изпълнени със състрадание към този невероятен мъж. Изведнъж цялата жизненост като че ли го напусна и той почти се строполи на леглото до нея, стиснал слепоочията си в длани. Вълна от състрадание изпълни сърцето на Криста и тя нерешително протегна ръка, за да погали нежния кичур черна коса, паднала на челото му.

Лекият ѝ допир подейства като балсам на измъчената му мисъл и той се обърна към нея.

Очите им се срещнаха и Криста почувства как потъва в душата му, как духовете им се сливат в едно привличане, което далеч не беше само физическо. Сякаш цял живот беше чакала този мъж. И най-малката вероятност да се омъжи за Брайън беше изчезнала. Дали това беше предопределено или не, но стана точно така, както бе предрекъл Марк — съдбите им бяха невъзвратно преплетени, сякаш животът ѝ бе започнал от самото начало в деня, когато се срещнаха.

Очите на Марк се съсредоточиха върху устните на Криста, сякаш за първи път виждаше устните на някоя жена, сякаш гледката на тези меки, нежни извивки го омагьосваше. Главата му се приближи към нея нарочно бавно и устата му се долепи до нейната така нежно, че Криста бе трогната до сълзи. Тя едва не припадна, когато езикът му раздели устните ѝ и навлезе в трептящата топлина на устата ѝ, пиейки жадно нейния неповторим нектар. Той леко се отдръпна и нежно прокара език по очертанята на устните ѝ, а после жадните му целувки започнаха да проправят пламтяща пътека по рамото ѝ, като отместваха малко по малко мантото и нощницата, за да стигнат до заветната си цел, оставяйки по пътя си клади от нажежена жарава. Тя отговаряше жадно, докосванията му разбуждаха огъня на страстта ѝ.

Нощницата на Криста се озова усукана около кръста ѝ, но това нямаше никакво значение, защото устните на Марк отпечатваха огнени следи по гърдите ѝ и караха времето да спира. Той полека я положи на леглото и устата му отново проправи трепетна пътека по белите кадифени кълба, преди да обхване щръкналите зърна, увенчаващи тези възхитителни сфери, и да ги приласкае с великолепно разкъсващите трептения на езика си. Това разкошно мъчение изтръгна лек вик от устата ѝ и тя обхвана тила му, за да не позволи на главата му да се отдели от нея.

Ръцете му нежно разтвориха потръпващите ѝ бели бедра, за да позволят на пръстите му да започнат своята бавна и невероятно чувствена игра с напъпилата ѝ женственост, скрита в триъгълника от златисти косъмчета. Криста ахна шокирана, непознавайки интимните мъжки ласки. Ако това означаваше да бъде любена, тя искаше да продължи вечно.

— Ти плени сетивата ми, Криста, както никоя жена досега — прошепна Марк развълнувано. — Помогни ми да забравя това, че загубих всичко, което ми беше скъпо. Поведи ме към небесата, сладка моя сирено.

— О, Марк, да — откъсна се задъхано от устните на Криста. — Направи ме твоя. Люби ме.

Тялото ѝ копнееше за освобождение, мястото, където пръстите му танцуваха по плътта ѝ, туптеше в сладък огън. Тъй като знаеше какво се случва между мъжете и жените, Криста от цялото си сърце искаше да се отдаде на Марк Той се надигна, разтвори бедрата ѝ с колене, освободи мъжествеността си и докосна с нея мястото, където само допреди миг играеха пръстите му. Криста изви гръб, очаквайки сладкото пробуждане на болката, за която ѝ бе говорила майка ѝ... но болка не последва.

Изведнъж той изстена и откъсна устата си от нейната.

Криста го погледна, с пламнали сетива и диво пулсиращо сърце, бе смутена и объркана.

— Не ти ли харесвам? Нещо не е наред ли? — прошепна тя, искайки да го върне плътно до себе си, да почувства устата му долепена до нейната и допира на търсещата му плът.

— Не, не е това. — Той дишаше тежко, устата му бе сгърчена от силна болка. — Не желая нищо повече, отколкото твоето красиво тяло под моето, сладка моя сирено — изшептя той пресипнало. — Твоите ръце притиснати към мене, вкусът и ароматът ти... но това ще стане друг път, на друго място... Един ден ще бъдеш моя, но сега нямам право да взема девствеността ти. Не мога нищо да ти предложа. Преследват ме, отнеха ми цялото наследство, рожденото ми право. Остана ми само гордостта... и търсенето на отмъщение.

Тя затаи дъх, значението на думите му едва достигаше до съзнанието ѝ, знаеше само едно — че го иска, че чудото, което бе разкрил пред нея, бе твърде омайно, за да свърши така изведнъж. Но той вече се бе надигнал и тя протегна ръка, за да го задържи.

— Не, почакай! Марк, това няма никакво значение! — Как можеше да бъде толкова жесток? Как можеше да я остави така? — Имаш Англия. След време ще бъдеш дук. Какво значение има, че не можеш да се върнеш в Константин?

— За мене има значение, Криста — отвърна Марк с горчивина в гласа. — Дължа го на паметта на родителите си. Трябва да си възвърна бейлика от Абдулла и да отмъстя за смъртта на майка си. Абдулла не беше посочен от баща ни да управлява. Няма да се успокоя, докато не го накажа заради престъплението му и заради болката, която ми причини.

— Нека ти помогна, Марк! — извика Криста с измъчен глас. — Кога ще бъдем заедно? Не е ли това нашата съдба? Или вече си забравил думите си?

Нищо не съм забравил. Съдбата, скъпа моя сирено, действа по странни правила. Някой ден, по някакъв начин ще познаем щастието.

— Ще бъда ли твоя съпруга? — осмели се да запита тя.

Марк се намръщи и се загледа разсеяно нанякъде. Когато погледът му се върна към нея, сякаш тежестта на целия свят се бе стоварила на плещите му.

— Също както на баща ми бе забранено по закон да се ожени за майка ми, така й на мене това ще ми бъде отказано.

Криста пребледня, всичките й красиви мечти се сгромолясаха.

— Ти... ти ме искаш за своя наложница?

— Ако успея да си възвърна мястото на бей, което ми се полага по право, никога няма да мога да се ожения за тебе. Но ти ще бъдеш нещо повече от обикновена наложница, много повече. Ще бъдеш храната на моята душа, центърът на съществуването ми. Ако има някакъв шанс да бъде заедно така, както искаме, трябва да ми вярваш и аз ще го намеря.

— Ще... ще вземеш ли съпруга от собствения си народ? — запита Криста, едва дишайки.

— Любов моя, ще говорим за тази възможност, когато възникне. Щом му дойде времето, ние ще бъдем заедно. Така е писано и така ще стане.

— Не, Марк — възпротиви се Криста. — Никога няма да се съглася да прекарам живота си затворена зад стените на харема или забулена под воали. Твоят живот е съвършено различен от моя, въпреки че си наполовина англичанин. Моето бъдеще ме очаква в Тунис, при Брайън, докато твоето бъдеще е на съвсем различно място. Ако толкова много ме искаш, ще оставиш страната на баща си и ще

заживееш в родината на майка си. Със сигурност дядо ти, дукът, те е карал да останеш в Англия.

Зелените му очи се втренчиха разсеяно в пространството, сякаш вече беше някъде далече от нея.

— Дядо ми желае най-много от всичко аз да остана в Англия и да наследя семейните имоти. Но Абдулла унищожи всяко намерение да удовлетвори това негово желание. Няма да намеря покой, докато не изтръгна бейлика от алчните ръце на Абдулла.

— Дори това да означава смъртта ти?

— Дори и така. Но в близкото бъдеще не ме заплашва смърт — изрече тайнствено Марк. — Вярвам, че ще живея достатъчно дълго, за да видя децата на своите деца.

— Тогава няма какво повече да си кажем, Марк. Желая ти късмет... и щастие.

— Каквото и да си мислиш, сладка моя сирено, бъдещето ти е свързано с мене. Чуй добре думите ми. Никога няма да се омъжиш за своя годеник. Аллах в своята мъдрост ще ни събере. Ти ще бъдеш моя по-скоро, отколкото предполагаш.

— Никога! — възкликна Криста. — В твоя свят няма място за мене. Остави ме на спокойствие.

Марк стана бавно, изоставяйки със съжаление великолепните форми на голото ѝ тяло. Всеки друг мъж би бил щастлив да изпълни желанието ѝ и да се люби с нея. И макар искрено да вярваше, че един ден ще бъдат заедно, бъдещето му все още беше твърде несигурно, за да я вземе безразсъдно, а после да я изостави, докато преследва съдбата си.

3

На следващия ден Криста шокирана видя Марк да се присъединява към групата закусващи. Явно бе дошъл краят на изолацията, която сам си бе наложил. Капитан Дюбоа го представи, но без да дава каквито и да било обяснения за странното решение на Марк да страни от другите. Той посрещна Криста с тайнствените думи:

— Вече сме се срещали с госпожица Хортън.

Анри Жерве измърмори някакъв поздрав и се обърна на другата страна. Лейди Уилоу, според обичая си, още не се бе появила.

Криста успя да погълне някак закуската си, усещайки изумрудения поглед на Марк да се спира на нея доста по-често, отколкото би й харесало. След като свърши, тя се извини и бързо се оттегли, благодарна за това, че Анри не настоя да я придружи в сутрешната ѝ разходка, както често бе правил досега. И докато го гледаше как посърнало разглежда с преувеличено внимание чинията с изстиваща храна пред себе си, Криста предположи, че Марк е успял да охлади пламенността на французина. Разговорът му с Анри миналата нощ сигурно е направил силно впечатление на наперения офицер и Криста беше извънредно благодарна за навременната намеса на Марк. Но не чак дотам, че да му прости това, че я бе унизил.

Още един хубав следобед, помисли Криста, докато се взираше с наслада в ярката синева на небето, оживявано от бели пухкави облачета, които вятърът не спираше да гони. Дългата ѝ до кръста сребриста коса се вееше свободно в свежия бриз, обграждайки деликатните черти на лицето ѝ с целуната от слънцето кожа, приятно загоряла от всекидневните разходки по палубата. Леката и рокля от виолетова коприна очертаваше извивките на стройното ѝ тяло, тънката талия, високите гърди и изящно изваяните бедра и прасци, които се отгатваха под щедро набраната пола. Тази гледка омагьоса Марк, който се приближаваше към нея, сякаш попаднал в плен на женствения ѝ чар. Привличането помежду им беше толкова силно, за да му устои,

толкова магическо, за да го отрече. Макар че животът му се бе изцяло преобърнал с главата надолу, сетивата му говореха ясно и високо. Той искаше Криста Хортън. И не само в леглото. Тя беше неговият живот, а той беше нейната съдба.

— Добър ден — изрече Марк, неуспявайки да потисне радостния изблик, който породя нейната близост.

Знаеше, че Криста му е сърдита и уважаваше мотивите ѝ, но красотата ѝ го оплиташе все по-здраво в паяжината на чувственото желание. Колко време можеше да устои на любовта, която тя така безусловно му вдъхваше? Малко, укори се мислено, ако отминалата нощ беше някакво свидетелство. Тя му беше толкова необходима, повече от вода и храна.

Криста се обърна, смръщвайки вежди пред блясъка в зелените очи на Марк.

— Беше... преди да се появите — изтърси тя, но не бе имала намерение да каже точно това.

Ленива усмивка се очерта в ъгълчето на пълните устни на Марк. Господи, защо трябва да е толкова привлекателен, запита се мрачно Криста. Още от първата им среща бе станало съвършено ясно, че този мъж не е за нея. Съдбата му беше да управлява, а нейната — да живее свободно.

— Не искате да кажете това, Криста — прошепна съблазнително Марк. — Когато накрая се съберем така, както и двамата искаме, ще уважавате решението, което взех снощи. Достатъчно е да кажа, че ви желая повече от всяка друга жена, която съм познавал.

— Много си въобразявате, милорд — изфуча Криста. — Уверявам ви, че след като се омъжа за Брайън, вие ще бъдете само един блед спомен.

Боже господи! Как може така безсъвестно да лъже! След като се запозна с Марк, изобщо не ставаше и дума да се омъжи за Брайън. Дори никога повече да не бе срещнала Марк, не би могла да живее с Брайън Кент. Нямаше да е честно и за двамата. Никой мъж на света не можеше да се сравни с Марк.

— Криста, нека...

Но каквото и да искаше да каже Марк, думите му потънаха във възторжения крясък:

— Марк... Марк Карингтън! Ти ли си наистина?

Марк потисна едно разочаровано възклицание, когато Уилоу издърпа ръката си от властната хватка на Пиер Льофевр и се хвърли към него. Уилоу Лангтри беше последният човек на света, когото би искал или би очаквал да види. Седмици му трябваха, за да я убеди, че връзката им е приключила. Беше се наситил на лейди Уилоу, макар тя твърдо да отказваше да се примири със скъсването. За Марк тя беше поредната жена в дългия списък от любовници, които бяха направили престоя му в Англия извънредно приятен. Никоя от тях не означаваше нищо за него. Криста бе откраднала сърцето му.

Едва сдържайки се да не направи разочарована гримаса, Марк се откъсна от Криста и изрече:

— Каква изненада, лейди Уилоу. Нямах представа, че сте на „Бон ами“. Ще се присъедините ли най-после към скъпия си съпруг?

Уилоу му отправи странна усмивка. В мига, когато го зърна, тя си вътъпи, че е научил по някакъв начин, че тя отплава от Марсилия, и я е последвал. За егоцентричка, каквато беше Уилоу, присъствието на Марк само подсилваше увереността ѝ, че инстинктът не я е излъгал и Марк е реши да възобнови връзката им. Тя отчаяно искаше да се озове насаме с него, за да поговорят открито. Причината, поради която Марк толкова дълго бе крил присъствието си на борда, не ѝ даваше мира, защото тя разбра, че именно той е бил тайнственият мъж, който упорито се бе държал изолиран в каютата си. Защо едва сега се показва?

— Значи ти си човекът, който отказваше да излезе от каютата си! — засия Уилоу. После пълните ѝ устни се нацупиха очарователно. — Защо пропиля толкова много време, скъпи? Помисли за всички дни и нощи, когато можехме...

Изведнъж тя си спомни за присъствието на Льофевр, който ловеше всяка нейна дума, и на Криста, която си пожелаваше да се превърне в дим и да изчезне.

— Ще ни извините, нали? — усмихна се тя сладко на Льофевр. — Дватамата с Марк Карингтън сме стари... и добри... приятели. Имаме много да си говорим.

Изгарян от ревност, Льофевр хвърли остър поглед към Марк, после се поклонил на Уилоу.

— Както желаете, скъпа.

Завъртя се на пета, кипейки вътрешно, и се отдалечи.

Без да чака да я отпратят, Криста последва примера му. Беше достатъчно умна, за да разбере, че Марк и Уилоу са нещо повече от приятели. Въпреки измъченото изражение на Марк беше съвършено ясно, че Уилоу сериозно възнамерява да поднови връзката си с него, каквато и да е тя. Криста изобщо нямаше намерение да застава между двамата любовници. За каква наивница я мислеше Марк! Почти бе повярвала на лъжливите му уверения, че един ден ще бъдат заедно. Съдба?! Хайде де! Съвършено ясно беше, че Марк има талант да мами и живо въображение, както и инстинкт на ловец спрямо нежния пол.

— Криста! Не си отивай! — произнесе умолително Марк, когато разбра какви са намеренията ѝ.

— Двамата нямате нужда от мене — осведоми го студено Криста.

— Познавате се с Криста? — запита Уилоу, присвила заинтригувано очи.

— Имах удоволствието да се запозная с нея на бала на Трентън, съвсем неотдавна — отвърна Марк, хвърляйки нежен поглед към жената, която бе пленила сърцето му.

— О, да — кимна Уилоу. — Поради някаква причина не получих покана за този бал. Недоглеждане, предполагам.

Марк потисна една развеселена усмивка. Той изрично бе забранил на Питър Трентън да кани Уилоу. Говореше съвършено сериозно, когато ѝ каза, че връзката им е приключила, и с голямо облекчение разбра, че тя е заминала при съпруга си, макар доста да се учуди, че я намира на борда на „Бон ами“. Сякаш съдбата плетеше заговор срещу него.

— Трябва да ме извиниш, Уилоу — каза Марк. — Тъкмо щях да предложа на Криста да я придружа.

Резките му думи не можеха да бъдат по-еднозначни, но Уилоу упорито реши да не ги приеме. Никоя префърцунена госпожичка няма да ѝ открадне чувствата на Марк, докато тя има думата по въпроса.

Криста усети как избликва яростното собственическо чувство на Уилоу и реши да я остави на женските ѝ капризи, независимо какво ще каже Марк.

— За днес се разходих достатъчно — каза тя с многозначителен тон. — Смятам да ида в каютата си и да почета.

И без да чака отговор, се обърна и бързо се отдалечи от неприятната ситуация, а някъде дълбоко в нея, близо до сърцето, туптеше една необичайна тъпа болка. Странно и неприятно чувство.

— Пак старите номера, а, скъпи? — изсъска Уилоу, когато Криста изчезна от полезрението им.

Марк, здравата ядосан, отправи леден поглед към нея.

— За какво говориш, Уилоу?

— Ами, да съблазняваш девизи — изрече тя с укор. — Кога ще разбереш, че не си струва? Освен това, сега, щом аз съм тук, нямаш нужда да играеш тънките си игрички с тази невинна девойка. Знаеш какво мога да направя за тебе.

Гласът ѝ стана дрезгав от желание при мисълта отново да вкуси от невероятната любов на този мъж. Капитан Льофевр беше неопитен новак в сравнение с Марк Карингтън, принц в повече от едно отношение.

— Ти играеш игрички, Уилоу — отвърна Марк с равен глас, макар че отвътре изгаряше от негодувание заради предположението ѝ, че само си играе с Криста. — Това между нас свърши преди седмици и не възнамерявам повече да го разискваме.

Уилоу изфуча сърдито.

— Аз съм минала работа, така ли? Имаше време, когато не можеше да дишаш без мене!

— Може и така да е било — допусна равнодушно Марк. — Но положението вече се промени. Бъди доволна, че скоро ще си при съпруга си. Опитай се да го ощастливиш, промяната може да ти се отрази добре.

— Онзи задръстен нещастник ли?! Знаеш какви са ми чувствата към него, Марк.

— Тогава си намери друг любовник. Например Льофевр. Той изглежда доста приятен, поне доколкото забелязах.

— Вече го опитах, но не е дори наполовина толкова мъж като тебе — призна Уилоу, без изобщо да се засрами.

Марк вдигна вежди и от гърлото му се изтръгна силен смях.

— Ласкаеш ме, Уилоу! — Усмихна се широко. — Но съм сигурен, че не съм единственият мъж на света, който може да ти достави удоволствие.

— Може и така да е, Марк, но ти си единственият мъж, когото искам — призна Уилоу с треперещ глас.

Марк въздъхна пресилено, искаше му се да се отърве от Уилоу и от натрапчивостта ѝ.

— Нямам време за това. Чакат ме важни неща.

— Можем ли да се срещнем по-късно, Марк? — настоя тя, непременно решила да го оплете отново, преди да е успял да се измъкне.

Вече сериозно разсърден, той кимна разсеяно в отговор и се приготви да си тръгне.

— Грижи се за работите си, Марк — викна подире му Уилоу, докато той се отдалечаваше с възможната най-голяма бързина. — Ще се видим след вечеря... в каютата ти.

— Да, да — измърмори той, почти без да чува думите ѝ.

Трябваше само да намери Криста и да ѝ обясни как стоят нещата между него и Уилоу и какво е положението с отмрялата вече връзка помежду им.

Но за негово огромно съжаление Криста отказа да му отвори вратата. Вместо да прави сцени, той остана пред каютата, кипейки вътрешно от негодувание, и колкото повече мислеше, толкова повече се ядосваше. Реши, че е под достойнството му да обяснява нещо, което не беше работа на Криста. Не бяха женени, не бяха и сгодени. Но нещо го караше да ѝ обясни на всяка цена, че Уилоу Лангтри не означава нищо за него.

Криста не се появи на вечеря, нареди на Марла да ѝ донесе храната в каютата. След като отказа да изслуша Марк, тя нямаше никакво желание да се срещне лице в лице с него пред погледите на толкова много чужди хора. Но колкото повече мислеше в усамотението на каютата си, толкова повече осъзнаваше колко нечестно беше постъпила с този мъж. Явно Уилоу бе имала някаква афера с него в миналото, но това не означаваше, че връзката им продължава. Тя му дължеше обяснение. Освен това, ако успееше да се срещне насаме с него, може би щеше да го убеди да не отива в Константин, където животът му щеше да бъде изложен на сериозна опасност. Ако там нямаше бъдеще за тях, в Англия със сигурност имаше. Само в Англия двамата щяха да бъдат свободни да се обичат и да живеят спокойно.

Тази мисъл подтикна Криста да действа, тя откряна вратата на каютата с намерението да се изправи срещу Марк и да го убеди да се вслуша в гласа на разума. Но не успя да прекрачи прага. Някъде наблизо се чу дрезгавият глас на Уилоу:

— Марк, аз съм, Уилоу, пусни ме да вляза. Каза ми да дойда тази вечер в каютата ти, скъпи, и аз не можах да чакам повече.

Криста тихо затвори вратата, облегна се на нея и се укори за безразсъдното си предположение, че Марк сериозно е казал, че двамата с нея са родени един за друг. Това са били само празни приказки. Може и да го е мислил сериозно, но само преди Уилоу да се появи отново в живота му. Криста се зарадва, че разбра колко вятърничав е този мъж, преди да бе станало твърде късно. Пригответи се за лягане, а в главата ѝ се въртеше вихрушка от несвързани мисли. Запита се какво ли означава пълната тишина зад стената, в съседната каюта. Дали Марк и Уилоу вече се любят страстно, запита се тя съкрушена.

Криста изобщо не разбра, че Уилоу така и не успя да влезе в каютата на Марк. Тя бе отпратена от гиганта Омар, който сопнато осведоми вбесената червенокоса красавица, че господарят му спи. Уилоу си тръгна разярена.

На следващия ден Криста едва успя да си наложи цивилизовано поведение спрямо Марк. Не можа да го види сам, защото Уилоу неизменно висеше на ръката му. Не я обезпокои и Анри, макар че от време на време и хвърляше коси погледи, пълни с обида. Явно я обвиняваше заради затрудненото положение, до което го бе докарал Марк.

Не след дълго идеалното време, на което се радваха, откакто „Бон ами“ отплава от Марсилия, отстъпи пред ниско надвиснали оловни небеса, поривист леден вятър и гъсти облаци; морето се превърна в разпенено сърдито чудовище, пръскащо солена пяна по палубата. Криста се държеше здраво за перилата, без да може да откъсне поглед от величествената гледка, която я изпълваше с ужас.

— Капитанът нареди всички пътници да се приберат в каютите си — дочу тя нисък глас точно над ухото си. Вятърът откъсна думите на Марк от устата му и ги метна към Криста. — Чуваш ли ме, Криста? — извика той. — Всички други пътници вече се прибраха долу.

Тя бавно се обърна и го погледна.

— Буря ли ще има? — избъбри едновременно със страх и благоговение.

Никога не беше виждала по-величествена гледка от това сърдито море пред буря.

— Много е вероятно — каза той, борейки се с вятъра, за да може тя да го чуе. — Ела, ще те изпратя до каютата ти.

Криста кимна, но когато се опита да отдели пръсти от перилата, те не я послушаха. Усещайки страха ѝ и същевременно магията, която упражняваше върху нея приближаващата се буря, Марк стисна ръцете ѝ и започна да откопчва пръстите ѝ един по един от перилата. Допирът му обаче я разтърси и я извади от вцепенението ѝ. Кожата ѝ пламтеше, когато се докоснеше до неговите пръсти, и Криста не можеше да отдели поглед от изумрудените му очи, поднасяйки душата си на единствения мъж, който я накара да онемее от желание.

Марк далеч не бе имунизиран срещу безмълвния ѝ зов и се запита дали тя разбира за какво го моли с тези изразителни сини очи. Изведнъж усети, че вече няма никакво значение какво според сърцето му е правилно или погрешно, когато свирепото желание овладя сетивата му.

Бълвайки сърдити ругатни, които вятърът моментално отнасяше, Марк се поддаде на емоциите, които го преследваха още от първия миг, когато погледна тази изкусителна палавница. Твърдата му решимост и похвалните му намерения се стопиха за миг, отнесени от свирепата буря, когато той пхна ръка под огъващите се колене на Криста и я вдигна на ръце, полагайки главата ѝ до диво биещото си сърце.

Понесе я, като че ли беше перце, по клатещата се палуба, обливана от постоянно надигащите се вълни. Леден дъжд запряска, когато стигнаха покрития коридор за каютите, но и двамата не бяха ни най-малко разтревожени от това, защото всеки осъзнаваше само присъствието на другия до себе си, не и разбушувалите се стихии. Когато стигнаха каютата на Криста, и двамата бяха измокрени до кости и трепереха неудържимо, макар треперенето им да нямаше нищо общо с времето или със състоянието на дрехите им.

Марк внимателно я остави да стъпи долу и посегна с треперещи пръсти към закопчалките отпред на роклята ѝ. Една лампа, която може

би Марла нарочно бе оставила, за да свети на господарката ѝ, се мяташе, закачена на тавана, и хвърляше разсеяна светлина.

— Аллах да ми помогне, защото аз сам не мога да си помогна — изстена той болезнено. — Не мога повече да ти се противя, макар да знам, че сега не е времето, нито мястото.

Криста замълча, нещо в гърлото ѝ не ѝ позволи да отрони и звук; само ръцете му, които разкопчаваха дрехите ѝ, бяха единственото истинско нещо в момента.

— Искам да те видя първия път, когато ще се любя с тебе — прошепна пресипнало Марк. — Цялата. Ако искаш да изляза, кажи го сега, защото след миг ще бъде късно. Не искам да бързам, сладка моя сирено. Искам това да бъде нощ, която ще запомниш завинаги. Нямах намерение да стане точно така, но не мога повече да се боря с този силен копнеж по тебе.

Неволна въздишка се изтръгна от гърдите на Криста, когато ръцете му бавно се спуснаха по заоблените кълба на гърдите ѝ, и вдигна очи към него, премрежвайки ги с гъстите си меднозлатисти мигли. Тръпка на възбуда пролази по нея, не би могла да изрече и една дума на протест, дори да искаше. Мъчително бавно Марк свали надолу деколтето на корсажа ѝ, издърпвайки ризата заедно с него, докато гърдите ѝ останаха голи под погледа му, заоблени и блестящи. Розовите им зърна се събудиха за живот пред напрегнатите му очи и Марк наведе тъмнокосата си глава, за да ги целуне едно по едно, докато Криста не изстена в прилив на безумна наслада.

— Искаш ли ме, Криста? — запита Марк с дрезгав шепот. — Ще ме отпратиш ли? Няма да си помисля нищо лошо, ако го направиш.

Но въпреки тези думи той не беше сигурен дали ще се обърне и ще си излезе, ако тя го помоли.

— Не! Да! — извика Криста. — Искам да кажа, да, искам те и не, не искам да си тръгваш!

— Тогава няма да си тръгна, сладка моя сирено. Ще те науча да се любиш, да приемаш и да даваш удоволствие.

Дрезгаво прошепнатите му думи затрептяха по кожата ѝ миг преди твърдите му устни да разделят нейните, за да ги изпият в една целувка, в която се четеше несдържана жажда и нетърпение.

Ръцете ѝ от само себе си започнаха да бродят по раменете и гърба му, усещайки нежно плътта му с върховете на пръстите. Марк

беше невероятно мъжествен, мургав и неустойимо привлекателен.

И тя го искаше. Изненадан протест се надигна на устните ѝ, когато той без усилие я вдигна и я положи на койката, без да се олюлее ни най-малко от движението на развълнувания под. Върхлитащата буря бе съвсем забравена, съществуваше само необятната им жажда, която ги изгаряше отвътре и която копнееха да утолят.

Той свали нежно и с любов останалите ѝ дрехи, отдръпна се леко, за да се наслади на великолепното преливане на извивки, което бе оголил.

— Ти си прекрасна — прошепна със страхопочитание. — Прекрасива, отколкото би могла да бъде една жена.

Свали жилетката и ризата си, после ботушите, хвърляйки въпросителен поглед към Криста, преди да събуе панталоните си. Тя отвори широко очи и макар че се опитваше да не гледа, очите ѝ бяха привлечени към възбудената му мъжественост, която стърчеше от тъмните косми между бедрата му. Колко великолепно телосложение има, помисли тя, копнеейки да го докосне. Когато той ѝ се усмихна, тя се разтопи вътрешно и изчерви, питайки се какво ли ще е усещането, когато цялата му дължина се притисне вътре в меката ѝ плът. Сякаш прочел мислите ѝ, Марк се изтегна до нея и преплете бедра с нейните.

Той знаеше точно къде и как да я докосне, за да ѝ достави възможно най-много удоволствие. Устата му намери чувствителната ямка на шията ѝ, сгъвката на ръката, извивката на талията, после с любов обходи нежно гърдите ѝ, преди да остави огнена следа по корема чак до вътрешната част на бедрата ѝ. Криста се извиваше, притискайки се към него, първичната страст изгаряше всички неканени мисли, че това не е редно, че ще се чувства виновна. Когато той пъхна пръсти между бедрата ѝ, тя разтвори крака в прилив на безумно желание. Той продължи да гали все по-нагоре и по-нагоре, чак до мястото, където тя никога не бе стигала, за чието съществуване дори не подозираше.

Ръцете ѝ се плъзнаха нежно по очертаните мускули на бедрата му и последваха твърдите сухожилия, които стигаха нагоре чак до гърба. Криста се зачуди на силата, която усещаха върховете на пръстите ѝ, хареса ѝ допирът на това жилесто тяло. Целувките му в това време стигнаха до ямката около ключицата, после отново се върнаха към розовите зърна, а дръзките му ласки там долу събуждаха

неконтролируема треска у нея. Тя не можеше да мисли, успяваше само да реагира.

— Съжалявам, че ще трябва да ти причиня болка, любов моя, но тя ще трае само един миг — прошепна Марк срещу устните ѝ, докато мъжествеността му полека навлизаше във влажната ѝ топлина.

Лек стон се изтръгна от устните ѝ при допира на горещата, влажна плът до набъбналия ѝ център.

Той рязко навлезе в нея, потъвайки в блажената ѝ топлина, стенойки в агонизиращ екстаз, докато стегнатата ѝ плът го обхващаше и го държеше в плен.

Криста извика леко, когато неговата мъжественост проникна в нея, но внезапната остра болка бързо бе заместена с такава силна наслада, каквато никога дотогава не бе познавала. Той нарочно не се остави на подтика си да се движи, остана на място, за да може тя да свикне да го усеща в себе си. Едва когато тя въздъхна и се отпусна, той навлезе докрай в нея, докато не стигна до самите ѝ предели.

Светът се завъртя, времето спря, остана само движението на хълбоците му и ритмичното влизане и излизане, само невероятните изрази на любов, които ѝ демонстрираше с цялото си същество, шепнейки думи, които извираха направо от сърцето. Криста бързо навлезе в ритъма и двамата се залюляха в прегръдките си, препускайки през бурята, без да обръщат внимание на ослепителните светкавици, които прорязваха тъмното нощно небе, на оглушителните гръмотевици, които се търкаляха над морската шир, на свирепия вятър, който блъскаше кораба и късаше платната. Бурята, избухнала в самите тях, надминаваше по сила и най-необузданите урагани, създадени от природата, те двамата представляваха невероятно зрелище на неземни фойерверки.

Криста отвори очи и видя Марк да се вира в нея. Ръцете ѝ несъзнателно се вдигнаха, за да прикрият голотата ѝ, ярка руменина се разля по бузите ѝ. Развеселена усмивка повдигна ъгъла на устата му, той посегна и хвана трепкащите ѝ длани.

— Няма от какво да се срамуваш, любов моя — поде Марк с нежен глас. — Тялото ти е прекрасно. Ти си създадена за любов. Един ден ще го познавам също така добре, както собственото си тяло.

Той прокара с любов пръсти от високия хълм на скулите до брадичката и надолу към леко разтворените устни.

— И твоето тяло е красиво — изрече Криста, като го гледаше плахо изпод меднозлатистите си ресници.

Дълбок смях се изтръгна от гърдите му.

— Мъжете не са красиви, сладка моя сирено.

— Но ти си — настоя тя с глас, изпълнен с обожание. — Нямах представа, че... че актът на любовта е така прекрасен.

— Беше прекрасен, защото имаше любов — каза Марк с несигурен тон, сякаш тази мисъл едва сега му бе хрумнала. — Вярваш, че те обичам, нали, Криста?

— Да... предполагам — съгласи се тя колебливо. — Всичко, което се случи, откакто се срещнахме, беше толкова спонтанно... толкова експлозивно. Предполагам, че тази нощ беше неизбежна.

— Съдба — кимна нещо Марк.

— Ами Уилоу? — осмели се да запита тя.

— Какво общо има Уилоу с нас двамата? — Гласът на Марк беше рязък. — Това, което се е случило в миналото, няма нищо общо с чувствата ми към тебе.

— Но аз не съм изцяло убедена, че всичко между тебе и нея е свършило.

— Аз обаче съм. Честно си признавам, че имах връзка с Уилоу. Тя свърши далеч преди да срещна тебе. Уилоу е настояща — съгласи се той с лека ирония, — не се оставя.

— А ти спиш ли с жени, с които вече си скъсал? — запита тя тихо.

— За какво говориш?

— Забрави ли? Каютата ми е до твоята. Чух Уилоу да идва пред вратата ти снощи.

— За това ли била цялата работа? Ако беше послушала още малко, щеше да разбереш, че Омар я отпрати.

Невероятно учудване се изписа по лицето на Криста.

— Наистина ли?

— Наистина.

— О, Марк, съжалявам, че грешно съм те преценила. Сега какво ще стане с нас? Наистина ли мислиш, че имаме бъдеще?

— Бъдещето ни е да се обичаме взаимно.

Приемайки думите му така, че да се съгласуват със собствените и намерения, Криста като че ли се задоволи с този отговор и се сгуши

още по-плътно в ръцете му. Близостта ѝ породила нова страстна прегръдка и магията отново овладя сетивата ѝ, докато ръцете и устните му за втори път тази нощ започнаха да възбуждат горещата ѝ, туптяща плът.

— Пак ли? — запитала тя учудена. — Възможно ли е?

— Не само е възможно, но и много желателно. Бих могъл да се любя с тебе цяла нощ без умора.

И времето за думи отмина. Марк отхвърлил някъде далече всички съзнателни мисли от главата ѝ и тя не усещала нищо друго освен възбуждащите му ръце и устни по тялото си.

4

Малко преди зазоряване Марк с нежелание излезе от каютата на Криста, за да я остави малко да поспи. Когато се събуди след няколко часа, във я посрещна мрачно, сиво небе; мъгла виснеше над морето, все още разпенено от снощната буря. Макар да беше поутихнала, присъствието ѝ все още се чувстваше. Когато излезе на палубата, Криста веднага забеляза, че „Бон ами“ е претърпял значителни поражения. Едната мачта беше пречупена на две, кормилото беше почти неизползваемо. Тези повреди щяха да бъдат отстранени, увери пътниците си капитан Дюбоа. Всичко щеше да бъде наред след два-три дни.

Това изобщо не притесняваше Криста, защото тя прекара тези дни в сладостно предвкушване на нощите, когато Марк се промъкваше незабелязано при нея и двамата се любеха лудо. Не беше минало много време от първата им нощ и тя вече се бе научила да приема опияняващата любов, която изпитваше към него. Дълбоко в сърцето си знаеше, че Марк е привързан към нея. Той упорито не обръщаше внимание на Уилоу, въпреки машинациите на червенокосата красавица, въпреки усилията ѝ да го притисне в някой ъгъл, за да се нахвърли върху него. Но за огромно удоволствие на Криста, той не забелязваше очебийните опити на Уилоу да го съблазни, а вместо това предпочиташе да прекарва времето си с Криста.

Една нощ, след като се любиха, Криста лениво започна да изказва предположения за съвместното им бъдеще.

— Утре ще поправят кормилото, Марк, и отново ще потеглим. След няколко дни корабът ще стигне пристанището. Знаем, че моето семейство ще те хареса. В Тунис ли ще се оженим?

Израз на абсолютно смайване пробягна по лицето на Марк.

— Криста, мисля, че ме разбра.

— Какво да съм разбрала?

— Нищо не се е променило, любов моя, освен че се отдадохме до край на нашите чувства. Не можем да се оженим. Не сега. Може би

никога. Аз съм беглец, човек, на когото не е позволено да влезе в собствената си страна. Има обявена награда за главата ми. Опасността ме дебне, където и да реша да живея, и докато не се отърва от тази заплаха, която тегне над главата ми, не можем да бъдем заедно. Твоят живот означава много за мене, за да те излагам преднамерено на опасност. Докато всичките ми проблеми не да бъдат решени, докато бъдещето ми не стане ясно, не мога да мисля за нищо друго, само за предателството на Абдулла и как да отмъстя за смъртта на майка си.

— Искаш да си отида у дома и да се омъжа за Брайън?

— Не! Господи, не! Искам да идеш при семейството си, където ще си в безопасност, но не и да се омъжваш за Брайън. Със сигурност можеш да го държиш далеч от себе си, докато аз се върна и те взема, нали?

— И когато се върнеш за мене, тогава какво? Ами ако успееш и си възвърнеш управлението на бейлика? Къде ще е мястото ми в твоя живот?

— Не ми задавай сега този въпрос, Криста. Когато дойде време, ще намерим отговора.

— Мислех, че си се променил — възкликна Криста и в думите ѝ се процеждаше тъга. — Мислех, че повече те е грижа за мене. Отмъщението повече ли означава за тебе, отколкото аз?

— Недей, Криста. Не ме карай да поема ангажимент сега, когато не съм свободен. Нека любовта помежду ни да говори сама за себе си. Бъди търпелива и ме чакай.

— Това не е хубаво, Марк — настоя с горчивина Криста, вдигнала предизвикателно брадичка. — Ако наистина ме обичаш, ще се откажеш от това безумно търсене на отмъщение.

— Нима забрави, че Абдулла осъди на смърт майка ми и щеше да убие и по-малкия ми брат, ако той не беше избягал? Заради любовта на Аллаха, остави ми поне капчица гордост! Дадох ти сърцето си... и душата ми ли искаш?

— Не искам нищо, което не би ми дал доброволно — отвърна Криста с натъжен глас.

— Тогава разбираш ли защо за известно време не мога да бъда с теб?

— Не, не разбирам — заяви тя упорито. — Или ме обичаш и искаш да бъдеш с мене, или не.

— Не е толкова просто — възрази Марк и тя долови в гласа му нотки на надигащ се гняв.

Досега не бе отговарял за действията си пред никого освен пред баща си. Стар беше да започне тепърва да се учи на това.

— Докато не се вразумиш, няма да има какво да си кажем — заяви разгорещено Криста.

Тя искаше и заради себе си, и заради него той да се откаже от тази глупава потребност да се хвърли в с главата надолу в явната опасност.

Червени гневни точки избухнаха пред очите на Марк и го накараха да изрече безразсъдни думи, без да помисли, че ги хвърля като тежки камъни.

— Може би сънародниците ми са прави, като предполагат, че жените имат само едно предназначение в живота. Затова ги държат зад високи стени и ги използват само за удоволствие. Ако им позволиш повече свобода, само ще ти усложнят живота.

— Ти... ти... самонадеян негодник! — избухна Криста и се надигна на колене, без да забелязва, че е гола. — Как смееш да ме сравняваш с тези бедни създания, които съществуват в сянката на своите господари и мъже като тебе само ги използват за играчки?!

Зелените очи на Марк пламнаха от животинско удоволствие, докато впиваше поглед в гъвкавата фигура на Криста, изправена пред него в разкошната си голота.

— Всички жени имат еднакви желания — намекна той съвсем незавоалирано. — Повечето харесват това, което правя с тях.

— Отвратителен си! Махни се от каютата ми!

Крива усмивка се появи на устните му и Криста се извърна рязко с гръб към него. Марк намираше гледката на задничето ѝ за невероятно възбуждаща и ѝ го каза. Възмутено ахване се изтръгна от устните ѝ, когато та усети ръцете му да обгръщат двете полукълба и да ги притискат страстно.

Криста се измъкна от ръцете му, скочи на крака и се обърна ядосана с лице към него, сините ѝ очи горяха, дишаше на къси тласъци. Бавна усмивка се изписа по красивото му лице и тя против волята си усети как отговаря на надменната му самоувереност. Бронзовите му черти носеха отпечатъка на едно диво благородство, ореолът на първична мъжественост я разтърси до дъното на душата ѝ.

— Пак ще се любя с тебе, сладка моя сирено.

Очите му я изкушаваха отвъд всякакви предели, гласът му беше така невероятно съблазнителен, че всеки нерв в напрегнатото ѝ тяло започна да трепти неистово. Той съвсем сериозно смяташе да осъществи заканата си и възраженията ѝ не представляваха никаква пречка за него.

Марк вдигна въпросително изящно очертаната си вежда, когато Криста загледа мъжествената му стойка, с ръце на тънката талия, с дълги и здрави, леко разтворени крака; възбудената му мъжественост стърчеше внушително от тъмния триъгълник между бедрата му.

— Изведнъж разбрах, че ми е омръзнало да се любя с тебе — изрече тя с оскърбителен тон.

Заля я дълбок, плътен смях — Марк, отметнал назад глава, се изсмя с пълен глас. Макар да изглеждаше развеселен от забележката ѝ, Криста веднага забеляза насилието, която се спотайваше в дълбините на искрящите му зелени очи. Тя се дръпна назад, докато гърбът ѝ не опря в стената. Широко усмихнат в почти дяволска наслада, той се приближаваше към нея и внезапно се нахвърли върху ѝ, преди тя да успее да реагира.

— Да видим дали наистина ти е омръзнало да се любиш с мене, както казваш, или просто се правиш на безразлична — изръмжа той и силните му пръсти се забиха в нежната плът на ръцете ѝ.

Тя понечи да отговори, но се въздържа, виждайки колко е напрегнат, и реши, че най-добрият отговор ще е изобщо да не му отговаря. Марк обаче не възнамеряваше да ѝ позволи лука да остане пасивна, докато я държеше като своя пленница, карайки я да приема ласките му, макар че разумът ѝ крещеше да внимава. Възхитително дяволита усмивка се появи в ъглите на устата му.

— Ти ме искаш — настоя той.

— Не — отрече тя.

— Сладка моя сирено, нека те отведе в рая.

Той я хвърли на леглото и се впусна в такава зашеметяваща атака, че Криста почувства твърдото ядро на вътрешната съпротива да се разтапя и да изчезва. Този мъж беше магьосник, пратен на земята само за да я измъчва. Събрала всяка капчица воля от крехкото си тяло, тя вирна брадичка под предизвикателен ъгъл и хвърли в лицето му гневните си думи:

— Не те искам!

Спокойно можеше да каже това и на вятъра, пак толкова ефект щеше да има.

Устните му се впиха в розовото зърно и той го засмука силно, докато пръстите му се плъзнаха сред меките къдрици между бедрата ѝ и намериха жадуваното място; той започна бавно, но настойчиво да я води към ръба на абсолютната забрава. Устата му се придвижи нагоре към нейната, езикът му се вмъкна между зъбите ѝ и започна да пие сладкия ѝ нектар. Тя изпусна лек стон, захапа езика му и усети вкуса на кръвта.

Той извика от болка и на лицето му се изписа диво изражение, нежността и веселостта се стопиха мигновено. Криста ахна, когато нещо твърдо и горещо рязко се удари в нежната плът между краката ѝ. Докато се бореше с него, той успя да навлезе още малко навътре, а тя отчаяно се стремеше да му избяга. Той отново я прободде, този път потвърдо, по-безпощадно, и сега вече намери прохода, заравяйки се в нея почти до самия край.

Гневът му сякаш изведнъж се стопи и на негово място се възцари огромна жажда, като че ли в гърдите му се събуди див звяр. В нея се промъкна ужасното чувство на поражението и това я накара да не продължава повече безсмислената си съпротива. Макар че тя все още не искаше да се предава, борбата срещу него беше изгубена. И Криста се възнесе, без да усеща къде се намира, загубила представа за времето, тялото ѝ се извиваше срещу неговото, отговаряйки на съкровения си желания и на магическия ореол на този изключителен мъж. Едва когато почувства тялото ѝ да се стяга нежно около него, Марк се отдаде на вихрушката на сетивата си.

Мълчанието тежеше помежду им. Макар че той бе доказал властта си над нейното тяло, гневът на Криста още не бе стихнал и очите ѝ срещнаха безмълвно с неговите в една дълга напрегната битка.

— Какво се надяваш да спечелиш, като ме накара насила да ти отговоря? — запита тя с обвинителен тон. — Със сигурност не си търсел уважението ми. Или искаше да спасиш гордостта си?

— Гордостта е странно нещо — обади се замислено Марк. — Потъпкването ѝ не служи за нищо. Следващия път, когато критикуваш мъжествеността ми, се приготви да си понесеш отговорността за моите реакции.

— Няма да има следващ път — заяви решително Криста.

Загадъчна усмивка изви ъглите на устата му и Марк с лекота скочи на крака, извисявайки се над нея като несъмнено олицетворение на мъжествеността.

— Грещиш, любов моя. Ти ще ме призовеш отново като сирена и аз, като оглупял от любов, ще се отзова. Аллах те е създал специално за мое удоволствие и никой друг мъж няма силата да стигне до твоята душа.

— Надменността ти не знае граници — отвърна кисело Криста. О, господи, защо трябва той да е така ужасно прав, запита се тя, преглъщайки конвулсивно. Съзнаваше, че никой друг мъж няма да може да я развълнува така, както Марк. Обичаше го, този принц, но той не я обичаше достатъчно, за да последва сърцето си вместо да се отдаде на жаждата за отмъщение, която го давеше. Болеше, ужасно болеше при мисълта, че тя няма никакво място в живота му, а може само да удовлетворява мъжките му нужди, което всяка жена лесно би могла да прави.

Спуснала гъстия заслон на миглите си, по които бляскаха горчиви сълзи, тя го наблюдаваше как се облича и някакво шесто чувство ѝ казваше, че сега за последен път го вижда така. Въздишката ѝ привлече вниманието му. Няколко напрегнати минути той изучаваше красивата ѝ голота, наслаждавайки се съвсем неприкрито на двата хълма, още розови от любенето им, на тънката ѝ талия, на стройните колони на съвършените ѝ крака, на издутината на задничето.

— Знам че си сърдита, Криста, но един ден ще разбереш колко скъп ми е твоят живот. Прекалено скъп, за да го излагам на опасност. Само да можеше да ми повярваш и да бъдеш търпелива, обещавам ти, че скоро ще бъдем пак заедно.

— Като твоя наложница ли? — предизвика го Криста.

Той помръдна конвулсивно устни, но от тях не излезе никакъв звук. Безпомощно сви рамене, обърна се и излезе от каютата. В тъмнината отекваха последните му думи — думи, които щяха да навестяват сънищата ѝ през всичките празни нощи, които ѝ предстоеше да преживее: „Съдба, сладка моя сирено. Съдбата иска, човек се подчинява.“

Ясното небе и лекият бриз обещаваха хубаво време, но на следващия ден настроението на Криста беше далеч от хубавото. Не

видя никъде Марк, докато стоеше до перилата и наблюдаваше как хора от екипажа поправяха повреденото кормило. Капитан Дюбоа се разхождаше нервно по мостика, наблюдавайки процеса, и в същото време хвърляше напрегнати погледи към морската шир около „Бон ами“.

Мрачното усамотение на Криста бе внезапно нарушено, когато Уилоу застана безшумно до нея, този път без обичайния си придружител Пиер Льофевр. Свирепият поглед, който хвърли на Криста, беше всичко друго, само не и приятелски.

— Не заблуждавате никого, нали разбирате — подхвърли тя хапливо.

Криста трепна и се обърна към съперницата си.

— Нямам представа за какво говорите.

— Анри Жерве намекна, че вие с Марк сте нещо повече от приятели. Познавам го добре, той не е мъж, свикнал дълго да бъде без жена. Не спи с мене, така че в думите на Анри сигурно има някаква истина. Вече всички на кораба знаят, че вие с Марк сте любовници.

— Анри не е човек, на когото може да се вярва — отвърна хладно Криста. — Той каза ли ви и че една нощ ме нападна и само навременната поява на Марк ме спаси? На ваше място не бих обръщала особено внимание на това, което казва Анри.

— Не ме интересува какво се е случило между вас и Анри — изрече безгрижно Уилоу. — Но много ме интересуват отношенията между вас и Марк. Бяхте ли любовници в Англия? Вие ли сте причината той да прекрати връзката си с мене? Последва ли ви във Франция, заради вас ли се качи на борда на „Бон ами“?

Бомбардировката от въпроси накара кръвта на Криста да кипне.

— Ако толкова искате отговори, питайте Марк — изтърси сопнато тя.

— Какво да ме пита? — чу се дълбок глас.

Двете жени бяха толкова погълнати от разговора си, че не забелязаха приближаването на Марк.

— Скъпи! — възкликна Уилоу и му отправи съблазнителна усмивка.

Но Марк имаше очи само за Криста.

— Какво искахте да ме питате, дами? — повтори той.

— Нека лейди Уилоу да обясни — подхвърли Криста през рамо, докато се обръщаше и се отдалечаваше с възможно най-голяма бързина.

След ядовитите думи, които бяха разменили предната нощ, чувствата ѝ бяха все още силно наранени, за да влезе в словесна битка с единствения мъж, когото някога би могла да обича.

Марк беше напрегнат, това си личеше по тъмните вежди, събрани над основата на носа. Когато най-накрая бе срещнал единствената жена, която можеше да задоволи всичките му потребности и която би могъл да обича безрезервно и всеотдайно, обърканият му живот го правеше безпомощен, не му позволяваше да последва сърцето си и да я направи своя завинаги. Странно наистина, но в ума на Марк нямаше никакво съмнение, че обича Криста, може би още от първия миг, когато очите им се срещнаха на бала на семейство Трентън.

Драстичният обрат на събитията през последните няколко седмици обаче изложи на риск бъдещето му. Вярно, той винаги можеше да се върне в Англия и да заживее като наследник на дядо си, но това би било постъпка на страхливец. Само да можеше Криста да прояви разум и да се опита да разбере, че той не бива да позволи на Абдулла да се измъкне ненаказан, задето беше убил майка му и беше узурпирал това, което по право му се падаше. Когато вземеше отново юздите на властта, нищо нямаше да го раздели от Криста. Щеше да работи неуморно, за да промени закона, така че да може да направи момичето своя съпруга.

Всички тези смущаващи мисли минаваха през главата му, докато гледаше как Криста се отдалечава и след нея тръгват двама французи, които отдавна се домогваха до благоволението ѝ. Марк с нежелание обърна вниманието си към Уилоу, която увисна на ръката му и го задърпа в противоположната посока.

— Какво става между тебе и нея? — запита тя рязко. — Вижда се, че Криста не е невинната девойка, за каквата се представя — добави Уилоу с многозначителен глас. — Ти спа ли вече с нея? По-добра ли е от мене?

— Наистина, Уилоу, учудваш ме — поклати глава Марк. — С какво мога да те обезкуража? Ти си пленила всички млади мъже на борда на „Бон ами“, имаш съпруг, който с нетърпение очаква да се

срещне с тебе в Алжир. Защо настояваш, че между нас двамата има нещо повече от физическо привличане? Беше приятно, но връзката ни стигна до края си. Това, което правя сега, със сигурност не е твоя работа.

— Господи! Значи я обичаш! — Предателски високият смях на Уилоу привлече любопитните погледи на няколко пътници, които се разхождаха наоколо. — Най-накрая си се влюбил... но това няма да ти донесе нищо добро. Казвал си ми, че ти е забранено да се жениш за чужденка, а знам със сигурност, че Криста скоро ще се омъжва. Мед ми капе на сърцето, като те гледам как страдаш, че те е отхвърлила. Сега знаеш какво е и може би ще покажеш малко състрадание към безбройните жени, които са претърпели същото поражение от тебе.

— Не знаеш какво говориш, Уилоу. Аз...

Думите му заседнаха в гърлото, когато вдигна очи нагоре към наблюдателя, който се държеше за въжетата високо на мачтата; предупредителните викове на мъжа всяха ужас в сърцата на всички на палубата:

— Платна на хоризонта! Приближават бързо!

Дори без далекоглед Марк можеше да забележи платната, ясно видими в далечината. В тези води всеки срещнат кораб беше подозрителен, защото пиратите от Варварския бряг все още бяха сила, с която човек трябваше да се съобразява. Обикновено се криеха на остров Сардиния, където една колония морски разбойници живееше в тайни пещери на скалистия бряг и вършеше набези по цялото Средиземноморие. И понеже „Бон ами“ бе претърпял сериозна повреда в близост до пристанището на пиратите, капитан Дюбоа очакваше подобни неприятности. Той отчаяно се бе надявал, че това се пак няма да му се случи, преди корабът да бъде поправен и да може да плава с пълна скорост.

Хвърляйки загрижен поглед към работещите над поправката на кормилото, съобразителният капитан разбра, че корабът му може би няма да се измъкне, тъй като беше сериозно повреден. Наистина, той не беше сигурен, че приближаващият съд е пиратски, но понеже беше реалист точно толкова, колкото и практик, затова мъдро реши да се приготви за най-лошото.

— Пригответи се за бой! — изкомандва той и мъжете от екипажа започнаха да излизат от всички люкове, за да заемат бързо позициите

си.

Капитан Дюбоа не оставяше нищо на случайността. Понеже знаеше в какви опасни води плава, той бе съоръжил кораба си с осемнадесет оръдия — две от дванадесет фунта, осем по осемнадесет и също толкова по двадесет и четири фунта — и с екипаж от петдесет въоръжени мъже, които можеха да отблъснат цял пиратски кораб. Само дето маневреността на кораба сега беше значително намалена поради повредата в кормилото.

— Предлагам да слезеш долу, Уилоу — изрече строго Марк, отправяйки се към капитана, за да го пита с какво може да помогне.

Когато разбра, че може да бъде полезен, като организира френските офицери в бойна единица, Марк побърза да изпълни задачата.

Докато Омар се грижеше за въоръжаването, Марк отиде да предупреди Криста за приближаващата се опасност.

— Криста! — извика той пред затворената врата. — На хоризонта се появи кораб. Стой в каютата, докато се разбере какъв е.

Вратата се отвори рязко.

— Марк, пирати ли са?

Заплахата от пиратско нападение не беше нищо ново за Криста, понеже беше живяла дълго време в Тунис.

— Още не знаем, но докато не разберем, най-добре е да останеш долу. Ще дойда веднага щом бъде възможно.

Когато се обърна да си върви, Криста извика след него:

— Марк, пази се!

Такава любов и нежност струеше от лицето му, че очите на Криста се замъглиха от непролети сълзи. Той издаде нисък стон, посегна към нея и я притегли в прегръдките си; сведе глава и я целуна силно, сякаш да ѝ напомни, че независимо какво ще се случи, тя му принадлежи. Непреодолима наслада овладя сетивата ѝ, докато отвърщаше на целувката му, осъзнавайки с пределна яснота каква власт упражнява над нея този мъж.

Марк нерешително се откъсна от устните ѝ, умът му вече бе готов за опасността, надвиснала над тях, въпреки че тялото му реагираше така силно на жената, която държеше в прегръдките си.

— Марк, почакай! — извика Криста, когато той се отдръпна.

— Не се тревожи, любов моя, ще те пазя. Остани тук, докато опасността отmine. Капитан Дюбоа изглежда опитен моряк, свикнал да се справя с всякакви непредвидени случаи. Ако бъдем атакувани от пирати, сигурен съм, че ще даде сериозен отпор. На борда на „Бон ами“ има над петдесет въоръжени мъже. И той се отдалечи.

Докато Криста се разхождаше из тясното пространство на каютата, екипажът на „Бон ами“ се готвеше за битка, зареждаше и насочваше оръдията на палубата и на квартердека. На пояса на всеки мъж висяха по чифт пистолети и ножове, в случай че се стигне до ръкопашен бой, тъй като кораб с неработещо кормило не можеше да се впусне в бягство.

Марк насочи вниманието си към групата млади военни и откри, че капитан Льофевр добре владее положението, като по такъв начин го освобождаваше от задължението да поеме водачеството им. Погледна към квартердека, където капитан Дюбоа от време на време вдигаше далекогледа, за да следи приближаването на чуждия кораб. Изведнъж от устата му излетя ругатня.

— Пирати! — извика той и се обърна, за да даде заповед на първия помощник.

Марк насочи поглед към извишаващите се на хоризонта мачти с издути от вятъра платна, които се приближаваха с неотслабваща бързина, и видя пиратското знаме, развято на най-високата мачта. Омар се обади до рамото му:

— В тази част на света ви познават добре, принц Ахмед. Предлагам да останете скрит, ако ни нападнат. Според посланието на великия везир Абдулла е определил награда за главата ви и пиратите сигурно са чули за това.

Марк изсумтя презрително.

— Нали не очакваш да се сниша при първия признак за опасност? Аз съм син на баща си и ще действам като мъж. Срамота е да ми предлагаш друго, Омар.

— Баща ви ме натовари да се грижа за вашата безопасност и аз мисля само за вас, принце. Но ако трябва да се хвърлите с главата надолу в бой, ще бъда до вас.

— Няма да имам друг избор, приятелю — усмихна се Марк. — Нека Аллах ни закриля.

Когато пиратският кораб наближи „Бон ами“, първите изстрели се посипаха във водата наоколо. Лек и бърз, „Червената вещица“ обикаляше в кръг около по-тежкоподвижния „Бон ами“. Макар че оръдията на „Бон ами“ обстрелваха почти непрекъснато противника, виждаше се, че предимството е на негова страна. Френският кораб плаваше като патица, не можеше да се измъкне нито наляво, нито надясно от оръдията на „Червената вещица“, докато пиратският кораб маневрираше с лекота извън обсега на „Бон ами“.

От удобното за наблюдение място Марк виждаше едрата фигура на пиратския капитан, застанал на мостика на своя кораб; той раздаваше заповеди, сигурен в победата си. Скоро два точни изстрела влошиха положението на „Бон ами“. Единствената им надежда беше да отблъснат пиратите, когато онези ги вземат на абордаж. Капитан Дюбоа даде кратки нареждания на своите хора, докато „Червената вещица“ мятеше куки, за да сближи двата кораба. След минути пиратите хвърлиха дъски и се изсипаха на палубата на „Бон ами“, а някои по-нетърпеливи просто прескачаха малкото разстояние с помощта на въжетата, висящи от мачтите.

Първата вълна пирати беше отблъсната от екипажа на „Бон ами“, който се биеше за живота си и за живота на своите пътници. Марк нападнаше безстрашно, без да обръща внимание на острия мирис на дим и сяр. Собствената му безопасност не значеше нищо за него. Биеше се за живота на Криста, знаейки какво ще стане с нея, ако попадне под властта на пиратите. Ако безчовечното им отношение не я унищожи, ще бъде продадена на някой робски пазар по Варварския бряг. По-добре е за нея да умре, отколкото да претърпи такова унижение. Нито веднъж не си спомни за Уилоу, макар че същата съдба очакваше и нея, ако пиратите вземеха връх. Само невинната му любов изпълваше мислите му.

Сгушени една до друга на тясната койка, Криста и Марла тръпнеха в ужас, щом звуците от ужасната битка на палубата проникнеха при тях. Трясък на снаряди, задушлива миризма на барут, викове на ранени хора — всичко това беше достатъчно страшно, но най-лошото бяха предчувствията за собствената им съдба в ръцете на пиратите, ако „Бон ами“ паднеше тяхна жертва.

Тогава една друга мисъл, още по-ужасяваща, измести страха, който Криста таеше. Ами ако Марк е ранен... или още по-зле, ако е убит? Ами ако е отишъл на сигурна смърт, повярвал на гневните думи, които му бе отправила предната нощ? Ако умре, без да знае колко много означава за нея? Боже господи, тя не можеше да допусне това!

Освобождавайки се от ръцете на Марла, Криста се изправи на треперещите си крака и се запъти към вратата.

— Госпожице Хортън! Къде отивате? — извика ужасената жена.

— Трябва да разбера какво става, Марла. Трябва да знам какво ще се случи с нас.

— Не, моля ви, не отивайте, госпожице! Нещо ужасно ще стане с вас. Обещах на баща ви, че ще бъдете в безопасност.

— Не се тревожи, Марла — успокои Криста прислужницата си. Вече беше решила. — Ще внимавам. Обещавам да стоя скрита на пътеката само докато разбера накъде клони битката. Ако „Бон ами“ бъде пленен, няма да има значение дали ще ме видят, защото рано или късно пиратите ще ни открият.

— О, госпожице! — захленчи Марла, уплашена от мрачните предвиждания на Криста.

Понеже не можа да намери думи, с които да успокои прислужницата си, Криста отключи вратата и излезе в коридора, като нареди на Марла да заключи след нея. Съдейки от трясъка и виковете, които се носеха откъм палубата, тя разбра, че горе се води свирепа битка и че засега пиратите си имат достатъчно други занимания, за да се впуснат да претърсват пътническите каюти.

Криста сподави един писък, когато се спъна в някакво тяло, простряно край стълбата. Замръзна на място, зачака, но когато тялото не помръдна, тя набра смелост и се вгледа по-отблизо в него. По разнородните дрехи на мъртвеца лесно определи, че е от пиратите. Гърлото му беше прерязано и тя преглътна конвулсивно, мъчейки се да потисне гаденето, което заплашваше да я надвие. Извърнала поглед, Криста прекрачи трупа и се заизкачва по стълбата, надниквайки предпазливо през люка. Кървавото зрелище, на което се натъкнаха очите ѝ, я накара да пожелае да си беше останала долу с Марла.

Палубата беше цялата хлъзгава от кръв; носеше се оглушителен звън на саби и пистолетни изстрели. Накъдето и да погледнеше, виждаше мъже, вкопчили се в смъртоносни ръкопашни двубои.

Недалече от себе си зърна корабния лекар, който превързваше ранените от екипажа, прислонени зад купчина въжета. Самият лекар като че ли беше ранен. Стоновете и виковете на тези окаяни нещастници, целите в кръв и барут, разкъсваха нежното сърце на Криста и тя не можа да остане равнодушна към сърцераздирателната гледка.

Без да обръща внимание на сигурността си, както и на предупрежденията на Марк, тя излезе на палубата, като сръчно се отстрани от двама биещи се, които препречиха пътя ѝ. Мигновен оглед я увери, че Марк не е сред ранените и тя бързо си проправи път към тях, предлагайки помощта си на смаяния лекар.

— Божичко, госпожице Хортън, какво правите тук?

Като го погледна отблизо, Криста установи, че доктор Тримейн наистина е ранен. Кръвта бликаше обилно от една грозна рана на лявата му ръка.

— Дойдох да ви помогна — каза тя почти троснато. — Позволете ми да превържа раната ви. Иначе няма да можете да си вършите работата.

Доктор Тримейн не възрази, когато Криста започна внимателно да вади парченцата плат, заседнали в раната му, с помощта на пинсета, която бе намерила в лекарската му чанта, и му направи стегната превръзка. Когато свърши, той я възнагради с благодарна, но отпаднала усмивка.

Благодаря, госпожице. Много съм ви признателен за това, което направихте за мене, но тук не е място за една дама. Моля ви, слезте долу. Не ви ли казаха да се скриете?

— Да, предупредиха ме — призна Криста, — но аз оставам. Трябва ви помощник.

Отказвайки да помръдне от палубата, Криста се обърна към ранените и започна да превързва главата на едно момче, което изглеждаше достатъчно малко, за да не напуска самичко дома си, камо ли да излиза в бой срещу пирати. Тримейн сви неуверено рамене, страхуваше се за сигурността на Криста, но беше благодарен за помощта, която тя можеше да му даде.

Работиха така рамо до рамо няколко минути, преди Криста да се осмели да попита:

— Какви са шансовете ни за победа, докторе?

Когато влезе при него зад купчината въжета, тя вече не можеше да вижда какво става на няколко крачки от нея. Докторът обаче няколко пъти бе излязъл смело иззад укритието си в разгара на битката, за да спасява ранени, затова можеше да ѝ отговори.

— Не са големи, госпожице — каза той уклончиво.

Макар да признаваше факта, че бързо губят почва пред пиратите, той не искаше да ѝ каже истината, защото се страхуваше как ще ѝ се отрази. Тримейн се плашеше от мисълта какво ще стане с жените, попаднали в мръсните ръце на шайката, кръстосваща покрай Варварския бряг.

— Не виждам Марк Карингтън сред ранените — изрече тя с треперещ глас. — Знаете ли случайно дали... дали е бил сред защитниците?

Лекарят вдигна очи от работата си и я изгледа любопитно, преди да отговори:

— Да, видях го. Биеше се ожесточено, също както пиратите, а неговият човек Омар пазеше гърба му.

Лек стон и едва чута благодарствена молитва се откъснаха от устните на Криста, която видя с мисления си взор бронзовия торс на Марк, блеснал в пот, и мускулестите му ръце, размахващи сабята в защита на нападнатия кораб. В желанието си да зърне мъжа, който бе пленил сърцето и мислите ѝ, Криста изостави за момент доброволно поетите задължения на милосърдна сестра, за да надзърне предпазливо зад купчината въжета. Това се оказа действие, за което щеше да съжалява цял живот.

С широко отворени сини очи, които моментално огледаха палубата от носа до кърмата, Криста с внезапно трепване съзря най-страшния мъж, когото някога беше виждала. Истински гигант с огненочервена коса и брада, с кръвясали очи, вперени в нея, в които проблесна зловещо наслаждение. Висок почти два метра, развял рошави коси и брада, с голи ръце и гърди, лъснали от пот и кръв, свирепият гигант забеляза Криста в мига, когато тя подаде глава от укритието си, и изрева доволно.

Криста, връхлетяна от невероятен страх, се скри моментално зад въжетата, мъчейки се да остане незабелязана, но не успя. Онзи бе здраво стъпил на мощните си като дървесни стволоче крака, гол до кръста, с цяла гора рунтави червени косми, гъсто израснали по

невероятно широките му гърди. Ръцете му бяха мускулести, с изпъкнали жили, вратът му беше едва ли не по-дебел от талията на Криста. Тънък в кръста и изненадващо подвижен за ръста си, пиратът преодоля противника си с един мощен удар на огромния си нож и се захили зловещо, отстранявайки всеки, който се опиташе да препречи пътя му към Криста.

Смразяващ ужас обхвана Криста, тя притисна ръце към устата си, изричайки безмълвна молитва. Страшният пират я бе видял! Идваше за нея! Овладеяна от паника, тя хукна да бяга. Хвърли бегъл поглед към люка, откъдето бе излязла на палубата, но видя, че пътят ѝ е препречен от двама пирати здравеняци. Метна се на другата страна, търсейки откъде да се измъкне, и видя изход в противоположната посока. Съзнавайки, че шансовете ѝ са минимални, Криста хукна нататък.

С ъгъла на окото си Марк забеляза къс синя материя и в мисълта му се надигна протестен вик. Криста! Не! Но когато се опита да ѝ се притече на помощ, го нападнаха трима решени на всичко пирати и той се видя принуден да се бие с тях, за да спаси собствената си кожа. Само след миг вярното острие на Омар влезе на негова страна в неравната битка и силите почти се изравниха.

Скърцайки със зъби от чувство на безизходност, с няколко малки рани, които обаче кървяха обилно, Марк веднага осъзна, че екипажът на „Бон ами“ бавно, но сигурно отстъпва под напора на пиратите от Варварския бряг. Не се тревожеше за себе си. Ако не го убиеха в битката, щяха да го продадат като роб или да го върнат срещу откуп на Абдулла. Ако станеше така, това означаваше сигурна смърт. Боеше се за Криста. Тъй като бе прекарал по-голямата част от живота си по тези места, той инстинктивно знаеше каква съдба я очаква, знаеше, че няма да е от най-приятните. По-скоро би умрял хиляда пъти, отколкото да я види подложена на унижение и малтретиране.

Червената брада се впусна след Криста като лисица след заек, ухилен до уши. Слънцето се отразяваше във веещите се руси кичури, които веднага бяха привлекли вниманието му, и той разбра, че иска тази жена. Знаеше, че тя няма как да му се изплъзне. Още малко и корабът щеше да бъде негов. Още когато съзря жената, надникнала иззад струпаните въжета, Червената брада бе поразен от неземната ѝ красота, но това не му попречи да пресметне цената ѝ на робския

пазар. Може би алжирският бей щеше да иска това безценно съкровище за своята колекция. Казваха, че имал набито око за хубавите жени. Тя можеше да се настани и в харема на великия отомански султан. Червената брада никога не беше виждал коса с такъв цвят, нито жълт, нито златист, а по-скоро като сребро, докоснато от лунни лъчи. Невероятно!

Хлипайки истерично, Криста побягна по палубата, от страх на краката ѝ като че ли изникнаха крила. Ако трябва, закле се мрачно, ще скочи през борда, преди да позволи на червенобрадия гигант да я докосне. Оглеждайки се трескаво за Марк, тя го видя притиснат до перилата да се бие на живот и смърт. Въздържа се да извика на глас името му, за да не го разсее и с това да причини смъртта му, и затича на зигзаг по палубата, сръчно избягвайки биещите се двойки и изплъзвайки се от ръцете на тези, които искаха да я спрат. Задъхана, треперееща от изтощение, Криста чуваше все по-близо подигравателния смях на Червената брада и разбра, че той само си играе с нея. Неизбежният край приближаваше.

Изведнъж пред нея се изпречиха перилата и Криста без никакво колебание се закатери по тях, готова да скочи. Червената брада изрева гръмогласно, като разбра, че може да изгуби скъпоценната си плячка и огромните му крака в миг преодоляха разстоянието, отделящо го от нея. Една огромна лапа се протегна, сграбчи дългия кичур, развяван от вятъра като ивица сребриста мъгла, и рязко я дръпна назад. Криста изпищя от болка и отчаяние и Марк, който най-накрая бе успял да се освободи от тримата пирати, се втурна да я спаси.

Криста тупна на палубата, простряна в краката на зловещия едър пират.

. Да не мислиш, че толкова лесно ще избягаш от Червената брада, красавице? — изрева той развеселен. — Имам планове за тебе, и то не да те използвам като стръв за риби. Акулите няма да те оценят и наполовина толкова високо, колкото аз.

Ниският му ръмжащ глас я накара да изтръпне до кости.

— Пусни я, нещастнико!

Размахал сръчно сабя, Марк си проби път към Криста. Предизвикателството му бе посрещнато от пиратския водач с поглед, изпълнен със съмнение. Макар че Марк беше доста едър, Червената

брада се извисяваше над него с половин глава, а и беше доста по-тежък, което накара Криста да изпита непоносим страх за своя принц.

Болката в главата на Криста се усили, когато Червената брада стисна по-здраво косата ѝ и я накара да се изправи на крака.

— Тази жена твоя ли е? — изрева пиратът, оглеждайки Марк с присвити очи.

— Да — отвърна Марк, предупреждавайки Криста с поглед да мълчи. — Махни си мръсните ръце от нея.

Стиснал здраво сабята си, той безстрашно нападна Червената брада, макар да знаеше, че няма надежда да победи гиганта и да освободи Криста.

— Корабът е мой — изрева свирепо Червената брада. — Тази жена също. Огледай се. Ще видиш, че боят престана и моите хора владеят положението. Остави сабята.

Молейки го с очи да не прави нищо необмислено, Криста трепна, когато Червената брада обгърна талията ѝ с огромната си лапа и я притегли властно към себе си, за да демонстрира, че е неин господар. Двама от хората му веднага ги обградиха, за да го подкрепят, ако стане нужда.

— Остави сабята — повтори Червената брада, когато видя, че думите му не дават резултат.

— Ще ти предложи сделка — изрече Марк, усещайки, че го обзема отчаяние.

Гръмовният смях на Червената брада привлече вниманието на неговите хора. Всички погледи веднага се втренчиха в младия мъж, който открито се противопоставяше на страховития им водач.

— Защо да правя сделки с тебе? — подхвърли той. — Всичко тук е мое, включително тази жена.

— Позволи ми да го понижа, Барбароса! — извика един от пиратите.

Наречен с прякора на Хайредин, първия Барбароса, който владял моретата през шестнадесети век, Червената брада си бе спечелил името със своята огнена брада и коса, както и със смелите си набези.

— Да — подкрепи го приятелят му, — остави го да довърши тоя самохвалко.

Двамата мъже се приближиха и като се видя притиснат, Марк скочи, балансирайки опасно, на перилата, и размаха сабята си.

— Почакай! — извика той. — Изслушай ме. Остави този кораб и пътниците и аз доброволно ще тръгна с тебе.

— Какво те прави толкова ценен? — изсмя се презрително Червената брада. — Мога да получа за жената повече, отколкото за тебе и за другите накуп.

— Не мисля — възрази Марк спокойно. — Чувал ли си за принц Абдулла?

— Разбира се. Кой не е чувал за бея на Константин? — отвърна Червената брада, но на масивното му лице се изписа леко съмнение.

— А за принц Ахмед? Чувал ли си за него?

Червената брада кимна и в кехлибарените му очи започна да просветва разбиране. Марк в миг го оприличи на голям котарак. Хвърли плахо поглед към Криста и видя, че лицето ѝ е станало бяло като платно.

— Марк! Не! — изпищя тя, знаейки какво ще се случи. Без да обръща внимание на вика ѝ, Марк повтори:

— Какво знаеш за принц Ахмед?

— Знам, че Абдулла бей предложи награда за онзи, който залови неговия полубрат, обвинен, че е предал страната си. Абдулла взе юздите на властта от Ахмед след смъртта на баща му — каза Червената брада. — Това какво общо има с тебе?

— Аз съм принц Ахмед, законен наследник на Халид ибн Селим и избран вожд на своя народ. Абдулла е лъжец и убиец.

Застанал на перилата, Марк бе приковал вниманието на пиратите, които бяха събрали оцелелите моряци и пътници от „Бон ами“ на строго пазена купчина. Извънредно спокоен, той заразглежда разнородната група, събрала представители на всякакви народности.

— Има ли тук хора, които да ме познават?

— Да, той казва истината — обади се един мъж и излезе напред. — Константин е моят роден край и съм виждал принц Ахмед много пъти, преди да се присъединя към братството. Принцът често придружаваше баща си из улиците. Яздеше с туарегите и се говори, че е изкусен боец.

Потривайки огнената си брада, Червената брада присви замислено очи, вгледан в безстрашния млад мъж, който стоеше пред него. Изглеждаше точно такъв принц, за какъвто се представяше — строен и мускулист, с умни и предизвикателни зелени очи, които го

гледаха без никакво смущение. Нищо чудно, че Абдулла беше обявил награда за главата на брат си. Ахмед със сигурност не беше човек, комуто да се изпречиш на пътя. Върнеше ли се в Константин, честта го задължаваше да събере силна армия, за да оспори трона на Абдулла. Говореше се, че Абдулла имал подкрепата на еничарите, но колко от тях щяха да му останат верни, щом Ахмед се върнеше в родната си страна?

— Значи искаш да размениш своя живот срещу тази жена — изрече Червената брада. — Ти си глупак. Държа в плен и двама ви. Абдулла ще ми плати добре, когато те предам в ръцете му, а щом приключи с твоята жена, ще получи за нея добра сума на робския пазар. Може би ще я предложи на брат ти — добави той със зловещ тон. — Може да му хареса да притежава жена, която явно не ти е безразлична. Тя сигурно ти е доставяла много удоволствие. Нямам търпение сам да се уверя в това.

Червени мъгла забули погледа на Марк, той осъзна, че е загубил Криста. Не можеше да понесе мисълта тя да попадне в ръцете на Червената брада и неговите злодеи, защото пиратският водач заяви съвършено ясно, че смята да задържи Криста и същевременно да получи наградата от Абдулла. Желанието му да унищожи червенокосия гигант беше така силно, че едва се въздържаха да остане на мястото си.

Полюлявайки се на мощните си като дъбове крака, стиснал Криста за талията, Червената брада не беше готов да отчаяното нападение на Марк, който скочи напред, насочил сабята си право към гърлото на брадатия си противник.

Криста изпищя, когато видя как един от хората на Червената брада вдига пистолета си, прицелва се и стреля, действайки инстинктивно в защита на своя водач. Тласъкът отхвърли назад тялото на Марк, на гърдите му цъфна кърваво петно. Той се олюля, краката му се подгнаха, тялото му се огъна върху перилата, отпусна се назад и падна в мътната вода. Криста припадна секунди преди един от хората на Червената брада да свие шепи около устата си и да извика:

— Платна на хоризонта!

Тя не забеляза и как един от ранените, които лежах наблизо, се изправя несигурно на колене и полека се прехвърля през борда;

плясъкът на водата остана незабелязан в суматохата, настъпила след неочакваното известие.

Червената брада грубо тласна Криста настрана, грабна далекогледа от наблюдателя и го фокусира върху едва различимите в далечината платна.

— Проклятие! — изръмжа той и изруга лошия си късмет. Не само бе загубил принц Ахмед, но и му предстоеше още една битка. — Френска фрегата, и то тежко въоръжена, както забелязвам.

— Виж на другия борд, Червена брада! — отекна предупредителен вик в ушите му.

Пиратът се обърна моментално към новата заплаха и изригна поток от проклетия. Втора фрегата, почти еднаква с първата, летеше с разперени платна, оръдейните ѝ люкове бяха отворени и оттам се подаваха дулата на готовите за стрелба оръдия.

Червената брада нямаше възможност да избира дали да приеме битката, или да бяга. Лесно можеше да се пребори с един кораб, но два бяха твърде голямо предизвикателство, което предпочиташе да не приема. Не беше глупак.

— Бързо, момчета! — изрева той, вземайки моментално решение. — Обратно на „Червената вещица“! Вземете момичето! — изсъска към лейтенанта си, който веднага грабна отпуснатото тяло на Криста и го метна на рамо.

Червената брада може да беше загубил плячката от „Бон ами“, но имаше жената, която щеше да му възмезди загубата.

Пиратите събраха ранените и убитите си събрата и се прехвърлиха обратно на кораба си по същия начин, по който бяха дошли, с корабните дъски и въжета. Червената брада раздаваше кратки, отсечени заповеди, наблюдавайки със задоволство как хората му се подчиняват моментално. Въжетата застъргаха в халките си, платната литнаха нагоре по дължината на мачтите, изпънаха се и се напълниха с въздух, пиратският кораб трепна и започна да се отдалечава от „Бон ами“. Висок тържествуващ вик отекна над морето, когато „Червената вещица“ набра скорост и се понесе по вятъра, отдалечавайки се от френските си преследвачи.

Криста с нежелание изплува от тъмните дълбини на припадъка си. Нещо плашещо помръдна в ума ѝ... но какво? Усещайки как тежките черни облаци започват да се разсейват, тя поиска да ги задържи около себе си, отново да се спаси в тъмната забрава на потъването. Искеше да избяга от ужасните неща, които я очакваха след събуждането ѝ, но не можеше да си спомни какви са. Вкопчи се в сенките, но след малко действителността нахлу в съзнанието ѝ.

Тогава тя си спомни. Паника я овладя, тялото ѝ се вцепени. Марк! Със собствените си очи беше видяла как пада с главата надолу в морето, след като един от пиратите го рани тежко. Мъртъв ли е? Или е успял някак да оцелее?

Изведнъж я овладя странно усещане и тя разбра, че не е сама. Със свито сърце си спомни червенобрадия гигант и отвори очи. Озърна се наоколо и болезнено осъзна, че това не е каютата, която бе заемала на борда на „Бон ами“ през последните две седмици. Тази каюта беше с величествени пропорции и също така разкошно обзаведена. Леглото, на което лежеше тя, беше три пъти по-голямо от тясната ѝ койка и покрито с най-фино кадифе в богат ален цвят. Забеляза и че каютата не е под равнището на водолинията, защото високите, драпирани с кадифе прозорци излизаха високо над най-горната палуба на кораба.

Тогава го видя. Червенокосият пират се бе облегал на дългата маса, вгледан в пръснатите по гладката ѝ повърхност карти. Усетил движение откъм леглото, той погледна към Криста и кехлибарените му очи я огледаха одобрително.

Значи се събуди — проговори той с ирландски акцент, все още различим въпреки годините, които бе прекарал в пиратското братство.

— Къде съм? — запита Криста, потискайки страха си.

— На борда на „Червената вещица“, момиче. Наричат ме Червената брада и ти си моя пленничка.

— Къде е... Марк Карингтън?

— Ако говориш за принц Ахмед, в морските бездни, предполагам. Не останах там достатъчно дълго, за да разбера.

— Вие сте го убили! — нападна го Криста. — Вие сте убиец и... отвратителен пират.

— Разбира се — съгласи се Червената брада. — Май си доста борбена, а? Някой щастливец ще плати добре, за да те опитоми. Колко

лошо, че не си девствена. Или си? Принц Ахмед твой любовник ли беше?

Криста замръзна. Откъде знае, че не е девствена? Дали... дали не я е изнасилил, докато е лежала в безсъзнание, свършено безпомощна?

Смехът на Червената брада, нисък и гърлен, прогърмя в масивните му гърди.

— Не, момиче, не съм те похитил, докато спеше — изрече той, прочитайки мислите ѝ. — Когато те взема, ще разбере. Предпочитам моите жени да имат искрица живот. Ако ми харесаш, ще те задържа само за себе си, докато не те продам на робския пазар.

Боже господи, само не и това, замоли се безмълвно Криста.

— Баща ми с радост ще даде откуп за мене — побърза да го осведоми тя. — Той е виден правителствен чиновник в Тунис. Пратете му съобщение, умолявам ви.

— Ако баща ти е обикновен правителствен чиновник, сериозно се съмнявам, че разполага с такова голямо богатство, каквото мога да получа за тебе на робския пазар. Ти си изключителна. Косата, очите, несравнимото тяло... ще ме направиш богат, ангелче.

— Не! — извика Криста отчаяно.

— Да — кимна Червената брада. — Как ти е името, момиче?

Ужасните му закани накараха Криста да онемее, тя само се взираше в свирепия пират, усещайки как жлъчка се надига към гърлото ѝ.

— Запитах те нещо. Как ти е името?

Когато отговор не последва, той се хвърли към Криста, стисна я за ръцете и я извлече от леглото.

— Отговори ми, момиче! Как ти е името? — изрева той с глас, от който стъклата на прозорците потрепериха.

— К... Криста. Криста Хортън — едва изрече тя, преглъщайки буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Така е по-добре, момиче — кимна Червената брада, явно доволен. — Скоро ще се научиш да ми се подчиняваш, когато ти кажа нещо. Не ми отговори, когато те попитах дали сте били любовници с принц Ахмед, макар че той си го призна.

Огромните му ръце все още стискаха болезнено нежната плът над китките ѝ.

— Д... да — призна тя с тих глас. — Обичах го.

Боже господи, защо говореше за него в минало време? Дори противният пират нямаше представа дали Марк е оживял след изстрела... и сред акулите.

— Свали си дрехите! — заповяда Червената брада и това отрезви Криста.

— Какво?

— Чу ме, момиче. Искам да видя дали по тебе няма синини. Ако има, може да размисля и да те дам на екипажа, след като свърша с тебе. Ако имаш някакъв белег или нараняване, цената ти ще спадне много. По-скоро бих искал да знам, че си девствена, но красотата ти е такава, че това вероятно няма да има значение.

Криста стоеше като закована на пода.

— Не — изрече тя с тихо презрение.

Червената брада изрева сърдито и започна да дере дрехите ѝ, държейки я с една ръка, докато разкошната ѝ рокля не се озова, цялата разкъсана на парченца, на дебелия турски килим, който покриваше тиковите дъски на пода. Той я пусна, отстъпи назад и загледа с наслада заслепяващо красивата голота, която се откри пред изпълнените му със страст очи.

— Възхитително! Съвършено! Прекрасно! — мърмореше той, докато бавно обръщаше Криста насам-натам, за да може да я разгледа от всички страни.

Думите му я изненадаха, защото не бе очаквала да чуе такива неща от устата на един обикновен пират.

Смазана от върховното унижение, тя трепереше под бездушния му оглед, докато очите му се плъзгаха по тялото ѝ от глава до пети, преценявайки стойността ѝ.

— Кожата ти е като сатен — забеляза той лениво, прокарвайки огромния си пръст по ключицата ѝ, после по издутината на дясната ѝ гърда и по безсрамно щръкналото зърно. — Ти си почти идеална, момиче — добави той с блеснали очи. — Мисля си да те продам на принц Абдулла. Може много да му хареса да притежава жената на брат си. Да — изсмя се той. — Точно това ще направя. Ще пратя известие на бея, когато стигнем в Алжир. Ако много те иска, няма да гледа дали си девствена или не. Нито пък ще може да разбере дали аз съм опитал от чаровете ти.

Той грубо я блъсна настрана, така че тя се просна на леглото, достатъчно голямо за мъж с неговия ръст.

— Нямам време сега за тебе, момиче. Трябва да управлявам кораба — изръмжа той, връщайки се към грубите си обноски. — Когато се върна, надявам се сам да разбере как принц Ахмед те е учил да доставяш удоволствие на господаря си.

И излезе с огромни крачки от каютата.

Криста бе поразена от невероятната му прилика с келтските вождове и трепна при мисълта, че огромното му тяло може да я смаже до смърт, че гигантският му инструмент със сигурност ще я разкъса.

— По-добре да се самоубия — измърмори тя, ровейки из парцалите, които доскоро бяха представлявали роклята ѝ, пръснати долу на пода.

Като не можа да намери нищо прилично, с което да се прикрие, тя насочи вниманието си другаде. Нямаше значение с какво, само трябваше да прикрие голотата си. Очите ѝ се спряха на моряшкия сандък до краката на леглото и без нито миг колебание тя се зае да го изследва.

В сандъка бяха наредени чисти дрехи и, съдейки по размерите им, Криста предположи, че принадлежат на Червената брада. Панталоните бяха невъзможни, но тя с радост надяна една огромна риза, която ѝ стигна чак до под коленете. Запретна няколко пъти дългите ръкави и бе готова да подхване друго търсене. Трябваше ѝ оръжие, за да може да се защити.

На дъното на сандъка лежеше пистолет, но Криста със съжаление го отмина. Нямаше представа как да го зареди и как да се прицели. По-нататъшното търсене я увери, че вътре няма нищо, което би могло да се нарече оръжие. Разочарована, тя затвори капака и започна да претърсва каютата, поглеждайки предпазливо към вратата, за да не бъде неподготвена, когато се върне Червената брада.

Бюрото и се стори следващото подходящо за претърсване място и Криста бързо взе да рови из чекмеджетата. Доволна усмивка грейна на лицето ѝ, когато пръстите ѝ напипаха тънко острие, сгущено в дъното на едно от отделенията. Макар че ножът едва ли би могъл да бъде сметнат за смъртоносно оръжие, все пак беше по-добър от нищо, така реши Криста и го измъкна оттам.

Сега, когато се чувстваше вече не толкова безпомощна, тя се примъкна полека към вратата, забеляза, че няма ключалка, и леко я откряна. Отвън един пират стоеше на пост, но в момента гледаше на другата страна. Нямаше как да избяга, разбра Криста, внезапно изпаднала в паника. Дори да успееше да напусне каютата, къде ще иде? Обезсърчена, тя се върна към леглото, приседна внимателно на ръба и пъкна ножа под възглавницата, но така, че лесно да може да го измъкне.

Вратата изведнъж се отвори, запълнена от страховитата фигура на Червената брада. Като видя Криста, облечена в най-хубавата му риза, ядосана гримаса разкриви лицето му.

— Свали я — изгърмя той с глас, който не търпеше възражения.

Вирнала предизвикателно брадичка, Криста поклати глава, без да престава да го гледа напрегнато. Колко различен беше, помисли тя, отколкото когато го беше видяла за първи път да води хората си в битка. След излизането си от каютата беше пооправил външността си. Косата му не беше толкова рошава, а и брадата му като че ли беше посресана. Искрица надежда припламна в гърдите ѝ. Може би у този варварин е останала поне капчица добро възпитание, към която да апелира.

Затръшвайки вратата след себе си, Червената брада пристъпи бавно напред, спря, за да запали фенера, който висеше от тавана, защото се бе стъмнило, докато той се бе занимавал с мъртвите и ранените от екипажа. Сега нищо повече не го задържаше далеч от красивата девойка, която бе пленил. Предстоеше му цяла нощ, за да се насити на прелестното ѝ тяло. И макар да се възхити на показаната от нея смелост, това почти не повлия върху решението му да постъпи с нея както си знае.

— Не ми се иска да съсипвам най-хубавата си риза — изръмжа Червената брада, — но ще се наложи, ако не я свалиш веднага.

Той пристъпи напред заплашително, ръката на Криста се пъкна под възглавницата, пръстите ѝ стиснаха ножа и тя се почувства донякъде по-уверена.

— Първо трябва да ме убиеш — изгледа го тя дръзко.

Кехлибарените очи на Червената брада се присвиха развеселено.

— Това може да се уреди, макар че предпочитам да си жива. — Огромната му ръка се насочи към яката на ризата и ръката на Криста

се стрелна напред, размахала малкия, безполезен нож така яростно, сякаш беше три пъти по-голям и два пъти по-опасен, отколкото в действителност.

Червената брада за миг се смая, после избухна в гръмогласен смях.

— Да не си мислиш, че ще ми направиш нещо с тая клечка за зъби? Мога веднага да те обезоръжа, без да ми направиш нищо.

Силна червенина изби по бузите на Криста. Разбра, че той е прав. Колко глупаво беше да си въобразява, че толкова малко оръжие в ръцете на един неопитен човек може да отклони този гигант от нечестивите му намерения. Но поражението не беше нещо, което тя можеше да приеме с лекота. Не разполагаше с нищо друго, само със собствената си съобразителност, и нямаше лесно да се предаде.

— Червена брада, върни ме срещу откуп от баща ми — замоли го Криста. — Мисли за мене като за някоя от сестрите си. Би ли искал да ги видиш отвлечени и продадени? По думите ти съдя, че си образован човек. Някъде в твоето огромно тяло се крие искрица изтънченост. Не си бил винаги пират. Бих познала навсякъде ирландския акцент.

Сложил ръце на кръста си, Червената брада отхвърли назад лъвската си глава и се разсмя.

— Мислиш, че ще ме омаеш, а, жено? Е, грешиш. Да, ирландец съм — призна той, — но това беше много отдавна. За мене вече няма място в цивилизования живот. И нямам сестра. Тя умря от глад, беше още дете... Аз съм пират, човек, за чиято глава е обявена награда — продължи той. — Избягах от английски затвор в нощта, преди да ме обесят заради участието ми във въстание срещу короната. Ха! Участие във въстание едва ли е най-подходящият избор на думи. Аз ръководех въстанието. Кръволиците англичани бяха твърде глупави, за да разпознаят водача, когато го видят.

Въпреки страха си от гиганта, Криста усети, че се вслушва внимателно в думите му.

— Но си останал жив, нали?

Въпросът ѝ стресна Червената брада. Никой преди не се бе интересувал от живота му и той се разгорещи.

— Имах достатъчно лошия късмет да ме изпратят на каторга и да служа на английски кораб. Прекарах две мрачни години, гребейки из моретата под началството на един жесток господар, който изпитваше особена наслада да пречупва хората, особено такива с моя ръст и сила. Повечето време през тези години прекарах окован, когато не изпълнявах други задачи в плаване, и се заклек, че ако отново стана свободен човек, никога повече няма да допусна да ми сложат окови или да изпитам на гърба си жилите на бича.

— Но си избягал от ада, който описваш — отбеляза Криста, представяйки си как ирландецът ренегат се бори за свободата си.

— Нападнаха ни корсари и когато ми дадоха избор, аз доброволно се присъединих към тях. Оттогава съм в братството. Когато пленихме „Червената вещица“, ме избраха за капитан. Подвизите ми в тези води са легенда. Убивах, грабех, изнасилвах и върших всевъзможни престъпления, познати на човечеството.... Така че, хубавице моя, не чувствам никакви угризения, че ще похитя още една жена или ще отнема още един живот. Не искам да те наранявам, защото за мене не си само средство да утоля страстта си. Ще получа за тебе добра цена в Алжир и бих искал по копринената ти кожа да няма никакви белези. Не се прави на девственица. Чуй ме много добре — искам те. Ако ми се противопоставиш, ще пострадаш. Има много начини да те пречупя и не са никак приятни. А сега остави тая клечка за зъби, преди да си се наранила с нея.

Виждайки колко сериозно е положението ѝ, Криста реши, че няма да загуби нищо, ако се държи предизвикателно, защото нямаше за нищо на света да позволи на Червената брада да я притежава. Не и след като бе познала нежната любов на Марк. По-скоро би се самоубила. Тази трезва мисъл вдъхнови действията ѝ и тя почти се изненада от дръзките си думи. Но когато ги изрече, разбра, че няма да се поколебае да ги осъществи.

Преди Червената брада да успее да реагира, Криста вдигна острието, опря го до нежната плът на основата на шията си и го стисна с две ръце, когато разбра, че дясната ѝ ръка трепери неконтролируемо.

— Назад — извика тя. — Само една стъпка и ще занесеш труп на твоя проклет робски пазар.

Червената брада веднага отстъпи назад, ядосан, че една обикновена жена може да му се противопостави. Всяка друга би припаднала още при влизането му в стаята, но не и тази наперена стърчиопашка. Каква ли ще е в леглото! И той се ухили многозначително. Не можеше да не си представи какви хубави, здрави синове би могла да му роди. Но Червената брада беше твърде практичен мъж, за да се съсредоточава по-дълго върху една невъзможна или смехотворна идея. Той вземаше жените, когато ги поиска, използваше ги за свое удоволствие и после ги продаваше срещу добри пари. Никаква друга съдба не беше възможна и за тази златокоса красавица, която така открито му се противопоставяше.

Но не можа да не се възхити на безграничната ѝ смелост. Чувстваше как под проникателния ѝ син поглед падат един след друг пластове на грубиянската му външност, а това никак не му харесваше. Много години бяха минали, преди Иън Макглен да забрави името и наследството си, уроците по благородно поведение, научени в скута на майка му, Господ да успокои душата ѝ; беше се превърнал в Червената брада, най-страшния пират по Варварския бряг. И никоя дръзка девойка нямаше да го направи за смях и да унищожи репутацията му сред братството.

Смръщил лице, полускрито от гъстата червена брада, Червената брада посегна към Криста, но спря веднага, защото в основата на шията ѝ се появи капка кръв. Стресна се, когато разбра, че тя наистина има намерение да се самоубие, но не и да му се подчини. Не знаеше, че за Криста няма никакво значение дали ще живее или ще умре. По всяка вероятност Марк беше вече мъртъв, а дори по някакво чудо да беше успял да се спаси, нямаше и най-малката възможност тя да се омъжи за Брайън Кент. Без Марк животът ѝ нямаше никаква стойност.

— Говоря сериозно, Червена брада — предупреди го Криста със задавен глас. — Толкова много ли ме искаш, та ще пренебрегнеш парите? Както сам каза, ти и твоите хора смятате да спечелите много от мене на робския пазар. Защо да рискуваш такава скъпа стока? Можеш да се опиташ да ми отнемеш оръжието, но не и преди да съм се наранила непоправимо.

Ще го направиш, нали, момиче? — изсумтя сърдито Червената брада. — Ще се нараниш напук на мене.

— Разбира се — бе хладнокръвният отговор на Криста. Никога не се бе чувствала по-уверена в себе си.

Присвил замислено очи, Червената брада се взря в Криста. Нападението над „Бон ами“ им бе струвало скъпо. Екипажът и пътниците на френския кораб се бяха били смело, убиха и раниха мнозина от най-добрите му пирати. И за да станат нещата още по-сложни, бяха принудени да бягат, преди да освободят кораба от товара му и пътниците от ценните им притежания. Загубата на принц Ахмед беше още един удар на невероятно лошата им съдба. Ако не беше станало така, Абдулла сигурно щеше да му даде голяма награда. Но поне беше успял да избяга с жената на Ахмед, тази ослепителна красавица, и пиратът с право предполагаше, че може да спечели много

от продажбата ѝ. Хората му вече пресмятаха своя дял от плячката и това го накара да се държи предпазливо с нея, иначе цената ѝ в очите на купувача щеше много да намалее.

Разбира се, имаше и такива, които искаха също да се възползват от девойката, но ропотът скоро утихна, защото той беше справедлив капитан, който внушаваше авторитет и изискваше незабавно подчинение. Дори само ръстът и силата му можеха да обезкуражат и най-смелите, така че пиратите скоро разбраха, че няма да спечелят нищо, ако му се противят. Но Червената брада разбираше много добре, че не бива да разочарова хората си. Досадната красавица трябваше да бъде държана жива и здрава, докато не я продаде на новия ѝ господар. На много богат господар, помисли той и на лицето му се изписа алчно изражение.

Криста прочете капитулацията в кехлибарените очи на Червената брада и засия. Беше спечелила! С неотстъпно упорство и решителност беше укротила дивия звяр, като го беше накарала да разбере колко голяма е стойността ѝ в очите на целия екипаж. Не смееше да си помисли какво я очаква по-нататък, в Алжир, щеше да мисли, когато му дойдеше времето. Може би щеше да успее да убеди мъжа, който я купеше, да я върне срещу откуп на баща ѝ. Дано господ се смили този мъж да не бъде Абдулла.

— Този път спечели, синеока вещице, но аз ще се смея последен, когато новият ти господар те отведе. Може би ще те вземе някой съдържател на бордей и тогава аз ще купя твоите услуги. — Всъщност според него нямаше почти никаква вероятност някой съдържател на бордей да може да си позволи да купи такова разкошно създание, но наранената му гордост получаваше удовлетворение да я тормози с перспективите за подобна незавидна съдба. — Наумил съм си да подложя на изпитание твоето перчене.

— Ще видиш, че няма да ми липсва кураж — изсъска Криста, стиснала здраво ножа, въпреки че нервите всеки момент можеха да ѝ изневерят.

Ако Червената брада употреби насилие, дали наистина тя ще забие острието в гърлото си? Криста никога нямаше да разбере това, защото той рязко се извърна и излетя навън с невъзможни ругатни, които раздраха слуха ѝ.

Червената брада продължи да ругае и когато стигна до кварталдека, където се заразхожда сърдито напред-назад с бумтящи стъпки, от които дъските трепереха. Доколкото си спомняше, никоя жена не го бе надвивала по този начин. Изведнъж му хрумна, че ако беше решил, много лесно можеше да обезоръжи Криста, преди да се е самонаранила. Защо, за бога, не го беше направил? Защото никога досега не беше срещал жена като Криста Хортън и най-вероятно нямаше и да срещне втора като нея. Тя бе успяла да събуди чувствителната струна в огромното му тяло и той не бе могъл или не бе поискал да я нарани. Коя друга жена ще реши да брани добродетелта си с едно оръжие дотолкова неефикасно, че чак изглеждаше смешно?!

Колкото и глупаво да беше постъпила, помисли той, не можеше да не се възхити на смелостта ѝ. Макар съвсем да бе забравил произхода си, Криста му напомни за живота, който бе живял, преди да прегърне пиратството — съществуване, което го бе лишило от съвест и чувство за приличие. Ръмжейки ядосано, проклинайки съдбата, задето бе пратила Криста Хортън да събуди паметта му, Червената брада реши веднъж в живота си да направи нещо напълно непривично. Щеше да остави непокътната добродетелта на тази омайна девойка... чак докато я продаде в Алжир. Колкото по-скоро се отърве от нея, толкова по-добре. Ако не внимава, тя ще го накара да замърка като котенце. Проклятие! Можеше да реши да държи мощното си оръдие в панталоните, но не беше толкова глупав, та да я пусне. Твърде дълго беше живял като Червената брада, страшилището на Варварския бряг, за да променя навиците си.

Криста нямаше представа, че е заспала, докато не се събуди внезапно, за да намери червенобрадия гигант застанал над нея, стъпил здраво с обутите си в ботуши крака, с подигравателна усмивка на устните. В мощната си космата ръка държеше ножа, който сигурно бе изпаднал, когато беше задрямала. Тя ахна отчаяно и буца заседна на гърлото ѝ. Как е могла да заспи? Цялото ѝ перчене бе отишло на вятъра и пак беше изпаднала под властта на Червената брада и неговите пирати.

— Какво ще правиш? — запита Криста, преглъщайки страха си.

Мисълта да бъде изнасилена от този гигант беше непоносима. Дори смъртта беше за предпочитане пред онова, което замисляше

Червената брада.

— Не тази клечка за зъби ме спираше досега — изсумтя пренебрежително Червената брада и захвърли ножа в ъгъла. — Можех да те обезоръжа когато си поискам.

— Не и преди да си бях нанесла непоправими рани — заяви твърдо Криста.

Червената глава отхвърли назад огромната си рошава глава и се разтърси от гръмовен смях.

— Ласкаеш се, момиче. Никога не е имало опасност да се нараниш.

Тя трепна вътрешно, осъзнавайки колко истина има в думите му.

— Колкото до намеренията ми — продължи той, а странните му жълти очи блеснаха свирепо, — можеш да узнаеш какво съм намислил за тебе. Не съм си променил решението да те продам на робския пазар. Но преди да го направя, ще изпратя съобщение до Абдулла. Ако се заинтересува и бъде щедър в предложенията си, ще се договарям направо с него.

— Защо ще ме иска Абдулла? Той сигурно има десетки много по-красиви от мен жени в харема си.

Очите на Червената брада блеснаха зловещо.

— Но никоя от тях не е била жена на принц Ахмед. Самолюбието му може да бъде приятно поласкано, ако те притежава. А ако по някакво чудо Ахмед е все още жив, ще бъдеш средство за размяна.

— Ти си... безсърдечно копеле! — изкрещя Криста, не можейки да намери друга, по-обидна дума.

Никога досега не беше употребявала такива думи, но и никога не беше изпадала в такова отчаяно положение.

— Наричали са ме и с по-лоши имена — ухили се Червената брада, безсрамно оглеждайки едва облечената ѝ фигура.

Тя още носеше ризата му, която оставяше по-голямата част от краката ѝ голи. Криста забеляза накъде е насочен погледът му и вътрешно се сви. Сега ли ще дойде, запита се тя. Бруталната му атака.

Без да престава да я гледа с присвити жълти очи, Червената брада реши да утоли страстта си със среброкосата девойка, но после размисли. Тя беше толкова дребна, че лесно можеше да я пречупи на две или да я смаже с тежестта си. Ами ако започне да се противи и той

я нарани сериозно? Нито Абдулла, нито който и да било обещаващ купувач нямаше да погледне жена, неспособна да изпълнява единствената функция, за която е предназначена.

Имаше и друго. Франция и Англия бяха обявили пиратството извън закона и мощните им флоти се бяха заели да освободят Средиземноморието от присъствието на пиратските кораби. Дори новообразуваните Американски щати се бяха присъединили към борбата за унищожаване на техния начин на живот. Така че момичето представляваше не само тяло, което можеш да използваш и да захвърлиш. Тя беше вложение. Екипажът му имаше нужда от злато, за да бъде доволен. Напоследък няха много плячка.

Не, изръмжа вътрешно Червената брада, не можеше да използва момичето така, както искаше. Нито щеше да позволи на хората си да се възползват от нея. Това, което щеше да спечели от продажбата ѝ, щеше да му позволи да си купи много жени, коя от коя по-страстни и може би далеч по-способни да го задоволят, отколкото това дребосъче, което се осмеляваше така ожесточено да му се противопоставя.

За огромно облекчение на Криста Червената брада изфуча презрително и се обърна.

— Бъди спокойна, момиче — измърмори той намръщен. — Колкото и да искам да пъкна гордостта си в тебе, няма да те насилвам. Благодарни на щастливата си звезда, че за мене си много повече от апетитно парче, иначе отдавна щях да те имам под себе си. За разлика от други мои събратя не мисля с това, което държа в панталоните.

Криста се изчерви силно, грубият му език я шокира, но думите му събудиха у нея нова надежда. Можеш да оцелееш, ако преодолява препятствията едно по едно.

— Аз... аз... благодаря ти — успя да избъбри тя, не искаше да се покаже неблагодарна.

— Не ми благодари — изфуча Червената брада. — Може да ме проклинаш, когато новият ти господар започне да те укротява. Само си пазя вложението. Дните на пиратството са преброени, трябва да се погрижа да напълня джобовете си, преди да е дошло времето да се оттегля. Ще те оставя на мира, докато стигнем в Алжир, което ще стане след два дни, освен ако не ни попречат бури. Вече отминахме Сардиния и скоро ще се покаже северният бряг на Африка.

Криста го погледна смаяно, когато той ѝ хвърли суров поглед и излезе от каютата, докато мебелите трепереха от мощните му стъпки.

6

Застанала пред високите прозорци, гледащи към палубата, Криста се взираше в искрящо белия град Алжир, който се издигаше над пристанището, а в мислите ѝ цареше смут. Беше ѝ толкова страшно, че без колебание би се хвърлила в пълното с акули море. Ако Марк беше още жив, може би нямаше да го направи. Но перспективата да свърши живота си като робиня, без никаква надежда за избавление, без Марк, скрит някъде в сенките, за да я спаси, беше непоносима.

Разсъмваше се и смаяният поглед на Криста видя как слънцето се издига изведнъж на хоризонта иззад далечните пурпурни планини, очертани на фона на яркосиния залив, как позлатява кулите и минаретата и превръща в разпалена слонова кост белосаните сгради, издигащи се от брега чак до казбата, която увенчаваше високия хълм, на който беше построен градът. От мястото си тя виждаше крайбрежната улица, огромна тераса, дълга почти една миля, надвиснала над Средиземно море.

Заливът беше известно убежище на пиратската флота, която тероризираше средиземноморските брегове. Векове наред държавиците по Варварския бряг бяха анархистични пиратски републики, които сами избираха управниците си и се издържаха от грабежи. Едва през 1819 г. Тунис се отказа от пиратството и обяви робството за незаконно. Но Мароко и Алжир не се отказваха още от старите обичаи — дори сега, седем години по-късно.

Вратата се отвори, прекъсвайки безмълвните размисли на Криста, и внушителната фигура на Червената брада се появи на прага. Сега го виждаше за първи път от два дни насам. До момента храната ѝ бе донасяна от намусения готвач, който изглеждаше твърде стар, за да ѝ направи нещо, дори да имаше подобни помисли. Червенобрадият пиратски водач бе удържал на думата си и я бе пазил не само от себе си, но и от своите хора. Само да пожелаеше да промени намеренията си и вместо да я продава, да я върне на баща ѝ! Но в това отношение той беше непреклонен.

Червената брада влезе в каютата с лека стъпка, учудващо за огромния му ръст.

— Пригответи се, момиче — нареди той. — След час слизаме на брега.

Криста го изгледа с едва прикривано презрение.

— Ти разкъса на парченца единствената ми рокля. Не съм се къпала дни наред и понеже нямам гребен, косата ми е в ужасно състояние.

Пиратът сви вежди, явно затруднен. Понеже два дни не беше виждал Криста, той очакваше да я намери потънала в сълзи или поне примирена с мисълта за непредсказуемостта си бъдеще. Но тази непокорна среброкоса девойка вместо това спокойно го укоряваше, че я е оставил без елементарни грижи. Каква е тази жена? Може би трябва да я остави за себе си, в крайна сметка, замисли се той. Но не... нямаше място за жена на пиратски кораб, освен ако не е такава като него. Каквато госпожица Криста Хортън със сигурност не беше.

— Ето, облечи това — изрече той рязко. — За останалите ти нужди ще се погрижим в Алжир.

— Какво е това? — запита Криста, вдигайки двете дрехи, които Червената брада ѝ бе подхвърлил.

Едното беше меко копринено наметало с прикачена качулка в небесносин цвят. Другото беше тежка тъмна роба, също с качулка. И двете бяха достатъчно големи, за да я покрият от глава до пети.

— Копринената дреха — поясни Червената брада — се нарича джелаба. Носи се на голо. По-тежкото наметало се казва яшмак и се облича над джелабата. Воалът се казва хайк. Ще носиш тези дрехи, когато напуснем кораба. Това са обичайните дрехи за жените по тези места.

Изчака, колкото да се убеди, че Криста е разбрала, и когато тя кимна, се обърна рязко и излезе.

Благодарейки на съдбата, че бе успяла да запази поне обувките си, Криста ситнеше след Червената брада по тясната, виеща се пътека. Качулката на яшмака напълно покриваше челото и веждите, а прикаченият воал, хайкът, праметнат през лицето, закриваше долната му част. Кожата ѝ под яшмака и джелабата беше цялата в пот, макар че

яркото слънце едва проникваше през балконите, надвиснали над тясната уличка.

Вървяха един след друг по прашните, оживени улици, отпред Червената брада, след него Криста, следвана от двама свирепи пирати, въоръжени и опасни. Върволицата неотклонно напредваше по стръмните улички нагоре към казбата, центъра на града, където се влизаше през един от няколкото бабове, тоест порти. Криста забеляза, че улиците приличат по-скоро на стълби, водещи от пристанището към казбата, и че всичко се пренася на ръце или с магарета.

Червената брада внезапно хлътна в един тесен пасаж, а двамата пирати, които завършваха шествието, грубо я блъснаха да влезе подир него, когато тя се поколеба. Криста се блъсна в Червената брада, но бързо се дръпна, когато той издаде недоволно ръмжене. Макар че дворът, в който влязоха, беше малък, ѝ се стори като оазис сред безводна пустиня, финикови палми и цъфнали храсти с ярки цветове обграждаха малко езерце с кристално чиста синя вода, в която плуваха няколко големи златисти риби.

— Вътре — заповяда кратко Червената брада и махна към един засводен вход.

Когато тя остана като замръзнала на място, той я хвана за рамото и я бутна навътре. Вратата се отвори безшумно и тъй като нямаше избор, тя влезе.

Мъж с кожа с цвета на полиран абанос се поклони ниско в знак на покорство и изрече:

— Моят господар ви очаква. Моля, последвайте ме.

Макар че Криста не разбираше плавния арабски говор на слугата, значението на думите му беше съвсем ясно.

Къщата не беше много голяма, но стаите бяха високи и просторни, таваните се крепяха на мраморни колони, по подовете имаше постлани красиво изтъкани шарени килими, които в Англия наричаха турски. Криста разбра, че собственикът на къщата е състоятелен човек, и се запита каква ли е връзката му с Червената брада. Любопитството ѝ скоро бе удовлетворено.

Един мъж на средна възраст, облечен в разноцветен копринен кафтан под снежнобял бурнус, бе седнал с кръстосани крака на дебела възглавница. Чертите му бяха тъмни и сурови, фигурата изглеждаше добре развита и атлетична. Най-изумителното в него бяха очите, живи

и черни под гъстите надвиснали вежди, и ястребовият му нос. Устата бе фино очертана, устните пълни и чувствени, черната му брада бе акуратно подстригана. Странното украшение на главата му се състоеше от парче плат, увито на тюрбан, който се извисяваше на няколко инча над челото. Мъжът се усмихна приветливо и поздрави Червената брада на арабски:

— Радвам се да те видя, приятелю великане.

— И аз тебе, Калим.

— Какво те води в скромния ми дом? — Макар че Калим отправяше думите си към Червената брада, пронизителният му поглед не слизаше от дребната забулена фигурка, застанала до пирата. — Нима намираш гостоприемството ми толкова оскъдно, че трябва да доведеш собствена жена за развлечение?

— Момичето е ценна стока, която възнамерявам да продам изгодно — разкри Червената брада, привличайки вниманието на Калим. — Имам основания да вярвам, че новият бей на Константин много ще се заинтересува от моите стоки.

— Абдулла? Какво те кара да мислиш, че ще иска тази жена? Чувал съм, че харемът му е доста задоволителен.

— От това, което знам за Абдулла, той е мъж, който постоянно търси нови удоволствия и екзотични жени. Освен това, мисля, че ще сметне това момиче за много... забавно.

— Как така? — запита любопитно Калим.

— В последното си плаване влязох в бой с един френски кораб, където беше принц Ахмед, брат на Абдулла и определен като наследник на Халид ибн Селим. Тази жена пътуваше с него като негова наложница. По време на свирепата битка Ахмед разкри кой е и предложи себе си в замяна на свободата на жената. Изглеждаше много привързан към тази девойка, наперено създание, което се бие като самия дявол.

— Принц Ахмед! Къде е сега? — запита остро Калим. — Знае се по целия Варварски бряг, че Абдулла взе властта в бейлика и определи награда за главата на принц Ахмед, ако бъде достатъчно глупав да се върне.

Червената брада поклати огромната си глава.

— Един от хората ми се престара и го застреля. Той падна в морето и тъкмо когато щях да пратя да го търсят, ни нападнаха две

френски фрегати, движеха се много бързо. Нямахме избор, трябваше да бягаме, те ни превъзхождаха по численост, така че най-вероятно принц Ахмед е мъртъв. Успях да взема неговата жена, значи не всичко е загубено.

Криста отново стана обект на дръзкия поглед на Калим. Той каза няколко думи на един слуга, който стоеше наблизо, яшмакът и джелабата веднага бяха смъкнати от гърба ѝ и тя се озова пред двамата усмихващи се мъже облечена само в огромната риза на Червената брада.

— Възхитително! — възкликна Калим, зашеметен от вида на стройните ѝ крака, бели като алабастр. — Каква коса! Наистина ценна плячка! Няма да те оскърбя с предложението сам да я купя, приятелю великане, защото макар да съм богат, не притежавам чак такова богатство, че да купя такава жена като нея. Бих сметнал за чест обаче да мога да видя младата жена без тази... дреха, с която е облечена.

— И аз не бих имал нищо против — ухили се широко Червената брада, — но се страхувам, че девойката би могла да възрази. Тя е доста своенравна и силно ще протестира, ако я накараме да се съблече пред нас.

— Ти като че ли каза, че е била наложница на Ахмед. Защо ще възразява? Какво означава един мъж повече или по-малко?

— По време на краткото ми познанство с Криста, така впрочем се казва момичето, научих, че е влюбена в Ахмед. Тя е от благороден произход и се смята за нещо повече от проста наложница.

Докато двамата разговаряха, Криста кипеше вътрешно, изгаряйки от нежелание да стои със скръстени ръце, докато се решава съдбата ѝ, или да служи като забавление за двамата мъже, които очевидно не ѝ обръщаха особено внимание.

— За какво говорите? — Гневът на Криста я накара да зададе храбро този въпрос, побеждавайки страха, който я потискаше. — Защо ме зяпате така? Настоявам да знам!

— Не те ли предупредих? — каза Червената брада, вече на английски. Огромната му лъвска глава се отметна назад и той почти изрева от смях. — Тя не прилича на жените, които си виждал досега.

Пронизителният поглед на Калим блесна възбудено, когато отговори на неправилен, но разбираем английски:

— Скъпоценност, несравнима! С радост бих дал всичкото си имане, за да бъда онзи, който ще я укроти. — И въздъхна със съжаление. — Какво искаш от мене, Барбароса?

— Да подслониш за няколко седмици момичето, докато чакам вести от Абдулла бей. Вече пратих човек до Константин.

— Тя е добре дошла и може да остане тук колкото ти харесва — обяви великодушно Калим, минавайки отново на арабски. — Но ако Абдулла реши, че няма да вземе жената за своя наложница, предлагам да я предложиш на бея на Алжир. Той има голям апетит и търси все нови и нови попълнения за харема си. Особено обича русите жени. Баснословно богат е и ще ти бъде лесно да се спазариш с него.

— Благодаря ти, приятелю — изрече замислено Червената брада. — Ще имам предвид съвета ти, ако Абдулла ми откаже. Но сега трябва да се връщам в морето. В последните месеци плячката беше слаба, а хората ми взеха много да роптаят. Момичето отчасти възмезди загубата на „Бон ами“ и товара му, но не беше достатъчно, за да ги държи мирни по-дълго време. Ще се срещнем пак след месец, когато се върна с отговора на Абдулла.

— Остави жената, ще се погрижа да не...

— Какво казва той? — настоя Криста. — Кой е този човек и защо ме доведе тук? Ще се свържеш ли с баща ми?

Ядосан от избухването на Криста, Червената брада обърна блесналия си поглед към нея.

— Тихо, момиче! Нямаш думата. Ти си моя пленничка и ще правя с тебе каквото поискам.

Приветствайки безмълвно суровия отговор на Червената брада, Калим каза на английски:

— Жената е много дръзка. Искаш ли да я науча на подчинение, докато те няма?

— Оставяш ме тук с този човек? Настоявам да ми кажеш къде отиваш!

— Настояваш?! — избухна Червената брада, вбесен, че една жена подронва авторитета му пред неговия приятел. — Не си в положение да изискваш каквото и да било! Ще се подчиниш! А в мое отсъствие ще се подчиняваш на Калим.

— Не се подчинявам на никой мъж! — възрази Криста. — Дори баща ми не изискваше абсолютно подчинение. А ти си само един

отвратителен бан...

Неразбирайки, че е изкарала Червената брада извън кожата му, Криста си спечели такава награда, каквато не беше и очаквала. Тя залитна от силния му удар, тежката му ръка остави ярък червен отпечатък върху лицето ѝ. Криста тупна тежко на пода, опита се да запази съзнание, но почувства как някакъв облак я обгръща. Взряна в свирепото лице на Червената брада, тя си пожела да беше имала смелостта да използва ножа, когато можеше. И потъна в непрогледен мрак.

— Занеси я в женското отделение — нареди Калим на слугата, който стоеше до него. Мъжът се подчини. — Кажи на Селима да се погрижи за нея. И преди всичко, да внимава да не ѝ се случи нещо лошо.

— Оставям момичето в твои ръце, Калим — каза Червената брада и го изгледа остро. — Когато се върна, надявам се да я намеря в същото състояние, в което ти я предавам.

— Разчитай на мене, Барбароса. Твърде голям си, за да рискувам да те обидя.

— Тогава ще тръгна.

— Няма ли да останеш да споделиш с мене храната и някои приятни развлечения? Моята Селима ще сметне за чест да ти достави удоволствие.

— Друг път, Калим — въздъхна със съжаление Червената брада. Наистина Криста бе породила у него жажда, която копнееше да задоволи, но трябваше бързо да се върне на кораба. С преследванията на французи и англичани, никой кораб не беше в безопасност в никое пристанище по Варварския бряг. — Когато се върна, с радост ще се наслажда на твоето гостоприемство, както и на нежните грижи на Селима.

Криста се размърда, усещайки хладината на приятен ветреца, който галеше сторещената ѝ плът. Очите ѝ се отвориха бавно и се възряха в загриженото лице, надвесено над нея. Тя премига няколко пъти.

— О, сини са — изрече с явно задоволство един нежен, напевен глас. — Бях сигурна. — Криста се вслуша внимателно, за да разбере

неправилния английски, излизащ от устата на красивата жена, която се взираше в нея. — Аз съм Селима.

— Селима — повтори Криста, надигна се и се облегна на възглавницата. — Къде съм?

— В сарая в дома на Калим.

— Сарай?

— Женското отделение — обясни Селима, търсейки най-подходящата дума.

Криста се вгледа в нея и помисли, че Селима е най-красивата жена, която някога беше виждала. Тъмните ѝ влажни очи, обградени с тънка черна линия, като че ли заемаха цялото лице. Пълните чувствени устни и малкият прав нос подчертаваха високите скули и дългата лебедова шия. Голите ѝ ръце и дългите фини пръсти се движеха с естествена грация, на която Криста не можеше да не завиди. Дребното ѝ изящно тяло се виждаше добре под прозрачните дрехи и Криста затаи дъх смутена. Макар че беше живяла няколко години в Тунис, повечето жени, с които беше влизала в досег, бяха винаги прилично облечени в скриващи цялото тяло роби и кафтани. Дрехите на Селима бяха нещо, което човек очакваше да види само в някой харем.

— Ти съпругата на Калим ли си? — запита невинно Криста.

Звънлив смях се разля в малката стая.

— Аз съм една от наложниците на Калим. Четири сме в този сарай, скоро ще се запознаеш и с другите. Калим не е женен.

Криста се изчерви и притеснено сведе очи. Колкото и дълго да живееше на Изток, никога нямаше да разбере обичаите им.

— Прости ми — измърмори тя

— Няма за какво — усмихна се любезно Селима. — Ние сме щастливи. Калим не е жесток господар и е чудесен любовник. Ние, които живеем в дома му, се смятаме за щастливи. Можеше да ни прати в някой от другите си домове.

— Той има няколко дома? — запита смутено Криста.

— Калим е собственик на бордеи. Той притежава няколко къщи, където мъжете отиват да утолят страстта си с телата на красиви жени, купени специално за тази цел.

Криста пребледня, потискайки едва-едва отвращението си. Нима Червената брада я е продал на Калим? Трябваше ли да я пратят в един от неговите бордеи? Тя знаеше, че русите жени са високо ценени сред

берберите и арабите, и мисълта да бъде принудена да се подчини на дивашките им желаня я възмути до дън душа.

Селима като че ли разгада мислите ѝ и веднага прогони най-лошите ѝ страхове.

— Ти не си предназначена да прекараш дните си в такова страшно място като бордея. Барбароса има други планове за тебе. Много по-големи, отколкото да станеш жена за удоволствия или пък наложница на някакъв незначителен шейх. Как ти е името?

— Казвам се Криста. Криста Хортън.

— Ти си много красива, Криста — каза Селима. — Косата ти... Никога не съм виждала такъв цвят. Нито сребриста, нито златиста, нещо по средата.

Криста не може да не се усмихне на искрените думи на Селима.

— И ти си красива, Селима. Калим е щастлив мъж. А другите му... жени, и те ли са толкова красиви като тебе?

— Скоро ще се запознаеш с тях и сама ще прецениш — отвърна сърдечно Селима.

— Къде си се научила да говориш английски? — запита Криста и се изправи.

— Преди време доведоха една англичанка в сарая на Калим. Беше руса, макар не като тебе, и красива. Била на един кораб, пленен от пирати. Калим я купи за своя наложница, но тя отказа да приеме съдбата си. През месеците, когато беше тук, ме научи да говоря английски.

— Какво... какво стана с нея? — запита със свито сърце Криста, опасявайки се от отговора.

— Калим скоро се умори от вироглавието ѝ и я премести в един от бордеите си. Оттогава не съм я виждала.

Тръпки полазиха Криста.

— Каква жестокост!

— Не е така — възрази Селима, поклащайки глава. — Анна можеше да остане с Калим. Щеше да бъде глезена и пазена до края на дните си.. Толкова ужасна съдба ли е това? За какъв по-добър живот може да мечтае една жена?

Селима вярваше ли наистина в това, което казваше, запита се Криста.

— Явно ти не разбираш английските жени — каза тя, внимавайки да не я обиди. — Ние не сме родени, за да стоим затворени, отделени от света. Там, откъдето идвам, жените имат само един мъж и мъжете имат само една жена.

— Наистина? Анна също казваше така, но аз не ѝ вярвах. Ние четирите сме достатъчни, за да бъде Калим щастлив. И по начина, по който те гледаше, съдя, че би бил щастлив и ти да се присъединиш към нас. Но Барбароса съвсем ясно каза, че никой не бива да те докосва, докато си тук. Ти си наша гостенка. Кажи ми — продължи тя с доверителен тон, — Барбароса неуморен любовник ли е? Ръстът му ме плаши, но ако Калим ме предложи на него, знам, че ще изпитам голяма наслада.

Откровеността на Селима стресна Криста. Нима жените в тази част на света не мислеха за нищо друго освен за страстта и за личното удовлетворение? Отговорът дойде веднага.

— Алжирските жени от ранна възраст са приучвани да се харесват на мъжете. Учим се на всички тънкости на любовните удоволствия. Колкото повече ощастливим нашия господар, толкова по-добре се отнася той с нас. Баща ми ме продаде на Калим за неговия бордей, когато бях на дванадесет години. Калим е мъдър, видя много възможности в лицето ми и в още неразвитата ми фигура и ме задържа за себе си. За разлика от много мъже, които искат жените им да са млади и незрели, той изчака да стана на петнадесет години, преди да ме вземе в леглото си.

— Баща ти те е продал? — ахна ужасено Криста.

Селима сви рамене.

— Такъв е обичаят. Ние бяхме бедно семейство с много гърла за изхранване. Аз имах най-големи изгледи да порасна красива.

— Съжалявам — каза Криста.

— А аз не съжалявам. Какво бъдеще ме очакваше в моето малко селце? Тежък живот. Жесток съпруг и куп деца. Много по-щастлива съм от братята и сестрите си.

— Разбирам — успя да каже Криста.

Но всъщност не разбираше почти нищо от обясненията на Селима. Да споделя мъжа си с други жени — това не беше идеалът на Криста за щастлив живот. Нито пък да чезне зад високи стени и да бъде използвана само за удоволствие.

— Ела, Криста — каза Селима и хвана ръката ѝ. — Калим нареди да се грижим да тебе и да бъдеш добре, докато Барбароса се върне. Искаш ли да се изкъпеш? Другите жени много искат да се запознаят с тебе.

Криста кимна, банята ѝ изглеждаше извънредно привлекателна перспектива и тя последва Селима, която я изведе от приятната малка стая в един открит двор с искрящ басейн в средата. Край басейна се излежаваха три красиви жени в оскъдни дрехи, прислужваха им три старици. Когато Криста се появи, безгрижното им бърбрене престана и три чифта любопитни очи се втренчиха в нея. Тя се поколеба, взирайки се в трите жени също така напрегнато, както те я изучаваха, докато слушаше Селима да ги представя.

Джейд беше ориенталка, красива и крехка като орхидея. Дребната ѝ фигурка беше съвършена във всяко отношение. Огромните ѝ тъмни очи с леко повдигнати външни краища и кожата като сметана, същински цвят на магнолия, изпъкнаха на фона на дългата черна коса, която се спускаше чак до кръста.

Беба беше африканка, черна като полиран абанос. Късо подстриганата коса стоеше като шапка над изумителното ѝ лице, каквото Криста никога досега не беше виждала. Тя имаше черни като кадифе очи и чип нос над широка уста с месести устни; високата ѝ стройна фигура бе надарена с извънредна грация.

Черкезката на име Алита беше четвъртата жена в домакинството на Калим. Златиста коса се спускаше на пухкави вълни край почти детското ѝ лице. Криста потресена разбра, че Алита е едва петнадесетгодишна и вече веща в женските изкуства, фигурата ѝ, едва започваща да узрява, обещаваще да стане така сочна, каквито другите нямаше никога да станат. Само Селима говореше английски, но всички ѝ изказаха приятелските си чувства с усмивки и приветливи жестове. Селима вече им беше казала, че Криста няма да застраши местата им в живота на Калим, защото не беше предназначена за леглото на техния господар.

Криста се наслади на банята повече, отколкото беше склонна да си признае, и доброволно се остави да я масажира една от прислужниците. Почувства се чудесно, когато втриха в кожата ѝ благовонни масла и тя стана гладка и гъвкава. Много ѝ хареса и

ястието, поднесено малко след това, опита от всички чинии. Жените се нахраниха заедно, Селима превеждаше въпросите и отговорите.

Криста обаче се стъписа, когато ѝ дадоха дрехи, подобни на тези, с които бяха облечени Селима и другите жени. Когато стана ясно, че няма да ѝ дадат други, тя навлече оскъдното облекло с огромно нежелание. Прозрачните панталони бяха ушити от розова коприна, изпъстрена със сребристи нишки. Лентите на глезена и на кръста бяха бродирани с розови стъклени мъниста. Над кръста беше гола, ако не се смята отвореното елече от розова коприна без ръкави, поръбено със сребриста ивица, което едва покриваше нежното възвишение на красивите ѝ гърди. Освен това събраха сребрилата ѝ коса на опашка и я вързаха с розова панделка. Всички изразиха възхищението си.

Когато стана време да се прибере в стаята си, една слугиня се приближи към малката Алита, прошепна ѝ нещо, после тихо излезе. От хихиканията и широката усмивка Криста се досети, че Алита е била избрана да удостои тази нощ леглото на Калим. Тя се запита дали Калим тегли сламки, за да реши коя от жените да повика в леглото си, или взема решението по друг начин.

Макар че Криста не искаше някой да ѝ прави компания в следващите дни, скуката я следваше по петите. В крайна сметка, колко часа може да прекара човек в гиздене и разговори? Безброй часове вече бяха пропилены в седене в банята заедно с другите жени, в клюки и плискане в басейна. Криста не се чувстваше удобно да седи гола, защото имаше усещането, че някакви невидими очи я наблюдават. Но колкото и да се опитваше да разбере нещо, виждаше само жените на Калим и слугините, старици, които можеха само да се грижат за нуждите на младите наложници. Усещането беше странно и колкото и да се мъчеше да не му обръща внимание, не успяваше.

Селима зарадва Криста, когато ѝ предложи един приятен начин да разсее скуката. Тя започна да я учи на арабски, като в същото време усъвършенстваше своя английски. Скоро и другите се присъединиха към тях и не след дълго арабският и английският се лееха наравно от устата на тези жени, които бяха много интелигентни, но не бяха получили възможността да използват мозъка си.

Седмиците минаваха почти незабелязано, но през цялото време Криста не престана да обмисля бягството си, надявайки се, че един ден ще получи благоприятна възможност. За съжаление, не стана така. Тя

все едно се намираше в затвор, така старателно бе охранявано женското отделение. Оставяха я сама само когато спеше.

В края на месеца Криста вече бе научила доста добре арабския и бе връхлетяна от странно неразположение, над което нямаше почти никаква власт.

Един прекрасен слънчев ден Криста се събуди със странно усещане ниско в корема. Помисли, че скоро ще ѝ мине, и реши да не споменава нищо на Селима. Предположението ѝ се оказа вярно, след няколко часа пак се чувстваше съвсем добре. На следващия ден се случи почти същото, но този път тя повърна в един леген; Селима нахлу бързешком в стаята ѝ, повикана от една прислужница, която бе чула странните звуци.

— Какво има, Криста, болна ли си? — запита тя със съчувствен глас. — Откога е това?

— Само един-два дни — каза Криста, без да се безпокои особено. — Бързо ми минава, затова съм сигурна, че няма от какво да се тревожа.

Тъмните очи на Селима се присвиха замислено и тя внимателно огледа тънката фигура на Криста.

— Нали ще ми кажеш, ако пак ти стане зле? — запита тя; някъде дълбоко в мозъка ѝ се зароди подозрение.

— Разбира се — съгласи се Криста. — Но няма нищо сериозно. Наистина.

Но когато неразположението продължи цяла седмица, дори Криста се разтревожи и сподели страховете си със Селима, която веднага разказа всичко на Калим.

— Момичето е болно? — запита остро Калим, когато Селима се изправи пред него. — Повикахте ли моя лекар? Поверих я на твоите грижи, Селима, и не съм очаквал да ѝ се случи нещо.

Недоволството му беше съвсем явно.

— Това, което мъчи Криста, не е по моя вина, господарю — отвърна бързо Селима. — Идвам от голямо семейство и тази болест не ми е непозната. Смятам, че момичето носи дете.

Безкраен поток ругатни изскочи от устата на Калим и Селима се сви от страх. На нея ли се сърди? Ще я накаже ли? От Барбароса ли е детето?

— Барбароса ще се вбеси, когато се върне и разбере, че момичето носи дете — каза Калим, след като даде воля на гнева си. — Тя знае ли какво ѝ е?

— Не, господарю, момичето е доста наивно за тези неща.

— Добре! Ще направя това, което според мене е най-добре за Барбароса. Той очаква да спечели голямо богатство от тази робиня, а ако тя се подуе, понеже носи дете, това няма да е в него интерес — произнесе той замислено. — Когато лекарят потвърди състоянието ѝ, ще получи нареждане да ѝ даде отвара, която да я освободи от бремето ѝ. Тя е твърде ценна, за да се допусне друго семе освен на новия ѝ господар да расте в нея.

— Може би детето е от Барбароса. Не трябва ли той да реши какво да се направи? — запита несмело Селима.

— Много си позволяваш! — изрева Калим и я зашлеви с опакото на дланта си; досега рядко го бе правил. — Ти трябва само да се грижиш за момичето. Може би бастонадата ще те научи на покорство.

— Не, господарю, моля ти се, не бастонада! — замоли се Селима и се хвърли в краката на Калим.

Това наказание сигурно беше измислено от самия дявол. Прилагана съвсем законно, бастонадата причиняваше невъобразима болка, без да поврежда нежната и красива кожа на непокорните наложници или ценните роби. Това всъщност беше бой с дебел дървен прът по стъпалата на краката. Болката беше жестока, често човекът не можеше да ходи няколко дни, но кожата оставаше неповредена. Селима ужасно се боеше от това наказание, защото неведнъж го бе изпитвала върху себе си.

— Върви — заповяда Калим. — Върви, преди да съм се разгневил. И ела да ми кажеш, след като лекарят види момичето.

Без да губи време, Селима побърза към сарая, въздъхвайки облекчено. Макар да знаеше, че Калим е много привързан към нея, той без никакви угризения можеше да налага наказание, щом авторитетът му бъдеше оспорен.

Криста се подложи без възражения на смущаващия преглед, извършен от лекаря на Калим, възрастен мъж, чието стоическо изражение не издаваше нищо. Когато свърши, ѝ зададе няколко въпроса, които според Криста не бяха негова работа, но тя предпочете да отговори, за да си създава неприятности. Накрая той я увери, че

болестта ѝ не е сериозна, и си тръгна. Криста изфуча негодуващо. Знаеше си, че е така, за какво трябваше да я преглежда лекар.

Същата вечер тя получи извънредно вкусен плодов шербет, а Селима седеше до нея със сведени очи. Напитката беше толкова освежаваща, че Криста изгълта цялата чаша, без да я подканват, коментирайки пикантния ѝ вкус, а Селима се усмихна почти насила.

Когато по-късно се оттегли за почивка, Криста усети, че не може да заспи. Поради някаква необяснима причина в сънищата ѝ се промъкваше мисълта за Марк — спомняше си как се чувстваше в ръцете му, как целувките му я възбуждаха, как по цялото ѝ тяло се разливаше наслада, когато той беше вътре в нея, спомняше си екстаза, който той не пропускаше да ѝ даде. Жив ли си, любов моя, прошепна тя в тъмното. Търсиш ли ме? Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че той не е мъртъв и един ден ще я намери. Тази мисъл я крепеше да не полудее, даваше ѝ смелост да посреща всеки ден, независимо на какъв тормоз може да бъде подложена. Марк много пъти ѝ беше повтарял, че ще изживеят заедно живота си, и тя се държеше за тази слаба надежда. Заспа с тази успокояваща мисъл.

През нощта Криста се събуди от рязко дръпване ниско в корема. Остра, изгаряща болка раздра вътрешностите ѝ, резкият гърч я накара да изкрещи. Какво става с нея, запита се тя, превита под напора на непоносимата болка. Да не са я отровили? Трябваше ли да умре в сарая на Калим, без да има до себе си близки хора, които да я утешават в последния ѝ час?

Виковете на Криста веднага привлякоха вниманието на Селима и тя влезе в стаята ѝ, последвана от лекаря и няколко прислужници. По-късно, когато размисли, ѝ се стори, че сигурно са стояли до вратата на стаята и, за да дойдат така бързо. Но тогава само се зарадва, че ги вижда, и прие с благодарност отварата, дадена ѝ от лекаря, за да облекчи болките. Тя я накара и да заспи с дълбокия, несмуцаван от сънища сън на упоен човек.

Слънцето погъделичка клепачите ѝ и Криста помръдна глава, за да избяга от неумолимия лъч светлина. Тя изстена, мъчейки се да разкъса мъглата, която сякаш бе обвила мозъка ѝ, паяжините, които я омотаваха като с копринени въжета.

— Криста, събуди се — чу близо до себе си нежен глас.

Тя отвори очи нерешително, не искаше да излезе от защитната обвивка на пашкула, в който се бе сгушила, и с мъка съсредоточи поглед върху лицето, което сякаш се люлееше пред нея.

— Селима — изрече със слаб и странно пресипнал глас. — Какво стана с мене?

Селима се поколеба. Накрая изрече:

— Беше болна. Много болна. Но слава на Аллаха, сега си по-добре. Лекарят на Калим каза така, а той е много учен мъж.

— Какво ми е? Да не са ме отровили?

— Не, няма никаква отрова. Но понеже не разбирам лекарските приказки, не мога да ти кажа как точно се нарича болестта. — Селима сви неуверено рамене. — Но какво значение има, щом се оправяш?

— Аз... предполагам, че си права, Селима, защото се чувствам доста по-добре. Колко време бях болна?

— Три дни.

Тя не каза, че през повечето време бяха държали Криста упоена.

— Господи! Сигурно съм била ужасно зле. Сигурна ли си, че ще се оправя?

Селима кимна със сериозно изражение.

— Лекарят каза така. Гладна ли си? Мисля, че трябва да станеш и да се пораздвижиш малко, за да събереш сили. Можеш ли да стигнеш до банята?

— Гладна съм — каза Криста и изстена от усилието, когато раздвижи крака.

Чувстваше цялото си тяло като натъртено.

Приемайки с благодарност помощта на Селима и на прислужницата, тя успя да се довлече до банята, където беше грижливо измита и изтъркана, а после я положиха гола на една маса, докато друга прислужница се готвеше да я масажира. Криста изведнъж се напрегна, отново овладяна от странното усещане, че я наблюдават. Огледа се предпазливо на всички страни, но видя само Селима и прислужничките, нямаше никой друг. Усещането обаче не я напускаше, тя продължи да се чувства неудобно. Селима явно не изпитваше нищо подобно, защото се плискаше в басейна, без ни най-малко да се притеснява. Тогава старицата се зае с масажа и Криста се отпусна, оставяйки ума си да се освободи от всичко.

— Защо е толкова бледа? — запита Червената брада, докато двамата с Калим тайно наблюдаваха какво става в банята долу.

Почти четири месеца бяха минали, откакто бе оставил Криста при Калим, и сега му изглеждаше по-слаба от преди.

Украсите по тавана на банята не издаваха, че отгоре има малка стая, откъдето Калим можеше да наблюдава жените си, докато се излежаваха голи или лудуваха в басейна. Те знаеха за тази стая и това ги караше да заемат най-различни пози, за да привлекат вниманието на господаря си, когато той решава коя да сподели леглото му. Никоя от тях не се сети да каже това на Криста или да я осведоми, че Калим всеки ден я гледа оттам.

— Момичето беше болно — подхвърли небрежно Калим, докато очите му се плъзгаха по стройното бяло тяло, така прелъстително изтегнато пред очите му.

Червената брада присви опасно очи.

— Оставих момичето на твоите грижи, Калим. Как се случи това? Освен че изглежда изтощена, струва ми се и отслабнала. На Абдулла това няма да му хареса. Той плати царски откуп за правото да притежава наложницата на брат си. Какво я мъчи?

— Болест, която всички жени, рано или късно, прихващат — обясни суховато Калим. — Носеше дете.

— Какво? — избухна Червената брада. — Не бива да е бременна! Трябва веднага да направим нещо! Абдулла прати своите еничари с керван, за да я отведат в Константин. Вече са се настанили на лагер край градските врати и чакат да посрещнат новата придобивка на господаря си. Не съм сигурен, че мога да ги забавя. Нито пък искам да си навлека гнева на Абдулла, като му пратя жена, очакваща дете от друг мъж.

— Няма нужда да отлагаш заминаването, Барбароса — бързо отвърна Калим. — Предвиждах какво ще е желанието ти и се погрижих момичето да бъде освободено от бремето си.

— Пометнала е?

Калим кимна.

— Това беше желанието ти, нали? Лекарят каза, че е напълно възстановена и сам можеш да видиш колко добре изглежда.

Странно, отдавна забравено чувство се промъкна в душата на Червената брада, но той бързо го прогони.

— Правилно си постъпил, Калим. Не беше възможно да я оставим в това положение. А тя знае ли?

— Само знае, че е била болна. Селима ми каза, че е учудващо наивна за жена на нейната възраст.

— Много добре — измърмори под нос Червената брада. — Може би ще роди син на Абдулла. Способна е на това, нали? — запита остро пиратът.

— Няма да има трудности със зачеването, а вече показва, че прихваща бързо — увери го Калим. — Моят лекар е един от най-добрите тук и знае какво прави. Без съмнение това момиче ще роди много синове на господаря си.

Червената брада разглеждаше внимателно Криста, очите му се плъзгаха по голото ѝ тяло, търсейки някакви несъвършенства, но не откриха нито едно. Той се наруга, задето не се беше възползвал от удоволствието да я притежава, когато още можеше. Но в момент на необичайна слабост тя бе засегнала една чувствителна струна в огромното му тяло и той се бе поддал. Но това не му попречи да осъществи първоначалните си планове за Криста. Абдулла не само се зарадва, когато научи, че брат му по всяка вероятност е мъртъв и следователно вече не е заплахата за него, но ѝ нямаше търпение да притежава жената, която бе пленила мисълта на брат му.

Червената брада получи щедро възнаграждение заради съпричастността си към смъртта на Ахмед, както и добра сума за момичето. Хората му щяха да бъдат доволни от своя дял, макар че внезапно полученото богатство не намали съжалението му, че се е отказал от удоволствието да притежава тялото ѝ. Сега вече за съжаление, Криста принадлежеше на Абдулла бей и Хаджи, капитанът на еничарите, чакаше край градските порти, приготвил кесия, която да предаде в ръцете на Червената брада, щом получи момичето.

— Селима харесва ли ти? — запита Калим, насочвайки поглед към дребната мургава жена, която излизаше от басейна като същинска богиня.

Откъсвайки нерешително очи от русата красота на Криста, Червената брада обърна пълния си със страст поглед към Селима. Макар и дребна, разкошната ѝ фигура беше почти съвършена. Капчици вода се стичаха от гърдите ѝ, които навярно щяха точно да се вместиат в шепите му, а големите им розови зърна стърчаха безсрамно, молейки

за внимание. Триъгълникът между краката ѝ беше гладък и обръснат, което накара Червената брада да оближе устни в жадно предусещане.

— Възхитителна е — изрече той искрено. — Ти си щастливец, Калим. Такава жена би се харесала и на самия Аллах.

Калим засия, защото това потвърждаваше славата му на любезен домакин.

— Селима е много веща в изкуството на любовта. Макар да е дребна, размерите ѝ няма да се затруднят с твоите... величествени пропорции. Тя е твоя за тази нощ, за да задоволи и най-малките ти желания. Освен ако, разбира се, не предпочетеш да легнеш с робинята, с Криста. Без съмнение много пъти си ѝ се наслаждавал, преди да ми я доведеш, и би искал още веднъж да бъдеш с нея.

Червената брада изпадна в затруднение. Нямахше намерение да признава пред Калим, че не е спал с Криста, макар че много му се искаше. Нямахше защо да си съсипва репутацията на хладнокръвен покорител на жени, както и на свиреп пират, известен по цялото средиземноморско крайбрежие.

— Ще оставя момичето на Абдулла да го укроти — изръмжа той. — Освен това ми изглежда доста отпаднала, за да задоволи огромните ми нужди. Искам жена, чийто апетит да не е по-малък от моя.

— Значи Селима е жената за тебе — произнесе многозначително Калим. — Ще ти я пратя довечера. Сега ще споделим с теб храната и можеш да ми разкажеш за Абдулла и какво е научил пратеникът ти в Константин. Чува се, че отвъд хълмовете и в пустинята около града има размирици.

— Слугата ми Рамир чул в околните села да говорят за някакъв шейх, когото последователите му наричали Пустинния ястреб. Появил се Аллах знае откъде начело на група жестоки бойци и грабители. Те са туареги, които яздят бързоходни бойни камили, и всички се страхуват от тях. Напоследък нападали само богати кервани, натоварени със стоки за Константин и за двора на Абдулла.

Разговорът им продължи и на вечерята, когато Червената брада започна да разказва на Калим какво е чувал за тайнствения шейх, чиито набези стрували на Абдулла сериозни загуби на стоки и хора. Беят пратил еничарите си да подгонят Пустинния ястреб сред хълмовете и пясъците, но насреща им излезли противници, достойни да застанат срещу цяла армия. Туарегите били най-войнствените

номади в цяла Сахара, години наред държани в покорство от бащата на Абдулла — Халид ибн Селим, с когото свирепите конници сключили примирие и когото много уважавали. Но след смъртта на Халид и последвалия преврат неписаният договор бил нарушен. В последния месец керваните на Абдулла вече ставали обект на чести нападения.

— Твоят човек видял ли е този шейх? — запита Калим. — Толкова ли е свиреп, както разправят?

— Рамир видял отдалече туарегите да стоят на гребена на един хълм и да наблюдават кервана, в който той пътувал, но те не нападнали... без съмнение, са знаели, че керванът не е богат.

— А видял ли е водача им? — запита отново Калим.

— Не — отвърна замислено Червената брада, — макар да ми каза, че един мъж стоял отделно от другите. Лицето му било забулено в тъмносин туарегски шарф и язел див арабски жребец. Не носел черната дреха на туарегите, а снежнобяла, която се веела на вятъра. И изчезнал незабелязано, както се появил, заедно с хората си, така каза Рамир. Искан ми се да бях там да го видя.

Калим изсумтя, със сигурност не искаше да има нищо общо с този Пустинен ястреб, нито с туарегите. Тези кръвожадни пустинни ездачи разрушаваха цели селища в оазисите, яхнали своите бойни камили — мехари. Изкусни в преследването, извънредно жестоки, те тероризираха пустинните градове и керваните, всяваха ужас със своите двуостри саби и с ненадминатото си бойно изкуство.

След вечерята Калим и Червената брада се насладиха на танците на шест прекрасни момичета, облечени в прозрачни воали, които почти не скриваха забележителните им прелести. Когато танците стигнаха края си и момичетата захвърлиха воалите, разкривайки блесналите си от пот тела, Червената брада беше напълно готов за Селима.

Още когато се събуди, Криста разбра, че денят ще е по-различен от другите. Ужасно предчувствие полази по гърба ѝ и я изпълни с неизразим страх. Не можеше да е болестта ѝ, защото вече не чувстваше никакви пристъпи на това странно неразположение. Явно болестта нямаше да има трайни последици, реши тя с облекчение.

Селима дойде при нея много по-късно сутринта, със замъглен и мечтателен поглед. Криста се запита дали Калим не я е повикал в

легло си снощи и дали не я е изморил с любовните си излияния. Пълните устни на Селима бяха подути, стройното ѝ тяло се движеше с нарочна бавност, издаваща сексуално задоволство. Но каквото и да беше преживяла през нощта, тя не каза нищо на Криста, когато двете седнаха да обядват.

— Трябва да се явиш пред Калим — каза Селима, когато седна на възглавницата до Криста.

— Ка... какво иска той?

— Барбароса се е върнал — изрече тайнствено арабката.

След като довърши яденето, което се състоеше от козе сирене, фурми и питки, направени от лепкаво бадемово тесто, Криста бе надлежно вчесана и преоблечена от слугините на Калим. Панталоните ѝ бяха ушити от прекрасна тюркоазеносиня прозрачна коприна. Късо елече от същия плат, бродирано със злато, едва покриваше гърдите ѝ. Не ѝ сложиха украшения, защото красотата ѝ нямаше нужда от изкуствено подсилване. Едва след като Селима, Джейд, Беба и Алита я огледаха критично отвсякъде, слугините я отведоха при Калим и Червената брада.

Красотата на Криста отново покори Червената брада. Дългата ѝ сребриста коса, свободно пусната, се спускаше около стройното и тяло като облак, а дрехите ѝ бяха достатъчно предизвикателни, обгръщайки с тайнственост това, което едва прикриваха.

— Как се чувстваше в мое отсъствие, момиче? — запита Червената брада с дрезгав от желание глас.

Започваше да проклина деня, когато бе срещнал тази среброкоса вещица.

— Достатъчно добре — отговори Криста не особено любезно. — Съобщи ли на баща ми? Кога мога да тръгна?

— Много добре знаеш, че нямах никакво намерение да вземам някакъв мизерен откуп от семейството ти — изръмжа заплашително Червената брада. — Нито пък ще те изкарам за продан на робския пазар. Сключих сделка с Абдулла бей и той... нямаше търпение да те прибере в харема си, след като моят пратеник му описа красотата и интелигентността ти. Без да се споменава, че Ахмед много те ценеше. Явно си събудила любопитството на Абдулла, защото той няма да позволи да станеш притежание на друг.

— Ти си копеле, Червена брада! — извика Криста, шокирайки Калим.

Червената брада се изсмя гръмогласно.

— Ти наистина си съкровище, Криста. Кълна се, много се изкушавам да те задържа за себе си. Но за твое щастие алчността ми е по-голяма от страстта. Абдулла се раздели с цяло съкровище, за да бъдеш негова.

— Върви по дяволите! — изсъска тя. — Уверявам те, Абдулла никога няма да ме докосне!

— Търпелив човек си — забеляза Калим с възхищение. — Тази жена има нужда от усмиряване. Да повикам ли моя Абдул за една бастонада? Абдулла сигурно ще ти бъде благодарен за това. Не мога да си го представя как ще позволи да му се говори с такова неуважение.

Червената брада изгледа Криста, възхищавайки се на силния ѝ дух, но знаеше, че не бива да допуска подобно неподчинение, особено за да не се изложи в очите на домакина си. За ужас на Криста той кимна утвърдително, съгласявайки се с потресаващото предложение на Калим. След няколко минути Абдул, слугата на Калим, се върна с една къса дървена пръчка, която подаде на Червената брада.

— Легни на пода, момиче — заповяда пиратът.

Когато Криста не се подчини, той я сграбчи и грубо я бутна по лице върху възглавниците. Кимна на Абдул, той хвана глезените ѝ и вдигна стъпалата ѝ нагоре. Понеже Криста се дърпаше, Калим се приближи и седна на кръста ѝ, за да я задържи на място.

— Хайде, приятелю великане — усмихна се Калим, — но не се увличай. Абдулла бей ще очаква тя да е в добро състояние. Пет удара забележимо ще намалят непокорството ѝ.

Червената брада погледна към Криста и разбра, че няма сърце да обезобрази красивата ѝ кожа, нито дори стъпалата ѝ. Някъде в тъмните дебри на душата му се криеха нежни чувства към красивата руса девойка и за него не беше никакво удоволствие да я наказва така жестоко. Ако трябваше, щеше да намери друг начин да я опитоми, но не и с бастонадата.

— Пусни я да стане — каза той, изненадвайки Калим. — Няма нужда от повече наказание. Вярвам, че се е поучила. А ти помни — изрева пиратът, обръщайки се към Криста, — това тук не е Англия. Жените в тази част на света са само играчки и животът и смъртта им са

в ръцете на техните господари. Използвай силите си, за да се харесаш на Абдулла, освен ако не искаш да те хвърлят от градските стени. Чувал съм, че беят е жесток и трудно му се угажда. Сега се пригответи за тръгване утре призори. Абдулла прати придружители да те заведат до Константин. Чакай пред градските порти.

Вбесена и кипяща от негодувание, Криста бе принудена да се подчини и излезе от стаята с цялото достойнство, което ѝ бе останало.

— Ти си щастлива — каза ѝ Селима. — Барбароса сигурно има слабост към тебе.

— Той е чудовище! — изсъска Криста през зъби. — Цялата тази страна е едно отворително място. Искам при семейството си.

— Трябва да забравиш предишния си живот — посъветва я Селима. — Иначе няма да оцелееш. Ще направиш добре, ако се харесаш на Абдулла бей. Голяма чест е да бъдеш избрана за харема на такъв велик мъж.

— Абдулла не е по-добър от Барбароса. Той е жесток, накара да убият майката на Ахмед, защото тя стоеше на пътя му. Ахмед е истинският владетел на Константин.

Селима сви рамене.

— Не знам нищо за тези неща. Знаем само това, което става тук, между тези стени.

Удивена от невежеството на Селима, Криста не отговори, осъзнавайки, че тази жена живее съвсем уединено, изцяло на разположение на своя господар. А ако получеше възможност, Криста никога нямаше да стане част от харема на Абдулла. С божията воля щеше да избяга още преди да стигне до Константин. Един ден, закле се тя тържествено, Червената брада ще си плати за всичко, което ѝ беше сторил.

На следващата сутрин Криста не протестира, когато я облякоха в розова копринена джелаба с качулка, закриха лицето ѝ с хайк и я увиха в тъмен яшмак. Имаше време само за кратко сбогуване със Селима, Джейд, Беба и Алита, а после я поведоха към мястото, където чакаше Червената брада, нетърпелив да се освободи от нея. Престоят на сушата решително не му се отразяваше добре.

Поведоха Криста по една от двете главни улици на стария град, които образуваха триъгълник с казбата. Тънките минарета и кулите на укрепленията се очертаваха ясно на фона на синьото небе. Трудно

беше да се върви пеша по тясната улица, но друг начин за придвижване из града нямаше. Съпроводвана от Червената брада и четирима свирепи на вид пирати, Криста мина през южната порта, незабелязана сред гълпата движещи се във всички посоки хора.

Първото нещо, което забеляза, беше група малки черни палатки, издигнати точно оттатък портата, и мъже в бели дрехи, които прибираха палатките и ги товареха на гърбовете на яки магарета и важни, преживящи камили. Най-малко двадесет еничари наблюдаваха товаренето. Един войник забеляза приближаването им, веднага се отдели от останалите и ги причака.

— Това ли е жената? — запита той на арабски, когато групата се приближи.

Криста вече разбираше достатъчно езика и можеше без затруднения да следи разговора.

— Да — отвърна Червената брада и избута Криста напред. — Това е християнската робиня Криста, която трябва да бъде отведена в Константин, капитан Хаджи. Погрижи се да пристигне здрава и читава, иначе Абдулла бей ще ти вземе главата.

— Не се съмнявам, че човек би могъл да постигне райско блаженство между белите й бедра — отбеляза Хаджи със сластолюбива усмивка, — но аз твърде много ценя кожата си, за да се осмеля да оскърбя Абдулла. Ще се погрижа косъм да не падне от главата на тази жена, Барбароса. Моят господар ми нареди да ти дам това.

Той измъкна изпод наметалото си една тежка кесия, която звънна с примамлив звук.

Правейки се, че не разбира нито думичка, Криста държеше очите си сведени към праха под краката си, докато Червената брада отвори кесията и провери грижливо съдържанието й, след което кимна доволно, стегна вървите и я пхна в колана си. От разговора на двамата мъже тя разбра, че трябва да бъде опазена от желанията на мъжете, докато не стигне в Константин, в двореца на Абдулла. Това донякъде я успокои. Тогава разбра, че капитан Хаджи си е тръгнал и тя е останала сама с Червената брада.

— Е, момиче, сбoguваме се. Ако си умна, ще хвърлиш всичките си сили да направиш Абдулла щастлив. Ако не се бях размекнал за

първи път в живота си, щях сам да те опитам. Никога няма да разбера какво съм пропуснал, защото сега принадлежиш на Абдулла.

— Никога! — заяви решително Криста. — Нямам намерение да стана робиня на Абдулла или негова наложница.

Червената брада се усмихна замечтано.

— Ах, момиче, с тебе човек никога не скучае. Да не мислиш да избягаш в пустинята? Ако стихииите не те убият, ще попаднеш на някое пустинно племе, което ще те накара да съжеляваш за нежните ласки на Абдулла.

— Ще рискувам — вирна глава Криста.

Червената брада се накани да отговори, но в този момент Хаджи се върна с думите:

— Готови сме за тръгване, Барбароса.

Пиратът кимна.

— Пази я добре, Хаджи, момичето мисли да избяга от съдбата си.

Криста без затруднение разбра бързо разменените думи на арабски и благослови Селима, задето така търпеливо я бе учила на езика.

— Ще я пазя с цената на живота си — отвърна Хаджи и направи дълбоко, почтително темане.

После хвана Криста за ръката и буквално я повлече към групата камили, преживящи наблизко. Един слуга накара една извънредно грозна камила да коленичи, докато Хаджи почти насила избута Криста да се качи в странната люлка, кацнала на гърбицата на камилата.

Тя огледа с подозрение издутата ивичеста палатка, наречена басураб, закрепена несигурно на гърба на животното. Знаеше, че е предназначена изключително за пътуващите жени, но никога не беше се качвала в подобно нещо. Палатката щеше да я пази от палещите лъчи на слънцето, но ѝ изглеждаше задушна и неудобна. Въпреки неуверените си протести скоро тя се намери седнала на тръстикова седалка в палатката и се вкопчи в нея с всички сили, когато камилата се заизправя със силно клатушкане. Когато тръгнаха, страничното люлеене ѝ напомняше на движението на кораб в бурно море. От време на време успяваше да надникне през една цепнатина в палатката, за да вижда преминаващия наоколо пейзаж.

Близо две седмици пътуваха на юг през сурови планини, плодородни равнини, множество потоци и гъсти гори от борове и хвойна. През нощта мъжете издигаха набързо палатка, която да ѝ служи като подслон. Криста с учудване научи от разговорите на еничарите, че околните планини са пълни с лъвове, пантери и глигани.

Първата вечер една стара жена влезе в палатката ѝ с поднос, пълен с фурми, маслини, сирене, козе мляко и пресни плодове, а в следващите вечери ѝ носеше понякога парче печено агнешко. Криста не само се учуди, че вижда друга жена да пътува с кервана, но се и стресна, когато жената ѝ проговори на английски. Като се вгледа поотблизо в нея, тя установи, че макар кожата ѝ да беше покафеняла и набръчкана от слънцето, жената имаше живи сини очи и неарабски черти.

— Аз съм Ленор — каза жената, оставяйки подноса с храната пред Криста. — Абдулла ме прати да се грижа за нуждите ти.

— Ти говориш английски! — ахна Криста развълнувано. — Колко хубаво. Не си арабка — добави тя многозначително.

— Бях англичанка — призна Ленор, нареждайки храната пред Криста. — Бях пленница, не като тебе.

— Ако си родена англичанка, нищо не се е променило — каза Криста, озадачена от странните думи на Ленор. — Ти още си англичанка.

— Отдавна приех исляма. Аллах е моят бог. Не бях красива като тебе, господарке, дори когато бях млада. Направих каквото трябва, за да оцелея. Старият бей ме купи за компаньонка на любимата си наложница. Живеех добре, докато те бяха живи, но сега принадлежа на Абдулла и нещата се промениха. — Тя внезапно смени темата. — Преди да навлезем в пустинята, има много вода за къпане. Искаш ли да се изкъпеш?

— О, да — възкликна радостно Криста. — Много хубаво ще бъде. — Тя загледа старата жена и когато се реши, след няколко минути я запита: — Опитвала ли си се да избягаш, Ленор?

Ленор обърна стреснато поглед към Криста.

— Да избягам? Къде да отида? И за какво? Не, господарке, поне при Абдулла знам какво да очаквам.

— Моля те, наричай ме Криста — настоя младата жена, защото Ленор много и напомняше на Марла, която бе принудена да изостави на борда на „Бон ами“.

Криста не продължи разговора за бягство с явно наплашената Ленор, но това не излизаше от ума ѝ. Когато дойде подходящият момент, тя щеше да поиска помощта на старата жена и да намери как да стигне при родителите си.

Дните минаваха един след друг, плашещо еднообразни и скучни. От време на време пътят беше труден, особено когато минаваха през района, наричан Тел, арабската дума за „хълм“. Тя често забелязваше скитащи номадски племена, населяващи областта, които следваха кервана и ноцуваха в гурби — временни постройки от клони и глина.

Криста знаеше, че дни наред вече пътуват на запад, защото теренът много приличаше на този в Алжир — планини, високи три-четири хиляди фута, плодородни долини и реки. В края на втората седмица навлязоха в прашна равнина, цялата в ниви и маслинови горички и обградена от гористи хълмове. Оживлението сред слугите и еничарите растеше, а сърцето на Криста се свиваше, защото разбра, че краят на пътуването приближава. Тази нощ Ленор потвърди подозренията ѝ.

Дотук Криста нямаше възможност да избяга. Верен на думата си, капитан Хаджи се бе проявил като истинско куче пазач, всяка нощ поставяше стражи пред палатката ѝ. Тъй като знаеше каква ужасна съдба я очаква, щом стигне в Константин, Криста реши, че не може повече да чака и трябва да избяга. Изоставяйки всякаква предпазливост, тя колебливо се довери на Ленор.

— Не е възможно! — ахна старата жена, когато Криста сподели с нея намеренията си.

— Възможно е, ако ми помогнеш — замоли я отчаяно Криста. — Можем да заминем заедно. Не си ли искала да бъдеш свободна?

— Свободна? — повтори отсъстващо Ленор. — Аз... но това беше толкова отдавна. — Настъпи дълго мълчание, Криста остави идеята за бягство да покълне в ума на Ленор. Но когато старата жена проговори, думите ѝ не само я шокираха, но и я разочароваха. — Не, свободата е само състояние на духа. Жената никога не е свободна.

— А семейството ти? Нямах ли си никого, който да се зарадва, като те види отново?

— Нямам — отвърна Ленор. — Бях прислужничка, пътувах с господарката си към Сицилия и тогава ни хванаха пирати. Семейството ми умря преди много години в една епидемия. Само аз оцелях. Не, господарке, нямам нищо и никого, при когото да се върна.

— Тогава ще дойдеш с мене в моя дом — настоя Криста.

Ленор отново поклати глава, обърквайки Криста.

— Колко време мислиш, че ще издържим сами в тези планини? Освен това, капитан Хаджи няма да бъде толкова небрежен и да ти позволи да избягаш. Това може да означава неговата смърт... и моята.

— Моля те, Ленор, помогни ми. Можеш да ходиш свободно насам-натат. Двете сигурно ще измислим нещо. Можем да идем в Тунис, където робството е обявено извън закона. Моето семейство живее там и с радост ще те приеме.

— Съжалявам, господарке, твърде стара съм, за да променям живота си.

— Поне ми помогни, ако не искаш да дойдеш с мене.

— Знаеш ли какво ще стане, ако се върнем в Константин без тебе? — изрече с твърд глас Ленор.

Криста поклати глава. Нищо в тази жестока страна не можеше да я изненада.

— Капитан Хаджи и еничарите ще бъдат ужасно измъчвани и после наказани със смърт. Главите им ще бъдат набити на колове и оставени на градските стени. И аз — изрече тя с притихнал дрезгав шепот — ще изтърпя същото сурово наказание. Когато те хванат, а това със сигурност ще стане, много пъти ще пожелаеш да си мъртва.

Изричайки това ужасяващо пророчество, старата жена излезе и остави Криста да размишлява над думите ѝ.

8

След като изкара една безсънна нощ, през която ту плачеше, ту негодуваше срещу бога, който я бе изоставил, Криста стигна до неизбежното заключение, че не може да вземе на съвестта си изтезаването и усмъртяването на толкова много хора, особено на невинни като Ленор, която вече е преживяла толкова много ужаси и неправди. Щом трябваше да се изправи лице в лице с Абдулла, щеше да го стори смело и уверено. Но когато се озовеше в харема му, щеше неуморно да търси начин да избяга, без да причинява смъртта на невинни жертви.

Когато на следващата сутрин продължиха пътя си, Криста трябваше през цялото време да се бори с праха, който се вдигаше на жълти облаци изпод копитата на камилите, и усети, че след като излязоха от Тел, започна да става все по-горещо. Навсякъде погледът ѝ срещаше маслинови горички и житни ниви, клюмнали под безмилостното слънце. Но не преставаше да се учудва колко студени са нощите. Наистина страните от Варварския бряг бяха земя на контрастите.

Тази вечер Ленор беше по-мълчалива, отколкото обикновено, когато ѝ донесе вечерята в палатката.

— Сърдиш ли ми се, господарке? — запита тя плахо. — Моля те, прости на старата жена, която вече няма смелостта да се опълчи срещу господаря си.

— Няма за какво да ти прощавам — усмихна се тъжно Криста. — Ти беше напълно права. Няма къде да отидем, няма къде да се скрием. Ако по някакво чудо успеехме да избягаме, щяха да ни намерят и да ни накажат. Моля те, остави ме, Ленор, искам... искам да остана сама.

Подчинявайки се на желанието на Криста, Ленор мълчаливо излезе от тясната палатка.

Криста си легна с натезало сърце, защото знаеше, че след ден-два ще стигнат Константин. Почти разсеяно надяна прозрачния

бледорозов кафтан, който използваше вместо нощница. Жените на Калим ѝ бяха подарили няколко красиви кафтана, които ѝ служеха много добре по време на пътуването. Дори ѝ поднесоха и малко резбовано сандъче, в което да прибере оскъдния си гардероб. Унасяйки се в сън, тя си спомни Марк и думите му за съдбата.

— Сгреси, Марк, ужасно сгреси! — извика тя на глас, удряйки възглавницата с юмрук. — Съдбата е само мит, а думите ти бяха жестока шега. Ако господ искаше да сме заедно, къде си сега?

Нощната тишина бе раздрана от внезапно стакато на пушечни изстрели, звън на саби, предупредителни викове и предсмъртни писъци. Криста подскочи, овладяна от тъмен ужас, викът заглъхна в гърлото ѝ. Какво става? Да не би да се е събудила от лош сън? Но не, не беше сън, разбра тя, когато боят наближи палатката ѝ. Това, което ставаше в лагера, беше съвсем истинско. С усилие на волята тя премести крака до ръба на импровизираното легло от възглавници и постелки от овчи кожи. Но преди да успее да надникне навън, платницето на палатката се отметна и на входа се очерта фигурата на мъж, почти толкова едър, колкото и пиратът Червената брада. Всичко, което се виждаше от лицето му, бяха тъмните свирепи очи и черните вежди, които се събираха в права линия на челото; лицето и тялото му бяха обвити в синьо туарегско наметало. Изведнъж я прониза една страховита мисъл.

Дни наред в лагера се говореше само за свирепия пустинен шейх, когото всички наричаха Пустинния ястреб. Тъй като знаеше арабски, Криста разбираше какво си говорят еничарите за този тайнствен пустинен вожд, който като че ли хранеше ненавист към Абдулла бей и нападаше почти само неговите кервани.

Това ли беше мъжът, който ги бе нападнал посред нощ, убивайки и грабейки?

Свита край възглавниците, Криста не можеше да се опълчи срещу превъзхождащата я сила на пустинния ездач и той лесно преодоля съпротивата ѝ; грабна я на ръце, вдигна я високо и я изнесе от палатката. Криста щеше цял живот да помни ужасната гледка, която се представи пред погледа ѝ.

Ярко осветени от пламъците на догарящите огньове, нападателите водеха ръкопашни боеве по двойки, а някои, яхнали бързи бойни камили, препускаха насам-натам из лагера и избиваха

хората на капитан Хаджи, изненадани от засадата, която ги бе застигнала едва ли не на хвърлей от зъбчатите стени на Константин. Писъците на ранените и стоновете на умиращите всяваха смъртен страх у Криста и тя усети угризение на съвестта заради злочестите еничари, въпреки факта, че те бяха избраните бойци на Абдулла.

Пробивайки си път посред телата, разхвърляни из целия лагер, огромният похитител на Криста я носеше без усилие към мястото в подножието на един нисък хълм, където бяха вързани камилите. Тя вдигна очи и замря при вида на облечената в бяло фигура, която се очертаваше на фона на мастиленото небе, яхнала черен като нощта арабски жребец. „Величествено“ беше единствената дума, която идваше в ума ѝ. Това ли беше този пустинен шейх, наричан Ястреба? Този свиреп, всяващ страх конник от Сахара? Докато Криста го наблюдаваше със затаен дъх, конникът се запуска по хълма, водейки още един кон, съвсем бял и явно принадлежащ на мъжа, който я носеше. Всички други туареги, както се разбра, яздеха бързи, стройни камили, които по нищо не приличаха на флегматичните създания, използвани за носене на товари.

Зората се надигаше иззад хълмовете, розово-лилави ивици светлина багреха небето на изток, когато черният като въглен кон, който носеше на гърба си облечения в бяло шейх, стигна до тях. Той бе скрит изцяло от облеклото си, виждаха се само очите, които държеше прикрити зад дълги, тъмни мигли; когато посегна към нея, Криста трепна уплашено. Озова се в ръцете му, настанена на седлото пред него, усещайки с неясен смут твърдите очертания на тялото му и собствената си почти пълна голота. Последното затруднение бе преодоляно, когато другият мъж препусна към палатката ѝ и след малко се върна с яшмака ѝ, който тя надяна с въздишка на облекчение и благодарствено кимване, макар и с неохота.

Властният шейх обърна коня си и го подкара в галоп. Капитанът му извика някаква заповед и боят веднага спря; конниците се прегрупираха, събраха убитите и ранените и препуснаха подир водача си, а виковете им, от които кръвта се смръзваше във вените, предизвикаха студени тръпки по гърба на Криста. Когато стигнаха края на лагера, няколко мъже се откъснаха от групата и подкараха пред себе си тежко натоварените камили на Абдулла. Страшилищата на пустинята нанесоха поредния удар.

След два дни оцелелите стигнаха Константин с вести, от които Абдулла изпадна в бяс. Той научи, че не само е било откраднато най-новото попълнение в харема му, но се е лишил и от безценни товари сребро и злато. Веднага издаде заповед остатъците от армията му да намерят и унищожат Пустинния ястреб и да му върнат откраднатите богатства. Разяреният бей даде съвсем ясно да се разбере, че не бива да се връщат без най-новата му наложница, защото неуспехът им ще бъде наказан със смърт.

Дълги дни и безкрайни нощи Криста не усещаше нищо друго освен натъртеното си тяло и непоносимата болка между бедрата, причинена от безкрайните часове, прекарани на седлото. Скоро след като напуснаха лагера, ѝ дадоха отделен кон, но юздите му бяха в желязната ръка на бандитския водач. Не я сложиха в палатка, в каквата бе настанена, докато пътуваше с кервана. Вместо това яздеше по мъжки, а яшмакът се развяваше около голите ѝ крака. Криста знаеше, че оцелява само благодарение на нередовните спирания за един-два часа сън. Хранеха се, без да слизат от конете, и пиеха вода от кожени мехове, окачени на дъгите на седлата.

За нейно огромно съжаление никой не отговори на въпросите и молбите ѝ. Нито вождът, нито капитанът му ѝ обръщаха внимание. Дори шейхът да имаше име, Криста така и не го чу, защото хората му говореха за него като за „великия шейх“. Тя забеляза, че капитанът го наричаше „принц“, явно само в знак на почит, защото този войнствен пустинен конник с нищо не напомняше на кралска особа.

На петия ден, движейки се неотклонно на юг, излязоха от Тел и стигнаха бариерата на Атласките планини, обширни плата, които осигуряваха пасища за номадските племена. Често срещаха по пътя си тъмнооки бедуински девойки с техните малки стада овце, пасящи по близките склонове. Оттатък платата лежеше огромната Сахара; дори само името ѝ накара Криста да потръпне от страх.

За първи път, откакто я отвлякоха от кервана на Абдулла, туарегите срещнаха друго племе пустинни номади — слаби, с ястребови носове, с лица, увити в сини кърпи, за да се пазят от

задушавация прах. Яхнали бързи камили, те караха пред себе си стадо животни, предназначени за пазара в някой по-голям град, може би Константин или Алжир.

Шейхът препусна напред, за да поговори с тях, но туарегите явно не бяха войнствено настроени, защото след кратък разговор им позволиха да минат необезпокоявани заедно със стадата си. Нима Пустинният ястреб нападаше само керваните на богатите, запита се Криста, докато наблюдаваше как номадите изчезват в облак прах.

Един ден изведнъж пристигнаха край огромен оазис и това предизвика невероятно вълнение сред ездачите. Криста бе видяла отдалече високите палми, финиковите дървета, зелените хълмове, но помисли, че е мираж, за който бе слушала много, но никога не беше зървала такова нещо. Сега видя, че оазисът е съвсем истински и много голям, напояван от река, която извираше някъде изпод пясъците и протичаше в средата на оазиса, преди отново да изчезне.

— Това е Бискра. — Докато Криста наблюдаваше приятната гледка, капитанът се приближи към нея и заговори на неправилен английски. — Оттатък Бискра се простира великата Сахара. — Това беше най-многословното обръщение към нея от пет дни насам. — Ще се настаним на лагер тук и ще си починем.

Той пришпори коня си и се присъедини към своя вожд, тайнствения мъж, облечен в бяло, чийто замислен поглед се бе спирал върху нея по-често, отколкото би й се искало.

Защо никога не говореше с нея, запита се Криста леко изплашена. Какво смята да прави с нея? Досега не бе направил нищо, с което да й навреди, но докога ще трае това положение? Да не би да смята да я държи за откуп? Не можеше да разбере нищо, но инстинктивно усещаше, че страховитото му присъствие не е заплаха за нея. Никой от свирепите конници не се бе отнесъл зле с нея, не й бе направил нищо лошо. Фактически, както й се струваше, шейхът и неговите хора съществуваха само за да я покровителстват.

Препуснаха към Бискра, но с доста по-спокоен ход. Сега Криста можеше да разгледа местните къщи от кафява глина, с дебели стени и плоски покриви. В края на оазиса се виждаха черните палатки на лагеруващите там номади. Тя се учуди, когато шейхът и войниците му не влязоха в града, а се присъединиха към тези номади, разположили се извън портите. Помогнаха й да слезе от коня и я отведоха да си

почине под една палма, а конниците се заеха да издигат шатри, за пръв път, откакто напуснаха лагера на Абдулла.

Криста се отпусна под дървото и почти веднага се унесе в сън, защото вече няколко дни бе лишена от това насъщно удоволствие. Тялото ѝ се отпусна изтощено, напълно лишено от всякаква воля и енергия. Чувстваше се мръсна, косата ѝ бе набита с прах и висеше на мазни кичури по гърба ѝ, финият пясък, проникнал под дрехите, дразнеше нежната ѝ кожа, устата ѝ беше суха като самата Сахара. Но тя заспа, без да усеща присъствието на двамата мъже, застанали край нея.

— Грешка беше да я довеждаме тук — осмели се капитанът да упрекне вожда си. — Пътят е труден, тя не е привикнала на суровите условия в страната ни.

В думите му се усещаше съчувствие.

— Какво очакваш от мене, Омар? — Облеченият в бяло вожд сви рамене. — Не можех да позволя на Абдулла да сложи ръка върху нея. И без това е изтърпяла какви ли не унижения от Барбароса, но Абдулла е такова изпитание, на каквото не бих искал никога да я подложя. Слава на Аллаха, че моят агент в Константин узна за Криста и можах да се намесе навреме.

— Можеше да ѝ осигуриш охрана до Тунис — възрази Омар с неодобрителен тон. — Семейството ѝ щеше да я посрещне с отворени обятия. Твърде опасно е за малката тук, принце.

— Все още аз вземам решенията, Омар — отвърна принцът с упорито изражение. — А и на кого освен на тебе мога да се доверя, за да я отведеш при семейството ѝ? И двамата знаем, че имам нужда от тебе тук. Не, Омар, Криста остава. Отнеси я в шатрата ми, когато бъде готова, и сложи отпред стража, за да не ѝ се случи нищо лошо.

Повелителният му тон не оставяше на Омар друг избор, освен да се подчини.

Криста се събуди полека от призивите на мюезина за вечерната молитва. Лежеше и слушаше, не ѝ се искаше да помръдне. За първи път от дни насам се чувстваше отпочинала и се почуди кой ли я е отнесъл от мястото ѝ под палмата — тайнственият шейх или капитанът му? Потръпна, спомняйки си за облечения в бяло мъж със

замисления поглед, скрит от гъстите мигли, за да не издава чувствата му. Как ли изглежда, запита се тя. Прилича ли на Марк, нейния красив принц? Или чертите му са жестоки? А може би е обезобразен? Беше така потънала в размишленията си, че не забеляза стройната забулена фигура, която влезе в шатрата и полека се приближи към леглото от възглавници и агнешки кожи.

— Събуди се, господарке — подкани я нежен женски глас и някой я разтърси за рамото.

Думите бяха изречени на арабски, затова, без да мисли, Криста отговори по същия начин, още зареяна в света на сънищата:

— Елши! Върви си!

— Ти говориш арабски, господарке — отбеляза нежният глас. — Трябва да се събудиш. Нашият господар иска да станеш.

Господар?

— Кой е този господар, за когото говориш? — запита Криста и се надигна.

Понеже вече се беше издала, че говори арабски, вече нямаше нужда да се преструва.

— Великият шейх, разбира се — осведоми я със сериозен тон момичето. — Ставай, господарке. Спа цялата нощ, а сега пак е нощ. Господарят казва, че трябва да се изкъпеш и да се нахраниш, преди да дойде при тебе. Но не мога да разбера защо предпочита такова мършаво същество като тебе, когато може да има жена, обучена от рождение как да доставя удоволствие на мъжете.

Криста се вгледа замаяно в жената, която се бе втренчила в нея, сложила ръце на широките си хълбоци, с красиво лице, по което се четеше недоволство. Не, жена не беше точната дума, разбра Криста. По-скоро дете, защото макар да беше доста надарена, тя едва ли имаше повече от четиринадесет-петнадесет години. Пълните ѝ червени устни се свиха, докато разглеждаше без свян измършавялата фигура на Криста с едва скривано пренебрежение. Съдейки по светло мургавата кожа и червеникавата коса на момичето, Криста предположи, че е берберка. Каква беше на шейха? Някоя от жените му? Тази мисъл не я успокояваше.

— Коя си ти? — запита предизвикателно Криста.

— Аз съм Елиса — отвърна момичето. — Баща ми е капитан на великия шейх. Когато бях още дете, той удостои баща ми с голяма чест

и ме взе за своя наложница.

Криста изсумтя презрително. Елиса и сега не беше нещо повече от дете. На каква възраст са я дали на шейха? Усещайки накъде текат мислите ѝ, Елиса добави:

— Аз съм напълно зряла жена. Като всички момичета в Бискра и аз от рождение съм обучена, за да заема един ден мястото си в бордеите на града. Майка ми, както и нейната майка преди нея, ме научи да танцувам традиционните танци на нашите жени. Домовете ни са в планините, но когато изучим добре традиционното изкуство да доставяме удоволствие на мъжете, ни довеждат в Бискра, за да продаваме изкуството си.

— Учили са те да си... блудница? — ахна смаяна Криста.

Елиса кимна тържествено.

— Такъв е нашият обичай. По-късно, когато тази част от живота ни завърши, се връщаме в нашите села, за да се омъжим и да отглеждаме деца. Това е хубав живот — заяви тя с отбранителен тон. — Не се мръщи на нещо, което не познаваш.

— Ти... вече била ли си... блудница?

— Преди да стана достатъчно възрастна, за да отида в бордей, уважаваният ми баща ме даде на моя господар. Бащите ни дълги години са били приятели. Но понеже все още бях много млада и моят господар беше заминал, продължих уроците при майка си и очаквах той да ме повика. Накрая ме повика — вчера. Но нямах представа, че трябвало да се правя на бавачка на някаква чужденка неверница.

Криста се наклони да отговори, но бе прекъсната от груб глас, който молеше за позволение да бъде допуснат в шатрата. След утвърдителния ѝ отговор вътре влязоха двама мъже, мъкнейки огромна медна вана, която положиха в средата на и без това тясната шатра. След тях вътре влязоха още неколцина мъже с кофи гореща и студена вода и напълниха догоре ваната с вода, приятна за къпане. Шатрата изведнъж се изпълни с нежен мирис на цветя, когато Елиса изля във водата малко течност от няколкото малки шишенца, който беше донесла със себе си, и Криста вече нямаше търпение да се наслади на ароматната вода. Не беше се къпала във вана, откакто напусна сарая на Калим.

— Ела, господарке — подкани я нетърпеливо Елиса.

Криста веднага съблече кафтана си, непоправимо изцапан и намачкан, и с благодарност се отпусна във ваната. Топлата вода нежно плискаше розовите връхчета на гърдите ѝ, галейки и отпускатки уморените мускули, стегнати от дългите дни езда без почивка. Въздъхна облекчено, докато Елиса я търкаше с голяма гъба и ароматен сапун. След това красивата берберка се зае с дългата ѝ сребристоруса коса, признавайки намусено, че все пак е много красива. Изплакна с нарочно оставената вода блестящите плитки на Криста така, че заприличаха на лъчи блестяща коприна.

— Почини си, господарке — нареди Елиса. — Скоро ще се върна, за да те масажiram.

И тя излезе, отнасяйки изцапаните дрехи на Криста.

На Елиса ролята на прислужничка никак не ѝ харесваше. Знаеше защо господарят ѝ е отвлякъл русата жена и това я вбесяваше. Защо великият шейх ще иска да спи с тази жена, когато можеше да се възползва от нейните забележителни чарове! Тя беше единствената петнадесетгодишна девственица в селото, и то само защото господарят ѝ отсъстваше толкова много години. Когато се върна, тя очакваше, дори копнееше той да я повика в леглото си. Но когато наистина я повика, не стана това, на което се надяваше. Защо красивият ѝ господар предпочита тази бледа мършава жена, когато нейната мургава красота беше негова, само да протегне ръка... Жената беше стара, поне на осемнадесет или двадесет, предположи Елиса и набръчка нос. Единствената ѝ утеха беше мисълта, че когато се насити на бялото тяло на чужденката, той ще се обърне към нея, за да го задоволи.

Елиса се забави толкова дълго, че водата във ваната взе да изстива, също както и нощният въздух. Криста излезе от ваната и се изсуши с меката бяла кърпа, а после се излегна гола по корем на меките възглавници, очаквайки връщането на Елиса. Какво, за бога, прави това нацупено момиче, запита се Криста, докато сетивата ѝ потъваха в лениво блаженство. Ваната така я бе успокоила, че едва държеше очите си отворени и въпреки себе си се унесе в сън.

Унесът я отведе в царството на еротичните мечти, където нямаше никой друг освен нея и Марк. Тя копнееше за нежните му ръце, за стройното му тяло, притиснато до нейното, мечтаеше за ласките му, за прошепнатите на напевен арабски любовни думи, за ниския му съблазнителен глас, който така обичаше. Искаше да го почувства, да

прокара ръце и устни по гъвкавите мускули и гъстите косми на гърдите и корема му. Искаше го в себе си, да я изпълни, да я люби така, както само той можеше.

Изведнъж тя усети порив на вятър, когато платнището на входа на шатрата се отметна и единствената лампа, която Елиса бе оставила да свети, угасна внезапно, потапяйки вътрешността в мрак. Но не и преди влезлият да се наслади на вълшебната гледка на двата хълма от нежна плът, издигащи се между тънката талия и оформените бедра. Криста усети промяната в светлината, но беше така омаяна от виденията си, че само изпъшка от удоволствие, когато усети успокояващия допир на масло до кожата си и внимателните ръце, които разтриваха изтръпналите ѝ мускули. Елиса със сигурност знае какво да прави, помисли тя сънено, отпусайки се под леко загрубелите длани, които така умело масажиреха плътта ѝ. Нито веднъж не се замисли защо дланите на Елиса са толкова корави или защо са по-големи, отколкото си ги спомняше.

— Много си изкусна в масажа, Елиса — промърмори Криста на арабски.

Ръцете замряха, после продължиха чувственото си пътуване с подновени усилия, докосвайки нежната белота на раменете и гърба, като се спираха особено внимателно на тънката талия и заоблените хълбоци, преди да се спуснат надолу към дългите гъвкави бедра и прасци, като нарочно заобикаляха деликатните възвишения, които молеха за внимание.

Масажът продължи с всички пръсти на краката поотделно, после дойде ред на стъпалата, глезените и прасците. Криста изпъшка, удоволствието бе толкова интензивно, че я накара да се изчерви и напълно да се събуди. Умелите ръце продължаваха да гаят все по-нагоре, невероятно чувствителната кожа по вътрешната повърхност на бедрата, като внимателно избягваха нежната цепнатина, която вече болеше и пулсираше непоносимо.

— Елиса, мисля, че е по-добре...

Думите замряха, когато невероятно изкусните ръце, намазани с ароматно масло, обхванаха двете нежни полукълба на седалището и започнаха така интимно да ги масажират, че пулсът на Криста изведнъж се ускори под дръзките ласки на Елиса. Когато търсещите пръсти проникнаха в браздата, разделяща вълшебно заоблените

издутини, Криста изохка на глас, изпаднала в невероятна възбуда, когато те стигнаха до туптящата, чувствителна плът между бедрата ѝ.

— Елиса! Как смееш!

— Обърни се — прошепна мъжки глас в ухото ѝ. — Тези ръце на женски ли ти приличат?

Криста премига, озадачена и смаяна, не можейки да окаже съпротива, когато тялото ѝ бе обърнато по гръб нежно, но решително. Почувства хладината на ароматното масло, щедро разлято по гърдите и корема ѝ и разнесено от ръце, които се движеха така еротично, че тя започна да стене и да се задъхва.

— Кой си ти? — излязоха накъсани думите от устата ѝ, докато ръцете ѝ обгръщаха широките рамене, облечени в копринена дреха.

Не последва отговор, вълшебните ръце продължиха надолу по пълните гърди, по стегнатия корем, по бедрата, които от само себе си се разтвориха. Лек стон се изтръгна от устата на мъжа, който опознаваше тялото ѝ с омайващи движения, но Криста не усещаше страх, а само удоволствие.

— Ти ли си Пустинният ястреб? — запита тя без страх. — Защо не ми се покажеш?

— Когато му дойде времето, жено, когато му дойде времето — отговори той накрая, защото устата му бе твърде заета за по-дълъг отговор.

— О, господи — извика Криста, когато устата му намери щръкналото зърно и той започна жадно да го смуче и да го захапва леко, а после обсипа и другото с подобно нежно внимание.

— Добре правиш, че призоваваш своя бог, жено — изстена той срещу устата ѝ, когато устните му намериха нейните. Дълбоките му целувки накараха сетивата ѝ да се разлюлеят в екстаз. — Защото когато свърша с тебе, със сигурност ще мислиш, че си отишла на небето.

Тя отвори уста да протестира, но езикът му се пхна в нея; вкусът и ароматът му ѝ се сториха някак си познати. Целувката продължаваше, настояваше тя да ѝ се предаде и Криста го стори охотно. Ръцете му правеха магии с гърдите ѝ, пръстите му галеха зърната, нежните издатини запълваха дланите му. Накрая той прекъсна целувката, прокарайки устни по корема ѝ с леки като перо докосвания, очерта вдлъбнатината на пъпа с търсеция си език, после

зарови лице в гъстите руси къдрици между бедрата ѝ. Тя затрепери под него, когато езикът му се пъкна между бедрата ѝ, вкусвайки влагата на най-тайните ѝ места. Вик на удоволствие и срам се надигна в гърлото ѝ.

— О, моля те — изрече тя задъхано, не знаеше дали го моли да я остави или да ѝ даде облекчението, което търсеше.

Той обаче не спря, езикът му раздели нежните гънки и започна лакомо да облизва чувствителната пъпка на нейната женственост, преди да се пъкне в ароматната ѝ влага. Задържайки на място извиващите се хълбоци на Криста, той я поглъщаше лакомо, а нейните викове на наслада будеха у него отчаяната жажда, която се бе трупала седмици наред.

Хвърлена в бездната на толкова интензивно удоволствие, че усещаше как разумът я напуска, тя отчаяно се вкопчи в мъжа и в миг на екстаз дръпна покриващия лицето му шал. Търсеците му устни и език я възнасяха все по-високо, докато изведнъж викът на кулминацията ѝ се разнесе несдържан от нищо и породил многозначителни усмивки по лицата на онези, които се намираха достатъчно близо до шатрата ѝ.

Силни тръпки разтърсваха Криста, докато тялото ѝ продължаваше да изригва вълна след вълна от нечувано блаженство. Той я прегръщаше и ѝ шепнеше нещо, което слухът ѝ едва осъзнаваше, докато лека-полека тя се успокои, а после се отдръпна. Криста протестира едва чуто, но долови шум на коприна и той отново се присъедини към нея, и чувствителната ѝ кожа настръхна еротично от допира на твърдите косми по голото му тяло. Тогава той отново започна бавно да я възбужда по изкусния начин, който вече ѝ бе демонстрирал, като нарочно сдържаше страстта си, докато тя не започна да реагира. Извивайки безумно хълбоците си под него, Криста посегна и го обхвана; огромният му член пулсираше с дива сила под пръстите ѝ, толкова мощен, толкова гладък, като обвит в коприна, помисли тя, когато той изпъшка в екстаз с пресипнал глас.

— Изкусителка — прошепна той. — Съблазнителка.

Ръцете му обхванаха венериния ѝ хълм, а пръстите се пъкнаха повелително в нежната цепнатина, която копнееше да обладае, в която мечтаеше да се зарови цял, толкова надълбоко, че да стане част от нея. Криста не можеше повече да понася това мъчение, независимо колко

сладко беше, и тя го поведе към кадифената порта на насладата. От гърлото му се изтръгна примирен стон, той плени устните ѝ и изведнъж промени взаимното им разположение. Вдигайки я без усилие над себе си, той легна по гръб и я спусна върху огромната си ерекция, прониквайки бързо и сигурно в нея. Обгръщайки с бедра стройните му хълбоци, тя започна да отвърща на силните му тласъци с ритмично люлеене, овладя ритъма и му го предаде с нежна настоятелност.

Криста чувстваше как напрежението се увеличава, докато тя диктуваше ритъма на любенето им. Чувахе пъшкането му и знаеше, че той приближава мига, от който няма връщане назад.

Накъсаното ѝ дишане бе в ритъм с неговото, стон за стон. И като свещ, която се самоизгаря, тя избухна в пламък, излизайки от контрол, и полетя по огнена пътека към небето, разпадайки се на безброй парченца. Уверен в блаженството на Криста, той отпусна юздите на собствената си страст и силата на кулминацията му едва не го разкъса.

Спускайки се бавно от неземните простори, където пребивават само любовниците, Криста се вкопчи отчаяно в силните ръце, които я прегръщаха, учудвайки се на реакцията си спрямо един напълно непознат мъж. Вълна от съжаление обля сърцето ѝ, тя съзнаваше, че предава Марк, но се учудваше защо ѝ се струва толкова редно да бъде любена от този мъж. Затвори очи, усещайки как се унася в блаженство, каквото не бе изпитвала от онези вълшебни нощи на борда на „Бон ами“, когато Марк се любеше с нея.

Гласът на Марк долетя през мрачините на крилата на съня, същия дълбок глас с лека насмешка, която тя така бе обикнала:

— Не ти ли казах, че ще се срещнем отново, сладка моя сирена? Можеш ли да отречеш, че има съдба, когато сме обречени да се обичаме?

Въобразяваше си ли в своето отчаяние, че чува гласа на Марк, или пустинният шейх произнасяше тези думи? Сънят я овладя дълго преди да осъзнае отговора.

9

Прашната слънчева светлина, струяща в горещи, разтопени златни лъчи през отвора на шатрата, погали лицето на Криста като нежен шепот и я накара да се събуди. Тя остана неподвижна за миг, припомняйки си всяка подробност от това, което се бе случило предната нощ. Беше се отдала свободно и без задръжки на своя похитител, Пустинния ястреб, без да изпита нито срам, нито угризения. Каква жена беше тя? Обичаше Марк с цялото си сърце, но реагираше като лека жена на ласките на тайнствения непознат, който можеше да е какъв ли не. Най-вероятно беше разбойник и убиец, ако се съди по това, което бе видяла, и по чутото за него. Беше вожд на диво пустинно племе, което изпитваше огромно удоволствие да плячкосва и да убива.

Криста изведнъж осъзна присъствието на една фигура, застанала на входа на палатката.

— Е, господарке — изсумтя ревниво Елиса, — добре ли прекара нощта? Нали нашият господар е надарен любовник? Когато съм в леглото му, на другата сутрин едва мога да се надигна. Но няма нужда да ти казвам това. По доволното ти изражение виждам, че той ти е доставил много наслада.

Криста ахна, шокирана от дръзките думи на Елиса. Нима шейхът вече е взел това... това дете в леглото си? Нима това щедро заоблено, разкошно тяло е отговаряло на изкусните му ласки точно така, както нейното? Когато внезапно си представи нейното тяло, извиващо се под неговото, тази мисъл предизвика силна руменина по лицето ѝ и това не остана незабелязано за Елиса.

— Не ти вярвам — заяви Криста. — Не мисля, че шейхът може да намери наслада в едно детско тяло.

Думите на Криста породиха ужасен гняв у Елиса, тя сграбчи в шепата си няколко кичура от блестящата ѝ коса и измъкна Криста от леглото.

— Ти не си за него нищо друго освен една курва! — изкрещя тя оскърбена. — Чуждестранна курва, в чието тяло излива страстта си.

Криста рязко тръсна глава и освободи плитките си от ръката на Елиса. Извърна се рязко и застана срещу разяреното момиче.

— Ако си дошла да ме обиждаш, можеш да си излезеш, защото няма да се поддам на излиянията на едно разсърдено дете.

Думите ѝ само вбесиха още повече Елиса. Тя се гордееше, че е била избрана за наложница на един принц, макар че той все още не си беше създал харем. Но като първа избрана тя щеше да първенства над дошлите по-късно.

Давайки воля на гнева си, Елиса се хвърли върху Криста с обидни думи. Неподготвена за нова атака, Криста падна и усети дългите нокти на ядосаната нападателка да дерат кожата ѝ.

— Какво означава това? — прогърмя един глас и Криста позна, че той принадлежи на капитана на шейха, за когото вече знаеше, че е баща на Елиса.

Елиса се изправи, озовавайки се пред разгневения си баща, като много добре знаеше какво я очаква. Смутена от голотата си, Криста се сви в леглото и придърпа копринената завивка, за да се прикрие. Но Омар като че ли не забеляза нищо и студеният му, неодобрителен поглед се спря върху непокорната му дъщеря.

— Чуждестранната курва ме обиди, татко — излъга Елиса, свеждайки почитателно очи.

— Мери си думите, жено! — намръщи се Омар. — Не е твоя работа да наричаш с разни имена жените на твоя господар.

Погледът на Омар прелетя за кратко към Криста, после се върна с подновена суровост към Елиса.

— Добре те познавам, дъще. Своеволна си и понеже често ме няма, си станала много непослушна. Не вярвам тази чужденка да те е обидила. По-вероятно твоята ревнива природа е причината. Господарят ти ще ми е благодарен, ако се погрижа да бъдеш наказана.

— Не, татко, моля те — изрече едва-едва Елиса, обзета от страх. — Обещавам да се държа така, както каже господарят ми. Ако иска да служи на неговата курва, с радост ще го правя.

Омар не обърна внимание на оскърбеното ахване на Криста.

— Легни на възглавниците, Елиса! — заповяда той с глас, който не търпеше възражения.

Тя побърза да се подчини, защото добре знаеше, че ще пострада повече, ако реши да се възпротиви на баща си.

— Правото да ме наказва принадлежи само на моя господар — опита се тя за последен път да го разубеди.

— Права си — съгласи се неохотно Омар. — Веднага ще го помоля да дойде.

Радостта ѝ трая съвсем кратко, понеже Омар излезе извън палатката и каза тихо няколко думи на стража. Отмъстителният поглед, който Елиса хвърли към Криста, не ѝ донесе никакво успокоение.

Минаха може би десет минути, преди платницето на палатката да се отметне, за да пропусне внушителната фигура на Пустинния ястреб. Когато забуленият му от миглите поглед намери Криста, тя сведе очи и силно се изчерви, спомняйки си съвсем ясно всичко, което се бе случило предишната нощ между тях. Той поговори няколко минути тихо с Омар, преди да отправи суровия си поглед към Елиса, в чиито обсидианови очи се четеше несигурност. После погледът му се плъзна отново върху Криста.

— Наранена ли си? — запита той на арабски, понеже вече беше научил, че тя говори езика.

Криста само безмълвно поклати глава.

— Защо си нарушила заповедите ми? — обърна се той троснато към Елиса. — Трябваше да служиш на моята жена и да се грижиш нищо лошо да не ѝ се случи. А сега узнавам, че безогледно си я нападнала и си я оскърбила.

— Аз... милост, господарю — изрече Елиса с треперещ глас. — Откъде можех да знам, че тази курва означава толкова много за тебе?

Криста изфуча оскърбено. Не стига, че шейхът я беше обявил за своя жена, ами и Елиса не преставаше да я нарича курва.

— Ще спазваш заповедите ми, Елиса, и ще се отнасяш към тази жена с уважението, което заслужава. Баща ти настоява, че трябва да бъдеш наказана, за да ти даде урок, и аз съм склонен да се съглася.

— Бастонада ли, принце? — подсказа Омар.

— Не, татко, не това! Ще се поправя — извика Елиса, а в гласа ѝ се долавяше нескриван страх.

— Двадесет удара — продължи Омар, като посегна под дрехата си, за да извади късата дебела пръчка, която носеше окачена на колана си.

Шейхът погледна учудено Омар и реши, че е доста строг родител. Макар че Елиса беше станала доста непокорна напоследък и заслужаваше наказание, Омар беше твърде суров с нея. Стройното ѝ красиво тяло може би говореше друго, но за шейха тя си беше дете на петнадесет години.

Той отвори уста да възрази, но преди да успее да изкаже мнението си, Елиса започна да пищи, сигурна, че ще получи двадесетте удара. Реагирайки инстинктивно, Криста се уви с копринената завивка и се хвърли в краката на шейха с умолителен вик:

— Не! Моля ви! За бога, моля ви да размислите. Тя е още дете.

Въпреки че Криста се застъпи за нея, Елиса не преставаше да изпитва ожесточена ревност. Нито искаше, нито имаше нужда някаква чуждестранна курва да се застъпва за нея. Тъкмо щеше да изригне тези обидни думи, когато видът на пръчката, която баща и държеше в силната си ръка, я накара да размисли. Знаеше, че няма да издържи двадесет удара от този ужасен инструмент.

— Прости ми, господарке — изхлипа тя на пресекулки. — Не исках да те обидя. С радост ще ти служа.

Макар че думите се лееха гладко от устата ѝ, тя не мислеше това. Дълбоко в сърцето си искаше да отърве своя господар от тази среброкоса чуждестранна курва. Следващия път щеше повече да внимава.

Усмивайки се едва-едва с ъгъла на устата, шейхът даде знак на Омар да върне пръчката на мястото ѝ.

— Можеш да благодариш на господарката си, че те спаси — изрече той строго. — Сега върви да донесеш храна. Сигурен съм, че тя е гладна.

В гласа му се долавяше насмешка и Криста почервения като роза, усещайки, че има основателна причина да е гладна. Елиса побърза да излезе от шатрата, след като се поклони на господаря си. Когато младото момиче излезе, той протегна ръце към Криста и я изправи. Обърна се, за да освободи Омар, но огромният мъж вече бе напуснал незабелязано палатката.

За първи път, откакто го бе срещнала, той я погледна, без да прикрива очите си, изложил като на длан душата си пред нея. Зелени! Ясният, блестящ зелен цвят на изумруда. Същият цвят като на...

— Марк!

Това име изникна така спонтанно в мислите ѝ, че тя не успя да осъзнае, че го е изрекла на глас. Но никога в живота си не се бе усещала по-сигурна в нещо. Би познала тези очи навсякъде.

Той беше жив! Не само жив, но и така красиво и нежно се бе любил снощи с нея!

Преди шейхът да успее да отговори на внезапното прозрение на Криста, Елиса се върна с поднос, натоварен с храна, свела благоприлично очи. Но отвътре кипеше от гняв. Твърде ясно беше, че нейният господар много държи на тази чужденка. В началото се бе надявала, че Криста ще бъде само мимолетно увлечение, че той ще се възползва от нея и скоро ще я захвърли, но сега разбра колко много се е лъгала.

Ръцете на шейха пуснаха раменете на Криста.

— Нахрани се и се изкъпи — каза той, снишил глас до интимен шепот. — По-късно ще поговорим.

После излезе безмълвно през тесния отвор на палатката.

Криста се наслади на вкусното ядене, поднесено от нацупената Елиса. То се състоеше от кускус, агнешко, пълнено с бадеми и стафида, сладки питки от лепкаво бадемово тесто, различни пресни плодове, включително портокали, праскови, фурми и кокосов орех, и сладка плодова напитка. Тя се нахвърли лакомо на храната и изяде всичко, докато Елиса се суетеше, приготвяйки банята ѝ.

Макар че тялото ѝ бе заето с всекидневните грижи по яденето и къпането, умът на Криста работеше на пълни обороти! Марк беше жив! Беше се появил, когато тя вече мислеше, че всичко е загубено, и буквално я бе измъкнал от ноктите на Абдулла. Никога повече нямаше да се усъмни в любовта му към нея. Сега, когато я бе намерил, тя беше сигурна, че двамата ще се върнат в Англия заедно, след като спрат в Тунис, за да уверят семейството ѝ, че е жива и здрава. Щяха да напуснат тази ужасна страна, където жените бяха безпомощни играчки, а мъжете — техни жестоки господари.

Марк влезе в шатрата, докато Криста се изтягаше лениво във ваната, и се усмихна широко, когато Елиса започна да я търка с насапунисаната гъба по-силно, отколкото беше необходимо. Криста беше затворила очи, затова не видя, когато той взе мълчаливо гъбата от ръцете на Елиса и с късо кимване ѝ даде знак да излезе. И двамата не забелязаха мрачния навъсен поглед, който им отправи Елиса.

— Ммм, толкова е хубаво, Елиса — въздъхна доволно Криста. Нежните ръце внезапно се потопиха под водата и леко се плъзнаха по гърдите и корема ѝ. Когато една от тях се пъкна между краката ѝ и погали светлите косми, Криста изведнъж отвори очи и видя Марк, коленичил пред нея, облечен целият в бяло, с весели пламъчета в зелените очи.

— Откъде си научила арабски? — запита той, докато пръстите му се ровеха неспокойно из сребристите косъмчета, разделяха ги и търсеха нежната цепнатина помежду им.

— От жените на Калим — отговори тя задъхано.

Един пръст си проправи път навътре и тя конвулсивно сви рамене.

— Исках да те спася от Барбароса — призна той тъжно. — Съжалявам за това, което си изтърпяла от ръцете му. Сигурно никак не е било приятно.

Втори пръст се пъкна при първия и Криста неволно трепна.

— Не беше приятно — съгласи се тя, — но не е това, което си мислиш. Червената брада не ме е докоснал.

Пръстите му замряха и Криста изстена разочаровано.

— Той... не те е изнасил ли?

— Не ме е докоснал — повтори тя.

— Ами този Калим, за когото спомена?

— Прекарах няколко седмици в сарая с неговите жени, докато Червената брада чакаше съобщение от Константин. Калим получи нареждания да ме пази. С изключение на една кратка болест, не ми се случи нищо сериозно, докато бях в дома му.

— Звучи ми почти като чудо — каза той смаяно. — И искам да чуя всичко за това, но сега ме занимават по-наложителни неща.

Пръстите му продължиха все така изкусно да се движат в замайващ ритъм в нея и тя изстена леко. С нетърпелив вик той отхвърли кърпата от главата си и плени устните ѝ, целувайки я дълбоко, като езикът му не преставаше да похищава устата ѝ, докато ръката му продължаваше вълшебните си действия. Неможейки да задържи надигащата се страст, Криста се замята диво, разплисквайки водата на пода на палатката и по безупречно белия бурнус на Марк.

Изведнъж тя усети как той я вдига от изстиващата вана и я изправя на крака, обвинил ръцете ѝ около врата си. Ръцете му се

плъзнаха нагоре-надолу по гърба ѝ. Тя се изви, притискайки се към него, той хвана седалището ѝ и я задържа плътно до себе си.

— Ти ме подлудяваш, сладка моя сирено — изстена той пресипнало. — Любих се с тебе цяла нощ и това само разпали апетита ми.

Обсипвайки я с диви целувки, той успя да се освободи от дрехите си и застана гол пред нея, с удивително бяла кожа там, където слънчевите лъчи не я бяха докоснали. Марк взе ръцете ѝ и целуна всяка длан. Стояха един срещу друг, голи в оскъдно осветената шатра. Той бавно коленичи пред нея, обхвана я през кръста и целуна гърдите ѝ, после корема и накрая вълшебните златисти косъмчета между бедрата. Когато устните и езикът му продължиха нежно да я изследват, главата и се замая, тя се задъха от внезапна, непреодолима жажда. Стиснала раменете му, обливана от неспирни вълни на замайваща наслада, Криста извика в отчаяна молба.

В следния миг тя се озова по гръб, легнала върху купчина възглавници, Марк бе коленичил между краката ѝ и продължаваше с вълшебното мъчение. Разтвори широко бедра, вплела ръце в обърканата му тъмна коса, тя го насърчаваше с дрезгаво прошепнати думи. И когато вече мислеше, че ще полудее от наслада, той вдигна глава и ѝ се усмихна с изкусителна веселост. Усещайки състоянието ѝ, той задържа треперещите ѝ крака и отново зарови глава в златистото хълмче. Тя се извиваше и стенеше, набиращата се наслада изведнъж се изля във внезапна, експлозивна кулминация. Той я задържа така около минута, после отново започна да гали нежната плът, докато тя не започна пак да реагира с предишната интензивност.

Потънала в мъглата на подновените усещания, тя видя пулсиращия му член и ръцете ѝ по собствена воля посегнаха, за да обгърнат извисяващия се стълб. Тя започна нежно да го гали нагоре и надолу, докато по него не пробяга огромна тръпка на удоволствие. Усещаше го кадифено мек, но твърд и неразрушим. Чу го как остро си поема дъх и усети, че му е много приятно. Тогава той се извиси над нея, изпълни я, накара я да се разтрепери, неможейки да се въздържи нито миг повече. Съвкуплението им беше бързо, мигновено, като на диви създания. Той я яздеше с дива, първична наслада, обливайки я с непрекъснати вълни от неизразими усещания. Чувствайки как удоволствието си пробива път в нея с приливи на силни спазми, Марк

отпусна юздите на собствената си страст и препусна заедно с нея към един свят, отреден само за тях двамата.

Накрая земята спря да се върти бясно и Криста въздъхна облекчено, усещайки се прегърната от две силни ръце.

— Ах, сладка моя сирена, толкова удоволствие ми доставяш. Гласът му бе дрезгав, все още овладян от страст.

— Марк, аз...

— Не, не Марк — поправи я той нежно. — Аз съм шейх Ахмед. Може вече да не съм принц, но все още съм великият шейх на туарегите, които винаги са били лоялни към мене. С тяхна помощ може би един ден ще управлявам Константин.

— Ахмед, много съжалявам, че животът ти така се обърка — изрече сериозно Криста.

— Аз съм онзи, който трябва да понесе тежкото бреме на тъгата, любов моя — отвърна Ахмед с глас, в който се долавяше угризение. — Аз не можах да те защитя от Барбароса. Той... той направи ли ти нещо? Зле ли се отнесоха с тебе той и хората му?

Криста поклати отрицателно глава.

— Това, което ти казах, е истина. Червената брада не ме е докоснал, хората му също.

— Защо? — запита невярващо Ахмед. — Той е прочут грубиян. Няма съвест, когато стане дума за грабеж или изнасилване.

— Не... не мога точно да кажа — замисли се Криста. — Отначало точно това смяташе, да ме изнасили. Слава на бога, че го разубедих.

Ахмед се засмя, поклащайки учудено глава.

— Как си успяла, бодлива английска розичке? Не мога да си представя някой да убеди Барбароса да не прави нещо, което си е намислил.

Криста се изчерви, припомняйки си съвсем ясно онези отчаяни мигове.

— Аз... заплаших го, че ще се самоубия, ако ме докосне. И щях да го направя — добави тя с предизвикателно вирната брадичка.

— Да, вярвам, че си щяла да го направиш — съгласи се Ахмед с нескрито възхищение. — Но ми се струва, че има и още нещо.

— Аз... накарах го да говори. За много неща. Включително за живота му, преди да стане Барбароса. Може би съм докоснала

чувствителна струна у него. Не знам със сигурност. Каквото и да е, той реши да не ме докосва. Но добрината му свърши дотук. Отказа да ме освободи. Не поиска и да се свърже с баща ми. Беше непреклонен, че Абдулла ще плати много повече за мене, отколкото семейството ми. Несъмнено е бил прав, защото баща ми не притежава толкова много пари, колкото искаше за мене Червената брада.

— Абдулла никога няма да те докосне — изръмжа Ахмед със свирепа решимост. — Ти си моя.

— Как разбра къде да ме намериш? — запита Криста, галейки полека гърдите му. Харесваше ѝ да усеща под пръстите си голата му кожа, още топла от прилива на страстта. — Какво се случи, когато човекът на Червената брада те простреля? Знам, че те улучи, защото видях кръвта със собствените си очи. Аз... помислих, че си се удавил.

Нещо дълбоко и нежно проблесна в дълбините на зелените очи на Ахмед.

— Както виждаш, съм си напълно жив, малката ми — промърмори той. — Благодарение на Омар. Той беше обещал на баща ми да ме пази и удържа на думата си. В мига, когато паднах в морето, Омар се плъзнал незабелязано през борда и ме задържа на повърхността. След като френските фрегати подгониха Барбароса, ме изтеглиха на палубата и се погрижиха за раната ми.

— Как научи за мене? — прекъсна го Криста.

— И до това ще стигнем, любов моя — каза Ахмед. — Имай търпение. Добре познавам репутацията на Барбароса, знаех, че най-напред ще се опита да те продаде на Абдулла, а едва след това — на робския пазар. Пратих шпионин в Константин и когато той ми съобщи, че е пратен керван, който да съпроводи една жена от Алжир до харема на Абдулла в Константин, разбрах какво става. Въпреки че го пазеха еничари, те не могат да се сравняват с моите туареги. Ето така, скъпа, ти се озова в ръцете ми.

Сякаш за да подчертае думите си, той я притисна силно и тя леко ахна.

— Какво ще правиш сега, Ахмед? — запита Криста и го изгледа загрижено.

— Да правя? Ами, имам намерение пак да се любя с тебе. Тоест ако...

Думите замряха в гърлото му, когато Елиса нахлу в палатката, без да иска позволение, и тъмните ѝ очи веднага бяха привлечени от голото тяло на Криста, прегърнато с толкова нежност от силните ръце на Ахмед.

— Господарю! Аз...

— Какво означава това? — изръмжа сърдито Ахмед, придърпвайки копринената завивка, за да прикрие голотата на Криста.

— Прости ми — замоли се Елиса, — но не можах да изчакам. Баща ми ме помоли да ти кажа, че един от неговите хора се е върнал от Константин с лоши новини. Помоли да се срещне незабавно с тебе.

Тя сведе почиттелно глава, но не преди Криста да зърне злобния проблясък в обсидиановите ѝ очи. Явно момичето беше много доволно, че е прекъснало нещо, за което със сигурност знаеше, че е било прекрасно.

Ахмед изруга полугласно, отдели се от Криста и скочи на крака, явно без да го е грижа, че е свършено гол пред зяпналата от смайване Елиса, чийто жаден оглед на мъжките му атрибути предизвика силна червенина по бледите бузи на Криста. Погълнат от мислите си, Ахмед бързо навлече широките панталони, ботушите, стигащи до коленете, и белия бурнус и тръгна, без да се огледа.

Когато Ахмед излезе, Елиса изгледа Криста със студено презрение.

— Колко бързо забравя. Ако аз бях в леглото му, нямаше толкова да бърза да тръгне.

— Можеш да си вървиш, Елиса — заповяда високомерно Криста. — Нямам нужда от помощта ти.

— Не виждаш ли, че Ахмед шейх не го е грижа за тебе? Той харесва само бялата ти кожа. За него си нещо ново, което скоро ще му омръзне. Аз вече доставих удоволствие на господаря ни и ще продължа да го правя много след като ти си заминеш.

— Ти... да не искаш да ми кажеш, че Ахмед е... че ти и той...

— Аз съм жена — изрече заядливо Елиса, — създадена за наслада на моя господар. Мислиш ли, че той не би се възползвал от мене?

— Ти си още дете! Със сигурност Ахмед знае, че още не си готова да...

Презрителен смях посрещна думите ѝ.

— Отдавна съм минала възрастта, когато момичетата от моето племе се запознават с удоволствията на плътта. Ахмед шейх лично знае колко способна съм му доставям огромно удоволствие — излъга пресметливо Елиса. Макар че още не познаваше любовта на Ахмед, тя знаеше, че не след дълго той ще изкаже желанието си пред нея. В противен случай беше готова да поеме нещата в собствените си ръце, преди да е станала за посмешище на цялото племе.

Думите на Елиса смаяха Криста. Да не би Ахмед да се любеше и с двете? Колко още жени споделяха леглото му? Но мисълта угасна също така внезапно, както се беше породила. Елиса беше само едно ревниво дете, в чиито думи нямаше и капка истина. Макар Ахмед да не бе казал ясно, че я обича, действията му съвсем недвусмислено сочеха, че е много привързан към нея. Не може толкова нежно да се люби с нея, ако тя не го интересува, нали? Бе рискувал живота си, за да я спаси от Абдулла, и тя нямаше защо да слуша лъжите на Елиса.

— Какво научи, Ибрахим? — запита Ахмед, разхождайки се напред-назад пред очевидно преуморения туарег, чиито прашни и изпоцапани дрехи говореха, че е пътувал дълго през безводната пустиня.

— Абдулла прати армията си от еничари на поход още в мига, когато разбра за нападението срещу кервана — изрече задъхан Ибрахим. — Казват, че побеснял, като разбрал, че новата му наложница била открадната от Пустинния ястреб. Тя му струвала над две хиляди златни дуката. Много пари. Обявил награда за този, който разкрие кой е Пустинният ястреб. А на армията си наредил да не се връща без пустинния конник. Съжалявам, че ще кажа това, шейх Ахмед, но те ни следват по петите. Трябва веднага да вдигнем лагера, иначе скоро ще ни нападнат. Може би трябва...

Той замълча с притеснено изражение, без да смее да погледне Ахмед в очите.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Може би ако оставим тук чужденката, Абдулла ще се успокои и...

— Не! — изрева Ахмед, извърна се рязко и се вгледа в свития от страх Ибрахим. — Жената остава с мене. Веднага тръгваме за лагера в

пустинята и ако трябва да се бием с еничарите, нека да е на наша земя. Свободен си!

Ибрахим се поклони почитателно и се отдалечи, преди гневът на вожда да се е стоварил върху неговата глава.

— Чу ли, Омар? — запита Ахмед своя капитан, който винаги се намираше близо до него.

— Да събера ли хората? — запита Омар, предвиждайки какво ще заповяда Ахмед.

— Не е в наш интерес да чакаме тук армията на Абдулла — реши Ахмед. — В пустинята имаме много повече шансове да им се изплъзнем. Заповядай веднага да вдигнат лагера. След час тръгваме.

— А жените?

— Криста тръгва с мене — заяви решително Ахмед. — Елиса също. Ще се грижи за Криста и ще ѝ прави компания.

Омар кимна, обърна се и бързо се отдалечи. Трябваше да се разтурят шатрите, да се приготвят запаси от храна и мъжете да бъдат събрани от всички краища на града, особено от бордеите... и то за един час.

— Ела, господарке, трябва да побързаме — каза Елиса, нахлувайки в шатрата, и стресна Криста, която започваше да се пита какво е това оживление отвън.

— Къде отиваме? — запита тя, докато Елиса ѝ помагаше да облече копринената джелаба и да се увие с яшмака, като прикрепи внимателно хайка, така че след миг лицето ѝ бе съвсем закрито.

Макар че Елиса бе облечена по същия начин, още не беше сложила воала си и Криста бързо забеляза възбудата ѝ.

— Трябва да придружим нашия господар в Сахара — отвърна оживено Елиса. — Заминаваме след час.

— Трябва първо да говоря с Ахмед — настоя Криста, излизайки от шатрата заедно с развълнуваната Елиса, която вървеше след нея.

— Няма време, господарке — отговори Елиса и я хвана за ръката, за да я задържи.

— Но аз трябва да знам какви са планове му — настоя Криста, търсейки с очи високата, облечена в бяло фигура сред сините дрехи на номадите.

— Няма защо да знаеш планове на Ахмед — тросна се Елиса. — Трябва само да се подчиняваш. Ще чакаме тук. Баща ми ще доведе

кон за тебе.

Тогава тя го забеляза да говори с един от хората си. Втурна се напред, извика го по име, но замря, когато той отправи леден поглед към нея. Без нито дума Ахмед се обърна рязко и се отдалечи на другата страна. Тъй като нямаше представа как работят мозъците на мъжете в тази част на света, Криста не можеше да знае, че ако Ахмед позволи на една обикновена жена да направлява действията му, ще се изложи на присмех и презрение. Затова беше принуден да я пренебрегва, докато не дойде подходящ момент да ѝ обясни подробно действията си.

В този момент нямаше по-щастлив човек от Елиса, която видя явното пренебрежение на Ахмед към наложницата му. Той сигурно се беше вече отегчил от чужденката и сега идваше нейният ред. Скоро ще се озове в леглото ѝ, зарадва се тя. Елиса копнееше да приложи в действие всичко, което бе научила от майка си. Но мислите ѝ бяха внезапно прекъснати от Омар, който се приближи, водейки два коня.

— Време е — изрече той рязко, вдигна Криста и я настани в красивото червено седло, изпъстрено с бродирани с копринен конец рисунки.

Хвърли ѝ юздите, обърна се, за да помогне на дъщеря си, но пъргавото младо момиче вече бе яхнало по мъжки красивата арабска кобила. Омар възседна жребеца си и им махна да го последват, носле препусна след своите хора, яздеци бързи камили, през искрящите жълти пясъци на великата Сахара.

Бясното темпо бе наложено от Ахмед и свирепите му последователи не изоставаха от него. Малко зад тях препускаха Криста и Елиса, пазени от Омар и десетина въоръжени мъже. На пладне спряха за кратък обед, после, когато се спусна нощ и захладня, направиха лагер в плитката долчинка между две дюни. Ахмед не дойде при Криста нито тази нощ, нито през следващите нощи, докато навлизаха все по-навътре в пустинята.

Макар да бе изтощена от ездата и капнала от умора, Криста не преставаше да се възхищава от пустинята. Преди бе смятала, че тя е само някакво равно, безводно пространство, където няма нищо друго освен пясък. Но виждаше, че ужасно се е заблуждавала.

В действителност Сахара се състоеше от планини, долини и равнини, осеяни с дълбоки клисури, обширни плата, масивни хребети, морета от подвижни жълти пясъци и оазиси със зелени горички и

плододайни дървета. Криста научи, че берберският израз за „пясъчни дюни“ означава буквално „пясъчни морета“. Някои от дюните се издигаха на шестдесет стъпки височина, други бяха високи дори триста стъпки.

Докато пътуваха на юг, спираха да си почиват в крайпътните оазиси, някои простиращи се на няколко акра и други с площ стотици квадратни мили, в които имаше големи градове. Дори в най-малките оазиси растяха много ябълки, праскови, портокали, лимони, смокини, нарове и грозде. Имаше и вода, така че Криста не се лишаваше от редовната си баня.

Тя скоро откри, че в ранната утрин пустинята изглежда мръсносива. Но след като слънцето изгрееше, пясъците ставаха ослепително бели и заприличваха на току-що навалял сняг. По залез цветовете ставаха живописни, от бяло преливаха в ярко оранжево, синьо, аметистово и тъмно пурпурно. Когато звездите изгрееха, небето се превръщаше в нежна сива мъгла, като тюл, метнат върху сребриста тъкан. В такива ноци Криста лежеше на самотното си легло от възглавници и копнееше за Ахмед, за ръцете му, за устните му, искаше да го усети вътре в себе си, да я изпълва и да я отвежда до ръба на екстаза.

На петия ден главата на Криста я болеше от палещото слънце. Рано тази сутрин над пустинята виснеше велика тишина. После се изви силен вятър и на нея ѝ се стори, че цялата пустиня се раздвижва. Пред очите ѝ дюните започнаха да променят формите си, придвижваха се, стапяха се, сливаха се една с друга. Подхванат от ревящия вятър, пясъкът се вдигна в задушаваци облаци, затъмнявайки слънцето. И тогава се случи нещо необикновено.

Небето от яркосиньо стана тъмночервено, после сърдито-пурпурно и сякаш затисна земята. Светлината притихна в зловец здрач; дюните се разсипваха. Криста видя как хората се засуетиха угрижено, виковете заглъхваха в рева на вятъра. Омар изникна пред нея като призрак от здрача и я накара да спре.

— Какво има? — запита тя разтревожено.

— Пясъчна буря — осведоми я той немногословно. — Слез от коня.

И се отдалечи в галоп. Озадачена, Криста го изгледа втренчено, после забеляза, че Елиса вече е слязла от коня си и се бори с

напиращия вятър.

Песъчинките одраскаха лицето ѝ и Криста наведе глава. Усещаше кожата си под яшмака така, сякаш някой я търкаше безмилостно с гласпапир. Прах напълни очите, ушите и ноздрите ѝ, усети, че ще се задуши. Земята и небето се сляха в адски хаос, какофония от звуци.

Ахмед се появи изневиделица край нея, хвана я за лакътя и я поведе към тесен проход, където няколко камили бяха коленичили с подвити крака и със здраво затворени очи, за да се предпазят от щипещия пясък. Ахмед я заведе бързо зад едно от снишилите се животни, бутна я долу, грабна едно одеяло от седлото и се върна при нея. Метна одеялото върху себе си и я придърпа в импровизираната палатка.

— Добре ли си, любов моя? — запита той тревожно, когато Криста се закашля, мъчейки се да прочисти гърлото си от попадналия в него пясък.

— Аз... да, така мисля — отвърна тя дрезгаво, благодарна за укритието на здравия камилски гръб и плътното одеяло. — Бурята връхлетя така внезапно. Колко ще трае?

— Така е с пясъчните бури — отвърна Ахмед със също такъв пресипнал глас. — Облегни се на мене и си почини. Скоро ще мине.

Криста въздъхна уморено и си позволи да се отпусне, наслаждавайки се на мускулестите ръце на Ахмед. Спомни си изминалите няколко дни и не можа да се въздържи да не запита:

— Защо не ми обръщаше внимание, след като напуснахме Бискра? Не ми е тук мястото, Ахмед. Трябваше да ме пратиш при баща ми в Тунис. Толкова отдавна ме няма, че сигурно ме мисли за умряла.

— Трябва да ми се довериш, Криста — възрази внимателно Ахмед. — Трябва да знаеш, че не мога да те пусна. Съдбата е определила да бъдем заедно.

— Защо така внезапно напуснахме Бискра и защо оттогава не ми обръщаш внимание?

Доця ѝ се да си прехапе езика, задето изказа на глас огорчението си, но Ахмед като че ли долови истинските ѝ чувства.

— Получих вест, че армията на Абдулла е по петите ни — обясни той. — Най-добре беше за всички ни да заминем. Абдулла няма да сложи ръка върху тебе. Ти си моя.

— По много странен начин си показваш чувствата — оплака се Криста, но ревящият вятър почти отнесе думите ѝ.

Ахмед се усмихна под тъмните гънки на задушливо плътното одеяло.

— Пренебрегната ли си се почувствала, любов моя? — пошегува се той. После изведнъж стана сериозен. — Криста, не искам моите хора да знаят колко важна си за мене. Повечето от тях са ми верни, но туарегите са много свирепи хора — склонни към предателство, кръвожадни, без никакво чувство за чест. Доброволно се захванаха с моята кауза, но ако покаже някаква слабост, особено към наложница, родена единствено за наслада на мъжа, те ще ме изоставят без никакво колебание. Имам нужда от тях, Криста, ако искам да победя Абдулла. Затова, ако понякога се показвам нарочно суров към тебе, то е защото не искам да изгубя уважението им.

Криста го разбра и почувства невероятно облекчение, а когато му го каза, усети как ръцете му я прегръщат още по-силно. Тя свали воала си, вдигна глава, надявайки се да види лицето му в странния мрак посред бял ден, но усети как устните му пленяват нейните в страстна целувка, за каквато си бе мечтала през всичките нощи досега. Въздъхвайки, тя се стопи в прегръдката му, докато ръцете му се зареяха свободно под робата ѝ и нежно обхванаха пълните ѝ гърди. Палците му се движеха чувствено напред-назад по втвърдяващите се връхчета, дланите му любовно я обгръщаха.

— Ахмед, спри! — замоли го тя, дишайки тежко. — Защо правиш това с мене?

— Искам само да ти доставя удоволствие, любов моя, докато успеем отново да бъдем заедно така, както и двамата искаме — изстена той с пресипнал глас. — Ако беше възможно, щеше да я вземе тук, на пясъка, наред бушуващата буря. — Тялото ти реагира така възбуждащо. Искам да почувствам насладата ти, макар че моята трябва да почака. Хайде, любов моя, отдай ми се. Нека усетя как насладата те овладява.

Насърчена от възбуждащите думи на Ахмед, Криста се поддаде на страстта, която превръщаше тялото ѝ в разтопена лава, движеща се в ритъма на пръстите му. Реакцията ѝ предизвика радостна усмивка по лицето му. Езикът му се пъхваше нежно в устата ѝ точно когато и умелите му пръсти проникваха в нея, а тя отвърщаше на целувките му

с подновен плам. Залутана в прилива на усещанията, Криста трептеше под напора на удоволствието, което избликваше в нея. Едва когато вече не ѝ остана какво да даде, той прекрати нежната си атака и с любов я залюля в прегръдките си, оставяйки тялото ѝ постепенно да се успокои.

Когато бурята в нея постепенно утихна, Криста осъзна, че ревящият вятър бе спрял така внезапно, както беше започнал. Отмятайки одеялото, Ахмед се изправи и подуши въздуха. Криста премига смаяна. Въздухът отново бе станал свеж и чист, слънцето висеше като ярка червена топка високо в небето. Цареше спокойствие и върховна тишина.

10

Тази нощ лагеруваха в малък оазис навътре в Сахара. На Криста той ѝ се стори като зелен остров сред огромното море жълта пустош, финикови палми и плодови дървета растяха в изобилие в разкошния тропически пейзаж. Сред зеления рай криволичеше дори поток с прозрачна прясна вода. Криста се отпусна на колене и пи дълго, копнеейки да се потопи в прохладната вода и да отмие дразнещия пясък, който протриваше нежната ѝ кожа под задушавашите я дрехи.

Изведнъж усети, че не е сама, вдигна очи и видя Ахмед, застанал до нея, а в очите му се четеше такава нежност, че главата ѝ се замая.

— Ела — каза той и протегна ръка.

Без да се замисля нито миг, тя му подаде ръка и му позволи да я отведе. Зад тях вървеше намусената Елиса с пълна кошница. В нея имаше различни неща, които Ахмед я бе накарал да вземе.

— Къде отиваме? — осмели се да запита Криста, когато видя, че се отдалечават от останалите.

— Моите хора са заети с издигането на лагера — обясни Ахмед, — а аз знам, че една баня би ти се отразила добре след пясъчната буря от вчера. Водя двете ви с Елиса на едно уединено място, където можете да се изкъпете, докато аз ви пазя.

Едва тогава Криста видя Елиса, която вървеше след нея. Тя се задъхваше леко от товара си, изглеждаше сгорещена и изпотена.

— На мене банята много ще ми хареса — изрече момичето и хвърли кос поглед към Ахмед. — Още колко имаме да вървим, господарю?

— Почти стигнахме, Елиса.

Заобиколиха един храсталак и Криста ахна при вида на красивата гледка, която се откри пред уморените ѝ очи. Малкото езерце беше ослепително синьо, заобиколено от разцъфнали цветя във всякакви цветове; тя нямаше търпение да се потопи в успокояващата му хладина.

Елиса извика от възторг и започна да съблича дрехите си; протегна се чувствено, преди да навлезе подлудяващо бавно във водата. През всичките тези седмици тя бе копняла за възможността да покаже женските си чарове пред Ахмед и беше благодарна за представилия ѝ се случай. Знаеше, че стройната фигура на Криста бледнее в сравнение с щедро заоблените очертания на собственото ѝ тяло и искаше Ахмед сам да забележи разликата. Докато Криста се взираше смутена в нея, Елиса парадираше без срам пред мъжа, който бе неин собственик, но още не бе притежавал жадуващото ѝ тяло.

Ахмед седеше на брега, леко смръщил вежди, докато Елиса се плискаше в плитката вода, излагайки на показ чаровете си. Не само никак не се срамуваше, но и беше безкрайно горда с женските си атрибути. Досега бе смятал, че все още е дете, но сега видя, че е узряла млада жена, готова за леглото. И жадуваща за него, ако се съдеше по забулените погледи и съблазнителните пози. Откъсна нерешително очи от примамливата гола фигура и погледна към Криста, която стоеше неподвижно като статуя, без да показва никакви признаци, че желае да се присъедини към Елиса.

— Мислех, че искаш да се изкъпеш — каза той леко учуден.

— А ти... тук ли ще стоиш да ни гледаш? — избъбри плахо Криста.

Дяволита усмивка раздвижи пълните му устни.

— Освен ако не предпочиташ някой от моите хора да ви пази.

Сърдита червенина обагри шията ѝ.

— Можеше да се обърнеш.

— Знам как изглеждат жените без дрехи — напомни ѝ той развеселен. — Хайде, Криста, изкъпи се. Елиса май доста се забавлява.

— А ти май се забавляваш да я гледаш — отвърна кисело Криста.

Силен смях се откъсна от гърлото на Ахмед.

— Да не ревнуваш, скъпа?

— Разбира се, че не! — заяви тя разгорещено.

Дори да ревнуваше, никога нямаше да си го признае. Явно жените му се лепяха. Дали и Елиса му се наслаждава? Криста нервно поклати глава, съзнателно отпъждайки тази мисъл.

Изведнъж тя взе решение. Банята беше лукс, който не би могла да си позволи да отхвърли. Освен това беше благодарна на Ахмед, че

се интересува толкова от нея, та я е довел тук, когато явно има много по-наложителни задачи. Бяха споделили твърде много неща, бяха стигнали твърде далече, за да се прави сега на горделива. И тя започна бавно да се съблича с естествена грация, докато не стигна до последната дреха, копринен кафтан с цвета на гъст мед. После бавно пристъпи към брега.

Ахмед затаи дъх в почуда, докато Криста излизаше от пашкула на дрехите и се представи пред погледа му обвита само в бледорусия воал на дългите си коси. Той много пъти бе съзерцавал голотата ѝ в полумрака, но никога не я бе виждал във великолепието на залязващото слънце, което обагреше тялото ѝ в златисто сияние. Белите полукълба на седалището, които грациозно се полюшваха при всяка стъпка, го омайваха и той закопня да обхване тези заоблени издутини и да я притисне към твърдите мускули на тялото си. Искаше да зарови устни в русата горичка, защитаваща нейната женственост, а после да потъне в стегнатата ѝ топлина, докато насладата отнесе във вълните си и двамата. Но сега не беше време за това, укори се той строго. Макар че можеше да отпрати Елиса, дългът стоеше на първо място. Криста трябваше да почака. И след страстната интерлюдия в разгара на пясъчната буря желанието на Ахмед го прищпорваше безпощадно.

Облечена в прозрачен розов кафтан, Криста крачеше напред-назад из ограниченото пространство на шатрата. След като се бяха върнали от езерцето, тя повече не видя Ахмед, макар да очакваше той да дойде при нея. От пламтящия поглед, който ѝ отпрати, когато се разделиха, тя разбра, че той ще брои минутите, които го разделят от нея. Елиса ясно бе изразила желанието си към своя господар, но машинациите ѝ явно не бяха оказали особено въздействие върху него, затова Криста го обичаше още повече.

Най-накрая бе приела факта, че обича един берберски принц, и знаеше, че и той я обича. Обичаше я достатъчно, за да не иска друга жена. Тя обви ръце около раменете си, припомняйки си екстаза, изпитан в прегръдките му, и особената светлина в очите му, когато се любеше с нея. Никоя друга жена не се бе чувствала толкова обожавана.

Само да можеше да не обръща внимание на думите на Елиса, когато ѝ бе донесла вечерята. Момичето бе тръснало подноса на ниската масичка в краката на Криста и я бе изгледало критично, преди да обяви:

— Шейх Ахмед изглеждаше много доволен от мене днес. Видя ли желанието в очите му, когато ме гледаше?

— Това са детски мечти — заяви решително Криста, макар че не можеше да отрече, че бе видяла искрица интерес в очите на Ахмед, докато гледаше голото тяло на Елиса. Наистина ли я намираше привлекателна? — Той те погледна случайно.

— Аз съм жена, изкусна в любовните умения — изрече поверително Елиса, — макар че навърших петнадесет години пред два дни. Довечера Ахмед отново ще вкуси от насладите на моето тяло. Ти си само временно увлечение.

— Лъжеш! — ахна Криста. — Ахмед те смята за дете. Разбира се, че ще те погледне. Той е мъж — добави тя, сякаш това обясняваше всичко.

— Определена съм да споделя леглото му довечера — излъга Елиса. — Ахмед е силен шейх, велик принц, здрав, мощен, с достатъчно мъжка сила, за да задоволи много жени. Когато стане бей, ще има много наложници в харема си, които да го ощастливяват, а ти най-вероятно ще заемаш низше положение в сарая му.

Елиса сигурно просто иска да я ядоса с лъжите си, помисли Криста с необичайна за нея неувереност. След като момичето излезе, тя дълго мисли за бъдещето си, ако имаше бъдеще с Ахмед. Вярно, и на думи, и с дела той бе показал, че я обича, често ѝ бе казвал, че двамата са предопределени един за друг. Но как да живеят заедно? Вече бе признал, че не може да се ожени за нея, въпреки че искаше тя да не се отделя от него. Тя не желаше да бъде негова наложница. Ако това имаше предвид за нея, трябваше да го убеди да я пусне да си отиде. Щеше да умре затворена в харем, независимо колко пъти Ахмед ще ѝ повтаря, че я обича. Тази вечер бе решила да го предизвика и да го накара да ѝ каже какви са плановете му за нея.

Стана доста късно, а Ахмед все не се появяваше. Криста не можеше повече да чака отговора му за нейното бъдеще и реши да поеме нещата в свои ръце. Бързо навлече джелабата си и излезе от палатката, потръпвайки, когато студеният нощен въздух облъхна

кожата ѝ. Наоколо нямаше стражи, тази предпазна мярка отдавна бе станала излишна. Тя вече бе забелязала къде е шатрата на Ахмед и решително се отправи натам, като по пътя констатира, че целият лагер е заспал и наоколо няма жива душа.

Докато разговаряше с Омар, Ахмед забеляза, че вече става много късно, а още не може да се освободи, и мислено изстена. Знаеше, че Криста го очаква, и броеше минутите, които го отделяха от пламенните ѝ прегръдки. Накрая Омар излезе от палатката му и лагерът затихна, когато хората един по един отидоха да спят. Едва тогава дългът го освободи и му позволи да потърси и той своето удоволствие. Замислен за Криста и за часовете, които щеше да прекара с нея, преди зората да ги раздели, Ахмед взе чисти дрехи и се отправи към езерцето, защото не искаше да отиде при своята любима изпотен и мръсен. Не забеляза как една дребна фигурка се отдели от сенките и го последва.

Елиса загледа жадно как Ахмед се съблича под ярката лунна светлина и се потапя във водата, вече изстинала в хладната нощ. Той се изкъпа бързо, мисълта за стройното бяло тяло на Криста го караше да бърза също толкова много, колкото и студената вода. Избърса се с дрехите, които беше съблякъл, и облече чистите, препасвайки около стройните си хълбоци камата, с която никога не се разделяше. Събра мръсните дрехи и се запъти обратно към лагера.

Изведнъж се напрегна, космите по тила му настръхнаха. По-скоро почувства, отколкото да види опасността, която го заплашваше. Някакво шесто чувство го предупреждаваше, че по петите му има някой, инстинктите му се изостриха. Да не би хората на Абдулла да са толкова близо, че да са навлезли в оазиса, без никой да разбере? Забави крачка и предпазливо зачака невидимата заплаха да се приближи достатъчно близо, дясната му ръка стисна дръжката на камата.

Елиса радостно констатира, че Ахмед се бави. Усмихна се тайнствено, помисли, че я е видял да се крие в храсталаците и е спрял, за да може тя да се доближи. Дълго бе чакала и бе кроила планове за тази нощ. Бе видяла как Ахмед я гледа с желание и страст и знаеше, че я иска. На пътя ѝ стоеше само онази чужденка, без нея тя щеше да стане негова фаворитка. А когато той станеше бей, щеше да я почете, като се ожени за нея. Тя бе планирала всичко. Но първо трябваше да го отнеме от Криста. Беше убедена, че след като Ахмед спи с нея, вече няма да изпитва желание към бледокожата наложница. Това беше

нейният шанс, сега той беше само неин, трябваше да го накара да я пожелае достатъчно силно, за да изостави тази чуждестранна курва.

Ахмед усети топлината на тялото много преди да чуе издайническите стъпки зад гърба си. Извърна се рязко, извади камата от ножницата и едва не я заби в гърлото на забулената фигура, която вървеше по петите му; срязва булото и откри нежна кожа.

Елиса отвори уста да извика, но изпусна само една дълга въздишка и се строполи в краката на Ахмед, изплашена до обезумяване. Ахмед се отпусна на едно коляно и се взря отблизо в лицето на дребната фигура, лежаща на земята, ахвайки смаяно, когато я разпозна.

— Аллах да ме пази! — измърмори той извън себе си, когато разбра, че едва не е убил едно беззащитно младо момиче. Тя щеше да бъде мъртва, ако някакъв инстинкт не го бе предупредил да не нанася смъртоносния удар. — Какво те е прихванало така да се промъкваш зад гърба ми, Елиса?

Елиса не го чу, не помръдна и когато Ахмед леко я разтърси. Сигурно беше страшно изплашена, помисли той разсеяно, когато вдигна отпуснатото ѝ тяло. Изглеждаше толкова млада и така уязвима, че той се изруга, задето така я бе изплашил. Но защо го бе последвала? Нетърпелив да узнае причината за нощните ѝ скитания, Ахмед се насочи към шатрата си, водейки се по светлината от лампата, която се процеждаше през отвора на шатрата.

Когато се свести в силните ръце на Ахмед, Елиса се усмихна на себе си и нарочно продължи да се прави на припаднала. Нямаше нужда Ахмед да знае, че е напълно в съзнание и прекрасно усеща как твърдото му тяло се притиска към нейната нежна мекота. Щом като беше принудена да го съблазни, налагаше се да остане насаме с него, далече от любопитни погледи.

Оскъдната светлина, която идваше от шатрата на Ахмед, накара Криста да се усмихне, представяйки си го застанал с оголени бронзови гърди, как се приготвя да си легне. Предусещането я накара да ускори стъпки.

Точно когато приближиха шатрата на Ахмед, Елиса зърна с ъгъла на око си една женска фигура с развята роба. Веднага разбра, че това е Криста, която без съмнение идваше, за да достави удоволствие на господаря си. Е, точно тази нощ Ахмед нямаше да има нужда от

услугите на чуждестранната наложница, помисли ликуващо Елиса. И сякаш за да вгорчи още повече оскърблението, което нанасяше на Криста, тя обви красивите си ръце около врата на Ахмед и зарови лице в рамото му.

Приближавайки се към шатрата, Криста разсеяно се запита дали Ахмед ще се учуди, като я види. Дали щеше да я приеме с радост? Не й беше съдено да разбере това, защото високата фигура на Ахмед се появи изневиделица, крачейки уверено към шатрата с някакво вързопче в ръце. Озадачена, Криста загледа неразбиращо как от вързопчето се подадоха две тънки ръце, за да обгърнат врата на Ахмед, докато в същото време една великолепна черна женска коса се разстла по рамото му.

Криста веднага се скри в сенките, а по лицето й се изписа непоносима мъка.

— Елиса — изстена тя полугласно и болката от предателството накара сърцето й да се свие.

Нали Елиса й бе казала, че тази нощ ще сподели леглото на Ахмед? Каква глупачка е била да мисли, че момичето лъже! Явно Ахмед е искал Елиса страшно много, за да тръгне да я търси и после да я донесе на ръце в шатрата си. Сякаш някой заби остър нож в сърцето й и го завъртя, за да засили болката. Защо се влюби в този мъж, чиято култура позволяваше — не, дори насърчаваше — многото интимни партньорки? Защо нейният любим трябваше да има нужда от цяло ято жени, които само да очакват зова му? Тя не искаше да живее в свят, където жените трябва насила да се подчиняват на желанията на мъжете под страх от наказание. Дори цяла вечност брак с Брайън изглеждаше за предпочитане пред това да стане една от курвите на Ахмед. Тя се извърна рязко и тичешком се върна в палатката си, за да премисли бъдещето си — бъдеще, което вече не включваше Ахмед.

Ахмед разбра, че Елиса се е свестила, когато меките й ръце се плъзнаха по раменете му и когато усети топлия й дъх да гъделичка врата му. Внесе я вътре и полека я положи да стъпи на земята.

— Добре ли си? — запита я със строг поглед. — Какво те е прихванало да ме следиш?

Трепвайки под гнева, който се четеше в очите му, Елиса задиша дълбоко, мъчейки се да си придаде смелост. Точно сега не биваше да

се показва като страхливка. Не и когато ѝ оставаше толкова малко, за да постигне мечтата на сърцето си.

— Аз... надявах се да остана за малко насаме с тебе — призна тя, свеждайки покорно очи.

Дългите черни мигли хвърлиха сянка върху бледите ѝ бузи, подобно на две изящни пеперуди, и за първи път Ахмед наистина си даде сметка за зрялата ѝ красота.

— Какво толкова важно има, че си изчакала да се стъмни, за да говориш с мене? Не разбираш ли, че можех да те убия?

— Н... не, тоест, не помислих. Моля те, господарю, не бъди суров с мене.

— Наричай ме шейх Ахмед — изръмжа недоволно Ахмед; годините, прекарани в Англия, го караха да се чувства неудобно от това обръщение, което подсказваше пълно подчинение. — А сега, щом вече си тук, можеш да ми кажеш какво искаш. Страхувам се, че вече е твърде късно за това, което имах намерение да правя.

Елиса тайно ликуваше. Ахмед нямаше да посети наложницата си тази нощ и най-вероятно щеше да потърси при нея успокоение за тялото си.

— Знаеш ли, че наскоро станах на петнадесет години? — започна тя нерешително.

— Такава почтена възраст? — пошегува се Ахмед, видимо преувеличавайки изненадата си. — Не виждам бели коси.

Елиса се изчерви и веднага се възползва от доброто му настроение — приближи се до нея толкова близо, че връхчетата на пълните ѝ гърди докоснаха неговите. Без да обръща внимание на неодобрителния му поглед, тя запита игриво:

— Не е ли приятно да ме гледаш, шейх Ахмед?

Ахмед се намръщи още повече.

— Знаеш, че си хубаво дете, Елиса. Какво намекваш?

— Вече не съм дете! — изфуча тя недоволно. — Аз съм напълно зряла жена. Погледни ме и ми кажи, че не съм желана.

С тези думи тя хвърли джелабата си и разкри, че отдолу е гола. Ахмед се напрегна, очите му се плъзнаха бавно по разкошните извивки и примамливите ямки, щедро изложени на показ пред очите му. Едно трепване в слабините го накара да се размърда. Елиса разбра какво става с него и се почувства възнаградена от реакцията му.

Ахмед щеше да излъже, ако кажеше, че възбуждащата гледка на младото, съблазнително тяло на Елиса не го вълнува. Но ако се поддадеше на този подтик, щеше да бъде повече от нечестно. Макар да не я искаше сексуално, той не можеше да забрани на очите си да бродят по гъстите къдриви косъмчета на мястото, където се събираха красиво оформените ѝ бедра и нагоре, чак до стърчащите гърди с техните тъмно рубинени връхчета, които щръкнаха под изгарящия му поглед. Ахмед призова цялата си воля, за да откъсне очи от примадващото го женско тяло.

— Облечи се! — заповяда той със стегнато гърло.

— Шейх Ахмед, знам, че ме искаш — настоя Елиса. — Очите ти ми казват, че съм желана. Вземи ме, шейх Ахмед. От рождение съм обучавана за този момент. Мога да те направя щастлив много повече, отколкото онази бледокожа курва, с която спиш. Обичай ме, шейх Ахмед, позволи ми да ти покажа изкуството си. Използвай ме за онова, за което съм създадена.

Ахмед замръзна; пренебрежителната забележка на Елиса по адрес на Криста внезапно го отрезви. Макар тялото му да копнееше да вземе девствеността на Елиса, душата и сърцето му бяха обвързани с Криста.

— Елиса... — помъчи се да ѝ обясни чувствата си възможно най-меко, — ти си красива жена. Всеки мъж би те погледнал с желание. И аз със сигурност не съм безразличен. — Като видя прилива на радост в очите ѝ, бързо добави: — Но аз не съм мъжът за тебе. Обрекъл съм сърцето си на една жена. Макар да признавам, че си изпитание за сетивата ми, само ще те използвам, ако те взема.

Елиса озадачено набръчка чело. За какво приказва Ахмед, в името на Аллах? Да не би да е научил тези странни идеи в далечната Англия? Това трябва да е страна без никакви удобства, където на мъжа се позволява само една жена.

— Мъжът е предназначен да притежава много жени — заобяснява тя предпазливо. — Природата му е такава, че не може да бъде верен само на една жена. Майка ми ме е учила, че така е било през вековете. Може би е щяло да бъде по-добре, ако баща ти те беше държал в собствената ти страна, за да не си пълниш ума с чуждестранни измислици.

— Може би — произнесе замислено Ахмед. — Но аз живях там. И научих неща, които не могат да се научат тук, в тази страна. Дори един ден да стана бей, съмнявам се, че ще си направя харем.

Докато изричаше тези думи, той разбра колко истина има в тях, в това, което досега не се бе осмелявал да произнесе на глас. Любовта на Криста му бе дала смелост да се отрече от традициите на поколения преди него, традиции, според които мъжете от неговата култура използваха жените само като съдове, в които да утоляват страстта си. Ако можеше да се наложи, подобни непоносими привички щяха да бъдат премахнати при неговото властване. Когато направеше Криста своя любима жена, тя щеше да споделя целия му живот.

Елиса упорито не искаше да повярва на думите на Ахмед, който заявяваше своята любов и привързаност към една жена. Суетата ѝ я караше да мисли, че ще може да сломи защитата му и да го отучи от странните навици, които беше придобил през годините живот под чуждо влияние, като разпали желанието му отвъд границите на човешката издръжливост. Тя изхлипа и се уви около твърдото, мускулесто тяло на Ахмед, сплитайки ръце на врата му, за да го задържи.

— Шейх Ахмед, нима ще ми откажеш правото да стана жена в твоите ръце? Ти унижаваш баща ми, като отказваш да ме използваш за целта, за която съм предназначена. Той ме даде на тебе с пълното си доверие.

Ахмед се замисли, стреснат от това, че досега не се бе съобразил с чувствата на Омар. Наистина, Елиса му бе дадена с намерението един ден да топли леглото му. Чест беше за един баща да подари дъщеря си на бей или дори на бъдещ бей и Ахмед беше я приел именно с тази мисъл. Дори от най-ранна възраст си личеше, че Елиса ще стане голяма красавица, и Ахмед на драго сърце прие дара на Омар. Сега обаче при първа възможност щеше да поговори с него.

— Ще говоря с баща ти и ще му обясня положението, Елиса — изрече той на глас. — Може би ще успеем да ти намерим добър съпруг. Или, ако предпочиташ, можеш да се върнеш в Бискра.

— Не — протестира Елиса, нацупвайки сърдито устни. — Не искам друг мъж. Всички бледнеят в сравнение с тебе, велики шейх.

— Аллах да ме пази от неразумни жени — измърмори ядосано Ахмед. Наведе се, взе джелабата и уви голото ѝ тяло. — Върви си,

Елиса, преди да съм загубил търпение и да съм те набил. Уморих се от безсмислените ти приказки. Ще имаш мъж, и то скоро, обещавам ти. Служи добре на Криста и ще ти осигуря съпруг и достатъчно злато, за да бъдете щастливи заедно.

После я избута не особено деликатно през тесния отвор на палатката навън, в чернотата на нощта.

11

— Ахмед наистина е великолепен — въздъхна доволно Елиса.

— Силен, красив, мъжествен...

Нямаше нужда да облича в думи това, за което намекваше, защото Криста много добре знаеше какво има предвид.

— Радвам се, че те е ощастливил — изсъска тя раздражено.

— Трябваше да ми повярваш, когато ти казах, че Ахмед ме иска в леглото си вечерта — отбеляза Елиса, хвърляйки кос поглед към Криста изпод дългите си гъсти мигли.

Благодари на Аллах, задето Криста не бе останала достатъчно дълго пред палатката на Ахмед, когато разгневеният ѝ господар така безсърдечно я бе напъдил. Не искаше Криста да разбере, че Ахмед бе отхвърлил предложението ѝ да му дари телесна утеха. Нека си мисли, че господарят им спи и с двете.

— За мене няма особено значение какво прави Ахмед или с кого спи — заяви неубедително Криста.

— Тогава ела, господарке, да отидем при езерцето и да се изкъпем. Баща ми ми каза, че ще останем тук само още един ден и после тръгваме.

Без нито една дума, усещайки се предадена и толкова нещастна, колкото никога не се бе чувствала, Криста последва Елиса при бистрото езерце, където се бяха къпали предния ден. Настроението ѝ не ѝ позволяваше да види красотата на пейзажа или дори да се наслади на хладната, блестяща вода, която галеше кожата ѝ. Елиса първа свърши с къпането и застана на брега, тупайки нетърпеливо с крак.

— Готова ли си да тръгваме, господарке?

— Ти върви — отсече Криста. — Аз ще дойда по-късно. Трябва да си измия косата.

Елиса сви рамене, уви се с тъмното си наметало и се отправи към лагера, оставяйки Криста да се оправя сама.

Криста оцени възможността да остане сама. Имаше да мисли за много неща и искаше да го направи в отсъствието на Елиса, която

иначе само щеше да ѝ напомня, че Ахмед явно предпочита щедро надареното тяло на пустинната красавица пред нейното. Макар че Елиса не изглеждаше като дете и не се държеше по детски, Криста не можеше да забрави, че това момиче едва бе навършило петнадесет години. Беше мислила, че е сигурна в любовта на Ахмед, но очевидно разпалващите въображението чарове на по-младата жена бяха твърде голямо изкушение за него.

Ахмед стоеше на отсрещния бряг и наблюдаваше Криста, изпитателно присвил зелените си очи, не можейки да пренебрегне внезапното болезнено набъбване в слабините си. Беше видял Елиса да се връща сама от езерцето и разбра, че Криста още трябва да е там; краката му сами го понесоха към нея. Беше станало толкова късно, когато бе изгонил Елиса от шатрата си снощи, че беше решил да не безпокои Криста. А тази сутрин задълженията му го бяха държали далече от нея. Сега бързото отдалечаване на Елиса му даваше благоприятна възможност да се усамоти за кратко със своята любима.

Тя стоеше потопена до кръста във водата, отметнала назад глава, извила дългата си шия, и отмиваше сапуна от бледорусите си коси. Горната част на тялото ѝ беше бяла като алабастър, копринено гладка, с нежни, едва личащи вени. Кораловите връхчета на гърдите ѝ, леко щръкнали и заоблени като зрели черешки, просто молеха за вниманието му и Ахмед задържа поглед върху тях, започвайки да се освобождава от стягащото го облекло. Тъй като двете жени използваша езерцето за своите нужди, той бе издал строга заповед до своите хора никой мъж да не се приближава до това място, затова беше сигурен, че никой няма да ги безпокои.

Криста бе толкова вдълбочена в угнетяващите си мисли, че не видя как Ахмед се гмурна безшумно в езерцето от противоположния бряг и заплува бавно към нея. Тъкмо бе изстискала косата си и излизаше от езерцето, когато нещо под повърхността на водата я хвана за краката и тя изпищя. Озова се под повърхността тъкмо когато понечи да се развика, устата ѝ се напълни с вода, но след миг се озова изнесена над водата, високо вдигната в ръцете на Ахмед. Той бавно я спусна долу и тялото ѝ се отърка съблазнително в неговото.

— Липсваше ми снощи, сладка моя сирено — прошепна той с дрезгав глас.

— Сериозно се съмнявам — изсумтя негодуващо Криста.

Ахмед развеселено вдигна вежда.

— Да не би да долавям нотка на скептицизъм, малката ми? Исках да дойда при тебе, повярвай ми, но ме задържа една неотложна работа. После стана много късно. Но сега съм тук и те искам.

Криста трепна, когато една ръка се плъзна под водата, за да се отпусне върху коприненото ѝ хълмче. Тръсна мократа си коса и се закле, че Ахмед никога няма да узнае колко много я вълнува неговото докосване или колко го ревнува от Елиса.

— Намери си другаде удоволствие, господарю — наблегна тя на последната дума с презрителен тон.

Ахмед несигурно смръщи чело.

— Какво има, Криста? Разсърдил ли съм те с нещо?

Тя никога нямаше да признае, че се беше запътила към него, когато го видя с Елиса. В никакъв случай нямаше да му достави това удоволствие.

— Защо да си ме разсърдил с нещо?

— В името на Аллаха, Криста, защо се държиш така? Имам нужда от тебе, любов моя. Не ми отказвай, когато имаме толкова малко моменти заедно.

Криста остана неподвижна, докато Ахмед вкусваше устните ѝ, разделяйки ги с език, който след това дръзко се пхваше вътре. Реши да остане неподвижна, но усети замайване, когато устните му стигнаха до зърната ѝ и започнаха да дразнят и да облизват чувствителните пъпки.

— Ти ме искаш, Криста — изпъшка дрезгаво Ахмед. — Тялото ти ми говори със собствен език.

— Не! — отрече Криста разпалено. — Няма да бъда твоя курва!

Стреснат, Ахмед рязко се дръпна.

— За това ли било всичко? Мислиш, че те използвам? Обичам те, Криста. Толкова пъти съм ти го казвал. Мислех, че отвърщаш на любовта ми.

— Не знаеш какво означава тази дума — изсъска Криста. — Объркваш страстта с любовта. Всяка жена може да задоволи нуждите ти, може би дори по-добре от мене.

Гневът на Ахмед избухна изведнъж.

— Може да си права, но в този момент искам тебе и кълна се в брадата на Пророка, точно тебе ще имам! Какво искаш от мене,

Криста? Имаш любовта ми; спасих те от Абдулла и се борих с всички, за да те запазя. Ти си моя. Ако трябва да ти заповядам да се любиш с мене, ще го направя!

Ахмед не беше научен на търпение. От най-ранна възраст бяха задоволявали всичките му капризи; рядко ставаше нужда да направи нещо повече, освен да изкаже желанията си, преди те да бъдат тутакси удовлетворени. В гнева си той бе забравил за гордото английско възпитание на Криста и упоритата ѝ природа. Единствената мисъл, която го изгаряше, бе, че тя му отказва това, което той отчаяно желаеше. Макар че я обичаше истински и изцяло, възпитанието му изискване пълно подчинение.

Думите му само още повече ядосаха Криста, която се мъчеше да се измъкне от задущаващата му прегръдка, от упояващите му целувки.

— Няма да ме принуждаваш, нахално копеле такова!

— Отвори си краката, Криста — засмя се Ахмед, развеселен и в същото време вбесен от внезапното ѝ заинатяване.

Той хвана седалището ѝ под водата и леко я повдигна. Тя все още отказваше да се подчини, но накрая той загуби търпение, разтвори бедрата ѝ, уви ги около кръста си и с лекота проникна в нея. Тръпка на потискано желание разтърси цялото ѝ тяло, лека усмивка се мярна по устните на Ахмед, когато усети как съпротивата ѝ се стопява.

Той навлизаше, отдръпваше се, после отново навлизаше и усещаше, че сърцето му ще се пръсне от желание. Никоя жена не го бе възбуждала така, както Криста. Пръстите му се забиваха в нежната кожа на седалището ѝ, докато проникваше в кадифената ѝ топлина, а устата му бродеше трескаво между набъбналите ѝ гърди и леко разтворената уста. Когато пхна едната си ръка между напрегнатите им тела, за да намери пъпката на нейното желание, тя полудя, застана и заразтърсва хълбоците си в бесен ритъм, който го накара да атакува още по-големи висини. Гледаше възхитен лицето ѝ, докато тя се разпадаше в кулминацията си, с отхвърлена назад глава, с леко разтворена уста, замъглени от страст сини очи. После всичко изчезна, когато и той се загуби в собственото си освобождение.

Криста почувства как я изважда от водата и я отнася на брега, за да я положи леко върху мъха.

— Искаш ли да ми кажеш, скъпа? — запита Ахмед, когато се настани до нея.

— Аз... не знам за какво говориш — изрече тя намусено.

— Какво трябва да направя, за да докажа любовта си към тебе?

Не вземай друга жена в леглото си, дощя ѝ се да изкрещи. Но не но направи. Гордостта ѝ нямаше да позволи той да получи удовлетворението да разбере, че го е шпионирала. Неговото възпитание и културата, в която бе отгледан, предразполагаха и насърчаваха мъжете да вземат и да използват всяка жена, която им е на разположение, за да задоволяват сексуалността си. Достатъчно ли беше за нея да има любовта му, но не и верността му, запита се тя със свито сърце. Ако трябваше да остане с Ахмед, един ден щеше да ѝ се наложи да се изправи и пред този въпрос. Накрая Криста отвърна:

— Ако наистина ме обичаше, нямаше да имаш нужда от друга жена.

— Какво те кара да мислиш, че имам нужда? — запита той и зелените му очи потъмняха от желание. Докато лежаха един до друг на брега, той започна полека да гали гърдите ѝ хълбоците ѝ, докато огънят в слабините му отново се разгоря. — Винаги си ми била достатъчна.

Лъжеш, безмълвно протестира тя. *Взе Елиса в леглото си*.

— Ако ме обичаше, както казваш, нямаше да ме насилваш.

— Да те насилвам? — запита той смаяно. — Ти отначало малко се колебаеше, но не е имало никакво насилване. Само взаимна нужда. Наистина ли вярваш, че друга жена може да ме задоволи така, както ти?

— Н... не — прошепна тя нерешително, защото знаеше, че това, което преживяват заедно, е неповторимо. Но явно не беше достатъчно за него, за да му попречи да вземе Елиса, когато му дойде настроението. — Но аз искам да бъда нещо повече от твоя наложница, Ахмед.

— Ти си нещо повече, много повече от обикновена наложница — възрази Ахмед разпалено. — Нима не чу какво ти казах?

— Да, чух — отвърна Криста с примирен глас.

Но ти никога не ме помоли да стана твоя съпруга, извика сърцето ѝ. *Никога не каза, че няма да вземеш друга съпруга!*

— Тогава ела, любов моя — каза той, сякаш всичко помежду им беше уредено. — Да се връщаме в лагера. Има да се свършат много неща, преди да тръгнем. Армията на Абдулла сигурно не е далече, но

аз ще ги примамя навътре в Сахара, преди да им позволя да ни намерят.

Той целуна нежно гърдите ѝ, а после нерешително се изправи, за да потърси дрехите си.

Когато се облякоха, Ахмед се обърна към нея и каза:

— Следващите няколко дни ще пътуваме бързо, затова няма да имам много време за тебе, любов моя. Помни, че не минава и една минута през деня, без да мисля за тебе или без да те искам.

Думите му звучаха толкова искрено, че Криста бе склонна да му повярва, ако не и да му прости, че е спал с Елиса... стига да не го направеше отново.

Следващите дни бяха цяло изпитание за Криста. Малко преди да потеглят, в оазиса спря един керван от фес и Ахмед купи от търговеца два басураба, за да могат тя и Елиса да пътувам сравнително удобно на гърба на камилите. Макар че басурабът осигуряваше известна защита от изгарящото слънце, колкото по-навътре навлизаха във великата Сахара, толкова по-непоносима ставаше горещината. Криста чувстваше кожата си под яшмака суха и спечена, по-безводна от обширните пясъчни пространства, през които пътуваха. И макар че пиеше вода от кожения мях, когато сметнеше, че може да си позволи, чувстваше устата си като напълнена с памук.

Когато спряха за нощувка, беше издигната само една палатка, която Криста предположи, че ще дели с Елиса. Както бе предсказал Ахмед, тя почти не можеше да го види. Но повече от всичко я безпокояха тайнствените изчезвания на Елиса, която се губеше часове наред през най-тъмната част на нощта, и мисълта, че момичето може би отива при Ахмед, я измъчваше ужасно. Упоритата ѝ гордост обаче не ѝ позволяваше да разпитва Елиса, чието поведение много я тревожеше.

Ако Криста знаеше защо Елиса излиза късно нощем, щеше да си спести много притеснения. Като виждаше, че Ахмед продължава да е безразличен към нея, подтиквана от отчаяние, Елиса си беше намерила любовник. Един млад туарег на име Ишмаил, чиято привлекателност се криеше в мускулестото тяло и надменната красива външност и който много ѝ напомняше на шейх Ахмед. Понеже собственият ѝ господар не се възползваше от нея, тя се реши да вкуси сладостта на любовната напитка и да изпълнява ролята, за която беше създадена. В

прегръдките на Елиса Ишмаил позна един рай, за който само бе мечтал, макар да съзнаваше, че може да бъде осъден на смърт, задето е посегнал на една от жените на шейха. Но дори смъртта не го плашеше, след като позна забраненото удоволствие, което предлагаша прегръдките на Елиса.

Една сутрин Ахмед нарочно потърси Криста и я отведе настрана, докато хората му бяха заети да вдигат лагера.

— Любов моя — каза той с изтощен глас и лице, набраздено от уморени бръчки. — Знам, че всичко това не е лесно за тебе. Сахара е сурово място за човек, който не е роден в нейните предели. Близко сме до тунизийската граница и аз взех едно мъчително решение.

Криста се размърда. За какво намекуваше той?

— Тунис? — повтори тя глупаво.

— Да — потвърди той тържествено. — Отвеждам те в Тунис, при семейството ти. Туарегите ще чакат завръщането ми на границата на пустинята.

— Връщаш ме?

Защо ли думите й прозвучаха така идиотски?

— Нямам друг избор, Криста. Когато преминем границата, Абдулла няма да ни закача. Да те влача от място на място само защото съм такъв егоист, че не искам да се разделяме... това не е живот за тебе. Много пъти съм те излагал на огромни опасности и не бих могъл да живея, ако с тебе се случи нещо. Трябва да те държа надалече от Абдулла.

— Аз не се оплаквам, Ахмед. Ако наистина ме обичаш, не ме отправяй.

— Точно защото те обичам, трябва да отидеш в Тунис.

— Ти ще дойдеш ли с мене? — запита тя с надежда, предусещайки отрицателния му отговор много преди да го чуе.

Накрая Ахмед отговори:

— Знаеш, че не мога, любов моя. Имам мисия. Когато завърша това, с което съм се заел, ще дойда за тебе.

— А... ами ако Абдулла те убие?

— Няма.

— Ами ако реша да не те чакам?

— Ще ме чакаш — отвърна Ахмед и я изгледа строго.

— А Елиса?

— Елиса? Какво общо има тя с нас? Обещах ѝ съпруг, ако ти служи добре.

Ти ли ще бъдеш съпругът, който ѝ е обещан, извика оскърбено умът ѝ. Според обичая той можеше да се ожени за Елиса, но не и да вземе чужденка за съпруга.

— Желая щастие на двама ви — произнесе тя сухо, но сарказмът ѝ убягна на Ахмед, който нямаше представа за какво говори тя.

— Ще се погрижа Елиса да бъде ощастливена — увери я той, мислейки, че тя се е привързала към момичето и иска да се увери, че бъдещето му е осигурено.

— Сигурна съм, че ще го направиш — отбеляза тя с огорчен тон.

— Остави Елиса, любов моя. Ще имаме много нощи, само ти и аз, преди да стигнем Тунис. Нощи, в които ще си наваксаме за цялото време, през което ще бъдем разделени. Когато приключа с Абдулла, никога няма да те изпускам от поглед.

— Ще ме държиш затворена в харема ли? — възрази с негодуващ глас Криста. — Сламки ли ще теглим, за да знаем коя кога ще ти доставя удоволствие?

Пренебрегвайки напълно факта, че Криста може би говори съвсем сериозно, Ахмед подметна игриво:

— Можеш да бъдеш сигурна, че твоята сламка ще е по-късата през повечето нощи, сладка моя. Едва когато те изхабя от употреба, тогава ще си потърся друга.

Но като видя посърналото ѝ лице, продължи по-сериозно:

— Хайде, любов моя, защо е тази тъжна физиономия? Когато се върна за тебе, вече винаги ще бъдем заедно.

Нека мисли каквото си иска, реши Криста с леко угризение, защото нея нямаше да я има, когато — или ако — той се върнеше. Щеше да сподели тези скъпоценни последни нощи с него, но само за да събере достатъчно спомени, които да има до края на живота си. Нима той не разбира, че тя няма да се задоволи да заема толкова малко място в сърцето му? Че не може да го споделя с други жени? Когато я изостави в Тунис, тя ще се върне в Англия и ще живее при леля си. Бракът с Брайън вече не беше изход. След като бе познала любовта на Ахмед, не можеше да погледне никой друг мъж.

Разделиха се след малко, когато Омар дойде, за да им каже, че всичко е готово и могат да тръгват. След като ѝ отправи пламтящ

поглед, изпълнен със страстни обещания, Ахмед се обърна и се отдалечи. Отсъствието му остави празнина, която никой и нищо не можеше да запълни. Сякаш слънцето си бе отишло от нейния свят и тя потръпна, когато някакво странно предчувствие предизвика внезапен и непреодолим хлад по гърба ѝ. Едно необяснимо усещане ѝ подсказваше, че вижда Ахмед за последен път в живота си.

Криста се размърда неспокойно, когато сънят ѝ бе нарушен от смущаващи мисли. Както им бе станало навик, Елиса споделяше шатрата ѝ, докато мъжете спяха свити до камилите си. Девојката въздишаше и се въртеше в съня си. Дали сънува Ахмед и страстните им срещи в нощите, когато се измъкваше от палатката, за да отиде при него? Тя се запита разсеяно дали момичето отново ще иде при Ахмед тази нощ.

Изведнъж Криста подскочи, когато внезапен силен шум я изтръгна окончателно от съня. Тропотът на подкови отекна в ушите ѝ заедно с предупредителните викове, последвани от смразяващи кръвта предсмъртни стонове. Елиса подскочи стресната, докато Криста се изправяше на крака, за да надникне през отвора на шатрата. Елиса я последва. Това, което видяха, можеше да бъде гледка от самите дълбини на ада.

Десетки въоръжени мъже с факли в ръце, размахали страховити ятагани, връхлитаха с бързите си камили върху спящия лагер, сечаха и убиваха наред.

— Еничарите на Абдулла — изрече едва чуто Елиса, хвърляйки изплашени погледи на всички страни.

Господи, как можа да се случи, смръзна се на място Криста, докато пред очите ѝ продължаваше да се вихри ужасната сеч. Някои от туарегите успяваха да се изправят и да се впуснат в яростна битка, оправдавайки репутацията си на свирепи бойци.

Но от мястото, където се намираше, Криста виждаше, че битката е загубена още преди наистина да е започнала, защото туарегите бяха много по-малко от нападателите и те ги бяха връхлетели изневиделица.

— Ахмед? Къде е Ахмед? — разтревожи се Криста, търсейки с очи из обления в лунна светлина лагер.

— Ето го там! — посочи Елиса към един мъж, чиято бяла дреха бе цялата насечена и изцапана с кръв. Ужасена, тя го загледа как храбро се бори с двама еничари, твърдо решени да го убият. Омар се

сражаваше наблизно, мъчеше се да си пробие път до Ахмед, но трябваше да се отбранява срещу двама отлично обучени бойци от армията на Абдулла.

Изпаднала в паника, Криста стоеше безпомощно и гледаше как Ахмед постепенно губи надмощие. Зърна сабя в ръката на един умиращ мъж, проснат наблизно, и изскочи от палатката, без да помисли за собствената си сигурност. Потискайки погнусата си, тя изтръгна сабята от ръката на мъжа; стори ѝ се изключително тежка. Повлече я след себе си, докато тичаше към Ахмед, после я вдигна с две ръце над главата си с намерението да я стовари върху главата на единия от противниците му.

Усилията ѝ обаче отидоха напразно, когато тромавото оръжие бе изтръгнато от ръцете ѝ и тя усети как някой я сграбчва откъм гърба.

— Ястреб! — извика, припомняйки си, че не бива да го назовава с истинското му име пред хората на Абдулла.

Огромният мъж, който държеше яростно съпротивляващата се Криста, замръзна, вгледан в противника, който се бореше за живота си. Макар че не виждаше нищо освен едни тъмни, гневни очи, бялата дреха и властното му държание събудиха внезапен спомен. Това беше човекът, когото наричаха Пустинния ястреб, човекът, отговорен за провала му, човекът, който едва не причинил смъртта му. В своята милост Абдулла му бе дал още една възможност да изкупи вината си, като плени този пустинен шейх, който бе причинил такива ядове на бея и му бе отнел толкова голямо имущество. Капитан Хаджи бе повел хората си през обширните пустинни пространства, за да търсят неуловимия Пустинен ястреб.

— Стой! — извика капитанът. Двамата мъже, които стесняваха обръча около Ахмед, отпуснаха оръжията, поглеждайки към началника си. — Това е Пустинният ястреб, човекът, когото търсим. Хванете го, но не го убивайте. Абдулла иска това удоволствие лично за себе си. Той ще умре бавно, защото се осмели да сложи ръка върху чуждестранната наложница на нашия господар и да го лиши от голямо богатство.

Когато няколко еничари се спуснаха да изпълнят заповедта, се озоваха пред острия връх на сабята на Ахмед.

— Остави оръжието, Ястреб — заповяда с рязък глас капитан Хаджи. — Аз държа жената. Ако се биеш, няма да спечелиш нищо,

само ще проиграеш живота и на двама ви.

Ахмед позна капитана от предишната им среща. Не беше ли откраднал Криста от кервана преди няколко седмици под носа на капитана почти по същия начин? Сега като че ли капитан Хаджи щеше да получи възмездие.

— Бъди разумен, Ястреб — започна да го увещава Хаджи. — Жената ще остане невредима. Тя трябва да бъде върната на Абдулла. Той ще бъде много доволен, като научи, че сме хванали свирепия Пустинен ястреб.

Готов за бой, Ахмед започна да претегля възможностите. Можеше да се бие, докато падне убит, което без съмнение щеше да стане бързо, а можеше да се предаде и да се надява съдбата да му покаже как да спаси и себе си, и Криста. Тя нямаше полза от неговата смърт. Докато беше жив, все щеше да има някакъв макар и малък шанс да може да спаси и нея, и себе си, макар почти да не се съмняваше, че когато брат му узнае кой е той в действителност, ще нареди да го убият, за да запази бейлика за себе си и своите наследници. Отчаяната молба на Криста го накара да се реши.

— Предай се, Ястреб, моля те! Не из позволявай да те убият! Обичам те!

— Няма да направя нищо на жената, нали? — запита Ахмед с тревожен поглед и натежал от отчаяние глас.

— Тя няма да пострада — обеща Хаджи.

— А хората ми?

— Абдулла иска тебе. Без водача си те са нищо и лесно могат да бъдат контролирани. Понеже са много смели, оцелелите ще бъдат оставени в пустинята да се погрижат сами за себе си. Ще им вземем оръжието, камилите и храната. Оцеляването им ще зависи от волята на Аллаха.

Ахмед кимна. Не би могъл да иска повече. Като знаеше колко са изобретателни туарегите, беше убеден, че повечето ще оцелеят. Пусна долу ятагана си и веднага беше заловен.

— Вържете го и го пазете добре — заповяда строго Хаджи. — Ще бъдем добре възнаградени за работата си от тази нощ.

Хаджи изкриви лице, като си спомни бесния гняв на Абдулла, когато му съобщиха, че керванът му е бил нападен от Пустинния ястреб и наложницата е била открадната. Бе викал и вилнял, докато

накрая падна сгърчен на пода и трябваше лекарят да дойде да го успокои. След това бе пратил армията си, водена от капитан Хаджи, в Сахара, за да преследва шейха; заповедта беше да не се връщат без Пустинния ястреб или без чуждестранната наложница.

Хаджи изведнъж осъзна, че държи в ръцете си една дърпаща се жена, и я повлече към палатката, която някак бе останала неповалена. Но преди да стигне до нея, оттам излезе един от неговите хора, който влачеше викащата Елиса; дрехите висяха на парцали от почти голото ѝ тяло.

— Тази жена принадлежи на Пустинния ястреб, капитане, какво да правя с нея? — запита войникът, когато видя водача си да се приближава.

По състоянието на дрехите на Елиса личеше, че мъжът вече се бе възползвал от нея.

— Заповядано ни е само да отведем чуждестранната наложница и шейха в Константин — сви рамене Хаджи. — Дай я на войниците или я остави в пустинята с другите. Не ме интересува.

— Хората ще бъдат благодарни за това развлечение — ухили се еничарят. — Доста дълго преследвахме този пустинен шейх, а битката изостри апетита им за женска плът, както и за кръв.

Той се обърна и се отдалечи, без да обръща внимание на протестните викове на Елиса.

— Не! — изкрещя Криста, когато най-накрая си възвърна гласа. — Не можете да я вземете! Тя е още дете!

— Дете! — изсумтя Хаджи и се изсмя противно. — В Бискра деца като нея и по-млади изпълват бордеите по всички улици. Не се плаши, тя ще оживее.

Криста прекара остатъка от нощта в непоносим страх, представяйки си какъв ужас изживява Елиса. Макар момичето да не бе показало приятелско отношение към нея, тя не би пожелала участта ѝ дори на някое животно. Никой не биваше да понася подобно долно отношение. Можеше само да благодари на бога, че не я е сполетяла съдбата на Елиса.

Безпокоеше се и за Ахмед. Нима животът му беше пощаден само за да бъде отнет от Абдулла, когато той научи, че пустинният конник е собственият му полубрат? От всичко, което бе чувала, този човек беше зъл и обзет от манията за власт. Мислейки за бея, тя се запита каква ли

роля ѝ е отредена в харема му. Щеше ли да стои там като безлична бройка или щеше да заема по-видно място — в леглото му? Можеше само да се надява, че ще е първото. Някъде преди зазоряване умората я надви.

Събуждайки се след минути, както ѝ се стори, Криста се стресна от лек стон, който идваше отвън. Отвори очи ужасена, като видя Елиса, съвсем гола, да влиза с подгъващи се крака в палатката. Безброй синини покриваха тялото ѝ, лицето ѝ бе пепеляво от болка и тя се отпусна като безволева купчинка в ръцете на Криста.

— О, господи, Елиса! Какво са направили с тебе?

Елиса обърна безжизнен поглед към Криста и от безкръвните ѝ устни се откъсна едва доловим, неразбираем шепот.

— Не, недей да говориш — настоя нежно Криста и взе меха с водата.

Най-напред помогна на момичето да пийне, а после използва останалата вода, за да измие изпонараненото ѝ и посинено тяло. Сълзи бликнаха в сините ѝ очи, докато отмиваше внимателно кръвта, съсирена между бедрата ѝ.

— Боже господи, сигурно е било ужасно! — изрече тя на пресекулки.

— Ужасно? — изстена Елиса, разкъсвана от болка и почти изпаднала в истерия. — Може ли да има нещо по-лошо от това, двайсет или повече потни мъже да се празнят между бедрата ти само за няколко часа? Щяха да бъдат и повече, но се уплашиха да не умра и да ги лиша от още една нощ забавления. Ти какво щеше да направиш, господарке?

— Нямахте да бъда толкова смела като тебе, Елиса — призна Криста със задавен глас. — Сигурна съм, че отдавна щях да съм мъртва. Ти си необикновено смела жена, Елиса. Завиждам ти.

— Ти ми завиждаш? — изсмя се Елиса насред горчивия си плач.

Криста тържествено кимна.

Като видя, че момичето е на прага на силите си, тя я зави с една роба и каза:

— Сега поспи, Елиса. Няма да им позволя отново да те отведат.

Твърде уморена, за да протестира, но напълно осъзнавайки, че Криста не може да я защити от войниците, ако пак я поискат, Елиса се остави на съня да я потопа в блажено безсъзнание. Докато момичето

спеше, Криста бдеше зорко над нея удивена от силата и смелостта, които бе показало това младо създание. В прилив на състрадание тя си даде клетва, макар че не знаеше как ще сдържи обещанието си. Закле се, че никой от хората на капитан Хаджи няма да докосне отново Елиса по време на остатъка от дългия им път към Константин.

Елиса спа през целия ден, събуди се едва привечер, когато Криста се опита да ѝ даде малко храна. Капитан Хаджи я бе осведомил, че ще останат още една нощ за да погребат мъртвите и да си починат, преди да потеглят към Константин. Докато разговаряха, очите му се спряха върху Елиса, но в тях не се четеше нищо. На Криста ѝ се стори, че капитанът е човек, лишен от всякакви чувства, и това я изплаши. Когато се осмели да попита за Ахмед, той я осведоми студено, че шейхът е жив и ще остане жив, докато Абдулла реши съдбата му. Думите му не я успокоиха особено.

По-късно вечерта Елиса се съвзе достатъчно, за да се облече и да стане, но движенията явно ѝ причиняваха много болки. Тъмните ѝ очи час по час се отместваха към входа на палатката, сякаш очакваше всеки момент някой да дойде и да я извлече, да я повали по гръб и да я изнасили. Знаеше, че стига само още една нощ като отминалата и тя най-вероятно няма да оживее.

Платнището на палатката се отметна рязко встрани и вътре влезе същият грубиян, който предната вечер бе отмъкнал Елиса. Алчно огледа младото момиче и бавно се приближи с блеснали от страст очи. Елиса се скри зад Криста и захлипа.

— Ти обеща, господарке! Обеща, че няма да ме вземат пак. Не мога да го преживея.

— Няма да те вземат — отвърна Криста със светещи от гняв очи и покровителствено обгърна треперещите рамене на момичето.

— Дръпни се, господарке — каза войникът, избута я грубо от пътя си и посегна към Елиса.

— Не! Нямате ли милост? Отнесли сте се жестоко с това момиче. Няма да преживее още една нощ насилие.

— Еничарите не са известни с милостта си — захили се мъжът. — Нито пък са свикнали да им се отказва, когато имат подръка жена да задоволи страстта им. Хайде — заповяда той, обръщайки се отново към Елиса. — Хората ми губят търпение, когато ги карат да чакат, и ще си го изкарат на тебе.

— Господарке, моля те! — изхлипа Елиса с изпълнени с ужас огромни черни очи, търсейки закрила от Криста.

— Не можеш да я вземеш! — възрази Криста и вирна предизвикателно брадичка, заставайки смело в защита на момичето, което доскоро се бе отнасяло към нея с презрение.

Без да обръща внимание на яростните, но безполезни протести, войникът повлече Елиса извън палатката. Изведнъж нещо щракна в ума на Криста и тъй като не виждаше никакъв друг изход, тя отвори уста и запищя. Пронизителният ѝ писък стресна всички в лагера, включително капитан Хаджи, който след миг влетя в палатката.

— Какво става, Харун? — прогърмя Хаджи, виждайки с облекчение, че на Криста нищо ѝ няма.

— Не съм докоснал чуждестранната наложница, капитане — увери го Харун и стрелна Криста с убийствен поглед. — Искам само момичето, Елиса. Хората ми пак имат нужда от нейните услуги.

— Тогава защо е тоя шум? Вземай курвата и върви.

— Не! — протестира Криста и се хвърли към Елиса. — Момичето е жестоко изтезавано. Тя е... моя прислужница и настоявам да я оставите на спокойствие.

За миг Хаджи изглеждаше сериозно объркан. Накрая вдигна рамене и каза:

— Вече я дадох на моите хора. Тя не е важна.

Широко ухилен, Харун взе отговора на Хаджи за потвърждение на претенциите му върху Елиса и поднови усилията си да я извлече от палатката. Дори Елиса прие думите на капитана като окончателна присъда, защото сякаш се прекърши вътрешно, сведе покорно глава и се приготви да последва Харун. Напомни на Криста агне, което водят на заколение.

— Капитан Хаджи — изрече Криста, призовавайки цялото високомерие, което ѝ беше необходимо. Обзета от отчаяние, тя знаеше, че животът на младото момиче е заложен на карта. — Ако стана фаворитка на Абдулла, а това е много вероятно, ще се погрижа да ви накажат заради болката и унижението, които е изтърпяла прислужницата ми. Ще ви държа лично отговорен за действията на вашите хора. Ще накарам да ви лишат от чина ви и да ви изгонят от Константин. Искате ли да рискувате всичко, за което сте работили?

Помислете си добре, капитане, преди да позволите това момиче да тръгне с вашия войник.

Капитан Хаджи не беше глупак. Абдулла най-вероятно щеше да бъде запленил от красотата и смелостта на тази чуждестранна наложница. Особено ако жената му се отдадеше доброволно. Добре известно беше, че Абдулла предпочита русите жени, а тази беше особено красива. Капитанът не можеше да си позволи да си навлече неговия гняв, защото ако един тя заемеше видно място в харема на Абдулла, той предпочиташе да я има за съюзник, а не за враг. Мъжете се създаваха и се пречупваха в харема, макар че малко жени изобщо напускаха пределите на тези разкошни сгради.

— Е, капитане, какво е решението ви? — запита Криста, проклинайки лекото треперене в гласа си.

Отдавайки й мислено дължимият уважение, Хаджи бързо отсъди.

— Пусни момичето, Харун. Хората ще утолят страстта си в Бискра.

— Но, капитане — възрази разсърден и разочарован Харун, — Нима ще се отметнеш от думата си? Тази жена е курва. Свикнала е на сурово отношение.

— Стига! — изрева Хаджи. — Чу заповедта ми. Не докосвайте момичето. Върви!

Когато войникът излезе от палатката, Хаджи се обърна към Криста с присвити очи.

— Спомни си за мене, господарке, когато се издигнеш в благоволенieto на Абдулла. Не забравяй, че Хаджи открито се е противопоставил на своите хора и е уважил желанието ти. И бъди достатъчно признателна, когато ти поискам отплата.

И излезе, оставяйки Криста разтърсена, но въодушевена. За момента беше спасила живота на младото момиче.

— Господарке — възкликна Елиса и падна на колене. — Как да ти се отплатя? Ти ми спаси живота, макар че се държах враждебно с тебе. Прости ми.

Криста, смутена, вдигна Елиса от земята.

— Такъв мъж като Ахмед, господарке.

Не искам нищо в замяна, Елиса, само да ми бъдеш приятелка. Отиваме в Константин, а там ни чака несигурно бъдеще. Ще е по-добре да го посрещнем заедно, като приятелки.

— Такъв мъж като Ахмед, господарке.

Господарке, не заслужавам милостта ти — хълцаше Елиса. —
Аз... аз извърших голяма неправда спрямо тебе.

— Такъв мъж като Ахмед, господарке.

Ако говориш за Ахмед, мога да разбера желанието му към тебе.
Ти си млада и много красива. Кой мъж може да ти устои?

— Такъв мъж като Ахмед, господарке. Той ми се скара и ме
отпрати. Искане само тебе. Много те обича, господарке. Невероятна
радост озари лицето на Криста.

— Такъв мъж като Ахмед, господарке.

Ти... ти сигурна ли си, Елиса? Или ми го казваш само заради
това, което направих за тебе?

— Такъв мъж като Ахмед, господарке.

Истината е, господарке. Излъгах те, когато ти казах, че Ахмед...
е спал с мене. Ревнувах, защото той предпочиташе тебе.

Изведнъж Криста си спомни нощта, когато Ахмед отиваше към
палатката си, носейки Елиса на ръце.

— Но аз го видях да те внася в палатката си!

— Такъв мъж като Ахмед, господарке.

Нищо не се случи — увери я Елиса, свеждайки засрамено глава.
— Бях планирала всичко много добре, но Ахмед не ме пожела. Прости
ми, господарке.

— Такъв мъж като Ахмед, господарке.

Прощавам ти, Елиса — усмихна се Криста и прегърна момичето.
— И моля те, наричай ме Криста. Не биваше да се съмнявам в любовта
на Ахмед. Само се надявам да не е твърде късно. Нито ти, нито аз
знаем какво ни носи бъдещето. Трябва да се държим заедно, Елиса, и
така може би ще помогнем на Ахмед да се спаси от сабята на Абдулла.

— Такъв мъж като Ахмед, господарке.

Аз съм твоя робиня, Криста — изрече пламенно Елиса. — Както
и твоя приятелка. Ще ти служа, колкото ми стигат силите. Ще правя
всичко, каквото поискаш, за да докажа верността си и да спечеля
доверието ти.

По-късно, не можейки да заспи, Криста се въртеше на леглото,
мислейки за Ахмед и как погрешно го беше преценила. Само да
можеше да отиде при него, замоли се тя безгласно, да можеше да му
каже колко съжалява, че се бе усъмнила в любовта му. Някак, някой

ден щеше да дойде време тя да докаже силата на своята любов. Дотогава обаче трябваше да вярва в съдбата и да се надява, че в края на краищата двамата ще се съберат.

Високите стени на Константин се разкриха пред погледа им много преди да бяха стигнали старинния град. Гледката беше внушителна — обграден от три страни с назъбени стени, високи сто фута, градът се бе разположил сред естествената защита на реката. Четвъртата страна беше свързана с околната местност чрез тесен провлак. Целият град бе кацнал на високо плато, широко хиляда ярда. Дори от мястото си Криста виждаше къщите, накацали една над друга, много от тях надвиснали над ръбовете на стръмната пропаст, заловени за скалите така, сякаш някой по-силен вятър може да ги отвее. Почти невъзможно ѝ се струваше този постамент от варовик да може да крепи града, но явно го бе крепил столетия наред.

Край удивителния град имаше полета, засети с жито, маслинови горички и залесени хълмове. Река Румел се виеше около три от страните на града през дълга, тясна клисура, проправяйки три естествени каменни арки, през които можеше да се влезе в града.

Влязоха в града през една от каменните арки под ослепителното африканско слънце. Начело беше капитан Хаджи, следваха го жените. Зад тях вървяха четирима въоръжени стражи. Ахмед не се виждаше никъде, но Криста знаеше, че не е далеч и че го пазят свирепи стражи.

Криста веднага забеляза, че стръмните хълмове на града бяха гъсто застроени с дворци, храмове, вили и арки, ослепително бели под силното слънце. Скоро стигнаха в центъра на оживения град, но продължиха да се изкачват нагоре. След като вървяха известно време през претъпканите с хора улици, влязоха в казбата, където беше разположен дворецът на бея.

Докато минаваха по виещите се улици, Криста обърна внимание на Елиса върху странното облекло на мнозина граждани. Някои от тях, както каза Елиса, бяха мараху, тоест свети мъже, които просят, за да се изхранват. Когато посочи жени, обути с извънредно малки чехли с висок ток, в които се побираше едва половината от крака им, със старовремски островърхи шапки, от които се спускаше бял копринен

воал, обгръщащ цялото тяло, Елиса обясни, че това са еврейки. В Константин имаше голяма еврейска колония.

Нямаше време за повече разговори, когато стражите въведоха Криста и Елиса през една малка странична врата вътре в двореца и ги заведоха в един облян в слънчева светлина двор, цял постлан с мрамор и пълен с портокалови и лимонови дървета. Наоколо имаше построени килии, а сводовете на вратите им се крепяха на усукани многоцветни колони; Криста предположи, че беят и неговите наложници прекарват там горещините през деня. Високите стени на тази райска градина предпазваха от праха и шумотевещата на тесните криволичещи улички, които току-що бяха прекосили. Единственият звук, който дочуваха ушите им, беше плисъкът на фонтана и шумоленето на дърветата. Капитан Хаджи и стражите като че ли бяха забравили за двете жени, когато процесията влезе в двора, и сега двете стояха сами, несигурни и уплашени от това, което предстоеше.

Изад една от белите мраморни колони се появи огромната фигура на мъж, чиято кожа беше черна и блестяща като полиран абанос. Очите бяха само едни цепки в дебелия му лице, а огромният му корем му пречеше да диша и дъхът му излизаше като къси хълцания. Месото висеше на пластове по огромното му тяло, трепереше и се полюшваше с всяка стъпка. На главата си бе увил нещо като тюрбан, който придаваше още няколко инча към и без това огромния му ръст. Мъжът беше смешно облечен в увиснали панталони от блестящ сатен и горна дреха, която оставяше голи по-голямата част от гърдите и корема. На кръста си бе запасал сабя, огромните му крака бяха боси.

Двете жени се притиснаха една до друга и Елиса прошепна задавено:

— Това е евнух, Криста. Може би управителят на харема.

Той им махна да влязат през вратата, от която току-що бе излязъл, но без да каже и дума. Когато жените го зяпнаха неразбиращо, той поклати глава и отвори уста. И те видяха, че вместо език има една отвратителна червена дупка наред ухилената си физиономия.

— О не! — изпъшка Криста, притискайки ръка към устата си, за да потисне внезапно надигналото се гадене.

— Аллах да ни помага! — отвърна Елиса и изви лице настрани.

След като даде по този начин необходимото обяснение, мъжът отново махна към засводената врата и ги побутна натам, за да подчертае, че трябва да влязат. Понеже нямаше друг избор, Криста хвана ръката на Елиса и двете влязоха в харема на Абдулла.

Прекосяваха дълги коридори с мраморни колони, стаи, застлани с турски килими, чиито стени бяха облицовани с интересни многоъгълници, и влязоха в една баня, много подобна на онази, в която се бе къпала в сарая на Калим, само че двойно по-голяма. Каменни пейки обграждаха искрящо синия басейн, който беше подозрително пуст. Със сигурност такъв бейлик като Константин произвеждаше достатъчен брой красиви жени, които да задоволят Абдулла, помисли си Криста. Но харемът изглеждаше пуст, някаква тъга виснеше над това място. Не се чуваха весели гласове, нямаше оживено женско бърбене. Тишината подежда потискащо на Криста.

— Страх ме е — прошепна Елиса, изказвайки на глас опасенията на Криста. — Нещо не е наред.

— И аз това си мисля — съгласи се Криста.

— Може би Абдулла е от тези, които не харесват жените — изрече с надежда Елиса, — чувала съм за такива мъже.

— Може би — отвърна Криста със съмнение.

От клюките на еничарите, които бе дочула досега, тя нямаше впечатление, че Абдулла не се интересува от жените. Както бе разбрала, той редовно ги използвал за сексуални цели.

Огромният евнух им махна да седнат на пейката. Криста се подчини нерешително, но тъй като любопитството надделяваше над страха, тя се почувства по-смела. Елиса бързо я последва. Тогава мъжът се обърна и излезе от стаята, а огромните му крака шляпаха шумно по мраморния под.

Докато Криста и Елиса бяха оставени сами да размишляват над съдбата си, войниците завлякоха Ахмед в двореца и го хвърлиха пред краката на Абдулла. Смешно беше да бъде докаран като затворник в страната, която трябваше да управлява, и той яростно се дърпаше, мъчейки се да се отвърже.

Бялата му дреха бе цялата изпоцапана и раздрана; само синият шал, който закриваше лицето му, бе останал сравнително здрав. Интересно, но капитан Хаджи не бе настоял да се махне единствената част от облеклото му, която прикриваше неговата самоличност.

Страховитият капитан повече се грижеше за това, да заведе Криста жива и здрава в Константин, отколкото да демаскира Пустинния ястреб. Задоволяваше се да остави този смел ездач на милостта на Абдулла.

Изтощен, понеже в последните дни му бяха давали само толкова вода и храна, колкото да оцелее, Ахмед вдигна тъмен поглед към брат си и се опита да се изправи на крака. Абдулла безстрастно се взря в мъжа, който му бе струвал цяло богатство в няколкото изминали месеца. Когато кимна, двама мъже пристъпиха напред и изправиха Ахмед, дърпайки го за вързаните му ръце, а въжето безжалостно се впи в плътта му.

— Значи ти си този, когото наричат Пустинния ястреб — изрече презрително Абдулла. — Сигурно знаеш, че беше само въпрос на време да те хвана. Моята армия е една от най-добрите, а капитан Хаджи имаше особено основание да те преследва.

Ахмед не каза нищо, само отправи мрачен поглед към брат си. Абдулла продължи:

— Аз си върнах наложницата, а твоите хора без съмнение са загинали в пустинята. Какво можеш да кажеш в своя защита, Ястреб? Защо нападаше само моите кервани, кой си ти и какво съм направил, за да заслужи омразата ти! Говори, човече! Искам да чуя отговора ти, преди да заповядам да те изтезават и да те убият.

— Не разпозна ли собствения си брат, Абдулла? — изсъска Ахмед, напрягайки се да разкъса въжетата.

— Ахмед! — възкликна Абдулла и махна на един от еничарите си да свали шала, закриващ лицето на пленника. — Барбароса ме увери, че си мъртъв, но противно на здравия разум ти се върна, за да ме заплашваш и ограбваш. Капитан Хаджи ще бъде щедро възнаграден, задето ми стори такава голяма услуга. Не само сега си под моя власт, но и твоята жена също.

— Ако направиш нещо на Криста, аз ще...

— Какво ще направиш? — изсмя се сурово Абдулла — Все още не съм видял новата си наложница, но мога да те уверя, че ще ѝ се наслажда толкова повече, колкото по-силно държиш ти на нея. Кажи ми, Ахмед, добре ли си я обучил? Дали е също толкова послушна, колкото и страдна?

— Копеле! — изсъска Ахмед. — Обичам Криста и ако я нараниш, ще те убия с голи ръце.

— Да я нараня ли? Няма да ѝ се случи нищо. Но може да те накарам да гледаш, когато си легна с нея. Ще бъде интересно, не мислиш ли, да сравниш по какъв начин реагира на двамата ни?

— Пусни я, Абдулла. Прави с мене каквото искаш, но освободи Криста.

— Не си в положение да се пазариш. Освен това аз сам ще разбера какво я прави толкова изключителна за тебе. Струва ли си двестата дуката, които платих за нея?

— Аз още не съм мъртъв, Абдулла — изфуча Ахмед. — Ще те накарам да платиш за греховете си. Не съм забравил какво направи с майка ми, нито ще забравя какво искаш да направиш с Криста.

— Ами! Майка ти беше една чуждестранна кучка, която омая нашия баща и го накара да те обяви за свой наследник.

Вбесен, Ахмед се изтръгна от ръцете на стражите и се хвърли върху Абдулла, събаряйки го на пода. Когато се опита да го ритне с обутите си в ботуши крака, близкият страж реагира инстинктивно и го удари с широката страна на сабята си. Той се строполи на пода и изпъшка.

— Отведете го — заповяда Абдулла, изправяйки се на крака — Когато дойде в съзнание, му ударете десет камшика. И изпратете Хаджи при мене. Капитанът се отличи и заслужава щедра награда.

Мина много време. Криста и Елиса говореха тихо и се възхищаваха на красотата на банята. Минаха може би часове и една малка фигурка, облечена в развяваща се джалаба, влезе в банята през една врата зад гърба им, погледна за миг двете приближени една до друга глави и после пристъпи тихо към тях.

— Извинете ме, господарке — каза тя, усмихвайки се плахо на Криста. — Абдулла бей ме изпрати да ви служа.

Стресната от нежния женски глас, Криста се обърна и радостна усмивка озари сините ѝ очи.

— Ленор! Колко се радвам да те видя!

— Познаваш ли тази жена? — запита Елиса с лека ревност в гласа, забелязвайки че жените говорят на един и същ чужд език.

— Това е Ленор, моя сънародничка — обясни Криста на арабски. — Абдулла я изпрати да се грижи за мене по време на дългото

пътуване от Алжир. Загубих следите ѝ, когато керванът беше нападнат. — И се обърна пак към Ленор: — Радвам се, че нищо ти няма... Отсега нататък ще говорим на арабски, за да може да разбира моята приятелка Елиса.

Ленор се поклони.

— Както желаяш, господарке.

— Не ми се покланяй, Ленор, и моля те, наричай ме Криста. — Леонор се усмихна но не каза нищо. — Знаеш ли какво ще стане с нас?

— Знам само това, което ми казаха, Криста — изрече Ленор с глас, в който се прокрадваше съжаление. — Абдулла ми нареди да се погрижа ти и твоята прислужница да се освежите, преди да ви заведат при него.

— Кой беше този огромен мъж, който ни посрещна на двора? — осмели се да запита Елиса.

Повехналото лице на Ленор се сбръчка в усмивка, която подчерта ситните гънки, излизащи от ъглите на очите и устните ѝ.

— Фидор е главният евнух, който отговаря за харема. Вярно, доста е страшен, но няма да ви създава притеснения, ако изпълнявате заповедите — увери ги тя.

— Какво е станало с езика му? — не можа да се сдържи Елиса.

Ленор се намръщи.

— Не мога да кажа. Моля ви, не ме питайте нищо повече. — Тя така се развълнува, че Елиса и Криста я зяпнаха.

— Със сигурност можеш да говориш с нас — увери я с тих глас Криста. — Ако не можеш да ни кажеш нищо за Фидор, поне ни кажи защо харемът на Абдулла изглежда опразнен специално за нас. Като се съди от големината му, тук могат да бъдат настанени страшно много жени.

— Криста, аз...

Сивите очи на Ленор се замъглиха от вълнение, което извираше от сърцето ѝ. Състрадание? Жалост? Каквото и да беше, то в края на краищата развърза езика ѝ и тя заговори с нисък, напрегнат глас, изпълнен с болка и спомени.

— Когато Халид ибн Селим умря така внезапно и Абдулла завзе властта, първата му заповед беше да осъдят на смърт моята господарка Емили.

— Емили?

— Майката на принц Ахмед и любимата наложница на Халид бей. Абдулла се страхуваше от огромната власт на господарката Емили, знаеше, че тя ще получи широка подкрепа в полза на своя син, ако бъде оставена жива. По негова заповед тя беше хваната и хвърлена от стените на града в рова. За щастие по-младият ѝ син Язид избягна тази съдба. Останалите жени от харема бяха продадени на различни съдържатели на бордеи в града. Ти си първата придобивка на Абдулла. Без съмнение ще има и други, защото в момента негови пратеници сноват из страната и търсят красиви млади момичета.

— Но аз не съм... — извика Криста уплашена, когато си спомни слуховете за жестокостта на Абдулла.

— Ти притежаваш нещо изключително важно в очите на Абдулла — отвърна Ленор. — Нещо, което го заинтригува още когато чу за тебе.

— Какво е то? — запита Криста.

— Ти си жената, от която се интересува брат му. Според Червената брада Ахмед високо те цени. Абдулла толкова ревнува брат си, че иска да притежава или да унищожи всичко, което е скъпо на Ахмед. Ето защо си тук. Освен това той знае, че си голяма красавица. Описанието, което Барбароса му даде, беше достатъчно, за да го омагьоса, а сега, когато е пленил Ахмед, боят се надява да увеличи страданията му, като му даде да разбере, че ти му се подчиняваш във всяко отношение. Че си негова и може да разполага с тебе както иска.

— О, господи — изпъшка Криста, съвършено смазана от разкритията на Ленор. — Значи Абдулла знае, че Ахмед и Пустинният ястреб са един и същи човек. Надявах се... Абдулла направил ли му е нещо? О, моля те, Ленор, кажи ми какво знаеш.

— Криста, аз знам само това, което се говори тайно из двореца. Но научих, че Абдулла е свалил маската на Ахмед и е накарал да го затворят някъде тук, в двореца. На никого не е казал какво възнамерява да прави със своя полубрат, но знаеш че няма да бъде хубаво. Той е преизпълнен с омраза.

Криста замълча и безсилни сълзи потекоха по бледите ѝ бузи. Нищо ли не можеше да направи, за да помогне на Ахмед, запита се тя. Какво беше и нейното бъдеще? Щеше ли да стане играчка на Абдулла, докато се умори от нея и я продаде на някой съдържател на бордей? Ако това беше нейната съдба, тя би предпочела да умре заедно с

Ахмед, защото не можеше да понесе мисълта друг мъж да я докосне, не и след блаженството, което бе преживяла в изпълнените с любов прегръдки на Ахмед.

— Не плачи, Криста — замоли я Елиса и я потупа плахо по рамото. — Ще измислим нещо. Трябва.

Но нейните окуражителни думи не повдигнаха унилия дух на Криста. Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че само чудо може да я спаси от тази ужасна съдба.

Стаята, предназначена за Криста, беше светла и просторна, мебелировката ѝ беше оскъдна, предимно възглавници за спане, струпани върху красива кушетка и заметнати с прозрачни розови драперии. Същите прозрачни завеси висяха и пред високите засводени прозорци, които гледаха към красивия двор, през който бяха влезли в харема. Подът беше от хладен мрамор, постлан с килими в ярки цветове, на които имаше изобразени птици и цветя. Стените бяха облицовани с фини плочки в златисто и тюркоазено синьо. Стаята вдъхваше усещане за спокойствие — състояние, което бе далеч от това на Криста.

След разговора си с Ленор тя се съблече и бе изкъпана в басейна, после една удивително сръчна слугиня я масажира чудесно. Когато реши да облече дрехите си, разбра, че са отнесени, и на тяхно място получи прозрачни виолетови панталони, чийто златен колан бе обшит с перли и аметисти. Елечето от по-тъмен виолетов плат също бе инкрустирано с украшения, оставяйки пъпа ѝ гол, а гърдите едва закрити. Дългата ѝ сребриста коса бе оставена свободно и висеше до кръста. Елиса бе облечена по същия начин, но не толкова разкошно. След това двете получиха храна и им бе позволено да се върнат в стаите си. Малката стаичка на Елиса, подходяща за прислужница, беше съвсем наблизо. С глас, изпълнен със състрадание, Ленор посъветва Криста да си почине, докато не дойде повикване от Абдулла. Но как можеше да спи, когато скоро щеше да се срещне с мъжа, когото смяташе за ужасно чудовище?

Когато повикването на Абдулла дойде, то не бе донесено от Ленор, а от Фидор, отворил в широка усмивка лишената си от език уста. Той махна на Криста и тя го последва с неспокойно сърце, струваше ѝ се, че чува биенето му в ушите си. Той я поведе по множество коридори и накрая я пусна в огромна стая, която явно

служеше за спалня. Мебелите в златисто и пурпурно бяха по-украсени от всичко, което бе виждала досега. Тя се обърна, за да запита нещо Фидор, но видя, че той е изчезнал и вратата се е затворила плътно зад нея. Накани се да го последва, но разбра, че от другата страна на вратата стои страшен евнух, застанал като каменна статуя, леко разкрячен, скръстил огромните си ръце върху невероятно широките си гърди. Той я избута отново в стаята и шумно затръшна вратата пред лицето ѝ.

— Няма къде да избягаш — произнесе един развеселен глас. — Много дълго чакам да видя наложницата на брат си.

Когато чу гласа, Криста трепна, обърна се и затърси в полумрака на стаята.

Той излезе от сенките край прозореца и Криста го изгледа смаяно, защото никак не се връзваше с първоначалната ѝ представа за него. Възможно ли беше този свеж и строен млад мъж да е същото онова чудовище, което тя очакваше да срещне, възможно ли е този човек да се бе провинил в хладнокръвно убийство? Може би година или две по-възрастен от Ахмед, той беше висок почти колкото него, макар и не толкова мускулист. Можеше да се нарече красив със светлата си кожа и тъмна коса, които сочеха чистия му берберски произход. Носът му беше прав, с дръзки очертания, очите тъмни. Но погледът на тези обсидианови очи издаваше истинската му природа. Студен, съвършено лишен от всякакво чувство, този поглед беше почти безизразен, когато се втренчи изпитателно в Криста. А устните му, прекалено тънки и твърди, рязко се отклоняваха от впечатлението, което създаваше иначе красивото му лице.

— Толкова ли си уплашена, че не можеш да говориш? — запита Абдулла с привидно любезен глас. — Знам, че говориш добре арабски, но ако предпочиташ френски, аз доста добре познавам този език.

— Може на арабски — отвърна кисело Криста.

— Ще направим нещо с поведението ти — усмихна се студено Абдулла. — Отсега нататък ще ме наричаш господарю.

Не направи никакво движение, остана като закован на място.

Криста не отговори, реши, че е по-мъдро да се затвори в мълчание, отколкото да изрече на глас гнева си и да разгневи този безмилостен човек, който искаше веднага да му се подчини.

— Обърни се — заповяда той с глас, който не допускаше възражения. — Бавно. Искам да видя за какво беше готов да даде живота си моят брат.

Вирнала предизвикателно брадичка, Криста се завъртя и пламъче се появи в черните очи на Абдулла.

— Ела тук — заповяда той, посочвайки пред себе си. Криста нерешително се приближи и накрая застана на инчове от самопровъзгласилия се бей.

Той вдигна ръка и докосна косата ѝ, оставяйки копринените кичури бавно да се плъзнат между пръстите му, а после леко погали бузата ѝ. Криста трепна и яростно пламъче блесна в тъмните дълбини на очите му. Той хвана брадичката ѝ с палец и показалец, стисна я силно и я накара да извие лице към него.

— Да не би да намираш допира ми за отблъскващ? — запита той сурово. — Повече ли ти харесваше брат ми да те докосва?

— Да! — извика Криста, загубила всякакво търпение. — Ти си отвратителен. И аз със сигурност предпочитам Ахмед. Какво си направил с него?

— О, английската роза си имала бодли — ухили се Абдулла и в очите му се изписа удоволствие от пламъка на неподчинение, който бе разпалил у нея.

Криста трепна, спомняйки си, че Ахмед бе произнесъл същите думи за нея преди много месеци в Англия.

— Твоят пустинен шейх е още жив — изрече Абдулла. — Докога ще е жив... зависи от тебе.

— Ти не си го наранил?

— Казах че още е жив — повтори той тайнствено. — Толкова много ли го обичаш?

— Повече от живота си.

— А моят безценен брат мисли ли така за тебе?

— Имам причини да вярвам, че мисли.

— Превъзходно! — изрече със задоволство Абдулла. — Чудех се как да го накарам повече да страда и сега знам, че това може да стане с твоя помощ. Макар че бях първородният син на баща си, бях отхвърлен в полза на Ахмед. Майка му беше само наложница на моя баща, докато моята майка беше берберска принцеса, но именно

потомъкът на чужденката беше обявен за негов наследник. Сега е ред на Ахмед да сграда.

— Ти ще убиеш собствения си орат?

— Да съм казвал, че ще го убия? Това, което съм намислил за Ахмед, е много по-лошо от бързата смърт, която в началото бях планирал.

Докато говореше, започна бавно да обикаля около Криста и тя осъзна, че той накуцва. Озадачена, плъзна поглед към краката му и смаяно ахване се откъсна от устните ѝ, преди да успее да го потисне.

— Значи сега знаеш — усмихна се мрачно Абдулла. — Брат ми не ти ли каза, че съм сакат?

Макар че тялото на Абдулла отначало ѝ се стори съвършено във всяко отношение, сгърчените му крака не позволяваха да бъде сметнат за здрав мъж.

— Съжалявам — измърмори Криста

— Недей — каза троснато Абдулла. — Нямам нужда от съжаление. Не от тебе и не от брат ми. Тъй като се е случило нещастие при раждането ми, бях сметнат за недостоен да наследя бейлика. Моят недостатък ми струва скъпо. В очите на моя баща и господар бях абсолютно лишен от стойност.

Абдулла казваше само половината истина. Когато предпочете Ахмед за свой наследник пред него, Халид ибн Селим внимателно бе изучил характера на по-възрастния си син, преди да направи окончателния избор. Разбира се, фактът, че Ахмед беше син на любимата му наложница, наклони везните в негова полза, но в действителност Абдулла далеч не отговаряше на очакванията на бея. Още като дете бе показвал невероятна жестокост, далеч надхвърляща границите на невинните детски шеги. Абдулла обаче не виждаше това. Според него той беше мразен и презиран само заради своето несъвършено тяло. Години наред неуморно бе ковал своя заговор да изтръгне властта от брат си и най-накрая бе седнал на трона, към който се бе стремил цял живот.

Криста стоеше с наведена глава, опитвайки се да не разгневи мъжа, когото вече смяташе за луд. Дръж се, повтаряше си тя, не показвай страха си, живей, Криста... Живей за деня, в който ще се освободиш от този побъркан.

— Казаха ми, че името ти е Криста Хортън. Беше ли девствена, когато брат ми спа с тебе?

Безсрамният му въпрос я шокира и макар устата ѝ да се раздвижи конвулсивно, не излезе никакъв звук.

— Е?

Накрая Криста кимна.

— Да.

— Какво да?

Тя помисли за момент, после добави нахално:

— Да, господарю — наблягайки на думата „господарю“.

— Съблечи се.

— Какво?

— Разбираш арабски достатъчно добре. Ако не ми се подчиниш веднага, ще накарам стражите да го направят вместо тебе. — И той се усмихна хитро. — Чувала си за бастонадата, нали? — Когато Криста пребледня, той продължи: — А виждам че си чувала. Фидор е особено умел, но не е много нежен с пръчката. Да го повикам ли?

— Не... господарю — отговори Криста, преглъщайки яростта си, докато бавно събличаше оскъдното си облекло.

След мигове тя вече стоеше пред Абдулла облечена само в сребристия воал на косите си.

Обикаляйки около нея с клатеца се походка, Абдулла изсумтя с явно одобрение.

— Ти си много красива, Криста Хортън — изрече той със задавен глас, сякаш му беше трудно да се владее. — Нищо чудно, че брат ми те е пожелал. Скоро ще се заровя между тези бели бедра и ще спечеля за себе си рая, който брат ми намира така неустоим.

После той направи нещо, което я шокира и същевременно успокои страховете ѝ. Вдигна разхвърляните ѝ дрехи и ѝ ги подаде, като ѝ заповяда съвсем ясно да се облече.

Увивайки се в оскъдното си облекло, Криста погледна с копнеж към вратата.

— Мога ли да си вървя... господарю?

— Не искаш ли да видиш любимия си?

Присвила подозрително очи, Криста помисли, че предложението на Абдулла е много странно.

— Ще ми позволиш да видя Ахмед?

— Ако искаш, но при известни... условия.

— Какви условия?

Тя съзнаваше, че нищо, което Абдулла ще каже, няма да ѝ хареса, но бе решила да се съгласи почти на всичко, само и само да види Ахмед и да се увери сама дали не му е сторено нещо.

— Можеш да го видиш, но по никакъв начин не ти е позволено да му говориш или да общуваш с него. Каквото и да кажа и да направя, ти трябва да изпълняваш желанията ми. Фидор ще дойде с нас и само да си отвориш устата, заповядано му е да убие Ахмед веднага.

— Как може да си толкова безсърдечен? — извика Криста; ръцете я засърбяха да започне да удря безжалостното му красиво лице.

— Не мислиш ли, че беше безсърдечно от страна на баща ми да ме презре заради нещастния случай при раждането ми? Животът е жесток, жено. Нищо не е така, както трябва да бъде, както скоро ще научиш. Съгласна ли си с моите условия, или брат ми не те интересува? От теб зависи дали той ще живее, или ще умре.

— Интересува ме, дяволите да те вземат, и съм съгласна! — извика Криста, забравяйки за миг, че е изцяло във властта на този луд човек.

Безразсъдните ѝ думи ѝ струваха скъпо. Абдулла вдигна ръка и силно я зашлеви по лицето. Ударът му я просна на пода.

— Ако нямах нужда от тебе, за да накажа Ахмед, щях да заповядам да те хвърлят от стената заради безсрамието ти. Бъди сигурна, че няма да имам милост към тебе, когато се озовеш в леглото ми. Но най-важното трябва да се свърши най-напред. Сега ще посетим брат ми.

Избърсвайки кръвта, потекла от ъгъла на устата ѝ, Криста се изправи на крака и последва Абдулла, молейки се той да сдържи думата си и да ѝ позволи да види Ахмед — дори да не може да говори с него.

Фидор тръгна след тях, когато Абдулла я поведе пред двореца през тъмния и пуст двор и я вкара през една врата в противоположния край, а после тримата тръгнаха по дълъг коридор, осветен от факли в забити на равномерно разстояние в стената свещници. Накрая спряха през една дебела дървена врата с желязно резе. Фидор вдигна тежкото резе и Криста полетя вътре, блъсната от мощната му ръка.

— Ако ще ме убиваш — изрече един глас, — предлагам да го направиш бързо, иначе плъховете ще ти отнемат това удоволствие. Те са доста свирепи, както знаеш.

Макар че гласът бе пълен с болка, в него бе останала достатъчно надменност и гордост и Абдулла гневно изскърца със зъби.

— Дай факел, Фидор! — изсъска той.

След малко стаята стана светла и в трепкащото пламъче на факела изпъкнаха всички подробности. Не беше малка задушна килия, каквато Криста бе предполагала, а една огромна зала, в която имаше само няколко големи бамбукови клетки покрай две от стените. В една от тези клетки седеше клекнал Ахмед, неможейки да се изправи, защото клетката беше твърде тясна. Беше облечен със същите изцапани с кръв дрехи, с които го бе видяла последния път. Когато се обърна леко, тя забеляза, че носи следите от скорошен жесток побой, защото дрехата висеше нацепена на парцали от окървавения му гръб. Изуменото ѝ ахване накара Ахмед да обърне очи към нея.

— Кучешко лайно! — нахвърли се той върху брат си, когато видя Криста да го гледа шокирана. — Защо я доведе тук?

— Помислих, че ще ти хареса да узнаеш колко добре съм се погрижил за твоята жена. Тя е прекрасна и аз вече ѝ се насладих — изрече Абдулла.

— Криста, той направи ли ти нещо? — запита с тревога Ахмед. Макар че тя се опита да му отговори с очи, не произнесе и звук. — Криста, любов моя, моля те, отговори ми. Какво ти е направи този звяр?

Абдулла изхърка с черен хумор:

— Може би ни сравнява и вижда недостатъци в тебе. Аз съм доста изкусен в любовта, както знаеш. Прекарахме един приятен следобед в моята спалня и сега напълно разбирам защо толкова я цениш. Ела тук, Криста — заповяда той, обръщайки вниманието си от Ахмед към нея.

Криста се подчини веднага и тръгна с подгъващи се крака, за да застане до него. Лек вик се изтръгна от устата ѝ, когато Абдулла разгърна елечето и оголи гърдите ѝ. Започна лениво да си играе с тях и внимателно наблюдаваше лицето на Ахмед, за да види реакциите му.

— Красиви са, нали Ахмед? Толкова бели и нежни. — Той прокара пръст по едното зърно и се засмя, когато то щръкна от допира

му. — Виждаш ли как силно реагира на ръката ми само след няколко часа под моя власт?

Нисък стон се изтръгна от дълбините на душата на Ахмед, докато гледаше как Абдулла интимничи с тялото на Криста.

— Копеле такова!

— Сега разбираш какво е усещането, братко, да искаш нещо толкова силно, че да те боли. Боли ли те, като гледаш как някой взема това, което е твое по право? Мога да взема твоята курва тук, на пода, и тя ще ми се подчини, но не искам да си цапам дрехите. Бих могъл да направя с нея каквото си искам тук, пред очите ти, и тя ще ми се подчини, без да каже нито дума. Може би някой ден ще накарам да те доведат в моята стая да ни гледаш.

Той се изсмя демонично, а Ахмед цял се напрегна, опитвайки се да счупи дебелите дървени пречки на клетката.

— Криста! — замоли я той. — Защо не говориш с мен? Кажи ми какво ти е направил.

Не можейки да понесе болката в зелените очи на Ахмед, Криста сведе глава и остави сълзите от мъка и безсилие да потекат по пребледнелите ѝ бузи.

— Твоята жена много ми харесва, братко, а нощта едва сега започва. Ще ни извиниш, ако си тръгваме прекалено скоро, защото, както виждаш, Криста много иска да продължим оттам където спряхме следобеда.

Докато говореше, Абдулла продължаваше да си играе с гърдите ѝ и само заради Ахмед Криста не се осмели да протестира.

— Заради любовта на Аллаха, Абдулла, не прави това с нея! — замоли го Ахмед, усещайки как гордостта му изчезва, защото виждаше, че Криста се подчинява на волята на садистичния му брат. — Изпрати я на семейството ѝ. Тя е получила добро възпитание и не знае как да се държи с такъв като тебе.

— Напротив, държи се много добре, Ахмед — усмихна се многозначително Абдулла, обърна се и се нареди да си тръгне. — Спи спокойно, братко, и ти пожелавам приятни сънища. Сигурен съм, че твоите сънища няма да са толкова приятни като моите.

Вдигайки глава, Криста изпрати искрящ поглед със сините си очи към Ахмед, изразявайки цялата любов, която носеше в сърцето си. „Криста!“ — измъченият му вик едва не причини смъртта му, защото

тя отвори уста да отговори на молбата му. С ъгъла на окото си забеляза как Фидор се кани да издърпа сабята от пояса си. Обхваната от паника, Криста се обърна и мълчаливо последва Абдулла, а дрезгавият вик на Ахмед отекваше в ума ѝ.

Докато галеше заоблената мекота на гърдите на Криста пред погледа на Ахмед, Абдулла усети как апетитът му за тази среброкоса наложница все повече се изостря. Не можеше да чака да стигне до спалнята си и да вкуси прелестите, които тя таеше. Искаше му се да не се беше освободил така набързо от всичките жени на баща си, но навремето бе пожелал да премахне всякакви остатъци от предишния бей, който го бе третирал така несправедливо. Скоро обаче щеше да се сдобие с достатъчно жени, за да задоволява специалните си нужди. Междувременно спеше с всяка прислужничка, която му хванеше окото. А сега се бе сдобил с тази горда красавица, с която щеше да утоли жаждата си.

В мига, когато се намери сама с Абдулла, Криста знаеше какво точно да очаква. Той щеше да я изнасили, наистина, а после да я кара да се подчинява на всеки негов каприз. Не само веднъж, а когато я пожелаеше. И ако можеше да се съди по необитаемия харем, това щеше да се случва много често. Погнуса се надигна като горчива жлъч в гърлото ѝ и Криста осъзна, че в мига, когато той я докосне, тя просто ще избухне.

Абдулла плъзна ръка по дългата ѝ коса и спря на гърдите ѝ. Погали ги за миг, играейки си със зърното, преди да се спусне към хълбоците ѝ и към нежното хълмче между краката ѝ. На Криста ѝ се догади, от устата ѝ се изтръгна неясен протестен стон. Когато устните му се впиха в зърното ѝ и твърдите му пръсти проникнаха в нейната топлина, в нея се надигна отвращение, което не можеше да потисне. И не се и опитваше.

То идваше от дълбините на нейното същество, породено от насилието, което беше принудена да изтърпява. И изригна от устата ѝ като горчив поток, впръсквайки чисто бялата дреха на Абдулла и безценния килим под краката им. Дори стреснатият му вик не можа да прекрати потока, който продължаваше да се лее от гърлото ѝ.

Криста нямаше откъде да знае, че Абдулла ненавижда болестите. Майка му се бе разболяла от странна болест, която постепенно ѝ отнемаше човешкия облик, и още от дете Абдулла бе наблюдавал как

единственият човек, когото някога бе обичал, се топи и изчезва, как пред погледа му от една жизнерадостна, красива жена майка му се бе превърнала в стара, съсухрена вещица. Абдулла винаги се бе гордял с хубавото си лице и с изключение на сакатия крак, неизменно се бе смятал за красив мъж. Който освен това притежаваше и невероятната способност да остава винаги здрав, недосегаем за всякакви болести.

Сега, като видя, че Криста е болна, това така го уплаши, че я отблъсна с нескривано отвращение.

— Кучка! — изрева той истерично. — Защо не ми каза, че си болна? Фидор! — изкрещя Абдулла, почти подлудял от неестествен страх. — Махни тази жена от очите ми. Ленор да се грижи за нея, докато оздравее. Върви! — изкряска той, разярявайки се все повече с всеки изминал миг.

И започна като полудял да къса изцапаните дрехи, крещейки на слугите да му приготвят баня и да почистят стаята му от горе до долу. Метна ѝ вбесен и отвратен поглед с обсидиановите си очи и Криста с неизразимо облекчение се освободи от ненавистното му присъствие.

За огромно облекчение на Криста ѝ беше дадена едноседмична почивка, за да се възстанови. През това време противното внимание на Абдулла ѝ бе спестено и тя само благодареше на бога за това чудотворно избавление. Съдбата на Ахмед обаче не преставаше да я безпокои, безутешното му положение ден и нощ беше пред очите ѝ. Представяше си го такъв, какъвто го бе видяла за последен път, в клетката, в която го бяха затворили, лишен от възможността да се изправи или да легне, насинен, окървавен, с разкъсани и мръсни дрехи. Косата му бе провиснала на сплъстени кичури, беше лишен и от най-примитивните средства за прилично съществуване. Сегашното му състояние беше неизмеримо далеч от гордия, надменен мъж, яздещ арабския си жребец в пустинята, сякаш израснал от недрата на суровата земя, която бе обявил за свое законно наследство.

Криста бе изслушала невярващо Ленор, когато тя ѝ бе разказала, че клетките са жесток остатък от предишните времена, когато бейовете по традиция затваряли наследниците си, за да не им позволят преждевременно да искат властта. Може би, помисли Криста, Халид ибн Селим е трябвало да държи Абдулла затворен в една такава клетка. Но преди там да бъде хвърлен Ахмед, клетките, както научи тя, са стояли неизползвани много дълго време.

Единствената ѝ утеха беше, че Елиса бе получила позволение да остане при нея и двете станаха неразделни. Прекарваха дните си заедно, планирайки бягство, но всичко беше напразно, защото знаеха, че подобно нещо беше неосъществимо.

В края на седмицата дойде повикването на Абдулла, от което Криста толкова се плашеше. Ленор ѝ каза с глас, изпълнен със състрадание, че тази нощ трябва да я отведат в спалнята му. Изкъпаха Криста, масажираха ѝ и я намазаха с ароматни масла и парфюми, а после я облякоха в прозрачен кафтан от бледосиня коприна с цвета на очите ѝ. Макар външно да беше спокойна, умът ѝ се бунтуваше, а в стомаха ѝ бушуваха застрашителни спазми. Какво щеше да направи

Абдулла, ако отново ѝ прилошеше, разтревожи се тя. Но мислите ѝ бяха брутално прекъснати, когато Фидор дойде, за да я отведе при бея.

Абдулла се беше излегнал на дивана си, подпрян на куп възглавници; беше облечен в бял кафтан, отворен до пъпа. Сакатият му крак беше грижливо прикрит под гънките на дрехата и привидно нищо не нарушаваше мъжествения му вид... нищо, само с едно изключение — студените, празни очи.

— Осведомиха ме, че вече си съвсем здрава и тялото ти изглежда освободено от болестта — забеляза той с измамно любезен глас. — Ленор твърди, че само си била изтощена от неудобствата на пътя, затова не пратих моя лекар да те прегледа. Тъй като си чужденка, несвикнала с нашия климат и с традициите ни, ще ти простя твоите... м-м-м... лоши обноски. Но сега дойде време да те използвам за това, за което възнамерявах още от самото начало. Предполагам, че Ахмед вече е на ръба на лудостта, като си представя всички възможни начини, по които всяка нощ се наслаждавам на тялото ти. И аз имам сериозното намерение да го държа жив — почти — дотогава, докато не те заведе при него с корем, в който е покълнало моето семе. Независимо колко време ще ми отнеме.

Ужасеното изражение на Криста извика доволна усмивка по тънките устни на Абдулла.

— Ти си зъл и покварен — изстена тя с парализирано от страх гърло.

Усмивката на Абдулла стана непоносима.

— Възможно е, но мога да бъда нежен и мил, когато поискам. Знаеш ли, че косата ти е като златна прежда? — изрече той ниско, пропускайки я през пръстите си. — Имам опит с жените и мога да ти доставя удоволствие, ако реша. Или мога да те взема насила, без никаква милост. Кое избираш?

— Няма да се покоря — предупреди го Криста.

— Тогава се пригответи да си понесеш последствията — отвърна Абдулла и се хвърли върху нея.

Въпреки недъга си той беше удивително здрав и пъргав и Криста в миг усети как я вдига и я хвърля на дивана, а после я притиска под себе си. Коприненият кафтан, разкъсан, се свлече от тялото ѝ и тя почувства как жестоката му, пламтяща твърдост прониква между бедрата ѝ.

Криста усети как стомахът ѝ внезапно се присвива и после започва да бълва съдържанието си в отвратително вонящ поток, който сякаш нямаше край. Абдулла отскочи отвратен и закрепя като луд:

— Курва! Кучка! Пак го направи! Допирът на брат ми отвращава ли те така, както моят?

Криста, разтърсвана от конвулсии, не можеше да произнесе нито една дума.

— Фидор! — изкряска Абдулла с все сила. — Махни тая кучка! И прати лекаря ми да я прегледа. Ако ѝ няма нищо, а само се отвращава от мене, тогава я накажи с бастонада. Двайсет удара стигат. Ще я излекувам от отвращението, което изпитва при допира ми, дори това да е последното, което ще направя.

Фидор метна едва покривка върху голото тяло на Криста, метна я на широките си рамене и я изнесе от стаята; след малко я стовари грубо в средата на собственото ѝ легло. Елиса почти в миг се озова при нея, изми лицето ѝ и ѝ предложи успокояваща напитка, за да уталожил разбунтувания ѝ стомах.

— Какво стана, Криста? Много малко остана там. Да не би... да не би Абдулла да ти е направил нещо?

Криста поклати глава; изпитваше нещо средно между радост и страх. Не можеше да повярва, че за втори път беше повърнала върху Абдулла. Твърдо вярваше, че се беше спасила от смъртта този път само защото беят я искаше с определена цел.

— О, Елиса, отново се случи — изстена тя, разстроена, но облекчена. — В мига, когато той ме докосна, стомахът ми избълва съдържанието си върху него и Абдулла просто побесня. Може би с мене става нещо ужасно, за което и аз нямам представа.

— Струва ми се, че си намерила единствения начин да се предпазиш — изрече с успокояващ глас Елиса, доста обезпокоена от това, че Криста толкова лесно се разболяваше. — Какво ще прави Абдулла? Вече два пъти го отклоняваш така от целта му.

— Трябва неговият лекар да ме прегледа, а после да ме накажат с бастонада. Двадесет удара — и тя потрепери.

Елиса изохка състрадателно.

След няколко минути лекарят влезе и отпрати Елиса. Приветлив старец, чиито години тежаха върху плещите му, доктор Саид беше служил много години като лекар на Халид ибн Селим. Понеже умееше

много добре да лекува, Абдулла прояви достатъчно разум да го задържи на служба при себе си. Честно казано, доктор Саид не обичаше особено много новия бей, но си вършеше работата, без да говори много. Сърцето му бе изпълнено със съчувствие към Ахмед, когото бе опознал много добре през годините, когато се оформяше характерът му, и бе помолил за позволение да лекува раните му, но Абдулла бе сметнал за уместно да откаже. Понеже не искаше да седи със скръстени ръце, Саид тайно бе подкупил един от стражите, за да получи достъп до Ахмед, и бе останал потресен от окаяното му състояние. Не можеше да направи кой знае какво, за да облекчи страданията му, освен да превърже многобройните рани и да му остави малко отвара за намаляване на болките.

Когато доктор Саид чу за Криста, състрадателното му сърце се изпълни с жалост и той започна да търси начин да помогне на беззащитната жена. Не се боеше за себе си, защото беше стар и смъртта не беше страшна за него. Бяха му казали какво ужасно нещо се е случило — даже на два пъти, — когато боят е поискал да легне с наложницата си, и му бе заповядано да я прегледа, за да види дали не е болна. Той по-скоро би предпочел да открие, че я мори някаква болест, отколкото да я види да страда в ръцете на жестокия Абдулла.

Криста изгледа недоверчиво доктора, когато той приседна до нея и обясни защо е дошъл. Тя кимна разбиращо, но въпреки това се смути, когато възрастният човек започна да я преглежда и да я задава деликатни въпроси. Когато той приключи с прегледа, бузите ѝ все още бяха зачервени. Докторът я изгледа замислен.

— Положението ти не е сериозно — каза накрая той, — няма опасност за живота ти. Подозирам, че силното ти отвращение към Абдулла те кара да повръщаш, когато той те докосне. Не намирам никакви признаци за болест или слабо здраве.

Криста потръпна, осъзнавайки каква ще е съдбата ѝ, когато Абдулла научи заключението на доктора.

— Не мога да понасям ужасния му допир.

Лекарят я изгледа продължително, преди да проговори отново.

— Искам да ме смяташ за твой приятел — довери ѝ той с тих глас. — Мъча се да измисля начин да те предпазя от Абдулла, ако това е желанието ти.

Криста го погледна изненадано.

— Защо? Защо ще ми помагате?

— Защото обичах и уважавах Халид бей и ако той беше жив, знам, че нямаше да позволи на Абдулла да се отнася зле с тебе. Обичаш ли Ахмед?

Криста бавно кимна.

— От цялото си сърце.

Следващите му думи не я засегнаха, макар да знаеше, че би трябвало.

— Беше ли наложница на Ахмед?

— Аз... ние бяхме... любовници.

— Това, което ще ти предложи, може да те шокира, но ако се съ согласиш, ще се отървеш за известно време от претенциите на Абдулла.

— Временно?

— Поне за няколко месеца. Може би ще е достатъчно, за да се помъча да убедя бея да поиска откуп от семейството ти. Ще ме изслушаш ли?

Какъв избор имаше, замисли се мрачно Криста. Възрастният лекар ѝ предлагаше единствената засега надежда, макар и временна, в борбата ѝ срещу Абдулла. Би приела каквото и да е, само и само да не трябва да отстъпи пред похотливите желания на бея. Накрая тя изрече:

— Кажете ми, докторе. Съгласна съм на всичко, което може да ме спаси и да помогне на Ахмед.

— Ах, дете мое, не знам дали това, което предлагам, ще помогне на Ахмед, но поне няма да му навреди. Както знаеш, Абдулла ужасно се страхува от болести, от всякакви неразположения. Следиш ли мисълта ми, дете?

Криста сбърчи чело и отвърна:

— Аз... да, така мисля. Ще му кажете ли, че имам някаква страшна болест?

— Де да беше толкова просто. Ако му кажа така, той няма да се поколебае да повика друг лекар, за да потвърди диагнозата ми.

— Тогава какво...

— С твое съгласие ще му кажа, че си бременна. — Той се поколеба за момент, когато видя, че Криста е шокирана, после бързо продължи: — Това е естествено състояние, а той ми вярва достатъчно, за да приеме думата ми.

— Но какво ще стане, когато открие, че не очаквам дете? Това не може да се скрие толкова лесно.

— Щом му съобщя какво е състоянието ти, той сигурно ще се разбеснее, но понеже добре го познавам, скоро ще обърне това положение в своя полза. Ще загуби интерес към тебе, когато му кажа, че ти си от онези нещастни жени, които трябва да прекарват повечето време в леглото, ако не искат да пострадат. И понеже той на два пъти изпита последиците от твоята болест, ще те избягва като чумава.

— Какво ще стане, когато научи истината? Нима твоят живот е толкова малоченен за тебе?

Доктор Саид сви крехките си рамене.

— Аз съм стар и краят на живота ми приближава. Освен това, имам основателна причина да вярвам, че Абдулла ще погледне с добро око на настояването ми да поиска откуп за тебе. Няма да те иска, щом в корема ти расте детето на друг мъж. Ако носиш подходящи дрехи, няма да забележи измамата.

— Ами Ахмед? Как мога аз да се спася, а да изоставя Ахмед на милостта на Абдулла?

На угриженото лице на лекаря се изписа съчувствие към Криста.

— Ще направя каквото мога за принца, дете мое, но не очаквай чудеса. Стане ли дума за Ахмед, Абдулла е неумолим. Добре познавам Ахмед и знам, че ще иска ти да отидеш колкото може по-далече от брат му. Заради него трябва да приемеш моя план.

След няколко дълги, напрегнати минути на мъчителен размисъл Криста въздъхна:

— Ще направя както кажете, докторе.

— Тогава трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на никого, дете мое. Необходимо е тази тайна да остане между мене и тебе.

— Но Елиса...

— Не. Никой. Една изпусната дума ще ти струва много скъпо. Съгласна ли си?

— Ако така трябва да бъде, доктор Саид, да бъде.

— Какво говориш, старче? — запита Абдулла и яростна гримаса изкриви лицето му. — Ще накарам да те бичуват, ако лъжеш!

— Сигурен съм, господарю Абдулла — настоя Саид, като се покланяше ниско. — Господарката Криста е бременна.

— Значи тази кучка носи копелето на брат ми. Съвсем сигурен ли си? — запита той остро. — Кога?

— Много години вече съм лекар, но не мога да бъда сигурен, защото господарката е заченала едва преди няколко седмици.

— Остави ме! Трябва да помисля по това — нареди Абдулла.

Възхвалявайки Аллах, че Абдулла му е повярвал, Саид бързо напусна стаята.

Докато крачеше от единия до другия край на спалнята с неравната си походка, Абдулла внимателно обмисляше всички възможни развития на това ново положение. Със сигурност нямаше да има проблеми тя да абортира, понеже познаваше уменията на Саид. Но дали щеше да е разумно? Можеше да нареди тя и Ахмед да бъдат осъдени на смърт. Но ако го направеше, удоволствието му щеше да бъде краткотрайно. Беше се надявал да удължи страданията на Ахмед, като използва Криста; не искаше бърза смърт за брат си.

Изведнъж едно внезапно прозрение му донесе търсеното разрешение на проблема. Защо да не използва бременността на жената в своя изгода? Колко умно, че му дойде на ума. Какъв по-добър начин да дразни и измъчва Ахмед от това, да го накара съвсем сериозно да повярва в онова, в което Абдулла искаше той да повярва?

— Няма да мине много време, преди моето семе да започне да издува корема на наложницата ти — изрече с нескривано задоволство Абдулла. Бяха минали почти две седмици от последния път, когато бе видял Ахмед. — Оплождам я всяка нощ, често пъти дори не само веднъж, а имам доказателства, че семето ми е плодовито. Направих деца на две от наложниците на баща ми, преди да ги продам на бордеите. Когато коремът ѝ добре се издуе от моето дете, ще ти я доведе да я видиш.

Ахмед хвърли на брат си поглед, изпълнен с ненавист. Макар да го държаха гладен, повече не го биеха. Прекарваше повечето време да се брани от плъховете, но дългите часове скука го бяха довели почти до ръба на лудостта. Мислите за Криста изпълваха ума и сърцето му. Представяше си я как неохотно се подчинява на заповедите на

Абдулла. Бременна. Аллах да го опази! Как можа такава безчестие да се стовари върху любимата му?!

Нищо ли няма да кажеш, Ахмед? — продължи да го дразни Абдулла. — Или вече не те е грижа за твоята курва?

— Никога не се съмнявай в чувствата ми към Криста — изрева Ахмед с натежал от емоции глас. — Някой ден, по някакъв начин ще си платиш скъпо и прескъпо за долните си деяния. Твоите недостойни постъпки със сигурност карат баща ни да се обръща в гроба.

Абдулла отметна назад глава и се разсмя така, че чак сълзи потекоха от очите му. Изтри ги с безукорно чистия си ръкав, погледна Ахмед с неприкривана омраза и изрече:

— Уважаваният ни баща си лежи там, където съм го положил. А онази кучка, майка ти, го последва доста бързо.

След като изстреля тези смайващи думи, той се обърна и се отдалечи, сподирен от изпълнения с мъка стон на Ахмед.

Тази сцена трябваше да се повтаря почти всеки ден в следващите два месеца, за да накара Ахмед бавно да полудее. Когато усетеше, че брат му не издържа повече, Абдулла щеше да се оттегля, за да се появи отново на другия ден и да продължи словесното мъчение.

Когато Абдулла разбра за предполагаемата ѝ бременност, Криста започна да очаква тежката му ръка да се стовари върху главата ѝ. Когато не последва никакво наказание, тя си позволи малко да се обнадежди. Може би доктор Саид беше прав и беят я е забравил. Тя виждаше доктора от време на време и научаваше, че той неуморно работи за каузата ѝ. Абдулла вече беше склонен да размисли и да пише до семейството ѝ с искане за откуп.

Обслужвана от Ленор и Елиса, Криста нямаше какво повече да желае. Абдулла явно беше дал заповед да се грижат добре за нея. Хранеха я със силна храна, изпълняваха и най-малките ѝ желания и в резултат тя изглеждаше така добре, както никога досега. Съжаляваше единствено за това, че се налага да заблуждава най-добрите си приятелки, особено Елиса. Но тя вярваше на доктор Саид и нямаше нарочно да изложи на риск неговото положение или живота му. Измамата продължаваше и никой не се досещаше. Но докога ли щеше да трае това?

Макар че собственото ѝ положение беше значително облекчено, Криста не преставаше да се тревожи за Ахмед. Научи от Ленор,

единственият ѝ източник на сведения, че Ахмед е още жив и са го преместили от клетката в малка килия, където можел да се движи и му било малко по-удобно. Това било направено по настояване на доктор Саид, който неизменно протестираше против ужасните условия, в които бил държан Ахмед, и твърдял, че принцът може и да не оживее в подобна мизерия. Тъй като още имаше нужда да държи Ахмед жив, Абдулла се беше вслушал в думите на лекаря и беше наредил брат му да бъде преместен в малко по-добра обстановка, която обаче въпреки всичко си оставаше все така лишена от каквито и да било елементарни удобства.

Един ден Криста се стресна, виждайки Абдулла да стои на прага на стаята ѝ. Пронизителният му поглед опипваше фигурата ѝ под широката, безформена дреха.

— Доктор Саид ми каза, че бременността ти върви добре — изрече той с лека подигравка в гласа.

Криста кимна предпазливо.

— Може ли да запитам какво смяташ да правиш с мене?

— Не, не можеш. — Очите на Абдулла обхождаха стройната ѝ фигура, търсейки нещо под кафтана. Накрая той заповяда: — Съблечи се.

— Не! Не можеш! — ахна тя. — Не сега!

— Вече не те желая в този смисъл — изсъска той и присви устни с отвращение. — Намерих ти друго предназначение, което ще ти обясня по-късно. Сега искам само да погледна как детето на брат ми расте в утробата ти. Свали си дрехите.

Знаейки колко е жесток, когато се разяри, треперейки от страх, че може да открие измамата, Криста се подчини. Развърза единствената си дреха и тя се свлече като копринена локва в краката ѝ. Абдулла я загледа с несигурно изражение.

— Много си слаба. Не ядеш ли достатъчно? Ще накажа слугите, че не ти готвят храна, която да ти харесва. Как да очаквам, че Ахмед ще повярва, че носиш дете, когато коремът ти не расте?

— Така е с жените от моето семейство — изрече предпазливо Криста. — Бременността обикновено е много напреднала, преди състоянието ни да започне да личи.

Затаи дъх, докато Абдулла обмисляше отговора ѝ. Лека въздишка се отрони от устните ѝ, когато той като че ли ѝ повярва.

— Облечи се — нареди той рязко, сякаш вече отегчен от гледката на гола плът. — Не ме възбуждаш в това състояние. Както вече знаеш, сега имам няколко жени, по-млади и по-красиви от тебе, които задоволяват нуждите ми.

Беше истина. В последните два месеца в двореца почти всеки ден пристигаха момичета, все млади девственици, жадуващи да задоволят господаря си. Криста и Елиса се държаха настрана от тях и почти не общуваха с новодошлите. Дори да бяха любопитни каква е Криста и какво положение заема в харема, момичетата бяха много млади и твърде неопитни, за да се осмелят да питат.

Докато Криста чакаше Абдулла да напусне стаята ѝ, тя видя, че в поведението му е настъпила промяна, и застана нащрек. Не я беше грижа, че я гледа изпитателно.

— Искаш ли пак да видиш Ахмед?

Думите му я стреснаха и тя затихна, с изопнати в очакване нерви.

— Ще ми позволиш ли? — Гласът ѝ бе тих и невярващ.

— Защо не, щом Ахмед няма да бъде още много време при нас. Не съм толкова безсърдечен, колкото май си мислиш. Ще му позволя да ти каже сбогом.

— Откога си се загрижил за чувствата на другите? — бодна го тя.

Абдулла я погледна леко раздражено, но отговори:

— Естествено, правилата са същите, както и преди. Ще се съгласяваш с всичко, което кажа, и няма да говориш, освен ако не ти заповядам да го сториш.

— Но това е жестоко! Как можеш да искаш такова нещо от мене?

— Тя живо си припомни смаяния поглед на Ахмед, когато бе отказала да му проговори. Повече ли щеше да я заболи, ако отидеше да го види при същите ограничаващи условия, или ако изобщо не го видеше? Решението не беше трудно. Тя трябваше отново да види Ахмед. Изведнъж си спомни думите на Абдулла. — Какво искаш да кажеш с това, че няма да бъде още много време при нас? Ще го убиеш ли?

— Когато му дойде времето, ще научиш какви са ми плановете за тебе и за Ахмед. Съгласна ли си с моите условия? Както и преди, Фидор ще бъде при нас, ако случайно нарушиш обещанието си.

О, господи, да види Ахмед и да не му проговори, да не го докосне — това щеше да бъде невероятно мъчение, замята се в агония

душата на Криста. Но да не го види изобщо — това щеше да бъде абсолютно непоносимо. И тя кимна.

— Съгласна съм.

— Тогава ела и да свършваме.

На лицето му се изписа такава доволна усмивка, че Криста усети как страхът стяга сърцето ѝ като отровна змия. Не беше трудно да си представи какво би могъл да мисли човек като Абдулла, а и по всяка вероятност намеренията му бяха свързани с нейната предполагаема бременност.

Абдулла я преведе през няколко коридора, през един двор и друга постройка, но не онази, която тя познаваше и в която се намираха клетките. Спря пред една тежка врата и огледа Криста от глава до пети.

— Хрумна ми, че ще постигна по-сигурно целите си, ако ти позволя да говориш. — Но изражението на невероятна радост, появило се на лицето ѝ, бързо угасна, когато той продължи: — Само за да добавиш и своето потвърждение към всичко, което кажа.

— Защо да го правя? — възпротиви се Криста. — Каквото и да сторя, ти ще убиеш Ахмед.

— Тук грешиш. Изобщо нямам намерение да го убивам. Нали виждаш, в края на краищата не съм чак толкова чудовище.

— Но ти каза...

— Казах само, че Ахмед няма да бъде още много време с нас, не че имам намерение да слагам край на живота му. Единственото, което може да промени намеренията ми, ще бъде твоят отказ да се съгласиш с всяка дума, която изрека. В такъв случай Ахмед ще бъде убит незабавно.

— Защо да ти вярвам?

— Нямах избор.

— Ако се подчиня на желанията ти, ще пощадиш ли живота му?

— Да.

— Това означава ли, че ще го пуснеш? — запита тя обнадеждена.

По лицето на Абдулла пробягна такова лукаво изражение, че Криста веднага застана нащрек.

— Лъжеш! Ще го измъчваш и ще го оставиш да изгние в затвора! Понеже познавам Ахмед, той ще предпочете по-скоро смъртта пред това, което си замислил.

— След няколко минути и двамата ще узнаете какво съм замислил — изрече Абдулла с тон на студена решителност. — Но те уверявам, нито ще го убивам, нито ще го измъчвам, а утре той няма вече да бъде тук.

Криста го загледа смаяно, искаше ѝ се да може да разгадае думите му. Вземайки предвид обстоятелствата, тя нямаше никакъв друг избор, освен да се подчини на Абдулла. Ахмед заслужаваше да получи възможност да оцелее, колкото и нищожна да беше тази възможност, с каквото и да ѝ се наложеше да се примири. Накрая тя кимна в знак на съгласие, Абдулла пристъпи към плътната врата, махна резето и ръждивите панти изскърцаха. Ахмед седеше в ъгъла, заровил глава в ръцете си, с подпрени на коленете лакти. Когато вратата се отвори, той вдигна глава и премига бързо няколко пъти, за да се приспособи към необичайно силната за него светлина. Криста видя как зелените му очи пламнаха като два ярки изумрудени огъня, искрейки от омраза и недоверие.

— С какво ще ме дразниш днес, Абдулла? — изрече той с пресипнал глас. — Защо просто не сложиш край на всичко това?

— Какво? И да се лиша от малкото си удоволствие? — изсмя се жестоко Абдулла. — Или от отмъщението си?

В този момент Ахмед забеляза Криста, която нерешително се подаде иззад гърба на Абдулла.

— Криста! О, любов моя, наистина ли си ти? Само като знам, че си добре, получавам дар, на който не съм се надявал.

— Ахмед! — възкликна Криста, борейки се с неистовото си желание да изтича към него, когато той с мъка се изправи на крака. Но един бърз поглед към Абдулла я увери, че подобна постъпка би била фатална.

— Знаех, че ще искаш да видиш моята наложница за последен път, за да се сбогуваш с нея — и Абдулла махна към Криста. — Само за да ти докажа, че не съм съвсем безсърдечен. Няма нужда да казвам, братко, никога не съм мислил, че ще дойде ден, когато една жена ще те накара да паднеш на колене. Винаги си бил невероятно надменно копеле.

Ахмед не чу нищо друго освен „да се сбогуваш“. Нима в черното сърце на брат му бе останала искрица човещина?

— Изпращаш Криста обратно при родителите ѝ? — запита той с нарастваща надежда, която обаче отговорът на Абдулла разпиля на парчета.

— Защо да отпращам любимата си фаворитка — запита той с подигравателно учудване, — щом ми доставя такова удоволствие? Тя вече доказва, че бързо прихваща, защото сега моето семе издува корема ѝ.

— Не! Не, лъжеш! — изкрещя гневно Ахмед.

Абдулла отговори, като се обърна и привлече Криста към себе си, обгръщайки я властно с ръка. Нисък стон, по-скоро животински, отколкото човешки, се изтръгна от гърдите на Ахмед, който се хвърли да стисне врата на Абдулла, но бе възпрян от късата верига, прикована към глезена му. Падна по лице, лъхтейки от обида, и стовари юмрук по мръсния под.

— Криста — замоли се той с треперещ глас, изпълнен с ужасна агония, — кажи ми, че не е вярно. Моля те, любов моя, кажи ми, че Абдулла лъже.

— Кажи му — заповяда Абдулла, присви предупредително черните си очи и заби пръсти в нежната ѝ плът. — Облекчи мисълта на брат ми и го избави от мъката му.

Криста не промълви нито дума, краката ѝ омекнаха, когато осъзна невероятната жестокост на намека на Абдулла. Той беше нещо повече от луд. С ъгъла на окоето си зърна как Фидор поглежда към Абдулла, готов да изпълни заповедите му. Съзирайки надигащата се заплаха, Криста разбра, че трябва да се съгласи с всичко, което каже Абдулла, независимо колко силно ще нарани с това мъжа, когото обичаше.

— Вярно е, Ахмед — прошепна тя във внезапно настъпилата тишина с нисък, треперещ глас.

— По-високо — изръмжа Абдулла.

— За бога, нямаш ли милост? — замоли го Криста. — Вярно е! Какво повече искаш?

Цялата кръв се оттегли от и без това бледото лице на Ахмед и той се отпусна на земята. Никога не бе претърпявал такова тотално поражение. Сякаш животът ме бе загубил смисъла си. Но за негова чест той не обвини Криста, а осъзна, че тя е станала жертва на

нечувано насилие. Когато проговори, гласът му бе лишен от всякакво чувство, защото у него не бе останало вече нищо.

— Не се отчайвай, любов моя, не си виновна ти. Един ден Абдулла ще си плати за безчинствата. Единственият начин той да се спаси от отмъщението ми е да ме убие, защото, ако не го, направи, ще намеря начин да отмъстя за твоята чест.

— Да те убия ли? — изсмя се презрително Абдулла. — Както вече казах, доведох тук Криста, за да се сбогуваш с нея.

— Не знам защо, но думите ти не ми носят никакво успокоение — изръмжа Ахмед. — Ако не възнамеряваш да сложиш край на живота ми, предполагам, че си измислил друг начин да ме измъчваш.

— Колко си умен, малки ми братко — усмихна се широко Абдулла, извънредно доволен от себе си. — Смъртта се постига твърде лесно. Това, което съм намислил, е по-изтънчено, но като те познавам и като знам колко обичаш свободата, това наказание за тебе ще е лошо и от смъртта... Утре на разсъмване капитан Хаджи с петдесет еничари ще те отведе в Алжир и там ще бъдеш продаден като роб на испанците. Помисли върху това, братко. Ще прекараш остатъка от живота си като копач в някоя колониална златна мина. Но не се страхувай, Ахмед, чувал съм, че хората издържали дълго в отвратителните условия, налагани от испанците, затова без съмнение страданията ти няма да бъдат кратковременни.

Негодник! — изфуча Ахмед. — Безчовечен изрод! Мислиш ли, че безпрекословно ще се оставя да ме заробят? Ще избягам, можеш да разчиташ на това. И когато го сторя, очаквай ме — ще се върна за Криста.

— Само ще си загубиш времето, Ахмед, защото се съмнявам, че Криста ще тръгне с тебе, дори ако успееш да избягаш, в което силно се съмнявам. Жена като нея няма да тръгне без детето си, а то ще бъде строго охранявано.

Ахмед хвърли несигурен поглед към Криста. Щеше ли да обича детето на Абдулла? Отговорът дойде при него с прилив на такава силна болка, че той се сви, сякаш стомахът му внезапно се бе разбунтувал. Детето щеше да бъде наполовина нейно... разбира се, че щеше да го обича. И нямаше да се съгласи да тръгне без него.

— Обясни чувствата си на Ахмед, жено — заповяда Абдулла.

Криста облиза устни и обърна стреснатия си поглед към Ахмед. Макар че никак не искаше да го лъже, сега трябваше да го стори, за да спаси живота му.

— Аз... аз няма доброволно да се откажа от детето си, Ахмед. — Не изрече, че по-скоро би умряла, отколкото да зачене дете от друг освен от него.

Разкъсван от болка, разяждан от ревност, Ахмед не би могъл да очаква друг отговор от нея.

— Заклевам се, че ще избягам и ще се върна за тебе, любов моя — изхриптя той. — Вярвай ми. Няма да те взема без детето ти.

— Не! — извика Криста.

Ако се върнеше, поради каквато и да било причина, това щеше да означава смърт за него.

— Послушай моята жена, Ахмед, защото, ако по някакво чудо сполучиш да се измъкнеш от испанците, в Константин те очаква само смърт. Криста ще бъде в безопасност само докато ми се харесва. Синът ѝ ще управлява Константин. Ако детето е момиче, ще бъде подходящо възпитано, за да топли леглото на някой от номадските шейхове.

Лек вик се изтръгна от устата на Криста.

— Криста показва, че бързо зачева, и вярвам, че всяка година ще ми ражда по едно дете. Като роди девет или десет, красотата ѝ ще увехне и вече няма да я харесвам. Тогава ще е годна само за бордеите по крайбрежната улица. А може би — добави той коварно, — ще склоня да я пусна на свобода.

— Мислиш ли, че мога да изчезна и да изхвърля Криста от ума си? — изфуча презрително Ахмед.

— Надявам се да не е така — отговори Абдулла, — противен случай отмъщението ми няма да е толкова приятно. Искам постоянно да мислиш за нея. Искам представата как тя угажда на желанията ми да те преследва до последен дъх. Искам да изпитваш адски мъки всеки път, когато тя ми роди поредното дете, както аз страдах всеки път, когато баща ни показваше предпочитанията си към тебе.

Ахмед се спусна към Абдулла в пристъп на необузdana ярост, но късата верига отново го хвърли на земята. Не постигна нищо, защото Абдулла кимна на Фидор и огромният му юмрук сложи край на атаката на Ахмед. Когато Криста се опита да пристъпи към него, Абдулла я дръпна назад и от очите ѝ започнаха да се лееят горчиви сълзи.

— Ако продължи по този начин, със сигурност ще се нарани — отбеляза безстрастно Абдулла, вгледан в неподвижната фигура на Ахмед. — Бързата смърт не е това, което съм замислил за брат си. Искам той да живее дълго, много дълго под робското иго. Гордостта и желанието за живот ще му послужат много добре през годините, но малко по малко ще губи духа си, докато не остане само подобие на самия себе си, докато не започне да копнее за освобождението, което само смъртта може да му даде.

— Не! — извика Криста с потъмнели от ненавист очи. — Не познаваш Ахмед, ако мислиш, че толкова лесно ще го унищожиш.

— Грещиш, жено — възрази той, поласкан от резултата на своето коварство. — Само ти си отговорна за неговото падение. В мига, когато открих, че Ахмед е влюбен в тебе, беше само въпрос на време да го унищожа окончателно. Красивото ти тяло ми осигури съвършеното оръжие.

По-късно, след като разказа на Елиса всичко случило се, Криста се поддаде на мъката, бушуваща в нея, и потоци от сълзи потекоха по бледите ѝ бузи. Беше излъгала и така беше потвърдила думите на Абдулла, причинявайки на Ахмед неизпитвана дотогава мъка. Но ако беше разкрила истината, нейният любим сега щеше да бъде мъртъв. По този начин осигуряваше поне минимална възможност да се случи чудо и той може би щеше да намери начин да се освободи. Молеше се дано е успяла да го убеди колко опасно и глупаво ще бъде, ако се върне за нея. Само ако можеше да го види още веднъж, щеше да употреби всичките си сили, за да му попречи да се върне в Константин за нея, ако се случи невъзможното и той успее да се отскубне от испанците.

Криста беше убедена, че бъдещето ѝ ще е точно такова, каквото го бе описал Абдулла. Но не искаше да се отказва от надеждите си. Щеше да си даде време, да постоянства и когато Абдулла най-малко очаква...

— Криста, спиш ли? — запита Елиса, нахлувайки в стаята с танцуващи в погледа пламъчета.

— Не, не спя, Елиса — отвърна разсеяно Криста, изтривайки с ръка мокрите си бузи. — Не мога да заспя. Не и след като научих какво е замислил Абдулла за Ахмед. Не и след като допринесох за мъката му.

— Не трябва да плачеш, Криста, може нещо да стане на бебето.

Криста се изчерви виновно. Независимо какво казваше доктор Саид, тя вече не можеше да се преструва пред приятелката си, че носи дете от Ахмед. Просто не беше редно.

— Елиса, вече не мога да те лъжа — призна тя. — Не съм бременна. Беше само хитрост, препоръчана от доктор Саид, за да ме държи настрана от леглото на Абдулла, и хитростта успя. Но няма да мине много време и Абдулла ще започне да се досеща за истината. Освен ако докторът не успее да го убеди да приеме откуп за мене.

Очите на Елиса се разшириха от учудване.

— Аз... аз и не подозирах — ахна тя. — Наистина, струваше ми се, че си много слаба, но... Мислиш ли, че доктор Саид може да повлияе на Абдулла и да ти помогне?

— Не... не знам. Мога само да се надявам, че ще стане така, и то скоро. Но междувременно трябва да продължим да поддържаме заблудата. Не бива някой да заподозре противното.

— Можеш да ми се довериш — каза Елиса. — Трябва да не се отчайваме. Доктор Саид е стар и мъдър, знае какво прави. Освен това — усмихна се тя загадъчно, — имам нещо, с което ще те ободря.

Явно беше, че тя едва сдържа веселостта си, и вниманието на Криста се изостри.

— Научи ли нещо, Елиса? — Нещо за Ахмед?

— Е, не съвсем, но... о, Криста, искаш ли да видиш Ахмед още веднъж, преди да го отведат оттук?

— Да видя... Елиса, ти сигурно се шегуваш. Как е възможно?

— Подкупих пазача — отвърна уклончиво Елиса, свеждайки поглед към върха на чехъла си.

— С какво? Ти нямаш никакви ценности. Нито пък аз. Какво би могла... о, не, не това! — Сълзи нахлуха в очите ѝ, когато изведнъж разбра каква жертва е направила Елиса за нея. — Никога не бих поискала такова нещо от тебе.

— Вече е свършено, Криста — изрече меко Елиса. — Не беше чак толкова зле. Не като тогава, когато еничарите... — Гласът ѝ трепна. — Ще дойда да те взема след полунощ. Дворецът ще е заспал и никой няма да очаква ти да минеш през двора. Рашид ще ни чака, но каза, че можеш да останеш с Ахмед само един час.

— Рашид?

— Еничарят, който... когото подкупих.

— Съжалявам, Елиса.

— Казах ти, не беше чак толкова лошо — повтори Елиса. — Сега си почини, Криста. Ще дойда при тебе, когато стане време.

Цялата увита в тъмна роба, Криста излезе от сенките и спря пред постройката, в която държаха Ахмед. Двете с Елиса бяха успели да избягнат двамата стражи, които пазеха в двора, но ѝ се струваше, че желанието ѝ да се види насаме с Ахмед няма да се осъществи. Макар че не ѝ беше присъщо да мами, тя бе взела мъчителното решение да не освобождава Ахмед от заблудата, че носи дете от Абдулла. Ако Ахмед

узнаеше истината, нямаше да се спре пред нищо, за да се върне един ден в Константин и да пожертва живота си. Тя не би могла да живее, ако знаеше, че е пряко отговорна за смъртта му. Елиса бе платила скъпо за тази единствена възможност и Криста бе решена да убеди Ахмед — само за един час, — да я забрави. Животът му зависеше от това.

Една сянка се изпречи пред нея и трескавият шепот на Елиса изостри и без това опънатите ѝ нерви:

— Рашид е. Той ще те пусне вътре. Но помни, само един час.

Хвърляйки многозначителен поглед към Елиса, Рашид отвори вратата и Криста тихо пристъпи вътре. Щракването на резето изтръгна Ахмед от неспокойния му сън. Лунните лъчи се процеждаха през зарешетеното прозорче високо под тавана и хвърляха призрачна светлина върху потискащата обстановка.

— Абдулла ли те прати да ме измъчваш, преди да тръгна утре?

— Спокойният му глас, лишен от всякакви емоции, късаше сърцето ѝ. — Няма значение. Той вече направи най-лошото, не му остава нищо друго, освен да поръча смъртта ми. Така, както се чувствам сега, само бих я приветствал.

— Ахмед!

Нежният глас разкъса облака на мрачното му настроение.

— Аллах да ми е на помощ! — извика той и гърлото му се сви в беззвучен стон. — Върви си, жено! Нима брат ми е измислил някакъв нов начин да ме тормози? Или сънувам?

— Не сънуваш, любов моя. Трябваше да те видя за последен път.

— Криста! — изстена той и скочи на крака. — Но как...

— Елиса го уреди — прошепна тя и се хвърли в прегръдките му.

— Елиса е в Константин с тебе?

— През цялото време бяхме заедно. И станахме близки приятелю!. Благодаря на бога за нея.

Нисък животински звук се изтръгна от гърлото на Ахмед, когато докосна устните ѝ и я притисна силно към себе си, а устата му започна мъчително бавно да похищава нейната. Копнежът, нежността и сладостта на допира му дълбоко развълнуваха Криста и тя се отдаде безрезервно на усещането, знаейки, че е за последен път. Всяка изминала минута отекваше силно в мозъка ѝ и я караше все по-ясно да осъзнава, че времето им е съкрушително малко.

— Нямам много време, Ахмед. Моля те, изслушай ме внимателно — замоли го Криста, останала без дъх.

— Преди да кажеш нещо, искам да знаеш, че не те обвинявам за... за това, което се е случило с тебе — прекъсна я Ахмед. — Абдулла е луд. Жесток ли беше с тебе? Не бих могъл да понеса...

— Не ме е наранил, Ахмед, наистина.

— Не, предполагам, че не е — изрече той замислено. — Абдулла винаги е оценявал красотата. Но тази нощ това няма значение. Искам да се любя с тебе. Дай ми нещо, което да отнеса със себе си, да го имам през всичките самотни утрини, когато ще сме разделени.

— Ахмед, не бих искала нищо повече от това, но...

— Страхуваш се да не навредя на бебето?

Макар че ужасно го заболя, когато спомена за детето на Абдулла, което растеше под сърцето ѝ, Ахмед се принуди да признае пред себе си, че друг мъж я е белязал така, както той самият не бе успял.

— Не! — извика Криста, бързайки да разсее страховете му. — Не е това. Просто имаме толкова много да си кажем и толкова малко време, преди да ни разделят... може би завинаги.

— О, любов моя — прошепна Ахмед, — никога не се съмнявай, че ще намеря начин отново да бъдем заедно. Никое препятствие не е толкова голямо, никоя бариера не е толкова висока.

Той внимателно я положи на постелката си, чиято слама се сменяше всеки ден по настояване на доктор Саид, и я съблече с треперещи пръсти. Толкова отдавна не я бе притежавал, че сега се чувстваше като неопитно момче с първата си жена. Бледите лунни лъчи позлатиха тялото ѝ и обляха косата ѝ с поток искрящо сребро. Гърдите ѝ изпълниха ръцете му и той нежно целуна зърната ѝ, усещайки ги как набъбват под езика му.

Когато плъзна устни надолу по ребрата ѝ, той спря за един разтърсващ миг, когато не забеляза никаква издутина на корема и. Тя беше още толкова тънка, че му беше трудно да повярва, че в нея расте дете. Трепна вътрешно, яростта срещу Абдулла едва не го задуши. Разкъсваше се при мисълта, че брат му е притежавал жената, която обичаше.

Чувствайки как той внезапно се отдръпва, Криста взе колебанието му за погнуса и се помъчи да се изправи.

— Не, любов моя, не съм гневен на тебе, а на Абдулла. Бих могъл да го убия заради това, което ти е сторил.

Преглъщайки настоящия порив да разкрие истината, Криста потърси устните му и удави тъгата си в целувка, изричаща онова, което думите не можеха да изразят.

Ръцете му се спуснаха още по-надолу, галейки извивката на хълбоците ѝ, меката кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Устата му последва техния път, прегаряйки огнена следа, която възпламени сетивата ѝ и разпали страстта ѝ с неговия пламък.

Плъзгайки пръсти нагоре, той срещна меката топлина под светлия хрусталак, сгушен там, където се съединяваха бедрата ѝ. Когато пръстите му намериха пътя надолу, устните му скоро ги последваха. Криста замря, после леко извика при интимния допир.

Ахмед обхвана с две ръце седалището ѝ, издавайки нисък стон на неконтролируема страст, когато устата му намери нейната и езикът му я завладя. Тялото на Криста се гънеше и подскачаше нагоре, нежните звуци, които издаваше, го подтикваха да продължи. Езикът му вършеше своята магия с нежност и любов. И тогава я обзе див екстаз, в дъното на корема ѝ се надигнаха бесни спазми. Но Ахмед не спря, докато не отмина и последният сладострастен гърч.

— Нищо не може да промени това, сладка моя сирена — изпъшка той, дишайки едва-едва. — Твоята реакция е неповторима. Абдулла кара ли те да крещиш в екстаз, както аз сега направих? — пожела да узнае той, ненавиждайки ревнивата нотка в гласа си.

Наистина ли му беше необходимо да знае как реагира Криста на друг мъж? Трябваше ли му това изтънчено мъчение?

— Ти си единственият, Ахмед — увери го Криста. — Само ти имаш властта да ме възвисиш до екстаза.

— Да бъде благословен Аллах — прошепна той, повдигна хълбоците ѝ и се плъзна докрай в нея като твърдо, пулсиращо острие от закалена стомана, което навлиза в обвивка от мека коприна.

Криста се притисна към него, неосъзнавайки, че той е свалил дрехите си, но го разбра, когато голата му кожа се долепи до нейната. Той изстена, разлюлян от невъобразимата наслада, когато стегнатата ѝ влажност го обгърна нежно и го притисна в интимна прегръдка.

— Ако умра утре, ще си отида от този свят като щастлив мъж — изстена той, излизайки почти изцяло от нея, преди отново да се потопи

във влажната ѝ топлина.

Езикът му нежно затрептя по полуразтворените ѝ устни, по зъбите, а после се отдаде на замайващия вкус на пълните ѝ устни. Яркият пламък на желанието замая главата ѝ, разгаряйки се в невероятен екстаз, и на устните ѝ избликна нежен стон.

Изведнъж той усети, че не може повече да контролира жаждата си, докато отново и отново навлизаше в нея, яздейки я с дива настоятелност, от която мислите пресъхваха. Логика и разум, настояще и бъдеще, всичко престана да съществува. После усети как в него се заражда огромна буря и го изпълва с трепетните спазми на насладата. Извисявайки се все повече и повече под напора на непрестанните му тласъци, Криста отново изпита кулминацията, толкова върховна, че граничеше с болка — болка, която тя прие с радост.

Слизайки бавно в земните селения, Криста болезнено осъзна, че времето ѝ с Ахмед бързо отива към края си, а тя още не му е казала онова, което таеше в сърцето си. Отвори уста, за да каже нещо, но Ахмед я накара да замълчи с нежна целувка.

— Не се отчайвай, любов моя. Не се съмнявай в способността ми да намеря обратния път към тебе.

— Не, Ахмед, не бива! — Такова неверие се изписа по лицето му, че тя побърза да добави: — Колкото и да го желая, не бива да се връщаш в Константин.

— Със сигурност се шегуващ. Нима очакваш да те забравя, щом изляза оттук?

— Достатъчно трудно ще ти бъде да оцелееш като роб на испанците, дори ако не трябваше да се тревожиш за мене. Абдулла няма да ми стори зло. Не сега. Има си причина. Искам да ми обещаеш, Ахмед, че дори да успееш някак да избягаш, няма да се връщаш в Константин.

— Да не си полудяла? — извика той шокиран. — Само мисълта, че един ден ще те отведе далече от Абдулла, ще ме крепи да не се побъркам.

Стискайки отчаяно зъби, Криста поклати глава в яростно отрицание.

— Не, не, не! Нима трябва смъртта ти да тежи на моята съвест? Когато заминеш оттук, не бива да се обръщаш назад. За твое добро е. Трябва да оцелееш, любов моя, и да отидеш в Англия, където ще си в

безопасност. Дядо ти ще те посрещне с радост и можеш да започнеш живота си наново. Забрави ме, любима. Дори ако Абдулла се смили и ме пусне, ще се върна при семейството си и ще се омъжа за Брайън.

Лъжа! Лъжа! Тя никога не би могла да се омъжи за Брайън. Сега беше ред на Ахмед да възрази и той протестира яростно:

— За мене няма живот без тебе. Можеш ли толкова лесно да ме забравиш?

— Никога няма да те забравя. Ще те обичам завинаги. Връщам ти живота, не виждаш ли? Ако се върнеш за мене, моята жертва няма да има значение. Изгради собствения си живот, Ахмед, и аз ще градя моя. Освобождавам те от всяка клетва, която си ми дал за нашето бъдеще. Ако бях по-мъдра, щях още от самото начало да разбера, че нямаме бъдеще заедно.

— Не знаеш какво говориш! — възрази сърдито Ахмед. — Ти си наранена и разстроена, защото брат ми насила те е накарал да забременееш от него.

— Да, да — съгласи се Криста, хващайки се за сламката. — Няма да оставя детето или децата си, независимо кой ги е създал или как са заченати. Виждаш, че от всичко това няма полза. Искам да ми обещаеш, Ахмед, че ако избягаш от испанците, ще мислиш само за себе си, ще забравиш, че аз съществувам.

Мълчание.

— Ахмед, моля те, обещавай ми! Времето изтича и искам пак да ме любиш, преди да напусна тази стая. Дай ми обещание!

Криста толкова се бе разстроила, че Ахмед се побоя за разума ѝ и реши да се съгласи, дори това да означаваше, че ще я излъже. Освен това, той отново се бе втвърдил, набъбвайки мигновено при нежните я молби отново да я люби. Тя беше опасно близко до сълзите, когато Ахмед изрече:

— Обещавам.

Противоречиви чувства се мярнаха за миг по лицето ѝ, но най-силното от тях беше облекчението.

Хвана я през кръста, вдигна я над себе си и бавно я настани да седне отгоре му. С радостен стон тя се отпусна върху цялата му дължина, забивайки нокти в раменете му. Издутите ѝ гърди докоснаха устните му, той пое изключително чувствителното зърно в устата си и го засмука, докато от полуразтворените ѝ устни се откъсваха въздишка

след въздишка. Той искаше да се люби с нея бавно, да я довежда до трепетен екстаз, но непреодолимата му жажда му налагаше своята бързина. Тя скоро взе връх и двамата заедно се извисиха до върховете на един свят, където никой не смееше да се намесва.

С изключение на Елиса, чиято тиха молба ги върна в болезнената действителност.

— Криста, трябва да тръгваш вече. Мина един час, ще стане лошо за Рашид, ако ни открият.

— Идвам — отвърна пак така тихо Криста, търсейки кафтана си. Облече се бързо, без да смее да погледне към Ахмед, от страх да не се разколебае и да му каже истината. Ако у него възникнеше дори и най-малкото подозрение, че тя лъже за бременността си, нито небето, нито адът щяха да го възпрат да се върне в Константин, щом се откопчи от испанците. А на нея и през ум не ѝ минаваше, че един ден Ахмед няма да избяга.

Обърна се към него, вперила поглед в решителните черти на лицето му, за да ги запечата в паметта си, попиваше мускулестите очертания на тялото му с надеждата този спомен от него да трае цял живот, като в същото време съзнаваше, че няма да бъде така.

— Криста — прекъсна мислите ѝ настоятелен глас. — Моля те, побързай!

Тя се хвърли в прегръдките на Ахмед, притисна се до него за един дълъг миг и устните им се сляха.

— Помни обещанието си, любов моя — прошепна тя срещу устните му.

И изчезна, оставяйки го опустошен, само със спомена за сливането им, с нейния вкус и мирис, които пълнеха сетивата му.

Излизайки от килията, Криста не успя да чуе измъчените думи на Ахмед:

— Денят, когато умра, ще бъде денят, в който ще те забравя! Дори тогава споменът за тебе ще ме последва във вечността. Отново ще се срещнем, любов моя, защото съдбата иска така.

Потънала в дълбоко униние, Криста лежеше безмълвно на леглото. Бе стигнала благополучно до стаята си след срещата с Ахмед, но сега, когато алени лъчи обагряха източния небосклон, тя инстинктивно усети, че него вече го няма тук. Така силно чувстваше загубата му, че сякаш някой бе забил нож в сърцето ѝ. Останал ѝ бе

само споменът за тяхната любов. Дори Елиса не успяваше да я ободри, макар старанията ѝ да продължиха през целия ден.

Когато почти след седмица Абдулла я повика, Криста почувства такъв силен страх, какъвто едва ли бе изпитвала досега. Дали беят някак не бе открил тайната ѝ? Трябваше ли сега да понесе безславна смърт, далече от всички любими същества? Пригответена за най-лошото, тя се облече в широки дрехи и последва Фидор до една стая, която най-вероятно беше приемна. Приведе крехките си рамене и влезе в стаята, а силното туптене на сърцето ѝ заглуши звука от затварянето на вратата.

За нейно огромно облекчение не видя никъде Абдулла. Стори ѝ се, че е сама, когато една стройна мъжка фигура в европейски дрехи се показва откъм вътрешния двор. Слънцето грееше право в очите ѝ и тя не можа да види лицето му, но когато той се приближи достатъчно, тя го разпозна веднага.

— Брайън! Боже господи! Ти ли си наистина?

— Криста! Слава на бога, че те намерих! — възкликна Брайън Кент, когато кафявите му очи обгърнаха тънката ѝ фигура, скрита под веещите се дрехи. Беше по-красива от всякога, помисли той, но нещо в нея му изглеждаше различно. Сякаш бе съзряла, но така, че това още повече подчертаваше възхитителната ѝ красота.

Брайън я намираше неотразима в свободния кафтан с цвят на тюркоаз и с разпуснатата светлоруса коса, стигаща чак до кръста. Дали беят вече я е направил жена, запита се той. Кой мъж би пропуснал тази възможност... Да я погледнеш, означаваше да я пожелаеш, а беят като че ли беше мъж със съвсем нормални мъжки желания, човек, който свободно се възползва от женската плът. А Криста много месеци бе стояла тук като негова пленница. За съжаление, Брайън вече не можеше да се надява, че тя ще се окаже девствена.

— Брайън, как разбра къде да ме намериш? — запита Криста, хвърляйки се в прегръдките му.

Това, че го виждаше тук, когато най-много имаше нужда от него, беше сякаш отговор на молитвите ѝ. Толкова беше благодарна, че вижда познато лице от предишния си живот, че се разтрепери от радост и започна едновременно да се смее и да плаче.

— Не знаеше ли? — запита той озадачен. — Абдулла бей със сигурност ти е казал, че преговаря с баща ти за твоето освобождаване.

Откупът, който поиска, за да те върне, беше доста висок и на баща ти му трябваше повече време, за да го събере.

— Н-не, нямах представа — заекна Криста, вкопчила се в Брайън като в спасителна сламка.

Всичко това ѝ идваше като шок и навярно беше пряк резултат от усилията на доктор Саид в нейна полза, осъзна тя във внезапен прилив на радост. Винаги щеше да благославя този добър и състрадателен мъж.

— Добре ли си, скъпа? — запита загрижено Брайън. — Боят нарани ли те по някакъв начин? Той се закле, че ти няма нищо и си в добро здраве.

— Да, добре съм, Брайън. Абдулла е жесток човек, но физически не ме е наранил — увери го Криста, давайки си сметка за изпитателния му поглед. — Къде е баща ми? Защо не дойде да ме вземе? Той е добре, нали? — запита тя разтревожена.

— Баща ти е добре, Криста — отговори веднага Брайън. — Но майка ти е болна. Не е добре още откакто научи, че са те отвлекли пирати, и баща ти не искаше да я остави сама, само с прислужниците. Предложих да дойда вместо него. Разкъсваше се между дълга си към майка ти и желанието да дойде в Константин да преговаря с Абдулла. Накрая го убедих, че най-важното му задължение е към съпругата му, и той доста колебливо се съгласи.

Щом разбра за болестта на майка си, Криста заплака тихо, а Брайън я потупа неловко по рамото.

— Какво ѝ има на майка ми, Брайън?

— Казаха ми, че се е разболяла от треска поради тревогата си за тебе. Баща ти каза, че била покъртителна гледка. Никой от нас не очакваше, че отново ще те видим, още повече пък жива и здрава. Тя започна бавно да се поправя, след като пристигна съобщението от Абдулла бей. Когато я видях за последен път, беше доста по-добре, макар че все още беше слаба и имаше нужда от много почивка.

— Слава на бога — въздъхна облекчено Криста. — Свободна ли съм, за да тръгна оттук с тебе?

— Да, можем да заминем утре сутринта.

— Не! — извика Криста, изпаднала в паника. Не можеше да остане нито минута повече от необходимото в двореца на Абдулла. — Веднага! Искам да заминем още сега!

Брайън се изненада от бурната реакция на Криста. Можеше само да предполага, че пленничеството ѝ в харема на Абдулла е било извънредно срамно преживяване и тя всеки момент ще се пречупи под бремето на оскърблението. Означаваше ли това, че е била изнасилена от красивия бей? Повечето жени с нейната крехка чувствителност биха полудели, разсъди той, а някои дори биха се самоубили след подобно унижение.

Брайън обаче бе пътувал много дълго, за да стигне от Тунис дотук. Надяваше се на един-два дни почивка, а Абдулла великодушно бе предложил една от своите наложници, за да го облекчи. Само че сега, когато видя умолителното изражение на Криста, той реши да пренебрегне собственото си удоволствие и да се подчини на молбата ѝ.

— Добре, Криста — съгласи се той и в гласа му се долови леко разочарование. — Откупът вече е платен, така че на бея ще му е все едно кога заминаваме. Иди да си събереш нещата и ще се срещнем пак тук.

Тя му хвърли благодарна усмивка, понечи да тръгне, но изведнъж размисли и пак се обърна към Брайън.

— Не мога да замина без Елиса.

— Коя, по дяволите, е Елиса? — запита той, този път с явно недоволство.

— Моята прислужница... не, приятелка. Абдулла няма нужда от нея, а аз не искам да я оставя — настоя упорито Криста.

— Виж, скъпа — заговори примирително Брайън, мъчейки се да се овладее, — не е ли достатъчно, че си тръгваш и оставяш това място зад гърба си? Рядко, да не кажа никога някоя жена излиза жива от харем, затова защо не забравиш за тази Елиса? Ще ти намерим нова прислужница.

— Не, не мога да оставя Елиса, Брайън, и това е.

Очите ѝ светнаха решително, брадичката ѝ се вирна под предизвикателен ъгъл и това накара Брайън да изругае и раздражено да поклати глава. По упорството, което се излъчваше от стойката на Криста, той съдеше, че твърдо е решила да вземе тази жена със себе си. Спомни си, че единственият ѝ недостатък беше силното чувство за независимост и твърдата решимост да постигне своето.

— Печелиш, Криста — отстъпи той неохотно. — Ще говоря с Абдулла. Ако е така, както казваш, той няма да възрази да вземем

Елиса с нас.

— Благодаря, Брайън — изрече Криста с мил глас. И изчезна сред вихър от тюркоаз и сребро.

Елиса изпадна във възторг. Не само заради Криста, но и заради себе си. Точно когато всичко изглеждаше загубено, Аллах се бе погрижил да ги спаси.

— В Тунис ли ще отидем, Криста? — запита тя възбудено, докато прибираше малкото им вещи.

Криста замря и загрижено изражение се изписа по лицето ѝ. Накрая изрече:

— Брайън не каза, но предполагам, че това е намерението му.

— Какъв ти е този мъж, Криста? — полюбопитства Елиса.

— Годеникът ми — обясни Криста. — Дойде вместо баща ми, за да преговаря с Абдулла.

— Искаш да кажеш, че трябва да се омъжиш за този мъж? Но аз мислех... ами Ахмед? Вие се обичате.

— Винаги ще обичам Ахмед, но съм убедена, че не ни е била писано да бъдем заедно — отвърна унило Криста. — Аз... аз го освободих от всичките му обети за нашето бъдеще. Ако оцелее, надявам се и се моля да си устрои живота без мене.

— Говориш смело, Криста, но животът не е толкова прост. Можеш ли наистина да забравиш Ахмед?

— Никога! Ако знаех, че ще ме освободят, никога нямаше да го накарам да обещае, че ще ме забрави. Но сега е много късно. Не ми остава нищо, освен да се моля той да избяга от испанците и да отиде в Англия, където ще е в безопасност.

— Ами ти? Знам, че любовта ти към него е много силна...

— Не... не знам. Не мога да си представя живота без Ахмед. Ако съдбата е определила да бъдем заедно, значи ще се намеси.

Смели думи, но вярваше ли си Криста?

Единственото ѝ съжаление беше, че оставя тук Ленор. И тя, и Елиса много се бяха привързали към старата жена. Ленор много се зарадва, когато узна за късмета на Криста, на и малко се натъжи, както предположи Криста, защото самата тя оставаше тук в плен. Ленор вече

беше неотделима част от харема и служеше като пазачка на многобройните млади жени, които Абдулла бе купил.

Когато прибраха малкото си вещи в един плетен сандък, Ленор ги придружи до стаята, където ги очакваше Брайън. Със сълзи се сбогува с тях и щеше да си тръгне, когато чу въпроса на Криста:

— В Тунис ли отиваме, Брайън?

Отговорът му накара Ленор да остане зад вратата и да се заслуша.

— Не, скъпа. След като поразмислихме, двамата с баща ти решихме, че в твой интерес ще е веднага да заминеш за Англия. И той, и аз добре разбираме, че в тази част на света има твърде много неща, които ще събуждат болезнени спомени от твоето пленничество. Затова отиваме с керван до Алжир, а там ще те кача на първия кораб за Англия. Щом стигнеш там, ще останеш при леля си, докато дойде и семейството ти.

— Те напускат Тунис?

— Здравето на майка ти го налага, а освен това пред баща ти се отваря възможност за по-висок пост в Лондон. Веднага щом уредя моите работи в Тунис, ще се върна в Лондон и най-накрая ще можем да се оженим. Имам право на отпуск и с помощта на баща ти се надявам да ме преместят на служба, която да е по-близо до дома. Това харесва ли ти?

Сега Брайън за първи път споменаваше за годежа им. Криста трепна, защото се бе надявала той да не засяга този въпрос. Вгледа се в него, без да може да намери думи.

— Освобождавам те от обета ти, Брайън — изрече тя накрая. — Ще те разбера, ако вече не искаш да се ожениш за мене.

Не добави, че тя със сигурност вече не би могла да се омъжи за него.

— Криста, има ли нещо, което не ми казваш? — запита Брайън, сигурен, че всеки момент би бил подходящ, за да засегне въпроса за отношението към нея в харема на Абдулла. — Ако има нещо, ще те разбера.

— Не, нищо! — Тя нямаше намерение да разкрива чувствата си към Ахмед или взаимната им любов. Споменът за тази невероятна любов, така мъчителен и толкова пресен, бе безценен за нея. Може би след време... — Ако това е някакво утешение, Брайън — добави тя

замислено, — смятам, че баща ми е прав. Предпочитам да се върна в Англия. Това изпитание беше мъчително и колкото по-далече съм от страните на Варварския бряг, толкова по-добре ще бъде за мене.

— Бях сигурен, че ще се съгласиш. Всичко е готово за пътуването ни до Алжир. Остава само да се уговоря с търговеца, към чийто керван трябва да се присъединим. Скоро ще се оженим и всичко ще бъде наред.

Мрачното изражение на Криста подсказваше истинските ѝ чувства, но Брайън не го забеляза. Беше твърде егоцентричен и действаше с убеждението, че Криста все още иска да се омъжи за него, защото със сигурност, както си мислеше той, е била обезчестена от пиратите, които я бяха пленили. Ако не, тогава е бил Абдулла. Според него Криста трябваше да бъде щастлива, че той се съгласява да я приеме така ощетен. Девствена или не, тя беше все така красива и желана, а сега и опитна в изкуството на любовта и добре обучена да доставя удоволствие на мъжете в леглото. Без да се споменава за солидната ѝ зестра, с чиято помощ Брайън се надяваше да продължи кариерата си. Баща ѝ пък щеше да му бъде много благодарен, че се жени за дъщеря му въпреки накърнената ѝ репутация, и това щеше да го направи вечен длъжник на Брайън. Думата на сър Уесли тежеше пред краля и една препоръка от него би подпомогнала бъдещето на Брайън в дипломатическия корпус. Той не изпитваше никакви скрупули да приеме накърнени ценности, стига това да му беше изгодно.

Криста се взря напрегнато в Брайън, а в ума ѝ се гонеха рояк мисли. Беше приятен на вид, с руса коса, кафяви очи и широки рамене, макар да знаеше, че ще го намери несъвършен в сравнение с Ахмед. Поради някаква причина усмивката му ѝ се стори недотам искрена, но тя може би си въобразяваше, защото той като че ли съвсем искрено желаше да се ожени за нея. Но как да обещае да се омъжи за друг освен за своята истинска любов? Двамата с Брайън без съмнение щяха да се разбират, но в този брак нямаше да има нито топлота, нито страст.

— Сигурен ли си, че още искаш да се ожениш за мене, Брайън?
— запита тя, давайки му шанс да се откаже.

— Разбира се — увери я той с готовност, може би твърде голяма.
— Криста, няма значение дали не си... по дяволите, скъпа, знам какво

си преживяла. Не съм наивен.

Криста замислено прехапа устни. Той явно предполагаше, че тя е била изнасилена от похитителите си, и за негова чест беше склонен да пренебрегне този факт.

— Ще помисля, Брайън, но не съм сигурна, че бракът все още е нашето бъдеще.

— Глупости — изсумтя Брайън. — Както казах преди малко, предстои ми отпуск. След няколко месеца ще бъда в Лондон, както и родителите ти. Ако баща ти се изкаже в моя подкрепа, напълно възможно е да ме преместят в Италия или Франция.

Тази перспектива започваше все повече да му харесва. Той не обичаше особено много държавите по Варварския бряг и подозираше, че и с Криста е същото.

Когато тя не каза нито дума, той продължи, умело променяйки темата:

— Абдулла ни позволи да тръгнем веднага. Както може би си разбрала, той разреши на Елиса да дойде с нас.

След като чу разговора, Ленор тихо се върна в стаичката си, бързо събра малкото си вещи и излезе от харема през двора. Понеже беше просто прислужница, тя се ползваше с пълна свобода да ходи където си иска, затова никой не я спря. Изчака до стената, докато Криста, Брайън и Елиса излязат от двореца, и крадешком тръгна след тях, държейки се на достатъчно разстояние, за да не събуди подозрение сред тълпата в оживените тесни улички.

Скоро те стигнаха външните порти на старата крепост и Брайън започна да се пазари с един търговец, с когото предварително се бе уговорил да остави в кервана си място за неговата малка група. Ленор се възползва от заетостта на Брайън и се приближи към Криста, която стоеше наблизко под сянката на едно маслиново дърво.

— Господарке — изрече тя тихо.

Отначало Криста не разбра кой се обръща към нея заради яшмака, който оставяше да се виждат само очите. Но накрая позна гласа.

— Ленор! Какво правиш тук?

— Искам да тръгна с тебе, господарке Криста. Копнея отново да видя Англия. Бях там веднъж с господарката Емили, майката на

Ахмед, но доброволно се върнах заедно с нея, за да продължа да ѝ служа. Сега, когато тя е мъртва, тук не ми остана нищо.

— Ами Абдулла? — запита със страх Криста. — Със сигурност ще прати еничарите си, когато открие, че те няма. Ще се досети къде си отишла.

— Няма. Той мисли, че отивате в Тунис, но не е така, нали? Чух ви да си говорите, че отивате в Алжир. Ще мине много време, преди някой да забележи, че ме няма, а ако Абдулла прати някого, то ще е по пътя за Тунис. Дотогава ще сме изминали половината път до Алжир.

— Нека дойде, Криста — замоли я Елиса, която бе обикнала старата жена.

— Да, добре, нека дойде — усмихна се Криста, доволна, че ще измами Абдулла. — Не изпитвам добри чувства към Абдулла и се радвам, че ще помогна на още някого да избяга от жестоката му тирания.

— Ами Брайън? — запита Елиса. — Ще се съгласи ли?

— Не. Сигурно ще се вбеси. Щом Брайън уреди нещата с търговеца, ще се помъча да говоря насаме с него. Скрий Ленор, докато се отдалечим на по-голямо разстояние.

Ленор беше приета в кервана благодарение на няколко златни монети и точно както бе предвидила, никой не ги обезпокои. Брайън наистина ужасно се разсърди, както бе предсказала Криста, когато откри заговора на трите жени. Но всичко беше вече свършено и положението не беше под негов контрол.

За техен късмет един английски кораб, „Смелият пътник“, стоеше на котва в залива, готов за тръгване, когато след няколко седмици групата пристигна в Алжир. Брайън имаше време само бегло да целуне Криста по бузата и да и обещае, че ще дойде при нея след няколко месеца — а ако е възможно, и по-скоро. Само след миг тя стъпи на подвижната дъска и се отправи към определената ѝ каюта.

Две седмици преди внезапното заминаване на Криста от Константин лейди Уилоу Лангтри вървеше бързо по кея, потърсвайки се от погнуса поради отвратителните миризми и гледки, които пристанището предлагаше на изтънчените ѝ сетива. Колко мразеше Алжир и колко щастлива се чувстваше, че напуска това непоносимо място! След като „Бон ами“ беше нападнат от пиратите и Марк вероятно беше загинал сред вълните, тя бе продължила пътуването си до Алжир. Слава на бога, двата френски кораба бяха прогонили нападателите и „Бон ами“ бе стигнал в сравнително добро състояние в пристанището. В Алжир тя научи, че Марк не е загинал, че бил тежко ранен, но спасен от единия френски кораб и откаран благополучно в Алжир. Не можа да научи нищо друго и често се питаше какво ли е станало с него.

Зад нея вървеше местен носач, който водеше магаре, натоварено със забележително големия ѝ багаж. Наблизо беше закотвена английската фрегата „Лъвско сърце“. Уилоу ускори стъпките си.

— Дяволите да го вземат Робърт, че настоя да дойда на това отвратително място — измърмори тя под нос. — И дяволите да го вземат, че умря и ме остави сама да се грижа за себе си.

Никой не знаеше, че Робърт Лангтри ще умре от белодробна инфекция след пристигането си в Алжир. В онзи момент той бе сметнал, че има само някаква по-сериозна настинка. Но след време „настинката“ се влоши и Робърт се посъветва с един берберски лекар, който правилно определи диагнозата му като последен стадий на болестта. По това време Уилоу вече пътуваше към Алжир и след като пристигна, прекара месеци наред да гледа как Робърт бавно умира. Понеже имаше естествено отвращение към болестите, тя прекарваше възможно най-малко време с болния си съпруг, намирайки си компания сред английските и френските колонисти в чуждестранния квартал на Алжир.

Звънът на вериги я изтръгна от мислите ѝ и тя веднага разбра, че чува стъпките на някоя нещастна душа с оковани ръце и крака, която отива към робството, без съмнение на борда на някой от мрачните испански кораби, закотвени в пристанището. Уилоу отстъпи настрана, за да пропусне групичката. Забеляза с ъгъла на окоото си, че тя се състои от петима мъже — четирима униформени войници, обградили петия, окован с тежки вериги, който пристъпваше помежду им като насън. От време на време някой от войниците смущаваше жестоко затворника с върха на сабята си, за да го накара да ускори крачка.

Очите на Уилоу се спряха върху роба и тя помисли, че някога той трябва да е бил невероятен, защото ако беше в добра физическа форма, със сигурност щеше да притежава всичките качества на надарен от природата млад мъж. Вече изостреното ѝ внимание я накара да задълбочи изследването и тя си позволи свободата да го изгледа от глава до пети.

Мъжът беше облечен в размъкнати шалвари, гърдите му бяха голи, изгорели от безжалостното слънце. Нямаше обувки, накуцваше под тежестта на веригите, свързващи подутите му глезени, които кървяха там, където железата бяха протрили кожата. Ръцете му бяха оковани отпред по същия начин. На врата имаше широк железен нашийник, чиято верига държеше водачът на ескорта, еничарски капитан. Уилоу се запита какво ли е направил този мъж, че да заслужи такова сурово отношение. Да не би да е някой опасен престъпник?

Очите ѝ любопитно се плъзнаха нагоре по лицето, което той държеше наведено и чертите му не можеха да се различат. Изведнъж Уилоу замръзна и всичките ѝ сетива настръхнаха в неверие. Какво бе предизвикало у нея чувството, че вече е виждала този мъж? Косата му, дълга и занемарена, проблясваше с тъмния си цвят под пласта мръсотия. Хлътналите му бузи бяха брадясали, лицето му поразяваше с бледността си на фона на изгорялото от слънцето тяло. Дори за нейното неопитно око беше ясно, че робът изглежда много болен. От време на време тих стон се изтръгваше от безкръвните му устни, пот бе избила по нездраво зачервеното му лице. И сякаш за да потвърди предположението ѝ, тялото му се разтрепери неистово. После той се поизправи и Уилоу ахна на глас, когато забулените му от болка очи се вдигнаха и се втренчиха безжизнено в нея.

Смут, последван от неверие, пробягна по лицето ѝ и тя извика името му:

— Марк!

Макар че беше отчайващо отслабнал, явно болен и отпаднал поради жестоко третиране, тя би познала навсякъде тези ярки зелени очи. Какво се е случило в последните няколко месеца, та той да изпадне в такова невероятно положение, изстена измъчено мозъкът ѝ. Беше се превърнал в сянката на мъжа, когото бе познавала съвсем отблизо в Англия и с когото се бе разделила само преди шест месеца. И макар че на Уилоу трудно би могло да се присъди медал за храброст, а и не беше известна с милосърдни дела, нищо не можеше да я убеди да изостави Марк Карингтън на произвола на робския живот. Здравето му изглеждаше толкова силно застрашено, че тя се побоя, че той може да умре дори след часове, ако не му бъде оказана лекарска помощ. Известно беше, че испанците не се славят с добросърдечие.

Побутван от пазачите си, Марк пристъпи напред с див, невидящ поглед. Дори когато чу Уилоу да вика: „Стойте!“, той като че ли не разбра какво става.

— Стойте! — извика отново тя и мина на арабски — доколкото си беше дала труда да го научи.

Капитан Хаджи погледна през рамо към чужденката, която безсрамно бе оставила лицето си открито. Спря, защото му стана любопитно, и я зачака да изложи молбата си.

— Искате да говорите с мене, господарке? — запита той на горедолу правилен английски.

Беше го понаучил, доста отдавна, когато Селим бе наел англичанин да им преподава модерно военно изкуство.

— Къде водите този мъж? — запита Уилоу, благодарна, че този невъзможен еничар говори езика ѝ.

— Той е роб и съдбата му не ви засяга.

— Познавам този човек — отвърна Уилоу, посочвайки Марк. — Кажете ми какво е направил, за да заслужи такава съдба.

— Този роб, Ахмед, е враг на Абдулла, великия бей на Константин. Аллах пожела той да служи на испанска галера. Моят господар определи присъдата и аз само изпълнявам заповедите му.

— Не! — протестира яростно Уилоу. — Не виждате ли, че е болен? Погледнете го. По очите му се вижда, че има треска, целият

трепери. Няма да издържи и седмица на галерата. Сигурно е търпял лишения и има нужда от грижи.

— Здравето на този човек не ме засяга, господарке — отрязва сухо Хаджи. — Получих ясни заповеди и трябва да им се подчиня, иначе ще си понеса последиците. Абдулла не желае робът да живее дълго.

И той нетърпеливо даде знак на хората си да продължат напред.

— Почакайте! — извика Уилоу в отчаяние. Не се отличаваше с особен героизъм или милосърдие, но нещо дълбоко в нея не ѝ позволяваше да стои безпомощно и да знае, че Марк умира на борда на някоя испанска галера. — Ще ви платя два пъти повече от испанците, ако го продадете на мене.

Капитан Хаджи хвърли многозначителен поглед към Уилоу и умът му заработи трескаво. Съзря възможността да напълни добре джоба си и същевременно да остане верен на дълга си към Абдулла.

— Абдулла има зъб на този роб и иска той да се отдалечи от алжирска земя — заяви той със скъпернически тон.

Не можеше да сключи сделка, докато жената не разбере добре условията му. И тя ги разбра.

— Отплавам за Англия с вечерния отлив — каза Уилоу, усещайки, че Хаджи ще капитулира.

— Не знам, господарке — поколеба се Хаджи, преструвайки се на загрижен. — Ако става дума само за мене, добре, но — и той изгледа войниците си — има и други. Животът ни няма да струва много, ако Абдулла научи, че сме направили това, за което ни молите.

Уилоу изфуча презрително. Мъжът явно не беше толкова глулав.

— Веднага ще взема Марк... вашия затворник... на борда на „Лъвско сърце“. И — наблегна тя многозначително — ще ви платя три пъти повече от това, което струва той като роб на галера. Можете да поделите парите с вашите хора.

Лицето на капитан Хаджи доби замислено изражение. Ако приемеше великодушното предложение на жената, лесно щеше да намери някой просяк от онези, които живееха на пристанището, за да замести Ахмед и да го продаде на испанския капитан; по този начин щеше да задоволи Абдулла, а част от полученото щеше да даде на своите хора, за да не негодуват. Собствения си дял пък щеше да употреби за добро вложение, защото на пазара бе забелязал едно момиче на не повече от тринадесет години и имаше намерение да го

откупи от баща му. Застаряващата му съпруга, изхабена от постоянните раждания, вече не го привличаше. Една по-млада втора съпруга не само щеше да облекчи товара на първата, но и щеше да му бъде стимулираща партньорка в леглото.

— Обещавате ли да го отведете далече от Алжир, господарке?

— Да — кимна енергично Уилоу и погледна към Марк, за да разбере дали той е осъзнал чудотворното си избавление.

Но той се взираше с отсъстващ поглед право пред себе си, отпуснал рамене, и треперещите му крака едва го държаха. Уилоу беше почти убедена, че малко му остава да припадне, и предположението ѝ не беше далеч от истината.

— Тогава съм съгласен, господарке, срещу сума, три пъти по-голяма от това, което обикновено се плаща за здрав гребец на галера.

Хаджи наблегна на думата „здрав“ и когато назова сумата, срещу която беше склонен да освободи Марк от оковите му, Уилоу зяпна смаяна, но мъдро реши да не възразява. На драго сърце щеше да се разори, но да освободи Марк.

Тя махна към носача, който чакаше търпеливо отстрани с багажа ѝ, и му нареди да отвърже шареното сандъче от самара на магарето и да го сложи пред нея. Измъкна едно ключе от чантичката си, отвори сандъчето, извади оттам една тежка кесия и отброи златните дукати, пускайки ги в шепите на Хаджи.

Когато поисканата сума се озова в собствената му кесия, Хаджи побърза да свали оковите от ръцете, краката и врата на Марк и ги хвърли на пазачите. Страхувайки се, че тя може да промени решението си, капитанът се сбoguва веднага с нея и подвижна на хората си, а после всички заедно потънаха в гъстата тълпа, населяваща пристанището.

Когато се почувства внезапно освободен от тежките вериги, които го бяха съпровождали неотлъчно през всичките тези безнадеждни седмици, Марк вдигна ръце пред себе си, явно неможейки да осъзнае новонамерената си свобода.

— Марк! — извика Уилоу със сълзи на очи. — Господи, не ме ли позна? Аз съм Уилоу, а ти си свободен. Чуваш ли ме? Свободен! Ще те отведа у дома, в Англия.

Кратък проблясък на разбиране се промъкна в помътнелите от болка очи, но бързо изчезна, заменен от онзи празен поглед, който бе поразил сърцето на Уилоу. Какво не би дала в тези скъпи очи да

просветне искрица ясна мисъл! Но пристъпите на завръщания се разум бързо бяха удавени в прилива на треската. Марк се олюля и щеше да падне, ако Уилоу не се беше спуснала към него, за да обвие ръка около измършавелия му кръст. Но той все пак беше доста тежък товар за нея и тя залитна под тежестта му, озъртайки се трескаво на всички страни, за да намери помощ.

Като забеляза носача, който все още държеше юздите на магарето, тя извика:

— Помогни ми!

Носачът обаче упорито поклати глава, не искаше да има нищо общо с този явно болен човек, почти загубил разсъдъка си от треската. В тази страна, където треската често водеше до смърт, страховете му бяха съвсем основателни.

— Страхливец! — изсъска Уилоу, разбирайки, че няма да получи помощ нито от носача, нито от минувачите, които ги заобикаляха отдалече. Погледна с копнеж към „Лъвско сърце“, закотвен наблизко, и се запита дали може да остави Марк за малко, докато отиде да потърси помощ от английския екипаж. Сметна, че в сърцата им със сигурност ще просветне искрица съчувствие към съотечественика, изпаднал в нужда.

Крепейки с последни сили изтощения и почти припаднал Марк, Уилоу едва не заплака от огорчение, когато един мъжки глас запита:

— Мога ли да ви помогна, господарке?

Мъжът говореше английски много по-добре от еничарския капитан и според обичая на страната беше целият забулен с изключение на очите, така че Уилоу нямаше представа кой може да е той.

— Моят приятел е болен и трябва да го отведе на борда на „Лъвско сърце“, за да се погрижат за него — обясни Уилоу.

— Ще го отнеса, господарке — каза мъжът, вдигна Марк на ръце и го понесе с такава лекота, сякаш тежеше не повече от перце.

Едва тогава Уилоу забеляза, че случайният ѝ помощник е огромен на ръст и изглежда страховито, но страхът ѝ се изпари, когато видя как нежно се отнася с Марк.

— Побързайте — подкани го Уилоу и махна на носача да ги последва. — Надявам се да убедя капитана да вземе приятеля ми на борда.

Омар кимна. Беше я познал и за първи път изпита благодарност към бившата любовница на Ахмед. Винаги бе смятал Уилоу Лангтри за празноглаво, продажно създание, загрижено най-вече за удоволствията си. Но тя бе успяла по някакъв начин да спаси Ахмед от съдба, която беше по-лоша и от смъртта.

Оставен от еничарите на Абдулла да умре в пустинята, Омар въпреки всичко бе оцелял. Без храна, без вода и оръжие, той и шепата предани нему туареги бяха успели да запазят живота си и по чудо бяха спасени от един керван, тръгнал от Фес. Един състрадателен търговец евреин се бе погрижил за здравето им и ги бе откарал до Бискра. След няколко седмици, вече напълно възстановен, Омар бе отпътувал за Константин, надявайки се да научи нещо за Ахмед, Криста и Елиса.

В една кръчма бе срещнал млад еничар на име Рашид, който бил определен да пази един специален затворник. Подозренията на Омар се потвърдиха, когато накара Рашид да се напие и младият мъж призна, че е опитал чаровете на една тъмноока красавица, за да пусне нейната господарка да прекара един час с любовника си, който на следващия ден трябвало да бъде откаран в Алжир и да бъде продаден като гребец на испанска галера. Омар бе излязъл от кожата си. Да продадат Ахмед като роб! Това беше немислимо.

Омар много добре знаеше, че Ахмед по-скоро би предпочел смъртта, отколкото живота в робство. Рашид бе споделил, че Ахмед е бил жестоко бит по заповед на Абдулла, преди да напусне Алжир с конвоя на капитан Хаджи. Омар не можа да научи почти нищо за Криста и Елиса, защото младият еничар не ги беше видял след това.

В следващите няколко дни Омар изгаряше от нетърпение. Накрая успя да купи камила и храна и тръгна по стъпките на своя принц към Алжир. Той обичаше Ахмед като роден син и не можеше да допусне, че ще го изостави. Надяваше се да стигне Алжир навреме, за да научи на кой испански кораб ще бъде Ахмед и да го освободи.

Понеже пътуваше с възможно най-голямата бързина, Омар настигна капитан Хаджи и влезе в Алжир един ден след него. Страхувайки се да не е закъснял, той побърза към пристанището и потърси закотвените там испански кораби. За свой неочакван късмет се натъкна на лейди Уилоу Лангтри, която се пазареше съвсем не по женски със страшния капитан Хаджи.

Отначало Омар не позна Ахмед, който стоеше покорно отстрани, окован в тежки вериги и белезници, защото изглеждаше по-скоро като просяк, а не като горд мъж от кралски произход. Едва когато сделката приключи и Уилоу се огъна под тежестта на безволно отпуснатото тяло на Ахмед, Омар пристъпи към нея и ѝ предложи помощта си.

Когато вдигна Ахмед на ръце, той бе поразен от бледността му и от това, че неговият господар като че ли бе загубил почти цялата си плът. Ребрата му се очертаваха под кожата на гърдите, лицето му бе само кожа и кости. Омар изруга под нос, проклинайки Абдулла заради жестокостта му и капитан Хаджи, задето не беше осигурил на Ахмед поне малко удобство в пътуването от Константин до Алжир.

— Добре е, че го отвеждате в Англия, господарке — изрече вече на глас Омар.

Това шокира Уилоу. Да не би този човек да го познава, запита се тя, защото и на нея гласът му ѝ се стори като че ли познат. Но преди да намери думи, с които да изкаже въпроса си, Омар вече беше стигнал до мостчето на „Лъвско сърце“, пред един разгневен капитан.

— Лейди Уилоу — посрещна я той студено, поглеждайки към мъжа, изпаднал в безсъзнание, когато един огромен арабин държеше на ръце. — Какво означава това?

Уилоу си пое дълбоко дъх и се впусна в обяснения, надявайки се да смекчи възраженията, които той би могъл да изкаже. На всяка цена трябваше да го накара да разбере какво е положението, защото животът на Марк висеше на косъм.

— Капитан Декстър, този мъж е Марк Карингтън, бъдещият дук Марлборо. Открих го преди минути, окован и на път да бъде продаден в робство на един испански кораб. Пазачът му за щастие се оказа алчен и затова успях да постигна освобождаването му.

— Боже господи! — възкликна капитан Декстър, очевидно шокиран. — Как е могло толкова нещо да се случи с човек от ранга на Карингтън? Представете си, англичанин да бъде продаден в робство! — Изведнъж на лицето му се изписа съмнение и той запита остро: — Сигурна ли сте в самоличността на този мъж, лейди Уилоу?

— Напълно! — заяви Уилоу така авторитетно, че капитанът не посмя да възрази. — Марк Карингтън и аз бяхме... м-м... близки приятели в Англия.

Декстър вдигна рошавата си вежда, отбелязвайки истинския смисъл на думите ѝ.

— Ще приема думата ви, лейди Уилоу. Какво му е? Изглежда зле.

— Има треска и очевидно е бил жертва на лишения и малтретиране. Няколко седмици почивка и подходящи грижи ще му помогнат да се възстанови.

— Треска! — повтори като ехо Декстър с мрачен тон, умът му отказваше да възприеме тази ужасна дума. — Съжалявам, лейди Уилоу, но трябва да мисля за пътниците и за екипажа си. Просто не мога да позволя на този човек да зарази кораба ми, независимо каква титла има.

Сърцето на Уилоу се сви, но за нейна чест тя се оказа на висота.

— Капитан Декстър, свекър ми има влияние в Англия. Той е пер на кралството и се радва на приятелството на краля. Ако откажете да вземете на борда Марк Карингтън, страхувам се, че кариерата ви ще свърши внезапно. Имате жена и деца, нали? — запита тя със сладък глас. — Разбира се, мнението на дук Марлборо също не е за пренебрегване. Как според вас ще реагира той, ако научи, че сте оставили внука му да умре в чужда държава?

Капитан Декстър има благоразумието да се изчерви. Екипажът и пътниците за него бяха на първо място, независимо от изискванията, които му се предявяваха, но вземайки предвид обстоятелствата, той се оказа извънредно склонен на компромис.

— Карингтън може да се качи на борда само ако корабният хирург го прегледа и ми даде думата си, че треската не е заразна.

Уилоу кимна, нямаше търпение да потърси помощ за Марк.

— Пратете доктора в каютата ми. Може там да прегледа Марк.

Тя махна на Омар да я последва с ценния си товар и мина покрай смаяния капитан, без да му остави време да протестира срещу противоречащото на добрия тон нареждане.

Омар положи полека Ахмед в средата на леглото в просторната каюта на Уилоу. Искаше му се да изчака диагнозата на доктора, но Уилоу го освободи, като му пхна една монета в ръката и деликатно го насочи към вратата. Не му остана нищо друго освен да излезе от каютата, но той не напусна кораба. Вместо това отиде да потърси първия помощник.

След минути доктор Станли влезе в каютата, отпрати Уилоу с късо и властно кимване и насочи вниманието си към пациента. Прегледа го бързо и вещо, като отвори вратата само веднъж, за да поиска студена вода и кърпи, а след малко прати да донесат гореща вода. Измина един час, преди да излезе с уморен вид от каютата; затвори тихо вратата след себе си и спусна навитите ръкави на ризата си.

— Е? — запита капитан Декстър. — Заразен ли е човекът?

— Карингтън, изглежда, е болен от малария — отвърна сухо докторът. — Има сериозен пристъп, а в последните седмици не е правено почти нищо, за да се подобри положението му. Не е заразен и ще се възстанови, само трябва време и подходящо лечение. Сега, ако ме извините, дългът ме зове другаде.

— Докторе, почакайте! — намеси се Уилоу и го задържа за ръкава. — От какви грижи се нуждае? Той още не може да ме познае, а и не е казал нито една дума. Кога ще дойде в съзнание?

Като видя, че Уилоу е сериозно загрижена, докато Станли забележимо смекчи рязкостта на тона си.

— Карайте го да пие течности, лейди Уилоу, мийте го със студена вода, когато температурата му се повиши. Ще ви пратя хининова настойка, която доста ще го облекчи. Грижете се да се чувства удобно. След няколко дни той ще преодолее треската и вечно ще ви бъде благодарен за навременната намеса. Ако не бяхте вие, този човек сигурно щеше да умре.

Докторът кимна на капитана, обърна се и се отдалечи.

— Думата на доктор Станли ми стига — обърна се към Уилоу капитан Декстър. — Ще приготвя друга каюта за Карингтън.

— Няма да е необходимо, капитане — възрази Уилоу. — В моята каюта има достатъчно място.

— Лейди Уилоу! — възкликна капитанът смаян. — Това едва ли е уместно. Помислете за репутацията си. Наскоро овдовяхте и сте извънредно уязвима в този труден период от живота ви.

— Въпреки това Марк ще остане в моята каюта — настоя Уилоу с предизвикателен тон. — Чухте доктора да казва, че му трябва постоянни грижи. Докато съм склонна да му осигурявам тези грижи, не е ваша работа да си задавате въпроси за моите мотиви или за репутацията ми.

Прекланяйки се пред логиката в думите ѝ, капитан Декстър неохотно се съгласи. Честно казано, в това пътуване корабът му имаше толкова малко екипаж, че в никакъв случай не би могъл да отдели един човек, който да играе ролята на болногледачка на някакъв английски лорд. И той неохотно се съгласи, макар че по челото му се очертах дълбоки бръчки на неодобрение.

— Криста!

Тревожният вик на Марк събуди Уилоу, която спеше на койка, поставена наблизко, за да не смущава почивката му.

Освен това, треската го караше така да се мята, че се търкаляше от единия край на леглото чак до другия.

Не за първи път той призоваваше тази жена. Уилоу направи гримаса и по красивото ѝ лице се изписа неприкривана досада. Последния път, когато бе видяла Криста Хортън, беше в деня, когато пиратите я бяха пленили. Как я е намерил Марк? И къде?

Уилоу се оказа сръчна болногледачка, грижеше се предано за Марк, караше го да пие течности и да поема храна дори когато поради делириума той отказваше да приема грижите ѝ. След два дни, когато доктор Стенли дойде да прегледа пациента си, доволният му изглед подсказа на Уилоу, че в положението на Марк е настъпило значително подобрене. Той остави още хининова настойка и обеща да дойде пак.

Марк отвори очи и премига, за да пропъди синьо-сивата мъгла и да види по-ясно фигурата, която се очертаваше пред него. Усети, че някой поднася чаша към напуканите му устни, и отпи жадно и с благодарност. Закашля се, направи гримаса и отблъсна остатъка от горчивата течност в чашата.

— Изпий всичко, скъпи, докторът каза, че това ще излекува треската ти.

— Криста? — запита Марк, проклинайки мъглата, която все още забулваше погледа му.

— Аз съм Уилоу, Марк. Уилоу Лангтри.

— Уилоу? — Трябваша му няколко минути, преди мисълта му да се проясни, за да свърже името с нещо познато. Погледът му се избистри дотолкова, че успя да види лицето, което го гледаше с такава нежна загриженост. — Къде съм?

— На борда на „Лъвско сърце“, на път за Англия — каза Уилоу.

Оглеждайки се наоколо, Марк разбра, че наистина се намира в неголяма пътническа каюта, макар че тази беше доста по-широка от обикновените. Лекото полюшване на вълните и скърцането на кораба бяха поредните доказателства, че Уилоу казва истината.

— Какво стана? — запита той и се намръщи от усилието.

— Не си ли спомняш?

Марк поклати глава.

— Можеш ли да ме изслушаш?

Уилоу се опита да не забелязва, че ръцете му треперят или че очите му още са много бляскави.

— Да, моля те — изрече Марк. — Ще ми е по-леко, ако знам истината.

Уилоу му разказа възможно най-сбито как го беше намерила и в какво състояние. Завърши с това, как се бе спазарила за свободата му и как бе спорила с капитана, за да го допусне на борда.

— Дължа ти живота си — прошепна дрезгаво Марк, виждайки Уилоу в друга светлина. — Как мога да ти се отплатя? Ще си получиш парите обратно, но това едва ли е голяма отплата за живота на един човек.

Изтощен от усилието да говори, той не можа да чуе отговора на Уилоу и потъна в благословен сън.

— Ще намеря начин, скъпи — измърмори Уилоу, поглаждайки нежно челото му. — В действителност титлата лейди Марлборо е единствената награда, която ще приема.

От този ден Марк започна да се възстановява. На следващия ден той разказа на Уилоу как Абдулла беше го пленил и затворил, а най-накрая го беше пратил в Алжир, за да бъде продаден като роб в испанските колонии. Не спомена за Криста, защото болката от загубата ѝ още беше твърде силна, сърцето му все още беше неутешимо. Уилоу пък му разказа как съпругът и починал, как тя запазила каюта на борда на „Лъвско сърце“ и как на път за пристанището попаднала на него.

— Скоро ще бъдеш в Англия, където ти е мястото, скъпи — каза тя. — Забрави Константин, забрави Абдулла. Дядо ти ще бъде много щастлив от твоето завръщане.

— Да забравя Абдулла? Никога! Не и след това, което направи на родителите ми. Някой ден, по някакъв начин ще го пратя в ада!

Докато изричаше тези яростни думи, той мислеше за Криста, пресмяташе колко време ще му е нужно, за да възстанови силите си, да се върне в Константин и да спаси жената, която обичаше.

Изведнъж Марк си спомни прибързаното обещание, което беше дал на Криста, обещание, което нямаше намерение да изпълни. Макар че можеше да ускори смъртта му, то беше за предпочитане пред това, да остави Криста да бъде робиня на мъж като Абдулла. Но той не изказа гласно мислите си, не сподели с Уилоу нищо за любовта си към Криста или за решението си да се върне в Алжир.

На следващия ден треската напусна тялото на Марк и повече не се върна. Той започна полека да се разхожда из каютата, стараяйки се да възстанови силите си. Но болестта и дългите седмици затворнически живот, заедно с постоянните побои и лишения, го накараха да осъзнае, че възстановяването му ще бъде по-бавно, отколкото се бе надявал.

Малко преди „Лъвско сърце“ да стигне до бреговете на Англия, се случи едно нещо, което забележимо повдигна духа на Марк. Докторът му предложи да прави кратки разходки на чист въздух и Марк на драго сърце се съгласи, за да се спасява поне за кратко от ограничаващите го стени на каютата и почти натрапчивите грижи на Уилоу. Макар Аллах да знаеше, че той дължи на Уилоу живота си, нейното постоянно пърхане около него сега, когато вече възстановяваше силите си, доста го притесняваше. Не смееше обаче да изкаже гласно възраженията си, защото ѝ беше невероятно много задължен.

За негова огромна радост разходките по палубата му бяха полезни не само като физическо раздвижване. Когато веднъж отпрати поглед нагоре към вантите, забеляза един моряк, който му се стори много познат. Огромното му тяло, оголено до кръста, се движеше с невероятна за ръста му сръчност. Марк продължи да го наблюдава, докато мъжът се спускаше към палубата, прескачайки последните няколко стъпки разстояние с котешка грациозност. Когато се обърна към Марк, на лицето му се изписа огромна радост, която на свой ред се отрази в невярващата физиономия на Марк.

— Омар! — възкликна той, когато огромният мъж стигна с един скок до него. — Слава на Аллаха! Знаеш ли колко съм щастлив да те видя жив и здрав?!

— Може би също толкова, колкото и аз — отвърна Омар с глупава усмивка. — Макар че си пребледнял и страшно отслабнал, виждам, че ще се възстановиш. Аллах отговори на молитвите ми. Явно лейди Уилоу добре се грижи за тебе.

— Без навременната намеса на Уилоу щях да бъда мъртъв — каза Марк. — Но кажи ми ти как се озова на борда на „Лъвско сърце“.

Омар разказа за малката роля, която бе изиграл в спасяването на живота на Марк и за горещото си желание да остане със своя принц.

— Потърсих първия помощник, разбрах, че имало свободно място, и веднага се наех. Искам само да остана при тебе, за да те пазя и да изпълня волята на баща ти.

— Благодаря ти, приятелю — изрече развълнуван Марк. — Сигурен ли си, че искаш да се върнеш с мене в Англия? Ами племето ти?

— Армията на Абдулла успя да изстреби почти цялото ми племе. Оцелелите се присъединиха към други родове и вече нямат нужда от мене. Ти си моят принц; съдбата ми е свързана с тебе. Дадох дума на баща ти и докато имаш нужда от мене, няма да те изоставя.

— Твоята преданост ме трогва, Омар — отвърна Марк и тайнствена влага забули очите му. — Ще поговорим по-късно, когато времето позволи. Имам много да ти разказвам.

— Почакай... принц Ахмед, ами Криста? И Елиса? Не каза нищо за тях.

Остра болка се изписа по лицето на Марк и на Омар му се дощя да не беше питал.

— Аз... не знам, Омар. Сега това трябва да почака. Ако така ще бъдеш по-спокоен, двете жени бяха живи и здрави, когато ги видях за последно. Макар че — Аллах да ми прости, че говоря така, — бих предпочел Криста да е мъртва.

И без да добави нищо повече, той се обърна и остави смутения Омар да мисли над думите му.

Задушавайки се от ограниченията, които ѝ налагаше болестта на Марк, Уилоу копнееше да сподели леглото му, но разбираше, че той е твърде слаб, за да задоволи желанията на тялото ѝ. Всяка нощ тя се оттегляше на самотната си койка и мечтаеше да времето, когато той отново ще възвърне предишната си сила и превъзходно здраве. Спомняше си с поразителна яснота колко нежен и внимателен любовник можеше да бъде Марк, как се стараяше да ѝ даде толкова наслада, колкото получаваше и той самият. Усмиваше се доволно под прикритието на тъмнината, мислейки за огромния му дълг към нея. Мъж на честта, какъвто беше Марк, естествено щеше да настоява да направи всичко по силите си, за да изплати този дълг.

Марк много добре осъзнаваше задължението си към Уилоу, още повече, когато дочу разговора между двама моряци, които обсъждаха настояването на Уилоу той да живее в нейната каюта.

— Чух доктора да казва на капитана, че ако дамата иска да си съсипе репутацията, това си е лично нейна работа — подхвърли единият моряк.

— Сега, когато Карингтън е почти оздравял, човек би рекъл, че ще поиска отделна каюта — подхвърли вторият моряк. — Питам се дали е достатъчно силен, за да бъде дамата задоволена.

Първият изсумтя многозначително.

— Мислиш ли, че ще се ожени за нея? Чух, че Лангтри е богата вдовица.

И двамата се отдалечиха, оставяйки Марк потънал в мисли.

Преди да дочуе разговора между двамата мъже, той не се бе замислял за последиците от това, че споделяше каютата на Уилоу. Знаеше, че през първите няколко дни от пътуването се налагаше някой постоянно да се грижи за него, и оценяваше усилията, положени от Уилоу. Но колко глупаво бе от негова страна да не осъзнае, че присъствието му в нейната каюта вече компрометираще репутацията ѝ, защото той се бе поправил, движеше се самостоятелно и можеше да

помоли да го настанят отделно. Сега, когато наближиха бреговете на Англия, не си струваше да моли капитана за отделна каюта. Но ако това би опазило репутацията ѝ, той веднага щеше да го направи.

Мисълта за се ожени за Уилоу никога не му бе минавала през ума. Макар да бе загубил завинаги Криста, изглеждаше му немислимо да сподели остатъка от живота си с друга жена.

Все още блед и треперещ от изтощителното боледуване, Марк слезе по подвижното мостче и стъпи на английска земя с Уилоу, хванала се собственически за лакътя му. Въпреки че бе напуснал тези брегове едва преди половин година, си спомни с умиление за щастливите години, прекарани в компанията на любимия му дядо. Марк се запита с малко тревога как ли се чувства старият дук, защото когато се разделиха, здравето му беше доста крехко. Ако трябваше да си признае, с радост очакваше срещата със стария джентълмен. Единственото му съжаление, освен раздиращата болка за Криста, беше, че още нямаше никакви вести за брат си Язид. Той не беше от хората, което се предават лесно, и Марк хранеше големи надежди, че брат му е намерил сигурно убежище далеч от обсега на Абдулла.

— Марк, трябва ли толкова скоро да заминаваш за Марлборо Манър? — нацупи устни Уилоу. — Остани в Лондон с мене, в моя дом. Бих искала да бъда за тебе не само болногледачка, скъпи, а нещо много повече. Със сигурност можеш да се възстановиш в Лондон също толкова добре, колкото и в провинцията.

Тя още не можеше да приеме това, че той бе помолил да го преместят в друга каюта, когато състоянието му позволи вече сам да се грижи за себе си.

Марк лесно отгатна подтекста на молбата ѝ.

— Бързам да се видя с дядо си, Уилоу. Освен това, ще минат седмици, преди да възстановя здравето си, а ти ще се отегчиш до смърт, вързана към един инвалид.

— Няма да ме забравиш, нали, Марк? — запита тя плахо.

— Да те забравя? Да забравя моя ангел хранител? Невъзможно — пошегува се Марк със следи от старите искрици в очите. — Сериозно, Уилоу — каза той, вече без да се шегува, — ти беше за мене нещо повече от приятелка. Направи за мене повече, отколкото имах право да очаквам. Ако някога мога да сторя нещо за тебе, само кажи. И

аз със сигурност няма да те забравя. Когато се върна в Лондон, ти първа ще узнаеш. Можеш да разчиташ на това.

Успокоена за момента, Уилоу му отправи искряща усмивка. Беше достатъчно умна, за да разбере, че той има нужда да се възстанови от боледуването, а и тя самата не беше още готова да се оттегли в провинцията след всичките тези месеци в Алжир и седмиците, през които се бе грижила за Марк. Освен това, имаше да урежда и някои наложителни неща. Имаше дълг към осиротелите родители на съпруга си и нямаше смелостта да се изправи срещу очакванията на обществото, въпреки че не бе изпитвала особени чувства на обич към семейство Лангтри. Имаше и друга причина да се срещне с родителите на Робърт — неговото наследство. Искаше да бъде напълно сигурна, че ще получи това, което ѝ се дължи.

Когато плати откупа за Марк, това почти я разори и макар че той беше обещал да ѝ се издължи веднага щом получи пари от дядо си, апетитът на Уилоу към богатството можеше да се сравни само с ненаситната ѝ жажда за сексуално удовлетворение. Дълбоко в сърцето си тя лелееше мечтата да стане дукеса Марлборо, но докато дойдеше този момент или най-малкото, докато отново започнеше да споделя леглото на Марк, тя възнамеряваше да си търси забавления, и то възможно най-дискретно.

Марк забеляза колко страдна е прощалната целувка на Уилоу, но според него това беше малка отплата за навременната ѝ помощ и неуморните грижи. С чувство на облекчение той я изпрати до лондонския ѝ дом, а после зачака Омар да се присъедини към него. Смятаха двамата заедно да отидат в провинциалното имение на дядо му, далече от лондонската шумотевица, защото напоследък старият джентълмен все по-рядко излизаше от семейното огнище. Но и в най-необузданите си мечти Марк не си бе представял каква изненада го очаква там.

Криста слезе по подвижното мостче, следвана от Ленор и Елиса. Сълзи изпълниха очите на Ленор, защото тя почти бе забравила любимата си Англия, гледките и звуците на Лондон. Дължеше своето освобождение от робството на Криста, която бе обикнала като родна дъщеря.

Тъмните очи на Елиса се ококориха, когато пред погледа ѝ се изпречи огромният град с чудноватите си обитатели. Всички бързаха, вървежът им нямаше нищо общо с този на хората в родната ѝ страна, където преобладаваше безгрижието. Още по-чудновати ѝ се видяха жените, които вървяха с безсрамно открити лица и всички ги гледаха. Криста я бе убедила, че няма нищо нередно да се явява без воал пред хората, и макар Ечиса да бе последвала примера на приятелката си, се чувстваше доста неудобно, почти като престъпница.

Криста усещаше приближаването на зимата в повеите на хладния есенен вятър и инстинктивно загърна по-плътно наметалото около треперещото си тяло, забелязвайки при това, че Елиса и Ленор веднага реагираха на студа по същия начин. Срещу няколко от монетите, които ѝ бе дал Брайън, Криста нае карета, трите жени се качиха заедно със скромния си багаж и тя даде адреса на леля си, питайки се дали горката жена я очаква или ще припадне при вида на трите уморени от пътуването пътнички, увити в невъзможни одежди. Но имаше една утеха — кредитния запис, който баща ѝ бе дал на Брайън за нея. Като предвидлив човек, той искаше тя да си купи всичко необходимо, за да се настани удобно в Англия, без да обременява леля си.

Докато каретата трополеше по улицата на леля ѝ, Криста вече нямаше търпение да се срещне с жената, която обичаше толкова, колкото и собствените си родители. Щом наближиха къщата, тя осъзна, че пред красивата сграда, принадлежаща на леля ѝ, цари необичайно оживление. Когато спряха пред входа, забеляза друга карета, натоварена догоре с багаж, която стоеше точно пред портата. Колкото и да се опитваше, не можа да разпознае герба на вратата на каретата. Преди да успее да слезе, един мъж и една жена излязоха от къщата и се упътиха към чакащата ги карета. Бързаха толкова много, че не забелязаха Криста, увиснала на прозореца на своята карета, смаяна и озадачена от непривичната гледка.

— Лельо Мери! — извика тя, когато дребната женица понечи да се качи в каретата с помощта на един достолепен мъж с посивяла коса.

Обръщайки се към гласа, Мери Стюарт ахна и ако мъжът зад нея не я бе прихванал през закръглената талия, щеше да падне.

— Криста! Боже господи, какво правиш тук? Нали трябваше да си в Тунис?

Шокът беше толкова голям, че тя забрави колко бързаше само преди няколко мига.

— Аз... аз се върнах, лельо Мери, ако пожелаеш да ме приемеш — изрече нерешително Криста. — Татко не ти ли писа?

— Скъпо дете, винаги си добре дошла тук — беше искреният отговор на Мери. — Но не съм получавала известия от Уесли още откакто ти замина от Лондон преди доста месеци. Случило ли се е нещо?

Мери застана пред Криста, неотлъчно следвана от посивелия мъж; озадачени бръчки покриваха благородното му чело.

— Мери — обърна се мило той към нея, — трябва да тръгваме, иначе корабът ни ще отплава без нас.

— Заминаваш? — запита Криста смаяна.

— О, божичко — завайка се Мери. — Само да знаех, че идваш... нали разбираш, много неща се случиха, откакто замина. Срецнах Чарлз — и тя отправи любяща усмивка към мъжа до себе си — и за двама ни това беше любов от пръв поглед. Като се има предвид възрастта ни... решихме веднага да се оженим. Чарлз ме отвежда в Испания и Италия на меден месец, смятаме да останем в чужбина поне една година или малко повече.

— Аз съм сър Чарлз Уайтлоу — каза мъжът с широка усмивка, запълвайки един от пропуските в развълнувания разказ на Мери. — Наистина ухажването и женитбата при нас бяха светкавични. Но леля ви похити сърцето ми още щом я видях. Бях вдовец от няколко години, без деца, които да смекчават самотата.

— Да — потвърди Мери и кафявите ѝ очи се спряха нежно върху съпруга ѝ. Понеже не се беше омъжвала, тя смяташе, че времето ѝ е минало, докато не срещна Чарлз. — Той рядко ходи на светски събирания, рядко напуска имението си в Кент, но сигурно съдбата го е водила, когато е приел поканата за бала на семейство Джордън, където се срещнахме.

— Толкова се радвам за тебе, лельо Мери — каза Криста, изтривайки една сълза. — И за вас, сър Чарлз. Сега тръгвате на голяма обиколка.

— Точно така. — Сър Чарлз кимна и внезапно си спомни, че трябва да побързат. — И ако не побързаме, скъпа — обърна се той към

Мери, — ще закъснеем твърде много. Освен ако, разбира се, не искаш да отложим пътуването сега, щом племенницата ти е дошла при тебе.

Разочарованието му личеше така ясно, че Криста протестира:

— Не! Не бива да променяте плановете си заради мене. Моля ви, не разваляйте медения си месец!

Мери за миг бе обзета от съмнение, но Чарлз забеляза:

— Нима си забравила, Мери, че сега този дом принадлежи на племенницата ти?

— Какво? — възкликна Криста, напълно зашеметена.

— О, господи — изстена Мери. — Цялото това бързане и радостта, че виждам Криста, ми замъглиха мозъка. Отсега нататък моят дом е при Чарлз, в Кент. За редките си посещения в Лондон ще използваме неговата къща, затова приписах тази на тебе, Криста — обясни тя задъхано. — Моят адвокат е запознат с подробностите, трябва да се свържеш с него. Направих те и моя наследничка.

— Мене? О, лельо, колко великодушно! — възкликна Криста, трогната от щедростта на леля си. — Как да ти се отблагодаря?

— Като ни идвате на гости в Кент — обади се Чарлз, отговаряйки вместо съпругата си.

— Разбира се — усмихна се Криста и веднага хареса стария джентълмен.

— Но... не е редно да те оставям тук сама — внезапно поклати глава Мери. — Какво имам предвид ли? Трябва ти подходяща придружителка, а аз освободих слугите. О, боже — обърна се тя с плачевна физиономия към Чарлз.

Изведнъж Криста се усмихна, отвори вратата на каретата и излезе, махвайки с ръка на Елиса и Ленор да я последват.

— Както виждаш, не съм дошла сама. Ленор — посочи към възрастната жена — е напълно способна да ми бъде придружителка, а Елиса — и обви ръка около кръста на младото момиче — е моя камериерка и компаньонка. Трите ще се справим чудесно съвсем сами, докато пристигне семейството ми.

Мери отправи обнадежден поглед към Чарлз.

— Мислиш ли... мислиш ли, че можем да я оставим с тях? — Толкова бе очаквала тази едногодишна ваканция извън страната с Чарлз!

Чарлз изгледа внимателно Криста, после отмести очи към Ленор и Елиса. И накрая каза:

— Криста ми изглежда отговорна млада жена. И щом брат ти ѝ е позволил да пътува с Ленор и Елиса, ние можем само да постъпим по същия начин. Къщата вече е нейна собственост и тя може да прави с нея каквото пожелае. Не виждам защо да не продължим с осъществяването на нашите планове. Кога очаквате да пристигнат родителите ви, скъпа? — запита той Криста. — От думите ви съдя, че ще е скоро.

— Да, много скоро. Вероятно вече са на път. — Тя мъдро прецени, че трябва да не споменава нищо за болестта на майка си, за да не тревожи леля си. — Татко получи служба в Англия и аз... исках да пристигна предварително.

— Ами сватбата ти? — вметна Мери. — Мислех, че ти и Брайън ще се ожените в Тунис.

— Поради внезапното преместване на татко отложихме плановете си за неопределено време — отговори Криста. — С мене всичко ще бъде наред, лельо Мери, обещавам ти. Настоявам да не променяте плановете си. Съвършено способна съм да се грижа за себе си, докато дойдат и близките ми.

— Е... щом си сигурна — махна с ръка Мери, все още недостатъчно убедена.

— Напълно сигурна съм — повтори Криста с уверен глас.

— Съжалявам, скъпа, но вече трябва да тръгваме — прекъсна ги сър Чарлз, пристъпвайки нервно от крак на крак.

Мери прегърна Криста и я притисна силно към себе си.

— Само ако знаех — заизвинява се тя, разкъсвана между дълга си към племенницата и любовта към съпруга.

Но след миг Чарлз буквално я откъсна от прегръдките на Криста и деликатно я побутна към чакащата ги карета, така че Мери едва има време да хвърли ключовете от къщата в ръцете на младата жена.

— Имам открити сметки във всички лондонски магазини, скъпа — подвикна Чарлз през рамо. — Ще се чувствам по-спокоен на сватбеното пътешествие с леля ти, ако се снабдяваш с всичко необходимо на мое име. Не жали парите! Поднови декорацията, наеми слуги, изобщо прави каквото ти се хареса.

След тези думи той настани Мери в каретата и в следния миг те се отдалечиха бързо с умопомрачителна скорост, а леля й висеше на прозореца и й пращаше въздушни целувки.

— Съдбата действа по тайнствени пътища — каза загадъчно Елиса, гледайки към празната къща, която сега принадлежеше на Криста.

Криста отпусна изморено рамене. Пътуването беше дълго, изпълнено с тъга и страх за съдбата на Ахмед. Когато то свърши, я овладя смазваща умора и потискаща меланхолия.

— Уморена си — каза Ленор и поведе Криста към входа на къщата. В последните седмици тя научи истината за бременността на Криста и макар да беше разочарована, все още се държеше като квачка, която пази пиленцето си. — В къщата няма да има нищо за ядене, затова ще ида до пазара, а Елиса ще се погрижи за удобството ти.

След дълги съвещания трите жени решиха, че засега няма нужда да наемат допълнителна прислуга. Тъй като само Криста щеше да живее в къщата, Ленор пое готвенето, а Елиса чистенето. Хранеха се в кухнята и прекарваха заедно вечерите, потънали в спомени, докато Криста не започна да осъзнава, че нямат особена полза постоянно да се ровят в миналото.

Благодарение на кредитния запис трите си купиха подходящи дрехи и напълниха шкафовете с храна. Криста рядко се осмеляваше да излиза от къщата и градината, отиде само при адвокатата на леля Мери, за да подпише документите, които я правеха законна наследничка на леля й, и се възползва от времето преди пристигането на родителите й, за да лекува мислите и сърцето си. Понеже говореше английски, Ленор пое задължението да пазарува, докато Елиса прекарваше дълги часове в опити да развлича Криста и да прогонва гнетящата я тъга. Но за нейно огромно огорчение задачата й се стори почти неосъществима.

Нощем сънищата на Криста се превръщаха в кошмари, тя си представяше Ахмед в някаква бездънна мина почти без въздух, с жестоки следи от бич по красивия загорял гръб. Беше ли още жив? Или беше избягал по някакво чудо? И тя пламенно се молеше обещанието му пред нея да му попречи да се върне в Константин с напразната надежда да я освободи от Абдулла. При последната им среща тя отчаяно се бе опитвала да го убеди колко опасно ще бъде за

него, ако се появи в Константин. Ако го хванат отново, Абдулла вече няма да се поколебае да го прати на смърт.

Седмиците минаваха една след друга. Криста получи писмо от баща си. Пътуването им било отложено заради състоянието на майка ѝ, но се надявали скоро да потеглят. Разчитал на леля Мери да не я оставя самичка и с нетърпение очаквал пак да я види. В плика имаше писма от брат ѝ и сестра ѝ и те почти разплакаха Криста. Тя живо си припомни скъпите им лица и младежките лудории. Освен това там намери и писмо от Брайън.

В него той повтаряше, че скоро ще дойде и ще я поиска за съпруга. Честно казано, Брайън заемаше доста малко място в ума на Криста. Мислите за Ахмед и за любовта, която бяха споделяли, не оставяха място за друг мъж. Нощем тя си представяше как прегръща Ахмед, как изпитва безграничната му любов по всички вълнуващи начини, които той ѝ бе показвал. Нощ след нощ тя се събуждаше, изпитвайки усещанията, които ръцете и устата му бяха събуждали у нея, но неизменно се виждаше сама. Безутешните ѝ хлипове често будеха Елиса и младото момиче я уговаряше да си легне отново, утешавайки я с нежни думи и чаша топло мляко.

Един ден Криста се озова в ситуация, която на драго сърце би отложила за неопределено време. Брайън Кент се появи пред вратата ѝ. Макар да не беше съвсем неочаквано, посещението му ѝ подеждаше като шок, защото тя очакваше най-напред да се върне семейството ѝ.

— Хубаво е да те видя отново, скъпа — възкликна въодушевено Брайън.

Хладнокръвният му поглед обгърна стройната ѝ фигура и гледката събуди у него мисълта колко красива изглежда тя въпреки опетненото си минало. Почти бе забравил, че именно невероятната ѝ красота го бе привлякла към нея в началото. Приятно щеше да бъде да я има в леглото си и той лениво се запита на какви ли умения са я научили похитителите ѝ и дали си е намерила любовник, след като се е върнала в Лондон. Последната мисъл накара лицето му да се смръщи в гневна гримаса. Макар че можеше да пренебрегне факта, че е била малтретирана против волята си, ако си беше взела любовник по собствено желание, той едва ли би понесъл това. Скоро щеше да разбере дали по неин адрес не се носят слухове, когато обиколезе из клубовете, за да пие и да играе хазарт.

— Брайън — започна Криста, усещайки как краката ѝ омекват под роклята, — не... не те очаквах толкова скоро.

— Казах ти, че ще си дойда скоро — отвърна той.

— Да — кимна тя и се почувства ужасно глупаво. Не можа да намери думи. Нерешително го покани да влезе и се изчерви, когато той се настани на дивана до нея.

Брайън се усмихна, влагайки голяма доза от чара си, за да я накара да си припомни какво я бе накарало да приеме предложението му преди толкова месеци. Всяка жена би го сметнала за привлекателен и чаровен.

— Със сигурност годеникът ти заслужава по-топъл прием — пошегува се той с приятелския тон, който ѝ напомни за предишните им отношения.

В отговор Криста можа само да се усмихне и да го целуне бегло по бузата. Но Брайън искаше нещо повече от това клъвване; тя вече не беше плахата девственица, с чиито чувства трябваше да се съобразява. Без съмнение имаше опита на изпечена развратница и се нуждаеше от онова, което той можеше да ѝ даде, щом сега вече се бе пробудила за страстта. Той посегна и грубо я привлече в обятията си, притисна плътно тялото ѝ към своето, плени устните ѝ и вкара езика си между зъбите ѝ, във влажната топлота на устата ѝ. Прекалено шокирана, за да се възпротиви, Криста остана безмълвна, докато не усети как ръцете му обхващат и стискат меките заоблености на седалището ѝ. Едва тогава тя се задърпа, за да се освободи, и го заудря по гърдите в усилие да се изплъзне от нежеланите му нежности.

Брайън изведнъж я пусна и я загледа с присвити очи. Не беше очаквал тя да реагира така силно. Нима не беше редно да даде доброволно на годеника си това, което други бяха взели насила от нея? Какво да направи сега? Да се извини? Или да я накара насила да изпълни желанието му, за да ѝ даде да разбере, че напълно осъзнава промяната в състоянието ѝ? Почти бе решил да направи второто, когато си спомни за сър Уесли и за любовта, която той изпитваше към дъщеря си независимо от ужасните неща, които се бяха случили с нея. Благоклонността на сър Уесли му беше необходима, за да се издигне в кариерата, и ако това означаваше да се отнася с дъщеря му като с рохко яйце, значи точно така щеше да постъпва... докато не се оженят.

Тогава щеше да покаже с дела, че има намерение да я използва, за да обслужва всичките му нужди по всякакви възможни начини.

— Съжалявам, Криста — поднесе той неискрените си извинения. — Толкова дълго бяхме разделени, че когато те видях да изглеждаш така... така неимоверно желана, не можах да се сдържа. На годениците им е позволено да изпитват моменти на страст, нали знаеш.

Криста го изгледа войнствено, готова да даде воля на гнева си, когато следващите му думи я възпряха.

— Имам съобщение за тебе.

— Съобщение ли?

Сега тя го заслуша с неотклонно внимание.

— Семейството ти ще пристигне в Лондон навреме за нашата сватба. Лекарят най-сетне разреши на майка ти да пътува и те ще си дойдат много скоро. Обещах, че ще изчакаме пристигането им, за да отпразнуваме сватбата и да могат да присъстват на церемонията. Макар че ще бъде трудно да чакам след толкова дълго отлагане, аз се съгласих. Освен това, ще ти трябва време, за да планираш нещата. Искам да бъде грандиозно, Криста. Леля ти също може да помогне.

Криста се изчерви. Нарочно не бе споменала, че леля Мери е заминала на продължителен меден месец със съпруга си точно в деня, когато тя бе пристигнала в Лондон.

— Леля Мери не е в Англия — каза тя.

Нямаше смисъл да го крие от Брайън, защото той така и така скоро щеше да го научи.

— Какво?! И ти живееш тук сама?

— Разбира се, че не — възрази тя с отбранителен тон. — Ленор и Елиса са с мене.

— Сигурен съм, че баща ти нямаше да склони да те прати в Англия, ако знаеше, че ще трябва сама да се грижиш за себе си.

— Точно затова не го споменавах в писмата си — призна предпазливо Криста. Още откакто пристигна в Лондон, тя редовно пишеше на семейството си.

Брайън се намръщи.

— Сега, когато вече съм тук, ще се погрижа за тебе. Щом се оженим, ще започна да се грижа за тебе както трябва.

Криста сподави смеха си. Как според него се е оправяла тя през всичките тези месеци без неговата помощ? Не беше дете, което да има

нужда от покровителство. В изминалите месеци бе преживяла повече, отколкото друга жена на нейната възраст би трябвало да преживее. Със сигурност нямаше нужда Брайън да я надзирава.

— Брайън — поде Криста, търсейки думи. Изведнъж ѝ се стори абсолютно наложително той да узнае, че тя е влюбена в друг мъж и не може да се омъжи за него. — Преди да продължиш с плановете си, има нещо, което трябва да знаеш. Нещо, което няма да ти хареса.

Брайън се гордееше, че никой не може да го заблуди, и знаеше за какво точно намеква Криста. Нима тя не разбира, че той вече е отгатнал какво са ѝ сторили пиратите и Абдулла? По някакъв начин трябваше да я убеди, че това няма значение. Сър Уесли вече беше говорил с него за преживяното от нея и двамата бяха наясно, че тя не би могла да се измъкне невредима от това. Преглъщайки неприятните се усещания, Брайън бе уверил сър Уесли, че това няма значение за него; сватбата щеше да се състои според уговорката. Тогава благодарният сър Уесли бе обещал, че ще говори открито с краля за обещаващите перспективи пред Брайън, и го бе уверил, че в скоро време може да очаква нови върхове в кариерата си. Скоро щеше да притежава цялата власт и богатство, към които се стремеше.

— Няма нужда да ми казваш каквото и да било, скъпа — отвърна многозначително Брайън.

— Ти... ти знаеш?

— Мислеше ли, че няма да се досетя? Достатъчно дълго съм живял в държавите по Варварския бряг, за да знам какво се случва с красивите жени, пленени от пирати и продадени в робство. Сериозно се съмнявам, че си могла да избегнеш малтретирането от страна на тези негодници, но ако по някакво чудо е станало така, тогава със сигурност беят е злоупотребил с тебе. Аз обаче се съгласих да пренебрегна факта, че вече не си девствена — изрече той с великодушен тон. — Сега, когато се разбрахме за това, не би трябвало да има повече спорове.

Криста бе смаяна, не можа да намери думи. Наистина, Брайън би могъл да допусне, че е била похитена! Баща ѝ и майка ѝ вероятно също са изпаднали в плен на това недоразумение. Вярно беше, че вече не е девствена, но тя доброволно бе отдала невинността си, дълго преди пиратите да бяха нападнали „Бон ами“. Време беше да избави Брайън от заблудата, че скоро ще се ожени за нея.

— Не разбираш, Брайън — търпеливо започна да обяснява тя. — Аз не те обичам. Има... по-скоро, имаше... друг мъж.

Лицето на Брайън почервения от негодувание.

— Друг мъж? Абдулла? Със сигурност не и той!

— Не, не Абдулла. Аз... аз се влюбих в този мъж, когото срещнах на борда на „Бон ами“.

Нямаше нужда Брайън да знае името на Марк или нещо друго за него.

— Къде е този мъж, когото обичаш? Защо не сте заедно? Трудно ми е да го повярвам, Криста. Този мъж със сигурност не те обича, иначе сега щеше да е с тебе.

— Той беше продаден в робство, също както и аз, и сега е в някоя испанска колония.

— Тогава той е изгубен за тебе — увери я Брайън. — Освен това, той може да не прояви чак такова разбиране, каквото аз проявявам към опетненото ти минало. Повечето мъже искат съпругата им да е невинна.

— Аз доброволно отдадох невинността си на моя любовник — призна Криста.

— Ти какво? — Червени петна заплуваха пред погледа на Брайън. — Ти си направила това, докато още си била сгодена за мене? — запита той невярващо.

Криста кимна, надявайки се, че най-накрая го е обезкуражила, но се случи точно обратното.

— Любовникът ти сигурно ще умре в робство. Както добре знаеш, малко хора успяват да избягат от испанците. Аз още съм твой годеник и когато се оженим, ще задоволяваш единствено мене. Ще се оженим, точно както баща ти възнамеряваше. Сега трябва да вървя. Искам да се настаня в моя клуб и да прекарам следващите няколко часа във вана, която да не е напълнена със солена вода. Имаме нужда един от друг, скъпа. С твоята съмнителна репутация имаш малки надежди за приличен брак, ако бъдеш дотолкова неразумна, че да ми откажеш. Колкото до мене самия, имам нужда от подкрепата на баща ти, за да постигна целите, които съм си поставил.

Криста изгледа невярващо гърба на Брайън, докато напускаше стаята. Той явно беше обмислил всичко в съвместния им живот. Въпреки признанието ѝ, че обича друг мъж и че му е отдала

невинността си, Брайън упорито настояваше да се оженят, както беше планирано. И най-накрая си бе признал, че има нужда от нея, че любовта не е основната причина да я иска. Нима родителите ѝ толкова държаха тя да се омъжи за него? Тревожеха ли се за репутацията ѝ, притесняваше ли ги фактът, че никой друг мъж освен Брайън не би я поискал? Може би, допусна тя, би трябвало да спази думата, която му беше дала, и да стане негова съпруга. Без съмнение би могла да постъпи и по-зле, а не искаше да се превръща в бреме за родителите си.

Макар че обичаше Ахмед с цялото си сърце и душа, Криста усещаше, че почти няма възможност двамата отново да се срещнат. Тя му беше казала — не, беше го умолявала — да я забрави и да живее живота си без нея. Имаше ли смелостта да последва собствения си съвет?

Елиса тихо влезе в стаята.

— Смяташ ли да се омъжиш за този мъж? — запита я тя с предпазлив глас.

— Не знам — призна искрено Криста. — Изглежда, нямам друг избор.

— Но дали ще е редно? Може би Ахмед...

— Не, научих се да живея с факта, че никога повече няма да видя Ахмед. Ако успее да избяга от испанците, а знам, че ще го направи, най-вероятно ще се върне в Константин и ще отнеме бейлика от Абдулла. Или ще умре, опитвайки се да го направи. Наистина вярвам, че съдбата му е да стане владетел на Константин. Нямам право да заемам място в живота му, защото сме от два различни свята, въпреки английския му произход. — Забелязвайки угриженото изражение на Елиса, тя я изгледа и запита: — Не харесваш Брайън, нали?

Елиса сви рамене, избягвайки погледа ѝ. Нямахте с какво да обоснове чувствата си, затова предпочете да не ги споделя.

— Искам да бъдеш щастлива, Криста. Мисля само за тебе.

— Ти и Ленор сега сте част от моя живот. Ще останеш с мене, какво и да става — каза Криста с надеждата да я утеши.

— Знам — отвърна с половин уста Елиса. — Но все пак не мога да не се питам...

— Стига, Елиса — сви вежди Криста, изведнъж отегчена от тази тема. — Имам няколко седмици, през които да решавам. Може би

дотогава Брайън ще открие, че не иска да се обременява за цял живот с мене, макар че родителите ми разчитат на този брак. А аз не искам да ги разочаровам. Напоследък не бях много добра дъщеря.

Елиса нерешително се обърна и излезе от стаята, молейки се Криста да знае какво прави, защото у Брайън Кент имаше нещо, което тя не харесваше и на което не вярваше.

Криста се завъртя бавно пред голямото огледало, оглеждайки внимателно лицето и фигурата си. Макар че се чувстваше остаряла с много години, тя откри шокирана, че изглежда все същата, както и преди половин година. Закръглените ѝ гърди се извишаваха гордо, талията ѝ беше все така тънка. Стройните хълбоци и дългите изящни крака завършваха образа на една съблазнителна и женствена красавица.

Колкото и да се опитваше, Криста не можеше да намери недостатък нито в лицето, нито в косата си. В чест на събитието светлорусите ѝ къдрици бяха красиво подредени върху изящната ѝ глава. Роклята, която най-добрата шивачка в града бе довършила едва предния ден, беше ушита от красива лавандулово-жълта коприна. Набрана фуста в бледорозово и виолетово се подаваше изпод ръба на красивата рокля, повдигнат на няколко места и прищипнат с красиви букетчета виолетки. Гладките ѝ рамене бяха оголени, миниатюрни ръкави почиваха ниско над лактите. Макар че Криста реши, че изглежда така, както винаги, в действителност никога не беше изглеждала толкова омайваща и чувствено желана.

Когато преди две седмици Брайън я осведоми, че им е осигурил покани за бал, даван от сър Питър Трентън в чест на новия дук Марлборо, Криста направо бе онемяла. Беше чула, че старият дук е починал скоро след като Марк бе напуснал Англия, и се запита кой ще го наследи сега, когато внукът му е безвъзвратно загубен. Явно бяха намерили друг роднина, който да поеме титлата и именията.

Отначало Криста твърдо отказа да придружи Брайън, припомняйки си мъчителната болка, когато на бала на сър Питър, преди толкова месеци, бе срещнала за първи път Марк Карингтън и бе отдала сърцето си на своя берберски принц. Но Брайън така мило я уговаряше, че тя най-накрая се съгласи. Както ѝ обясни Брайън, той бил срещнал сър Питър в клуба си и успял да му изтръгне поканата, макар че двамата не бяха на едно и също равнище в обществото...

докато не споменал, че е сгоден за Криста Хортън. Харесваше му да размишлява за всички възможности, които се отваряха пред него като бъдещ зет на сър Уесли Хортън, какъвто със сигурност щеше да стане, ако успееше да убеди Криста, че бракът ѝ с него е единственият път, отворен пред нея сега, след като репутацията ѝ бе съсипана.

За да повдигне настроението на Брайън, както и да се представи отново във висшето общество, Криста посети шивачката и резултатът беше лавандуловата копринена рокля, която носеше сега. След завръщането си в Англия тя водеше толкова затворен живот, че повторното ѝ излизане пред публика представляваше вълнуваща промяна. В края на краищата, никой не знаеше какво се е случило с нея в Алжир. Освен ако... Но не, нямаше да мисли за това, не и тази вечер.

Откакто се бе върнала, не виждаше други хора освен Елиса и Ленор, докато преди две седмици не бе дошъл и Брайън, за да я убеди да се върне в изисканото общество. Единственото, което я притесняваше, беше това, че той все още настояваше да се оженят възможно най-скоро и упорито я представяше като своя годеница въпреки протестите ѝ.

Стресната насред размислите си от внезапния шум при входната врата, оповестяващ пристигането на Брайън, Криста се погледна за последен път в огледалото, преди да се обърне и тихо да излезе от стаята. Брайън чакаше в долния край на стълбището и по лицето му се изписа замислено изражение, докато наблюдаваше сметановата гладкост на заоблените форми, които се виждаха в дълбокото деколте на роклята ѝ.

— Възхитителна си — каза той с треперещ глас, взе ръката ѝ и целуна върховете на пръстите ѝ, а после интимно прокара езика си по дланта ѝ.

Криста потисна тръпката и бързо дръпна ръката си, изненадана от отвращението, което бе предизвикал допирът му.

Брайън бе поразен от гледката на деликатната руменина, разливаща се по високите ѝ скули и издължената изящна шия. Като я видя такава, той се запита дали ще може да издържи да не я обладае през тези дълги седмици преди сватбата. В края на краищата, тя вече не беше невинна. Може би щеше да му позволи... Потокът на мислите му бе внезапно прекъснат, когато Елиса дойде във фойето, носейки

новото наметало на Криста от пурпурно кадифе. Досега Брайън почти не беше обръщал внимание на младото момиче, едва бе забелязал, че е доста приятна на вид. Но като я видя в новите дрехи, специално ушити за яркия ѝ тен и дребната фигурка, с дългата развята черна коса и крехката талия, Брайън изведнъж разбра, че тя не е просто красива, а замайваща, възбуждаща по свой собствен начин, не като Криста. Тъмни мисли се надигнаха неканени в далечните глъбини на ума му. Със сигурност Елиса нямаше никого друго в Англия, от когото да търси закрила, освен Криста, разсъди той пресметливо. Навярно младото, красиво момиче скоро ще падне жертва на безскрупулни мъже, ако Криста я освободи, след като се омъжи. Няма ли в такъв случай да му бъде вечно признателна, ако ѝ позволи да остане с Криста и след сватбата? Достатъчно признателна, може би, за да му позволи да спи с нея?

— Идвам след минутка — чу Брайън гласа на Криста, докато нерешително откъсваше мисълта си от екзотичната красота на Елиса.

— Какво каза? — запита той разсеяно.

— Казах, че забравих нещо горе, но няма да се забавя — повтори Криста, питайки се къде ли се лутат мислите на Брайън.

Побързай, скъпа — усмихна се той угодливо, наблюдавайки как Криста изчезва в дъното на коридора.

С ъгъла на окото си забеляза, че Елиса се кани да излезе, и протегна ръка да я спре.

— Бих искал да поговорим, Елиса — каза той на стреснатото момиче.

— Да, господине — отвърна Елиса на английски. Благодарение на усилията на Криста тя вече доста добре се оправяше с езика. Изправи се пред Брайън, съзнавайки, че колкото повече го вижда, толкова по-малко го харесва, макар че нямаше с какво да обоснове заключението си. А сега дръзкият му изглед и похотливата усмивка ѝ дадоха основателна причина да повярва, че скоро ще разбере каква е истинската му природа.

— На колко години си, Елиса?

— Шестнадесет — отвърна тя предпазливо.

— Толкова млада? Много си красива, знаеш ли...

Елиса сви вежди, питайки се какво точно е намислил Брайън. Не се наложи да чака дълго.

— Очаквам да проявиш съответна благодарност, че ти позволявам да останеш на служба при Криста, след като с нея се оженим. Тя като че ли държи на тебе и аз ще се съобразя с желанието ѝ, докато това ми харесва. Или — добави той двусмислено — докато ти ми харесваш.

Елиса се направи, че не е разбрала, придаде си невинен вид и отговори:

— Ще направя всичко, което мога, господине.

— Сигурен съм, че можеш доста много. — Той стисна още по-силно ръката ѝ и Елиса изохка от болка. — Не се прави, че не разбираш, скъпа — предупреди я той, когато тя продължи да го гледа смаяно. — Не си невежа и невинна. Имаш вид на изкусителка и в очите ти се чете, че знаеш доста много за годините си. Много ще ми харесаш, скъпа, наистина много.

Елиса пребледня. Положението беше много по-лошо, отколкото бе предположила. Брайън Кент очакваше тя редовно да споделя леглото му, когато той се ожени за Криста. Слава на бога, Криста още не беше дала съгласието си за този брак, а ако Елиса имаше думата, това съгласие можеше и никога да не бъде дадено.

— Виждам, че си шокирана — изрече Брайън с противен смях. Макар да се учудвам, че човек с твоето... ъ-ъ... положение може да се шокира от каквото и да било. Възнамерявам да направя дете на Криста възможно най-скоро и тогава ще имам нужда от прелестното ти тяло. Няма да бъда неблагодарен, обещавам.

Преди Елиса да успее да го бодне дори с една презрителна дума, на горната площадка се чуха стъпките на Криста и девойката се отскубна от противната му хватка, разтърквайки натъртената си ръка. Когато Брайън обърна чаровната си усмивка към Криста, Елиса веднага се изпари, питайки се дали Криста е осъзнала докрай колко непоносим е Брайън Кент. Ако не, значи трябваше някой да ѝ отвори очите.

Повечето от английските благородници бяха дошли на разкошния бал, даван от сър Питър Трентън. Говореше се, че дори кралят може да се появи. През първия половин час Криста обикаляше из залата, хванала Брайън под ръка, поздравяваше приятелите на леля

си и хората, с които се бе запознала при предишното си пребиваване в Лондон, както и старите приятели на баща си. Когато представяше Брайън, чийто кръг от обичайни приятели беше далеч под нейното положение в обществото, той веднага намираще начин да съобщи, че е неин годеник. Макар да се дразнеше от думите му и от собственическото му държание, вместо да прави сцени, Криста не си даваше труда да го апострофира. Освен това, още не беше решила дилемата в собствената си глава. Щом родителите ѝ желаеха тя да се омъжи за Брайън, може би трябваше да уважи желанието им. Нейното отвличане им бе създавало толкова тревоги, че тя беше сигурна, че много ще се зарадват да видят живота ѝ уреден.

След малко, когато седна пред огледалото в стаята за отдих и се взря в отражението си, като се питаше какво ли прави тук с Брайън, мъж, когото не обичаше, Криста дочу края на един любопитен разговор между две жени, които тъкмо излизаха от стаята.

— Говори се, че обявяването на годеща им е само въпрос на формалност, че ще се оженят преди края на лятото — казваше слабата блондинка.

— Ще го повярвам, когато го видя — възрази пищната брюнетка. — Това ще ѝ дойде много добре, стига да успее да го постигне.

— В последните месеци двамата са неразделни — въздъхна натъжено блондинката. — Той е толкова красив и тайнствен.

— Чуват се клюки, че тя му била спасила живота, а той не захъснал да прояви благодарността си — забеляза брюнетката.

— Толкова голяма, че да се ожени за нея? — подметна блондинката, вдигайки многозначително очи. — Бих допуснала, че ще се задоволи само с това да я вкара в леглото си.

Двете се разсмяха и излязоха от стаята, а в душата на Криста се настани странно предчувствие, макар че нямаше ни най-малка представа за кого говорят.

Марк стоеше наред залата с отегчено изражение, което разваляше красивите му черти. Лейди Уилоу Лангтри, крещящо облечена в пурпурна рокля, която би трябвало да контрастира грозно с яркочервената ѝ коса, но напротив, само я подчертаваше, бе увиснала на ръката му. Кожата му изглеждаше бледа след затвора, но подробностите за неотдавнашните случки в живота му бяха известни на малцина. Само най-близките му приятели знаеха, че се е разминал

на косъм със смъртта, както и за решаващата роля, която Уилоу бе изиграла за неговото спасение. През дългите месеци, докато той се възстановяваше в провинцията, Уилоу дискретно бе разкрила на няколко свои познати как Марк Карингтън едва се бе спасил от доживотно робство, преувеличавайки собствената си роля в това чудотворно спасение. Освен това тя намекваше и че новият дук скоро ще я направи своя дукеса.

Скуката, изпитвана от новия дук Марлборо, се дължеше на отегчителния млад човек на около тридесет години, може би с година или две по-възрастен от него, който току-що му бе представен. Макар очевидно да не принадлежеше към благородниците, той явно имаше високопоставени приятели, както и благородна годеница, с която дукът предстоеше да се запознае... не че той изпитваше особено желание, защото не се съмняваше, че дамата трябва да е също толкова отегчителна, колкото и годеникът ѝ.

— Бихте ли желали да ви я представя, Ваша светлост? — запита Брайън, когато видя, че Криста влиза в балната зала.

На Марк му се струваше, че името Брайън Кент му е донякъде познато. Спомни си, че годеникът на Криста се казваше Брайън, но доколкото се сещаше, така и не бе чул да споменава фамилията му. Освен това, името Брайън беше от често срещаните.

За огромно негово съжаление оздравяването му бе отнело почти цялата зима. Когато се върна и разбра, че обичният му дядо е починал, това не спомогна особено много за възстановяването му. Но изненадата, която го очакваше в Марлборо хауз, го възнагради заради смъртта на стария дук. Дори сега, когато си спомни първоначалния шок, на устните му се очерта усмивка...

— Марк, скъпи — побутна го Уилоу, — господин Кент те питаше дали искаш да се запознаеш с годеницата му. За какво мислеше?

Изтръгнат от спомените, Марк почувства силата на нейното присъствие много преди да я види. Някаква сила, по-голяма от живота, който пулсираше в него, го накара да отправи поглед през залата и да се взре в неземното създание, облечено в ослепителна рокля, което се носеше към него върху облак от мечти. Не можеше да е истинска! Марк премига, смаян от това, че толкова силно искаше Криста, че беше предизвикал образа ѝ пред себе си, когато тя беше на хиляди мили далеч.

Наистина, спомените за Криста не за първи път нахлуваха в съзнанието му и не за първи път образът ѝ се явяваше пред очите му, но никога не беше изглеждала толкова поразително истинска, така непреодолимо привлекателна, същинска принцеса от приказките. Ако това беше сън, той не искаше да се връща към действителността.

Яркозлатистите мигли изпърхаха като танцуващи пеперуди, когато Криста се втрени невярващо в него. Ахмед! Тук?! Невъзможно! Мъжествеността му изпълни сетивата ѝ и тя се понесе напред, без дори да усеща, че краката ѝ се движат. Гърлото ѝ се сви от усилието да си поеме въздух, питаше се дали така отчаяно го е желала, че го е призовала от дълбините на отчаянието.

Не! Нямаше как да не познае това съкрушително красиво лице, гордо и изпито, тези високи скули и пълните, щедри устни. Изумителните зелени очи под тъмните прави вежди, изящният, благороден нос подчертаваха ястребовия профил на любимия ѝ.

Криста почувства как тялото ѝ се напруга и затреперва, когато един радостен вик, който не можа да съдържа, се изтръгна от гърлото и. Хората, застанали наблизо, я изгледаха недоумяващо, но за нея не съществуваше никой освен Ахмед. Не... Марк, защото той явно вече не беше нейният пустинен принц, а дук Марлборо.

Изведнъж двамата се озоваха на инчове един ох друг, нейните крака трепереха, дивото благородство в мрачните му черти галеше душата ѝ и стопляше сърцето ѝ. Тя несъзнателно протегна ръце, но ги усети хванати от Брайън, който бе разбрал погрешно намерението ѝ, мислейки, че любовта, която се четеше по лицето ѝ, е насочена към него.

— А ето я моята годеница, Ваша светлост — грейна Брайън, обвивайки ръка около тънката талия на Криста. — Скъпа, това е...

— Марк — отрони се като въздишка от устата на Криста английското име, с което го бе нарекла майка му.

Тя усети, че се бори да пробие плътната пелена от спомени, за да изплува в ярката светлина на действителността.

— Криста — изрече Марк по-скоро като милувка, отколкото като звук, което накара Уилоу да изфучи от ревност.

— Вие двамата се познавате? — запита Брайън с внезапно събудена подозрителност.

— И то доста добре — подметна язвително Уилоу.

— Ние., ние се запознахме на борда на „Бон ами“ — отвърна Криста, борейки се отчаяно да си възвърне самообладанието.

— Тогава знаете за... — запъна се Брайън.

Беше се надявал да държи в тайна позорното минало на Криста, защото не искаше нищо да попречи на кариерата му.

— И двамата знаем — изписука дяволито Уилоу. — Видях как отвеждат Криста на борда на пиратския кораб. Нали разбирате, и аз пътувах с „Бон ами“. Ако питате мене, Криста не се съпротивляваше кой знае колко на похитителите си.

— Уилоу! — почти изсъска Марк и я изгледа остро. — Добре познавам госпожица Хортън, господин Кент. Казвате, че е ваша годеница? Мисля, че е споменавала за вас в един от нашите разговори.

Уилоу изсумтя презрително, но не каза нищо, страхуваше се от гнева на Марк. Само се запита какви ли гаври е изтърпяла Криста, преди да се върне в Англия, и си пожела младата жена да беше останала в Алжир. Не можеше обаче да не забележи изпълнения с копнеж поглед на Марк, когато той забеляза Криста да се насочва към него, и настръхна вътрешно, спомняйки си какви чувства бе изпитвал преди към самата нея. Единствената ѝ утеха беше фактът, че Криста без съмнение е била опозорена от похитителите си и едва ли е достойна за дукеса. Нищо, закле се Уилоу, абсолютно нищо няма да попречи на плановете И да се омъжи за Марк и да стане дукеса.

— Ела, Марк, искам да танцуваме — изрече с жален тон Уилоу и го подръпна за ръката.

Раздразнен, но без да може учтиво да ѝ откаже, Марк се намръщи, когато тя го поведе към мястото за танци. Имаше толкова много въпроси без отговор, които искаше да зададе, имаше толкова много неща да каже на Криста Как е успяла да се добере до Англия? Защо мъжът с нея твърдеше, че ѝ е годеник? Защо я е освободил Абдулла? Без да иска, очите му се спираха върху плоския ѝ корем и той се запита какво се е случило с бебето на Абдулла.

Усещайки мислите, които се въртяха в ума му, Криста разбираше, че трябва да се отдалечи от смуцаващото му присъствие или да се срути окончателно пред Брайън и пред годеницата на Марк, защото сега тя вече знаеше кого споменаваха преди малко двете жени, чийто разговор бе дочула. Уилоу и Марк или вече бяха сгодени, или скоро щяха да се сгодят. Тя нямаше право да се намесва сега в живота му.

Всичко се бе променило. Това, което някога означаваша един за друг, вече не съществуваше. Животът им бе поел в различни посоки.

Трябваше да избяга, да се свърже от големия емоционален шок, който току-що бе преживяла. И Криста изрече с глас, почти готов да се пречупи:

— Бих искала да потанцувам, Брайън. В края на краищата, това е първият ми бал от месеци насам.

Думите ѝ накараха подозренията му веднага да се уталожат и Брайън се усмихна:

— Разбира се, скъпа, нямам намерение да преча на дук Марлборо да се забавлява на собственото си тържество. Да, наистина, нека да танцуваме.

Марк ги загледа как се отдалечават, а лицето му остана все така намръщено.

— Защо си такъв мрачен, Марк? — запита Уилоу с кокетен тон. — Със сигурност вече си се отърсил от тази малка уличница. Досега навярно всички пирати от Варварския бряг са ѝ се насладили.

— Защо трябва да проявяваш такава проклетия, Уилоу, когато не знаеш нищо? — изсъска Марк с глас, изпълнен с презрение. — Нямах представа какво е преживяла Криста и нямах причина да говориш за нея по този начин. Къде остана състраданието ти?

Уилоу трепна от суровия упрек, осъзнавайки, че още има защо да се бои от Криста Хортън, въпреки годежа ѝ с досадния Брайън.

— Прости ми, любов моя — извини се тя мило, макар вътрешно да кипеше от негодувание, обида и презрение към жената, която притежаваше властта да ѝ препречва пътя към неговото сърце. — Нека да танцуваме. Искам да почувствам ръцете ти около себе си.

Думите на Уилоу накараха Марк отново да се намръщи, защото в последните седмици тя се бе възползвала от всяка възможност да го привлече в леглото си. Досега се беше опазил, но само Аллах знаеше още колко време щеше да устои на изтънчените ѝ съблазни. Той беше все пак мъж, мъж, който не бе докосвал женска плът, откакто за последен път се бе любил с Криста в Константин.

Последните седмици бяха истински ад за Марк. Когато най-накрая се видя оздравял след дългото и бавно възстановяване, той отиде до Лондон, за да наеме кораб, който да го откара до Алжир... при Криста, като напълно съзнаваше, че това може да му струва

живота. След като мисли дълго върху прибързаното обещание, което бе дал на Криста в момент на слабост, все пак не успя да се освободи от притискащата го дилема. Само съветите на човек, когото също обичаше много, го задържаха толкова време в Лондон.

Макар да признаваше, че Уилоу беше му помогнала да понесе по-леко самотата и болката от загубата на Криста, той знаеше, че тя търпеливо чака да ѝ направи предложение, непрекъснато чуваше от нея намеци за очакванията ѝ да стане неговата дукеса. Но как би могъл да се ожени за друга, когато тази сирена с очи като синчец и коса с цвета на среброто владееше сърцето му? Макар че Криста беше навеки загубена за него, той все пак нямаше намерение да предложи брак на Уилоу, независимо от факта, че ѝ дължеше живота си в буквалния смисъл на думата. Мисълта да спаси Криста от харема на Абдулла бе заела цялото му сърце и душа и не оставяше място за нищо друго. А сега, по някакво чудо, Криста отново беше толкова близо, че можеше да я поеме в прегръдките си.

Като не можа да измисли основателна причина да откаже на молбата на Уилоу, Марк я заведе към другите танцуващи двойки, като същевременно напругаше поглед, за да открие обекта на своите желаниа сред гъстата тълпа. Ако можеше да се вярва на Брайън Кент, а нямаше причина да не му вярва, Криста скоро щеше да стане негова съпруга. Как е възможно тя да се омъжи за този мъж, питаше се Марк, докато не осъзна, че тя явно не е имала никаква представа, че той се е спасил от робството и е заминал за Лондон. Без съмнение бе сметнала, че вече никога няма да го види, и бе поискала да въведе поне някакъв ред в объркания си живот. Но Криста вече нямаше защо да търси закрила от Брайън Кент. И Марк се закле, че още преди нощта да е свършила, той ще вземе това, което му принадлежи.

Криста загуби Марк от погледа си в мига, когато навлезе сред танцуващите и се принуди да насочи разсеяното си внимание към скорострелните въпроси на Брайън относно познанството ѝ с дук Марлборо. Надявайки се кратките ѝ отговори да уталожат подозренията на Брайън, тя изведнъж усети, че е много уморена от непреставания разпит в момент, когато все още беше в състояние на силно емоционално вълнение. Затова, когато танцът свърши, се престори, че е жадна, и помоли Брайън да ѝ донесе чаша пунш, като знаеше, че суетнята около масата за напитки доста ще го забави и ще ѝ

даде достатъчно време да се измъкне навън и да събере обърканите си мисли.

Все още раздразнен от неприкритото собственическо поведение на Уилоу, Марк грейна, когато видя как един красив млад мъж си пробива път към него през гъстата навалица.

— Алън — посрещна го въодушевено Марк. — Страхувам се, че не съм толкова добре, колкото мислех, а на Уилоу много ѝ се танцува. Защо не ѝ кавалерстваш за следващия валс, докато аз събера малко сили?

Алън го изглежда тревожно, но едно заговорническо намигване успокои притеснението на младия мъж. Марк явно се беше уморил от демонстративното поведение на Уилоу и искаше да ѝ избяга за малко.

Всъщност той бе видял Криста да се измъква сама от страничната врата и копнееше да я последва. Имаха да си говорят за толкова много неща, толкова много имаха да споделят. Марк се надяваше, че Алън ще разбере намека и ще държи Уилоу заета поне за известно време. Но преди да се измъкне навън в нощта, той намери Питър и лукаво го помоли да позанимава Брайън Кент поне един час с всякакви възможни средства.

Намери я застанала пред лабиринта, вгледана замислено в тъмнината, сякаш припомняйки си онзи момент преди месеци, когато се бяха срещнали за първи път... и се бяха целунали. Още тогава той бе разбрал, че това е съдбата му.

Марк се приближи към Криста толкова тихо, че тя не усети, че не е сама, докато не я обгърнаха две здрави ръце и не се озова притисната към едно гъвкаво, слабо тяло. Меки устни докоснаха тила ѝ, вдъхвайки неповторимия ѝ аромат, който накара сетивата му да затрептят от желание. Така беше винаги, когато двамата бяха заедно, страстта им беше експлозивна и всепоглъщаща.

— Криста, любов моя — прошепна Марк в розовата раковина на ухото ѝ. — Не знам какво чудо те е донесло при мене, но никога вече няма да се мръщя на съдбата.

В мига, когато той я докосна, Криста разбра, че ръцете на Марк я обгръщат, че устните на Марк докосват нежната кожа на тила ѝ. Толкова често бе лежала в прегръдките му, че веднага разпозна мъжественния му аромат, смесица от сапун, тютюн, подправки и естествената му мъжка миризма. Тя бавно се обърна и очите им се

срещнаха под искрящата светлина на луната; в този миг Криста потъна в едни дълбоки изумрудени езера.

— Ахмед... Марк, аз...

Думите замряха в гърлото ѝ, когато устните му се спуснаха и плениха устата и във властна целувка, която като че ли продължи безкрай, извиквайки спомена за това, как се бе чувствала в ръцете му, топла, мека и тръпнеща от страст. Това, което бяха споделяли, надхвърляше границите на тялото и спояваше душите. Този мъж я бе превел през прага на женствеността, този мъж я бе обучавал на изкуството на любовта, той я бе учил какво означава да изразява чувствеността си и да изисква любов в замяна.

Ласките му бяха едно върховно мъчение; близостта му, допирът и ароматът му я подлудяваха, за миг усещането ѝ за реалност се изпари. Нищо вече нямаше значение, само това, че я обгръщаха ръцете на Марк, че там ѝ беше мястото.

— Криста, любов моя, трябва да поговорим — каза той, откъсвайки се нерешително от устните ѝ. — Ела.

Хвана ръката ѝ и я поведе навътре в лабиринта, където знаеше, че няма да ги безпокоят. Тя го последва сляпо; скоро двамата стигнаха до една пейка и той я дръпна да седне до него. Криста си пое остро дъх и само се взираше в тези зелени очи, които я пленяваха с дръзките си, съблазнителни обещания.

— Марк.

Името му извика топлина и сладост на езика ѝ.

— Криста, любов моя, знаеш ли какви мъки преживях, като мислех за тебе в последните месеци? Само като се сетех, че си била принуждавана да споделяш леглото на Абдулла, че носиш дете, което трябваше да бъде мое, това ме докарваше до ръба на лудостта. През всичките тези седмици, докато лежах болен, изпитвах много по-големи страдания от тези, които понасяше тялото ми.

Марк изведнъж осъзна, че е споменал за бебето, и очите му се насочиха към плоския корем на Криста. Според пресмятанията му сега тя трябваше доста да е наедряла.

— Какво стана с детето? Загуби ли го?

Криста замръзна, усещайки, че е дошло време да разкрие истината.

— Марк, няма никакво дете. И не е имало. Бременността ми беше измислена от доктор Саид, за да ме държи настрана от леглото на Абдулла.

Марк сви вежди, объркан.

— Не... не разбирам. Искаш да кажеш, че Абдулла никога... че ти никога... Но как е възможно да се случи подобно нещо? Не е характерно за Абдулла.

— Ще се опитам да ти обясня — изрече бавно Криста. — В действителност е много просто. Всеки път, когато Абдулла се опитваше да ме вземе, на мене толкова ми прилошаваше, че... че повръщах върху него.

— Ти си повръщала пред Абдулла? — изсмя се Марк, защото добре знаеше колко се отвращава Абдулла от всякакви болести. — Това е великолепно! Със сигурност Аллах е ръководил пътя ти.

— Може би — съгласи се Криста. — Когато се случи за втори път, Абдулла прати доктор Саид да ме прегледа. Добрият доктор не обичаше особено много брат ти и когато предложи този начин да ме държи далече от леглото му, аз веднага се съгласих. Каза на Абдулла, че съм бременна, и понеже той не беше спал с мене, значи детето можеше да бъде само от тебе. Пристъпите ми вбесяваха Абдулла, особено когато доктор Саид каза, че бременността ми щяла да бъде тежка и непрекъснато щяло да ми се гади. Както предсказа докторът, брат ти бързо загуби интерес към мене.

Марк се замисли.

— Защо не ми каза, когато имаше възможност? Защо съзнателно ме излъга?

— Отначало бях принудена да се съгласявам с думите на Абдулла. Той заплаши, че ще те убие веднага, ако възразя на нещо, казано от него. Предпочетох да те нараня, отколкото да причиня смъртта ти.

— Но продължи с лъжата и когато останахме по-късно сами — възрази Марк.

— Нямах избор. Тогава изобщо не знаех, че Абдулла е имал намерение да ме освободи срещу откуп. Само ако бях разбрала, щях да ти кажа истината. Моля те, разбери ме — изрече жално Криста. — Страхувах се, че ако знаеш истината, един ден ще се върнеш в Константин. Животът ти ми е твърде скъп, за да направя нещо, с което

да причиня смъртта ти. Завръщането в Константин за тебе щеше да е равносилно на самоубийство. Знам, че Абдулла скоро щеше да разбере, че не съм бременна, и тогава сигурно щях да се самоубия, вместо доброволно да отида в леглото му. Затова те накарах да обещаеш, че ще си изградиш живот без мене, и виждам, че си последвал съвета ми.

Имаше ли нещо вярно в клюката, че Марк и Уилоу са се сгодили, запита се Криста. Марк явно беше последвал съвета ѝ да я забрави и тя затвори очи пред внезапния прилив на болка, която тази мисъл предизвика у нея.

— За мене няма живот без тебе, Криста — изрече той с подозрително дрезгав глас. — Никога не съм имал намерение да спазя това обещание. Но кажи ми какво се случи, след като еничарите ме отведоха от Константин?

— След като Абдулла се отърва от тебе, вече не му бях нужна. Бях само инструмент за неговото отмъщение. А и тогава харемът му вече беше пълен с млади девственици, много по-млади и по-красиви от мене. Вече не му бях полезна, защото нямаше кого да измъчва посредством мене. Нито пък ме желаше, защото мислеше, че нося дете. Слава богу, доктор Саид го убеди да пише на баща ми и да поиска откуп, за да ме върне жива и здрава на семейството ми.

— Баща ти ли отиде в Константин да те прибере? В Тунис ли те доведе, преди да се върнеш в Англия?

— Не, баща ми не дойде в Константин. Мама била болна, затова прати Брайън. А аз се върнах направо в Англия.

— Значи Брайън е бил тук в Лондон през цялото време с тебе? — стисна устни Марк.

— Не — каза Криста. — Татко смяташе, че трябва да напусна Варварския бряг и възможно най-скоро да оставя зад гърба си всички тъжни спомени, затова Брайън ме заведе в Алжир и ме качи на кораб до Англия. После се върна в Тунис. Съвсем отскоро е в Лондон.

— А ти скоро ще се омъжиш за годеника си.

— Това очакват родителите ми.

— Не. Няма да го позволя. Ти ме обичаш. Ние си принадлежим.

Криста се изчерви, неможейки да отрече. И отвърна с едва чул глас:

— Каза, че си бил болен. Разкажи ми как избяга от испанците и как се озова в Англия.

— Дълга спасението си и живота си на Уилоу — призна Марк и започна да разказва как Уилоу го бе видяла на ръба на изтощението и как бе откупила свободата му. — Бях болен от малария и тя сама се грижеше за мене, докато не оздравях. Доведе ме в Англия и месеци наред се възстановявах от болестта си. Дълга й повече, отколкото някога ще мога да ѝ се отплатя.

Думите му накараха Криста да осъзнае с тъга, че Уилоу държи Марк в здрава хватка. Хватка, която в крайна сметка можеше да доведе и до брак, ако Криста не се бе появила отново, за да промени живота му.

— Има... има слухове, че ти и Уилоу сте сгодени — изрече тя предпазливо.

— Няма да отричам, че това не ми е минавало през ума — отвърна Марк, впил пламтящия си поглед в нея. — Но повечето слухове ги пуска Уилоу. Имах намерение, преди да продължа по-нататък да живея живота си, да се върна отново в Константин.

— Да идеш пак в Константин? — ахна Криста. — Като знаеш, че това може да означава смърт за тебе?

— Да, отчаяно исках да се върна. Не можех да понеса мисълта, че Абдулла притежава всичко, което по право е мое. Той унищожи всички, които обичах и на които държа, затова трябва да бъде принуден да плати за злините си.

Мисълта, че Марк би рискувал живота си заради нея, накара сърцето ѝ да подскочи от радост.

— Радвам се, че не отиде в Константин — призна му тя. — Забрави за Абдулла. Животът ти е тук, в Англия.

— Грешиш, Криста. Един ден ще се върна, кълна се във всичко, което е свято за мене. Абдулла няма да избегне наказанието, задето причини смъртта на родителите ми, защото научих, че той е отговорен и за смъртта на баща ми, не само за тази на майка ми.

Сърцето на Криста се сви. Докато Марк настояваше да търси възмездие, за тях двамата нямаше да има бъдеще. Тя не би могла да понесе болката да го загуби отново, когато се бе завърнал в живота ѝ. Трябваше някак да го разубеди.

— Ако си решил да следваш този път, Марк, мога само да ти пожелаая успех — произнесе тя натъжено.

— Казваш го така, сякаш никога вече няма да се видим — възрази той ядосано.

— Животът ти има друга посока — отвърна тя съкрушено. — С Уилоу може би, на която дължиш това, че си жив. Моето бъдеще е... с Брайън — излъга тя. — Скоро трябва да се оженим.

— Не! — отекна яростният вик на Марк. — Ние си принадлежим! Уилоу разбира, че към нея изпитвам само благодарност. Тя знае, че не я обичам. Ами ти? Можеш ли с чисто сърце да кажеш, че обичаш Брайън?

— Аз... привързана съм към него — поколеба се тя. — Бракът ни беше планиран дълго преди да те срещна. Родителите ми искат този съюз и... и аз се чувствам задължена да уважа желанията им.

— По дяволите задълженията! — избухна Марк с неузнаваемо изкривено лице. — Ти си моя. Ако имаш някакви съмнения, скоро ще те накарам да си промениш мнението.

Объркване и гняв бушуваха в душата на Марк, когато обхвана в дланта си брадичката на Криста, за да вдигне главата ѝ към себе си, и очите му се впиха безмилостно в сините дълбини на нейния поглед. И понеже не намираше думи, плени устните ѝ с една жадна, властна целувка, която я завладя напълно и я накара да капитулира. Тя се помъчи да избяга от чувствата си, замята глава насам-натам, но устата му тържествуваше, езикът му неумолимо се вмъкваше във влажните ѝ дълбини. През тънката коприна на роклята си почувства ненаситната му, покоряваща твърдост и в този миг той я притегли в скута си.

— Нима ще отречеш това, сладка моя сирено? — прошепна той дрезгаво, когато усети как гърдите ѝ набъбват под търсещите му ръце. — Ние сме създадени един за друг. Аллах ни събра и нищо друго няма значение.

— Но... но сега е различно, Марк — не се предаваше Криста. — Много неща се промениха. Вече не сме същите като преди. Сега трябва да се съобразяваш с Уилоу. Дългът ти към нея не може толкова лесно да бъде пренебрегнат. Ами Брайън?

— Остави Уилоу! — извика Марк, докаран до крайност в гнева си. — Ти си моя и ще те имам. Да вървят по дяволите Уилоу и Брайън!

Той дръпна надолу ниско изрязаното деколте на корсажа и ѝ оголи гърдите ѝ още преди тя да успее да протестира. Студеният нощен въздух докосна зърната ѝ и за голямо нейно притеснение те щръкнаха под изгарящия му поглед. Той се изсмя одобрително на розовите пъпки, втвърдени и почти болезнено чувствителни. Криста беше въплъщение на страстта, помисли Марк с гордост, негова дива, сладка сирена, живо олицетворение на женствеността и той никога нямаше да я остави да си отиде.

И докато пръстите му вършеха магически неща с безпомощните ѝ, пулсиращи зърна, в нея се събираше сладна топлина и накрая горещи пламъци затанцуваха в беззащитната ѝ плът, заплашвайки да я погълнат изцяло. Тогава тя почувства как горещата му уста обхваща

едно от чувствителните зърна и мокрият му грапав език го облизва и засмуква, а зъбите му леко го захвапват. Изведнъж туптенето между бедрата ѝ стана непоносимо силно и тя се впи в широките му рамене, за да не се удави в прилива на страстта си.

— Марк, не. Не тук — замоли го тя, страхувайки се, че Уилоу или Брайън може всеки момент да ги изненадат.

Но думите ѝ не намериха отклик, а вместо това пръстите му повдигнаха края на полите ѝ и тя почувства топлината на ръката му върху чувствителната плът между бедрата си. Той намери влажното топло място и Криста ахна от допира му и от блаженството, което се разля из нея. Нежните му ласки я водеха към ръба на екстаза и я задържаха там надвиснала над пропастта, докато пръстите му вършеха чудеса с набъбналата ѝ плът.

— Искам да ти дам наслада, любов моя — прошепна Марк в ухото ѝ. — Хайде, не се въздържай. Харесва ми да ти доставям радост.

Подновеният натиск на пръстите му, танцуващи навътре-навън в онова място, което копнееше да го поеме, я хвърлиха в невероятен екстаз. Примирената въздишка, която се откъсна от устните ѝ, бе задушена от устата на Марк, Криста остана без дъх, цялата трепереща. Нейната страст възпламеняваше неговата и той бързо разкопча панталона си, за да утоли растящата си жажда. Настани я на скута си и когато се размърда, тя усети цялата му твърда дължина да се опитва да навлезе в нежния отвор. Но намеренията му бяха осуетени от звука на приближаващи се стъпки, които захрущяха по чакъла и ги накараха да се отдръпнат един от друг.

— Марк, къде си? — разнесе се вибриращ, капризен глас.

— По дяволите! — изруга Марк, докато отместваше Криста от себе си, за да приведе в ред дрехите си, преди да ѝ помогне да стори същото с нейните.

— Марк — извика с упрек в гласа Уилоу. — Знам, че си там, макар че Алън се опитва да ме разубеждава. Сам ли си?

— Можеше да ѝ отговориш — въздъхна със съжаление Криста. — Надявам се да имаш добро обяснение за пред твоята... ъ-ъ... Уилоу.

— Не ѝ дължа никакво обяснение — изсъска ядосано Марк. Ако беше имал само още няколко минути, щеше да обладае жената, за която толкова бе копнял, за която бе мечтал толкова месеци. Но този скъпоценен момент сега лежеше разбит на парчета в краката му и от

него бе останало само дивото желание, което пулсираше в кръвта му. Криста беше негова, по дяволите, и ако трябваше насила да я убеди, че този брак с Брайън Кент не е нейната съдба, той нямаше да се поколебае да го направи.

Марк хвана Криста за лакътя и я поведе по криволичетните пътеки на лабиринта, а лицето му все още беше зачервено от потисканата страст — страст, която никоя освен нея не би могла да задоволи. Когато стигнаха изхода, Криста видя, че Уилоу не е сама. До нея стоеше красив млад мъж, който се взираше в нея, сякаш е видял призрак.

— Съжалявам, Марк — вдигна рамене младият мъж. — Опитах се, но...

— Няма нищо, Алън — успокои го Марк, потупвайки го по рамото. Обърна се към Криста, пренебрегвайки яростното изражение на Уилоу, когато тя видя, че именно Криста е жената, която е обсебила Марк, и каза: — Криста, това е брат ми Алън. Алън, това е госпожица Криста Хортън.

— Язид — ахна Криста с широко отворени очи. — Но аз мислех...

— Алън — поправи я приятелски младият мъж. — Това име е избрала майка ми. Наистина нямах представа, че съм пристигнал в Англия точно когато Марк е... заминал. Тогава дукът все още беше жив.

— Признавам, че бях почти шокиран, когато Алън ме посрещна у дома — намеси се Марк, а в гласа му се долавяше съвсем ясно огромната любов към по-малкия му брат. — Страхувах се, че никога повече няма да го видя.

— Но как...

— Нека Алън да ви разкаже — прекъсна ги грубо Уилоу, която не разбираше нищо от разговора и се чувстваше отхвърлена. — През цялата вечер почти не съм била с Марк и понеже той е мой придружител, имам намерение да го монополизирам за остатъка от вечерта.

Макар и с обтегнато от неудоволствие лице, Марк позволи на Уилоу да го хване под ръка и да го отведе към къщата. Щеше да е невъзпитано, ако нарочно я игнорира, защото наистина беше дошъл заедно с нея на бала и добрите маниери изискваха да ѝ кавалерства.

Като хвърли извинителен поглед през рамо, с който обещавахе на Криста, че следващата им среща ще бъде далеч по-задоволяваща, той изрече:

— Моля те, братко, погрижи се Криста да се прибере вътре.

Тя ги загледа как тръгват към разкошно осветената къща, дочувайки отслабващия в далечината укорителен глас на Уилоу:

— Какво, за бога, правеше с тази жена в лабиринта? Щом хората разберат каква е, ще я е срам да се покаже пред обществото.

Не чу ясно резкия отговор на Марк, но думите му веднага пресякоха оскърбленията на Уилоу.

Под слабата лунна светлина Алън видя разливащата се по лицето на Криста червенина и му се прииска да извие вратлето на Уилоу. Разбира се, знаеше всичко за Криста и Марк, защото бе прекарал дълги часове с брат си, докато той беше болен, и бе чул безброй пъти историята на тяхната злощастна любов.

— Не й обръщай внимание, Криста — успокои я той с глас, в който ясно се долавяше съчувствие. — Тя е толкова зла, колкото и ревнива. Знам със сигурност, че ти си единствената жена, която брат ми обича.

— Ти... ти знаеш за нас?

— Моля те, не се тревожи. С Марк сме много близки. Докато се възстановяваше от болестта си, той ми довери всичко. Знам всичко за тебе.

Криста наведе глава, не можеше да погледне Алън в очите — зелени очи, същите като на брат му. Той наистина доста приличаше на Марк. Висок, строен, с горд профил. Само синкаво-черната му коса беше различна от тъмнокестенявите къдрици на Марк.

— Криста, няма нищо срамно в това, което изпитваш към брат ми. Не се отричай от тази любов.

— Не разбираш, Алън — зае се да обясни Криста. — Опитвах се да кажа на Марк, че вече не сме същите хора. Сега има други неща, с които да се съобразяваме, други чувства, които трябва да вземаме предвид. Марк е.. Той дължи живота си на Уилоу и тя очаква да... да я направи своя съпруга.

— Марк каза ли ти, че е обвързан с Уилоу? — запита рязко Алън.

— Не точно — изрече бавно Криста, — но всички говорят за това. За всички е очевидно, че той и тя са двойка.

— За тебе може би, но не и за мене или за Марк. Брат ми те обича. Каза ли ти, че аз насила го задържах да не тръгне за Константин още преди да се е възстановил? Разказа ли ти как го карах да се откаже да предизвиква Абдулла, защото иначе нямаше да се върне жив?

— Значи знаеш, че Абдулла ме държеше като пленница?

— Казах ти, Марк ми разказа всичко. Всичко — повтори той, взирайки се втренчено в нея.

— О — изрече Криста едва чуто.

— Значи Марк му е казал за предполагаемата ѝ бременност. Нищо чудно, че Алън е карал брат си да се откаже да търси жената, за която е предполагал, че е станала наложница на Абдулла. На върха на езика ѝ беше да му разкрие истината, но в последния миг реши да остави на Марк да му каже и умело смени темата.

— Кажи ми как успя да дойдеш в Лондон, Алън. Как избяга от Абдулла?

— Великият везир научил за замисъла на Абдулла да заграби трона след смъртта на татко и ми прати вест. Тогава бях на лов със соколи в пустинята, живеях при туарегите. Върнах се веднага в града, надявах се да спася мама, но вече беше късно. Абдулла я бе пратил на смърт.

Криста съчувствено потупа ръката му, когато гласът му трепна от вълнение. Алън се изкашля и продължи:

— Знаех, че е глупаво да търся възмездие без помощта на Марк, затова избягах от Константин веднага щом стана възможно, като очаквах да намеря Марк в Англия. Но той явно е получил съобщението на великия везир преди мене, защото вече беше заминал. Слава богу, че пристигнах навреме, за да заваря жив стария дук. Той почина скоро след това, като остави титлата и именията си на Марк.

— И ти оттогава досега си бил все в Англия? — запита Криста.

— Нямах представа къде да търся Марк. Мислех, че ако изчакам достатъчно дълго, той ще ми прати вест къде да го открия. Великият везир знаеше, че съм тук, разбира се, но Марк ми каза, че също бил осъден на смърт малко след като аз напуснах Алжир. Абдулла не искаше никой да му напомня за управлението на татко.

Двамата вече бяха стигнали къщата; глъчката на веселящите се гости ги посрещна заедно с Брайън.

— Къде беше, Криста? — запита той остро, като изглежда внимателно Алън. — Търсих те навсякъде.

— Няма защо да се тревожиш, Брайън. Просто излязох навън да подишам малко чист въздух — обясни Криста. — А братът на дука беше така любезен да ми прави компания. Запозна ли се с лорд Алън?

Брайън се усмихна угоднически и обърна вниманието си към младия мъж, застанал до годеницата му.

— Нямах това удоволствие. Радвам се да се запозная с вас, милорд. Аз съм Брайън Кент, годеникът на госпожица Хортън.

Алън кимна кратко, питайки се как Криста е могла да се обвърже с такъв непоносим простак.

— Господин Кент, госпожице Хортън, приятно ми беше да се запозная с двама ви. — Зелените му очи се впиха в лицето на Криста, изразявайки съвсем неприкрито отношението му към нейния годеник.

Сякаш обвита в някаква мъгла, през останалата част от вечерта Криста танцуваше, усмихваше се и даваше свързани отговори на вейки отправени ѝ въпроси, но от време на време очите ѝ отскачаха към Марк и Уилоу, които флиртуваха и си говореха интимно като близки приятели... или като любовници. Изведнъж Алън се озова при тях и покани Брайън в библиотеката, за да пийнат нещо по-силно от пунш. С блеснали от гордост очи, понеже беше привлякъл вниманието на брата на дука, Брайън веднага прие поканата и остави Криста съвсем сама, без дори да се озърне.

В мига, когато двамата изчезнаха, едни силни ръце обгърнаха Криста и я отвлякоха сред танцуващите. Когато вдигна очи, тя видя дяволитата усмивка на Марк.

— Това беше доста недостойно от твоя страна — обвини го тя, потискайки пристъпа на радост.

— Този мъж не те обича, Криста — отбеляза дръзко Марк. — Специално си взех бележка за факта, че те остави, без да помисли как ще се почувстваш. Той просто те използва, за да напредне в кариерата.

Марк се гордееше със способността си да съди за характера на хората и с това, че веднага разпознаваше влюбените. В никакви обстоятелства не би описал Брайън Кент като оглупял от любов.

— Няма откъде да знаеш — възрази Криста. Макар че не можеше да отрече истината, заболя я от констатацията му, че Брайън толкова малко се интересува от нея.

— Нито пък ти го обичаш.

— Марк, моля те, не ме обърквай. Аз не съм за тебе. Ако се разчуе за... за миналото ми, ще ме отстранят от обществото. Не съм достатъчно добра за тебе. Освен това, един ден ти ще се върнеш в Константин.

— Ако се омъжиш за мене, Криста, може да ме убедиш да остана в Англия — призна Марк, изненадвайки я с неочакваното си разкритие.

— Не ти вярвам, Марк. Никога няма да си доволен, докато Абдулла не бъде наказан и ти не завземеш бейлика.

— Възможно е — призна донякъде виновно Марк. — Но дори и така да е, аз ще променя закона, за да можеш да станеш моя съпруга... единствената ми съпруга.

— Ако това беше възможно, баща ти щеше да го направи много отдавна — напомни му Криста.

— Татко беше от старото поколение, докато аз имам намерение да въведа реформи, ако ми се даде властта да го направя. Искам те, Криста, и ще те имам, а Брайън и Уилоу да вървят по дяволите!

Макар да говореха тихо, последното изречение на Марк стигна до слуха на Уилоу, която с умели маневри бе накарала партньора си в този танц да стигне с нея достатъчно близо до Марк и Криста. Те бяха така погълнати един от друг, че нито я видяха, нито забелязаха мрачното изражение, което прекоси лицето ѝ, щом чу изявлението на Марк. Уилоу веднага измисли начин как да накара обществото да отхвърли Криста и в същото време да подхрани Лондон с един възхитителен скандал. Щом Криста се превърнесе в персона нон грата, Марк веднага щеше да разбере колко неподходяща е тя за съпруга. Уилоу пусна една хитра усмивка, вдигна глава и прошепна нещо на партньора си, известен женкар и клюкар, който метна един кос поглед към Криста, а после наведе отново глава, за да не пропусне нито дума от ненадминатата клюка на Уилоу:

— Моля те, Марк, не ме гледай така втренчено — замоли го Криста. — Хората започват да ни заглеждат.

Премрежил очи с гъстите си мигли, Марк забеляза, че двамата наистина са станали център на вниманието. Дори хората, застанали до стената, проявяваха непривичен интерес към тях.

— Не им обръщай внимание — посъветва я той, надявайки се, че Криста не е забелязала Уилоу, застанала сред групичка хора, които я гледаха с неприкривано възмущение.

Нима Уилоу нарочно бе разкрила факти от пленничеството на Криста в Константин, след като той и беше казал да пази това за себе си? Марк веднага се зае да отвлеча вниманието на Криста.

— Къде си отседнала?

— В дома на леля ми — отвърна Криста. — Тя се омъжи и остави къщата си на мене. Леля Мери и съпругът ѝ заминаха на меден месец.

— И ти си там сама? Без човек, който да ти прави компания, само със слугите? — Никак не му хареса мисълта, че Брайън Кент има свободен достъп до обичаната от него жена.

— Ленор и Елиса са с мене.

— Ленор? Камериерката на мама?

Криста кимна утвърдително.

— И Елиса? Ти си довела тази малка развратница в Лондон?

Криста изфуча възмутено.

— Тя се промени, Марк. Вече не е онова момиче, което познаваше. Казах ти, станахме близки с нея. Тя изстрада много, откакто я видях за последен път, и оттогава насам винаги ми е била голяма утеха.

Марк поклати глава със съмнение, но беше склонен, заради Криста, да даде още един шанс на Елиса.

— Омар ще се радва да разбере, че Елиса е жива и здрава. Макар да е строг баща, непрекъснато се тревожеше за съдбата ѝ.

Омар е тук с тебе?

— Намери ме в Алжир, малко след като Уилоу откупи свободата ми. Намери си работа на същия кораб и пристигна с мене в Англия. Не се отделя от мене.

Изведнъж музиката спря и те се отдалечиха от мястото за танци, осъзнавайки, че към тях са насочени любопитни погледи. Като не видях Брайън никъде, Криста бързо се извини и отлетя към стаята за почивка, когато зърна Уилоу сръчно да си проправя път към Марк.

Застанала пред огледалото, поправяйки прическата си, Криста не обърна достатъчно внимание на две накичени с бижута възрастни

дами, които влязоха веднага след нея и я измериха от глава до пети с ледени погледи, в които се четеше неприкрито презрение.

— Не мога да си представя, че сър Питър ще кани хора като нея на този бал в чест на дук Марлборо — изсумтя една от жените и хвърли унищожителен поглед към Криста.

— Само си представете! Доброволно да съжителства с пиратите и да се съгласи да стане тяхна... наложница! — Говореха така, сякаш Криста я нямаше там. — Какво ли си мисли сър Питър за това? И този неин годеник. Какъв човек трябва да е, за да се ангажира с жена, чиято репутация няма да му се отрази добре? Питам се с колко ли пирати е спала?

Другата жена деликатно потрепери.

— Някой трябва да говори с негова светлост. Видях ги да танцуват и той изглеждаше доста заинтригуван от нея. Ако разбере каква е, сигурна съм, че ще избягва всякакви контакти с жена с такава репутация.

След като поправиха тоалета си, двете възрастни дами напуснаха стаята с високомерна походка, подхванали поли, докато минаваха покрай смаяната Криста.

— О, господи — изхлипа тя, закривайки лице с ръцете си. — Кой би могъл...?

И изведнъж отговорът дойде. Никой друг освен Уилоу не би могъл да разпространява такива злонамерени лъжи за нея. Изгаряна от ревност, тя гротескно бе изопачила истината и от репутацията на Криста не бе останало нищо.

В желанието си да избяга от непоносимото положение тя изтича от стаята и трескаво затърси Брайън, болезнено осъзнавайки презрителните погледи и унищожителните забележки, подхвърляни по неин адрес. С облекчена въздишка видя годеника си да влиза в балната зала с Алън, в блажено неведение относно грозните слухове, разпространявани от Уилоу.

Хвърли се към него и го замоли:

— Брайън, искам да си тръгнем! Веднага!

— Да си тръгваме? Веднага? — повтори глупаво Брайън. — Но аз толкова се забавлявам.

— Брайън, моля те, аз... зле ми е.

— Е, в такъв случай, скъпа, наистина ще си тръгнем — съгласи се той начумерено.

Алън озадачен проследи заминаването им, преди да се запъти да търси Марк. Ако се е случило нещо, което да е накарало Криста да си тръгне толкова прибързано, той имаше намерение да узнае какво е то.

Още в леглото въпреки късната утрин, Криста нямаше ни най-малкото желание да стане и да започне деня си. Снощната вечер беше истински кошмар. Макар че да види Марк жив беше по-скоро сбъднат сън, това, че откри Уилоу безвъзвратно заплела се в живота му, я хвърли в бездната на отчаянието. Трябваше да разбере, като имаше предвид колко ревнива беше Уилоу относно всичко, свързано с Марк, че тази жена няма да се поколебае да съсипе доброто ѝ име при първата представила се възможност. Ако Уилоу искаше да я изложи на присмех пред хората и да я обезцени в очите на Марк, постигнала беше целта си.

— Криста, не ти ли е добре? — Тя беше така погълната от нещастията си, че не забеляза влизането на Елиса. — Не ти е присъщо да лежиш до толкова късно. Чух те, като се върна снощи, беше доста рано. Не ти ли хареса там?

— Само ако знаеше! — изстена Криста, припомняйки си хапливите забележки, отправени към нея от двете възрастни дами.

— Какво стана? Да не би Брайън...

— Не е Брайън, Елиса. Седни, скъпа, защото това, което ще ти разкажа, със сигурност ще те шокира.

Тя се надигна и остави Елиса да бухне възглавниците зад гърба ѝ, а след това младото момиче се настани до нея.

— Ахмед е жив и здрав и е в Англия.

— Принц Ахмед е жив! — извика невярващо Елиса. — Откъде знаеш? О — добави тя, внезапно досетила се. — Видяла си го на бала. Ахмед е новият дук Марлборо.

— Точно така — потвърди Криста с измъчена усмивка. — Можеш да си представиш колко бях шокирана, когато се срещнахме лице в лице снощи.

— Представям си и той колко е бил шокиран, сигурно колкото тебе — коментира Елиса. — Можеш ли да говориш насаме с него?

— Да — въздъхна Криста замечтано. — Нали разбираш, една... жена откупила свободата му, преди да го продадат на испанците. Една жена, която той познавал от по-рано. Всъщност любовницата му. Бил болен и тя го докарала в Англия.

— О — изрече Елиса, не знаейки как да реагира. — А ти каза ли на Ахмед истината за бременността си?

— Той сега се нарича Марк и да, казах му всичко. Слава богу, разбра ме и не ме обвини в нищо. Но за него това нямаше значение. Отново го подканих да си устрои живота без мене. Жена с моята опетнена репутация няма място в неговото бъдеще.

— Криста, за какво говориш? Та това е смешно!

— Не си чула всичко.

— Още ли има?

— Уилоу Лангтри, жената, която откупила свободата на Марк, беше на борда на „Бон ами“, когато Червената брада ни нападна. Тя не знае нищо от онова, което се случи, след като бях отвлечена, но нарочно разпространява злостни клюки за мене. Разказала на всички на бала, че съм била... че доброволно съм била наложница на похитителите си. Слухът плъзна като горски пожар и веднага започнаха да ме гледат като отлъчена, с презрение и погнуса. Ако Уилоу се е надявала да опетни името ми, за да ме направи недостъпна за Марк, наистина успя. Не можах достатъчно бързо да се оттегля от бала снощи.

— Кучка с кучка! — изсъска Елиса. — Марк със сигурност е достатъчно умен, за да пренебрегне злостните й приказки. Той е един от малкото, които знаят истината.

— Сега той е дук, Елиса. Ако се ангажира с мене, това ще навреди на репутацията му и на мястото му в отбраното общество. Дори Алън разбира дилемата ми.

— Алън?

— О, разбира се, че не знаеш. Братът на Марк, Язид, е в Англия. Сега се казва Алън. Дошъл приблизително по същото време, когато Марк заминал. Знаем, че Марк много се зарадвал да види брат си жив и здрав, защото непрестанно се тревожел за участието му. И има още нещо, което не знаеш — засия Криста и очите й блеснаха дяволито. — Омар е при Марк.

— Баща ми? Той е жив и е в Англия? — възкликна щастливо Елиса. — Почти бях убедена, че не е оцелял, след като хората на Абдулла го изоставиха там, в пустинята.

— Не е лесно човек да убие баща ти — забеляза Криста, спомняйки си огромния мъж, който много пъти вече бе доказал верността си към Марк.

— Нямам търпение да разкажа на Ленор за Ахмед... исках да кажа, за Марк и за татко. Тя ще бъде също толкова щастлива, колкото и ние. — Изведнъж една отрезвяваща мисъл накара лицето ѝ да помрачнее. — Какво смяташ да правиш, Криста? С Брайън, искам да кажа. Той очаква скоро да се ожени за тебе.

— Не знам — намръщи се Криста. — Трябва ми време да размисля. Искам да направя това, което е най-доброто, що се отнася до родителите ми, но...

— А за самата тебе? Нима твоето щастие няма значение?

Криста поклати глава.

— Моите желания не са важни.

Марк те обича. Знам, че е така.

— И аз го обичам, но трябва да вземем предвид твърде много неща. Колко време ще мине, преди той да ме остави и да замине отново за Константин, за да се разправи с Абдулла? Страх ме е, Елиса. Страх ме е да последвам сърцето си. Но ако отново го загубя, това ще ме убие!

Криста почти не беше шокирана, когато на следващия ден Марк се появи на вратата. Това, което я учуди, беше, че Алън е дошъл заедно с брат си. Лицето на Марк имаше непроницаемо изражение, когато влезе в къщата, решен да не допусне никой да го спре.

— Марк, какво правиш тук?

— Казах ти, че трябва да поговорим. — Когато погледът ѝ се премести върху Алън, Марк добави: — Алън дойде да заведе Елиса да види баща си. Би ли я извикала?

— Защо не доведе Омар тук? — любопитства Криста.

Марк се усмихна и белите му зъби прорязаха широка ивица наред загорялото му лице.

— Не искам никой да ни прекъсва, докато... докато говорим. Ленор ще ги придружи. Ще ги повикаш ли или аз да го направя?

Криста изфуча:

— Това е моят дом и аз...

— Елиса! — изрева Марк. — Ленор!

Криста погледна към Алън за помощ, но младият мъж посрещна с развеселено изражение безмълвната ѝ молба. Елиса се появи почти веднага.

— Принц Ахмед! — приветства го тя малко смутено, припомняйки си безсрамното си поведение в онази нощ, когато се бе опитала да го съблазни и си бе навлякла гнева му.

— Като виждам колко е привързана Криста към тебе, Елиса, и ти можеш да ме наричаш Марк, с името, с което съм познат в Англия — осведоми я той хладнокръвно. Виждаше се, че храни добри чувства към момичето. — Това е брат ми Алън, който е дошъл, за да те отведе да посетиш баща си. Ленор ще те придружи.

Отдавна свикнала, че желанията на господаря ѝ трябва да бъдат веднага изпълнявани, Елиса не възрази, а само кимна в знак на съгласие. Като хвърли плах поглед към Алън изпод гъстите си тъмни мигли, Елиса показа, че по-младият брат на Марк я е заинтригувал.

Според нея Алън беше също толкова красив като Марк, със същите горди черти и изумрудени очи, и от този миг нататък сърцето ѝ бе безвъзвратно изгубено.

Алън изглеждаше също толкова омаян, колкото и Елиса. След Криста Елиса беше най-съвършеното същество, което някога беше виждал. Лицевите ѝ кости бяха деликатно изваяни, устните пълни и червени. Високите, добре оформени скули придаваха тайнственост на екзотичните ѝ черти. Гладката, копринено мека кожа блестеше в златисти оттенъци, гъстата тъмна коса се спускаше чак до тънката талия, която плавно преминаваше в заоблените хълбоци. Беше дребна, прилична на цвете, с твърди, високи гърди, които плениха искрящия поглед на Алън. Но Криста и Марк бяха така погълнати един от друг, че не забелязаха колко очарован беше Алън от красивото берберско момиче.

— Не си длъжна да отиваш, ако не искаш, Елиса — заяви ядосано Криста. — Не си слугиня, за да ти дават заповеди.

— Искам да видя баща си, Криста — отвърна Елиса, поглеждайки към Алън с игриво изражение. — Ще взема и Ленор.

Ленор избра точно този момент, за да влезе, изтривайки ръце в престилката си.

— Някой викаше ли ме?

После очите ѝ се спряха върху Марк и Алън и тя извика зарадвана, хвърляйки се първо в прегръдките на Марк, а после към Алън. Когато момчетата растяха, тя помагаше на лейди Емили да се грижи за тях и се беше привързала към двамата си повереници. Но когато изведнъж си припомни, че те вече не са момчета, а зрели мъже, Ленор се отдръпна смутена.

Нито Марк, нито Алън обаче не даваха вид да са се притеснили от излиятелните приветствия на старата жена. И двамата си спомняха с добри чувства нейната привързаност към майка им, както и грижите ѝ за тях, докато бяха деца. Когато я помолиха да придружи Елиса, тя се съгласи без никакво колебание, което само подкладе смущението на Криста. Не я интересуваше, че Марк нахлу така в личния ѝ живот и отстрани приятелките ѝ, сякаш имаше право да го стори. Но какво можеше да направи, дори да протестира, запита се тя, когато Алън вече извеждаше двете жени от къщата? Той се сбогува набързо с нея и отправи многозначителен поглед към брат си, което накара Криста да

се облее в ярка червенина. Не ѝ беше трудно да отгатне смисъла на безмълвното послание. Независимо дали ѝ харесваше или не, след минути щеше да остане сама с Марк.

Вдигайки предизвикателно брадичка, Криста изрече:

— Много добре знаеш, че не можех да понеса да слушам тези отвратителни неща за себе си. Откъде, мислиш, са разбрали? Със сигурност не и от Брайън, който повече от всичко се страхува да не би някой да научи за опетненото ми минало. Ти ли им каза?

— Какво?! Криста знаеш, че никога не бих могъл да направя подобно нещо! — заяви Марк с твърд тон.

— Има само още един човек, който знае за мене и... и какво се случи на борда на „Бон ами“.

— Със сигурност не мислиш, че Уилоу... а, разбирам, че го мислиш. Не вярвам, че тя може да направи подобно нещо. Разбирам, че може да бъде... ъ-ъ... неприятна, когато нещата не стават така, както тя иска, но да разнася клюки за тебе, това е направо жестоко.

— Уилоу ще направи всичко, за да постигне целта си. Ще отречеш ли, че тя очаква да ѝ предложиш брак? — предизвика го Криста.

Марк прояви благоразумието да се изчерви.

— Трябва да призная, че тази мисъл ми е минавала през ума, но никога сериозно...

— Може би не, но Уилоу със сигурност мисли напълно сериозно да стане дукеса — прекъсна го тя грубо.

— Дължа ѝ живота си, Криста. Не мога да пренебрегна това. Освен това, този разговор не ни води доникъде. Не съм дошъл тук да говорим за Уилоу, дойдох да говорим за нас двамата.

— Няма „нас“, Марк. Животът ни пое в различни посоки. Уилоу иска да стане твоя съпруга и не виждам защо да ѝ откажеш тази чест.

— Но аз обичам тебе, Криста. Толкова скоро ли забрави любовта ни? Не искам друга жена в леглото си, само тебе.

— Не съм... забравила нищо — задави се Криста, потръпвайки под горещия поглед на пронизителните зелени очи, които стигаха до дъното на душата ѝ и караха тялото ѝ да трепти.

— Може би трябва да ти припомня — каза той остро, разгневен от глупавата ѝ съпротива срещу неизбежното.

Той нежно отмахна една къдрица от косата ѝ, която се спускаше на бузата, после докосна треперещите ѝ устни с пръст. Съпротивата ѝ отлиташе като сухи есенни листа по вятъра. Той проследи очертанията на скулите и брадичката ѝ, а допирът му караше реки от пламък да протичат по гръбнака ѝ.

Ръцете му бяха топли и силни, спряха се на ключиците ѝ, а после се спуснаха надолу към оголената ѝ ръка и той започна да я масажира с кръгообразни движения, изпрацайки еротични послания към мозъка ѝ — послания, които тя напразно се опитваше да пренебрегне.

Тогава той я дръпна грубо към себе си и ръката му обгърна здраво гърба ѝ.

— Сладка моя сирено — прошепна той със съблазняващ шепот. — Ти ме подлудяваш от желание.

Заровила лице в рамото му, вдишвайки неповторимия му мъжки аромат, Криста разбра, че е създадена единствено за този мъж, никой друг не можеше да го замени. Поддавайки се на вихъра на страстта, разбуден от неговото докосване, тя обви ръце около шията му. Ръцете му се плъзнаха надолу към ямката на шията ѝ, после още по-ниско, към заоблените хълмове на седалището и я притиснаха към твърдото му тяло, докато тя не почувства мъжественото доказателство за неговото желание да я изгаря.

— Не съм имал жена от последния път, когато се любихме в онази килия в Константин — призна Марк и изстена, когато меките извивки на тялото ѝ се притиснаха плътно към него.

Криста се дръпна учудена. Възможно ли беше това? Със сигурност не, усъмни се тя. Не и с такава желана и привлекателна жена като Уилоу, жадна да задоволи всяко негово желание.

— Ами... ами Уилоу? — запита тя със съмнение в гласа.

Марк поклати отрицателно глава.

— Отначало бях много болен. А после... не можех. Заради любовта на Аллах, Криста, как би могла друга жена да ме привлича, след като съм познал насладата на твоята любов? Никоя жена не може да те замени, макар Аллах да знае, че имах много възможности.

— Със сигурност щеше да се ожениш за Уилоу, ако аз не се бях върнала, за да усложня живота ти — упрекна го Криста.

— Сериозно се съмнявам дали щях да стигна толкова далече. Вероятно щях да се откажа от брака и щях да оставя на Алън да

осигури наследник на именията и титлата на Марлборо.

Уморен от думите, Марк я сграбчи в смазваща прегръдка, която ѝ отне въздуха, докато той пленяваше устата ѝ, поглъщайки нейната мекота, а езикът му очертаваше ръбовете на устните ѝ, преди да се вмъкне по-навътре. Всяка свързана мисъл изчезна от главата на Криста, докато тя отвърщаше на целувките му с неистово отдаване, отваряйки уста, за да приеме милувките на езика му.

Без да се отделя от нея, той започна с отмалели пръсти да разкопчава роклята ѝ, като отвързваше всяка панделка, освобождаваше всяко копченце с нежно нетърпение и накрая всичките ѝ дрехи се струпяха на небрежно хвърлена купчина в краката ѝ. Изгаряща от нетърпение да свърже плътта си с неговата, Криста му помогна да сваля стягащите го дрехи. Възторг нахлу в нея, когато почувства топлата му кожа под пръстите си. Като по даден знак двамата се отпуснаха на дебелия килим, впили се един в друг, с преплетени ръце и крака, притиснати гърди и бедра, с устни, слети в едно.

Устата му започна да обхожда тялото ѝ с подлудяваща решителност, очертавайки огнена пътека най-напред по едната буза, деликатната брадичка и бялата шия, спря се да си почине на щръкналото зърно, а езикът му се показваше от време на време, за да погали чувствителната, набъбнала пъпка. Ръцете му забродиха по кадифения ѝ корем, по бедрото ѝ, а горещото, влажно подръпване в зърното прати тръпка на върховна възбуда по цялото ѝ тяло.

В желанието си да му даде също толкова наслада, колкото той ѝ даваше, Криста започна да го гали с измъчваща нежност. Малките ѝ ръце се спуснаха по напрегнатите мускули на широкия му гръб, тя усети как Марк потреперва от допира на пръстите ѝ, седалището му се стегна, когато тя прокара ръце по ясно очертаните полукълба. Пръстите ѝ се свиха нежно около твърдия му член и когато той щръкна, от гърлото на Марк се откъсна задавен стон.

Тя се учуди, когато ръката му сграбчи нейната и я отдръпна.

— Сладка, сладка моя сирено, ако продължиш така, няма да мога да се овладеея. Твърде дълго бях без жена и искам да ти дам наслада — каза той с усмивка.

И преди Криста да разбере намерението му, той се спусна надолу, а когато устните му намериха кадифената вдлъбнатина и започнаха да я обсипват с еротични целувки, тя се притисна плътно до

него. Устните му слизаха все по-надолу и по-надолу, докато тя го усети да вдига краката ѝ на раменете си и тогава светът изчезна от мисълта ѝ.

Пламък се разля из тялото ѝ, събирайки се във влажната цепнатина на нейната женственост, бликаща наслада се излъчваше от малката пъпчица плът, на която се наслаждаваше устата му. Той работеше умело с езика и устните си, за да увеличи още повече насладата ѝ, докато тя започна да мята глава и неистово да разтърсва хълбоците си. Когато той пъхна ръце под нея, за да обхване седалището ѝ, огънат на екстаза я погълна изцяло. Разпадайки се на милиони частици, тя бавно се спусна отново на земята, парче по парче, и усети как Марк любовно се вира в нея.

— Обичам да наблюдавам лицето ти, когато ти доставям удоволствие — прошепна той, облизвайки ухото ѝ. — Щастие то ми ще стане пълно, когато усетя как съм дълбоко в тебе и стегнатите ти мускули ме притискат от всички страни. Искам да те галя и да изпратя и двама ни във висините.

Криста извика, когато цялата му напиратца дължина навлезе в нея, а кадифените ѝ стени го обгърнаха. Дрезгав стон се изтръгна от устата на Марк и тя разбра колко отчаяно се нуждае от нея, как иска да почувства плътта си вътре в нея, да усети, че двамата са съединени така, както Аллах е пожелал да бъдат. Ръцете му я обхванаха отзад и той навлезе още по-дълбоко, усещайки как вълни от екстаз избликват от слабините му и обхващат цялото му тяло. Почувства как нейната златна ножница го обхваща изцяло и го привлича още по-надълбоко в приканващата ѝ топлина.

Криста усети как той набъбва вътре в нея, докато тласъците му ставаха все по-настоятелни и по-необуздани. Той проникваше с дива настоятелност, която подклаждаше собствената ѝ страст с изгарящи пламъци, които заплашваха да я изпепелят. Марк отново и отново навлизаше в нея, докато на Криста започна да ѝ се струва, че ще умре от това удоволствие. Но тя не умря. Вместо това се изкачи на най-високия връх с трептящо тяло, викаща от непоносима наслада, и се хвърли оттам.

В същото време мускулестото тяло на Марк започна да се разтърсва от непобедими тръпки, докато и той политаше към върха на насладата, за да посрещне Криста при нейното слизване от висините,

където я бе отвел. Без да се откъсва от него, тя се взря в очите му, възхищавайки се на самообладанието, с което той контролираше и насочваше яростните ѝ реакции. Само за минути два пъти я бе довел до върховния момент, но тя искаше още.

— След това, което току-що изживяхме заедно, още ли твърдиш, че съдбата не ни е определила един за друг? — предизвика я той. — Мислиш ли, че Брайън Кент има силата да те задоволи така, както аз го направих?

Криста мълчаливо поклати глава. Не можеше да отрече нищо. И не искаше. Изведнъж тя отвори широко очи, когато почувства, че Марк е още в нея, твърд, мъжествен и пулсиращ от жизненост.

— Марк! — ахна тя смаяна. — Ти още си... искам да кажа... Силна руменина обagri бузите ѝ.

— Странно ли ти се струва, че още те искам? — Той се засмя леко. — Толкова отдавна беше, любов моя, а ти си още по-красива от това, което помня — и ѝ хвърли дълъг, оценяващ поглед. — Тялото ти е съвършено във всяко отношение.

И той прокара интимно ръка по извивките ѝ, от което по цялото ѝ тяло полазиха внезапни тръпки.

— Обичам гърдите ти. Краката ти са дълги и гъвкави. Мога с две ръце да обхвана талията ти. Ти си невероятна, любов моя, и пак те искам. Отдай ми се.

— Имам ли избор? — изрече тя полуукорително.

— Не, нямаш — усмихна се гордо Марк. И леко навлезе по-надълбоко в нея. Дръзкото доказателство за неговото желание накара кръвта да затупти във вените ѝ и сините ѝ очи блеснаха ярко. — Толкова си топла, влажна и приканваща — изстена той, докато галеше с леки тласъци копирената ѝ вътрешност.

Еротичните му думи накараха желанието ѝ да се разгори в диви пламъци, докато хълбоците ѝ се издигаха в луди тласъци, за да посрещнат неговите движения.

Мускулите на краката ѝ потръпнаха, когато усети как неговата страст я подпалва и я кара да изгуби самообладание. Той чувства напрежението, долови тръпката на стройното ѝ тяло, което всеки момент щеше да стигне до кулминацията си, и когато тя завика, той заглуши виковете ѝ с устата си, невероятно горд, че може така всеобхватно да я задоволи. А после полетя към звездите и ги достигна.

— Криста, не искам да чувам нито дума повече за брака ти с Брайън Кент, разбра ли? — отсече Марк, когато двамата, вече облечени, седнаха на дивана.

Сплела ръце в скута си, Криста кимна в знак на съгласие.

— Не мисля, че бих могла да живея с него или да му позволя да... да...

— Разбирам те, любов моя — увери я Марк и лека усмивка се появи на устните му.

— Но, Марк, аз не съм достатъчно добра за тебе — настоя тя. — Вече си чул слуховете. Разнасят се като горски пожар. Ти си дук и...

— Нека аз да се справя с това, Криста. Само кажи на Брайън, че не можеш да се омъжиш за него, и ме остави да оправя останалото.

— Марк, ами Абдулла... — подхвана колебливо Криста. — Ти ще се задоволиш ли да останеш в Англия? Или тази вендета срещу твоя полубрат най-накрая ще причини смъртта ти? Не мога да понеса да те загубя отново.

Марк стисна устни и погледът му стана далечен. После изведнъж омекна.

— Никога няма да те оставя, любов моя, нима не разбираш? Нито пък мога да забравя какво причини Абдулла на родителите ми или това, което се опита да стори с тебе. Искам не толкова бейлика, колкото да си отмъстя. И Аллах ми е свидетел, ще го направя!

Криста го погледна изпод полуспуснатите си клепачи. Нейният горд принц. Би ли искала да бъде друг? Не, реши тя във внезапен прилив на прозрение. Нямаше да се опитва да го промени, но щеше да го накара да й обещае, че ще остави миналото на мира и ще гледа към тяхното съвместно бъдеще.

Тъкмо отвори уста, за да го каже, но моментът отмина, когато входната врата се отвори и чу гласовете на завърналия се Алън, придружен от Елиса и Ленор. Понеже разбра, че Криста иска да му каже нещо важно, Марк изрече само с устни: „По-късно“, когато някой плахо почука на вратата на дневната.

— Той е чудесен — въздъхна Елиса, след като мъжете се оттеглиха.

— Кой? — запита Криста разсеяно, мислейки все още за Марк.
— Баща ти ли?

— Не — изкикоти се Елиса, — макар че и той е много добър. Поне Ленор мисли така. Говорех за Алън. Красив е колкото брат си. — И тя въздъхна замечтано, а Криста я изгледа с развеселено изражение.

— Като съдя по явното ти възхищение, май си си загубила ума по този младеж. И ако инстинктът ми не ме лъже, бих казала, че не само с тебе е станало така.

Тъмните очи на Елиса блеснаха щастливо.

— Какво стана между тебе и Марк, Криста? Разбрахте ли се?

— Ами., повече или по-малко — Тя сви рамене и се изчерви. — Имахме много малко време.

— Нямали сте време? Но нас ни нямаше няколко часа! Какво сте... О? — И Елиса се засмя широко. — Тогава, предполагам, всичко между вас е наред. Ами Брайън?

— Не мога да се омъжа за Брайън. Дори ако не се омъжа за Марк, никога не бих могла да се отдам на Брайън или на който и да било друг мъж.

— Радвам се — призна Елиса. — Брайън Кент не е мъжът за тебе. — Тя реши да спести на Криста истината за възмутителното поведение на Брайън предния ден. — Мислиш ли, че Марк ще се върне един ден в Константин? Алън е убеден, че той трябва да остане в Англия.

— Не толкова убеден, колкото съм аз — измърмори сухо Криста.

— По дяволите, Уилоу, не искам да те нараня, но ти знаеш какви са чувствата ми към Криста — каза Марк, прокарайки дългите си пръсти през косата си, застанал пред Уилоу в богато обзаведената ѝ дневна.

— Как можа, Марк? — упрекна го Уилоу, изпаднала в ярост. — Криста не е подходяща за тебе. Репутацията ѝ далеч не е безупречна, може само да ти навреди, ако я направиш своя съпруга. Освен това — намекна тя хитро, — имаш голям дълг към мене. Ако не бях аз, сега щеше да гниеш на дъното на морето.

Марк се изчерви, припомняйки си своя голям дълг към Уилоу. Беше склонен да ѝ даде всичко, каквото би поискала, но не и да ѝ

предложи брак. Накрая изрече:

— Нещата между нас няма да се получат, Уилоу. Не те обичам и със сигурност никога не съм споменавал за брак. Ако съм казал нещо такова, докато съм бълнувал, едва ли би могла да се позоваваш на такива мои думи. Искай ми каквото и да е, само не и това.

— Бракът е всичко, което искам, скъпи — усмихна се съблазнително Уилоу. — Мисля, че си забравил каква двойка бяхме. Имаше време, когато беше щастлив, че споделяш леглото ми. Ако дадеш шанс на двамата ни, можем да възстановим магията.

Докато говореше така, Уилоу неотстъпно се приближаваше все по-близо до Марк и пълните ѝ гърди се опряха в него. Озадачена от липсата на реакция, тя се притисна към твърдото му тяло, отърквайки се в мъжествената издупина, която опъваше панталоните му дори в покой. Никой друг мъж не можеше да се сравни с Марк по сръчност в леглото и тя беше готова да направи всичко, да прибегне до всякакви хитрини, само и само да го спечели. След това, което беше сторила за него, той ѝ дължеше нещо повече от благодарност.

— Съжалявам, Уилоу — отвърна Марк, като я отстрани решително от себе си. — Няма да се откажа от Криста. Нито заради тебе, нито заради друга жена. Ще намеря начин да ти се отплатя, на не и чрез брак.

— А годеникът на Криста? — запита тя хитро. — Знае ли за вас двамата? Мислиш ли, че толкова лесно ще се откаже от нея?

— Той не я обича — отвърна сухо Марк. — Иска я само заради това, което баща ѝ може да направи за неговата кариера.

— Значи се сбогуваме?

— Винаги ще мисля за тебе като за свой приятел, Уилоу. И ако някога...

— Знам — изфуча Уилоу. — Ако някога имам нужда от нещо, трябва само да те помоля. Много ти благодаря, но аз искам точно това, което ти не си склонен да ми дадеш. Върви си, Марк. И не се връщай, освен ако не се свестиш и не разбереш грешката си. Когато това стане, ще бъда тук и ще те чакам.

Съзнавайки, че опитът му да усмири червенокосата фурия не успя, Марк сви рамене и излезе. Трудно му беше да не си спомни, че някога нейното възхитително тяло му даваше невероятна наслада. Уилоу, вбесена, грабна първото, което ѝ попадна под ръка, една

безценна кристална ваза, и я запрати към затворената врата. След като се почувства малко по-добре, тя започна трескаво да мисли как да направи така, че да се срещне с жената, която Марк твърдеше, че обича.

Спомни си онези безкрайни дни и нощи в открито море, когато се бе грижила всеотдайно и неуморно за него, докато той изгаряше от смъртоносната треска, припомни си всичките му бълнувания, на които тогава не бе обърнала достатъчно внимание. И сега започна да проумява доста неща от това, което го бе чула тогава да изрича. Това ѝ помогна да състави план как да се отърве от русокосата омайница, която ѝ бе откраднала единствения мъж, който можеше да я направи щастлива.

По-късно същия ден Уилоу се изправи лице в лице с Криста, след като Елиса с неодобрителна физиономия я бе поканила в дневната.

— Здравей, Уилоу — приветства я Криста предпазливо. — Елиса каза, че искаш да говориш с мене.

— Не се прави на света вода ненапита пред мене, Криста — започна ядосано Уилоу, разтърсвайки яркочервената си коса. — Твърде високо си се прицелила, скъпа моя. Да омаеш един дук си е доста добро постижение за дъщерята на обикновен дипломат. Не ти трябваше много време да се отървеш от такъв господин Никой като Брайън Кент, когато Марк навлезе отново в живота ти. Не му ли навреди вече достатъчно много?

Криста изфуча възмутено.

— С нищо не съм му навредила. Обичам го и ти вече със сигурност трябва да знаеш, че и той ме обича.

— Любов! Ти си го омагьосала! Защо не си остана в Константин, където ти е мястото? Или не си била достатъчно жена, за да се харесаш на Абдулла? С колко пирати си спала, преди да те продадат на бея?

— Какво? Откъде... откъде знаеш за Абдулла? Какво ти е казал Марк?

— Забравяш, че седях до него дни и нощи и слушах бълнуванията му — тросна се Уилоу. — Това, което не ми беше казал,

когато беше в съзнание, го изричаше в моментите на делириум. А ти доведе ли със себе си детето на бея? — запита тя хитро.

— Имаш... имаш грешка — заекна Криста объркано.

— Не мисля — каза Уилоу. — И ако настояваш за този брак с Марк, ще разкажа на цял Лондон, че си била наложница не само на пиратите от Варварския бряг, но и на бея от Константин. Никога няма да те приемат в доброто общество. Ще започнат да избягват и Марк, ако бъдеш достатъчно глупава да се омъжиш за него.

Млъкна, за да остави думите да подействат. Но Криста реагира бързо.

— Няма никакво дете — възрази тя, наблюдавайки реакцията на Уилоу. — И не е имало. Това е дълга история, Уилоу, но няма да ти досаждам с нея. Само ще кажа, че не съм имала дете нито от Абдулла, нито от някой друг.

Не ти вярвам — изсъска Уилоу. — И никой няма да ти повярва. Може да си оставила детето в Константин. А може да е умряло. Но аз съм убедена, че си родила дете от бея. И Марк е убеден. Помисли какво ще му причини оповестяването на този факт, когато клюките стигнат до него. Или до родителите ти.

Сърцето на Криста се сви. Способна ли беше тази жена на подобна низост? Разбира се. Особено ако смята, че това ще ѝ спечели любовта на Марк. Лъжата, която я бе спасила от леглото на Абдулла, се връщаше, за да я преследва. Какво щеше да стане, ако пренебрегне заплахите на Уилоу?

— Виждам, че размишляваш надлежно по въпроса — произнесе подигравателно Уилоу. — Много умно от твоя страна. Освен това, Марк ми е много задължен и честта му изисква да изплати този дълг. Аз имам забележително влияние върху него, независимо дали го осъзнава или не. И докато този дълг остава неразплатен, той ще прави точно това, което аз му кажа.

— Разбирам, че Марк ти дължи живота си. Но той не е твоя собственост. Мислиш ли, че ще се задоволи да седи спокойно и да ти позволява да разпространяваш лъжи за мене?

— Лъжи? Не мисля — усмихна се снизходително Уилоу. — Нима не си била робиня на Абдулла? Нима не си живяла в харема му?

Криста се изчерви, неможейки да отрече обвиненията, които съперницата ѝ хвърляше в лицето.

— Какво искаш от мене, Уилоу? — извика тя. — Да, бях робиня на Абдулла! Да, живях в харема му! Но той никога не ме е имал в леглото си, нито съм му родила дете. Господи, колко си безсърдечна!

Резкият смях на Уилоу почти я изкара от равновесие.

— Безсърдечна може би — допусна тя, — но и практична. Ти никога не си била предназначена да бъдеш дукеса, докато аз съм родена за това. Искам да кажеш на Марк, че не го обичаш, и да се оттеглиш. Омъжи се за господин Кент, прави каквото искаш, но стой далече от нашия живот.

— А ако откажа? — запита Криста с войнствен тон.

— Цял Лондон ще те презира и ще ти се присмива. Срамната ти репутация ще се разнесе надлъж и нашир и от срам няма да смееш да си покажеш лицето пред хората. Остави Марк на мене. Знам точно как да го утеша.

— Ти си луда! Няма да го направя. Марк е напълно способен да противодейства на всичко, което ти можеш да направиш, за да ме дискредитираш.

Проклетата да бъде, ако позволеше на Уилоу да я заблуди с лъжите си! След всичко, което бе изтърпяла, заслужаваше своя шанс за щастие.

— Какво да направя, за да те убедя, че аз винаги ще имам преднина при Марк, независимо какви са чувствата му към тебе? — запита Уилоу, ядосана от упорството на Криста. — Как да ти докажа, че моето влияние върху живота му е много по-силно от твоето?

— Лесно е да се говори — възрази Криста, вирнала предизвикателно брадичка. — Можеш ли да го докажеш?

— Вече съм го доказала — заяви Уилоу. — Очаквам от тебе да се откажеш от Марк.

Криста се поколеба. Какво да направи сега? Уилоу със сигурност блъфира. Никой не можеше да бъде по-важен за Марк от жената, в която е влюбен. Но ако... ако Уилоу е права? Ако дългът му към нея е най-важното за Марк? Само ако знаеше, че лъжата, съчинена от доктор Саид, ще има такива последици, никога нямаше да се съгласи да прибегне до нея.

— Ако можеш да ми докажеш, че ти си по-важна за Марк, обещавам... обещавам да си помисля върху всичко, което ми каза — помъчи да се спечели време Криста.

— Това е всичко, което искам — усмихна се хитро Уилоу. — Не си прави труда да ме изпращаш. Знам къде е вратата.

Тя профуча покрай Криста във вихрушка от коприна и облак от жасминово ухание.

На следващия ден разговорът на Криста с Брайън протече точно така, както го беше предвидила. Беше всичко друго, само не и приятен. Брайън вече беше чул клюките, разнасяни от Уилоу, и започваше сериозно да се замисля дали да се жени за жена, чиято опетнена репутация е станала известна и в Англия. Това със сигурност нямаше да допринесе особено много за кариерата му, реши той. Съмняваше се дали и влиянието на сър Уесли ще бъде достатъчно, за да потисне слуховете за дъщеря му. Все още несигурен относно решението си във връзка с Криста, той с още по-голямо неудоволствие разбра, че и изборът вече му е отнет. Криста не желаше да го приеме за свой съпруг независимо от неговото решение.

— Съжалявам, Брайън, но не те обичам — каза тя, надявайки се разочарованието му да не е особено голямо. Нямаше защо да се тревожи, тъй като Брайън беше дори облекчен от изявлението ѝ, макар гордостта му да понесе сериозен удар поради факта, че не той е реши да скъса официално. — Ще се омъжа за друг.

— Какво — запита Брайън смяно. — Кой е той? Кога се случи?

— Аз... това е дук Марлборо. Винаги съм го обичала. Той е мъжът, за когото ти казах. Съмнявам се, че изобщо щях да се омъжа за тебе, дори ако Марк не се беше върнал.

— Дук Марлборо! Но аз мислех, че сте случайни познати!

— Нещо много повече — призна Криста, като се изчерви. — Бяхме любовници. Марк ме помоли да се омъжа за него и не виждам как бих могла да му откажа.

— И това се случи след като го срещна преди два дни? — изрече изумен Брайън.

— Не искам да навлизам в подробности, Брайън, но това не е нещо, което се е случило само за една нощ.

— Ако аз бях дук, сигурно щеше да имаш други чувства към мене — нападна я Брайън с огорчен тон.

— Брайън, това не е честно! — извика Криста, поразена. — Аз обичам Марк. Влюбихме се още от мига, когато се срещнахме. Съдбата се помъчи да ни раздели, но сега отново сме заедно.

— Добре, скъпа, аз изобщо не съм разочарован — призна Брайън. — Започвам да се колебая дали да взема за съпруга една курва. Явно дукът е бил само един от многото ти любовници освен бея. Аз имам доста добро мнение за себе си, за да се задоволя с жена като теб.

Криста ахна, вдигайки ръце към гърлото си.

— Как смееш! Нима не означавам нищо за тебе?

— Означаваше това, което смятах, че баща ти може да направи за кариерата ми — изплю камъчето Брайън с нескрит сарказъм. — Сега не бих те взел, дори да ме молиш.

— Махай се, Брайън! — заповяда Криста с остър глас.

След срещата с Уилоу вече не би понесла и най-малкото оскърбление от Брайън.

— Отивам си, скъпа — усмихна се той и нахлупи шапката си. — Но ако внезапно се видиш изоставена от дука, когато твоето... доста колоритно минало те притисне в ъгъла, не очаквай да се върна при тебе. Освен ако — добави той хитро — не доведеш и онази твоя малка камериерка като част от сделката. Животът ще бъде доста по-весел, ако имам и двете в леглото си.

— Махай се, проклет да си! Отвратителен си! — изкрещя Криста, внезапно видяла Брайън без маска.

Той изобрази някакъв поклон и се оттегли с презрителен смях.

Криста се отпусна на един стол и благодари на щастливата си съдба, че я е спасила от брака с Брайън Кент. Как бе могла така да подцени сметкаджийската му природа? Ако родителите ѝ знаеха, никога нямаше да се съгласят да я сгодят за него.

Изведнъж тя си спомни за Уилоу и изненадващото ѝ посещение и страхът отново я овладя. Как смяташе тази жена да демонстрира своето влияние върху Марк? Нямаше начин да го направи, мъчеше се да се самоубеди Криста. Марк обичаше нея, а не другата. Тя трябваше да му се довери.

21

Заради някои неотложни работи около именията на дядо му Марк се върна при Криста едва късно вечерта на същия ден, когато се случи обяснението му с Уилоу. И макар денят му да бе изпълнен с работа, мисълта за Криста не напускаше ума му... колко прекрасно се чувстваше, обгърнат от всички страни от нейната копринена влажност, колко възшебен бе вкусът и ароматът ѝ. Колко я обичаше! Повече, отколкото би могъл да си представи, че може да обича друго човешко същество. Дори само когато се взреше в красивото ѝ лице, това повдигаше духа му и подхранваше душата му.

— Марк, о, Марк! — възкликна Криста и се хвърли в прегръдките му. — Толкова се радвам да те видя.

С неустойимо опустошителна усмивка Марк призна:

— Мислех, че денят никога няма да свърши. Безброй срещи с посетители, безкрайно множество книжа за подписване... а аз искам само да те прегръщам и да те любя безкрайно. Липсата ти през всичките тези месеци беше непоносимо мъчение.

— За мене също, любов моя — отвърна с трепетен глас Криста. — Последните два дни съвсем промениха живота ми.

— Каза ли на Брайън?

Криста кимна.

— А той какво каза?

Тя изсумтя презрително.

— Не вярвам сърцето му да е сломено.

Марк я изгледа любопитно и запита:

— Какво трябва да означава това?

— Остави Брайън, Марк. Не искам да говоря за него. Достатъчно е само да кажа, че Брайън Кент вече не е част от живота ми и не е особено разочарован от това, че го изоставих. Родителите ми скоро ще се върнат в Англия и когато им обясня, със сигурност ще разберат.

— Къде е Елиса? — запита Марк, като се огледа наоколо.

— С Алън — усмихна се Криста. — Брат ти като че ли доста добре се разбира с нея.

— Надявам се да знае какво прави — подхвърли той мистериозно. — Къде е Ленор?

— Легна си.

— Значи сме сами, Криста. Искам да те любя. Цял ден чаках този момент. — И една ленива усмивка откряна ъгълчето на устата му.

Прочете отговора в чувствения пламък в нейния поглед. Тя леко прокара пръст по ясните линии, очертаващи челото му, по трапчинките, които се открояваха по бузите му, и по рязката, която разделяше брадичката му на две, щом се усмихнеше. Чуплива коса обграждаше лицето му, завеса от гъсти мигли правеше зелените му очи извънредно живи, струящи неустоим пламък. Тя го искаше също толкова силно, колкото и той нея, и за тези чувства не бяха необходими никакви думи.

— Не ме гледай така, сладка моя сирено, защото се изкушавам да те взема тук, на пода — изрече Марк с дрезгав шепот, докато я притискаше към тялото си.

Разтапайки се в прегръдката му, тя се поддаде на пулсиращата топлина на устните му, които плениха нейните.

Ръцете му бродеха свободно по тялото ѝ, докато устните му я целуваха все по-страстно и дори през стягащите ги дрехи тя усещаше как ускорено бие сърцето му. Една сладка болка започна да извира в долната част на корема ѝ и се разля из слабините ѝ, тя го пожела с такава сила, която по нищо не отстъпваше на изгарящото желание на Марк.

— Ела, любов моя — почти изхълца тя.

Хвана здраво ръката му и го поведе към спалнята си, надявайки се, че Ленор и Елиса няма да се учудят, ако го намерят в нейното легло.

Изведнъж на вратата се почука силно и Марк издаде нечленоразделен звук, нещо средно между израз на неутолима страст и гняв от това, че някой нарушава усамотението им.

— Елиса? — запита той с недоволен глас.

— Не мисля така. Тя си има ключ.

Чукането не преставаше и тя тръгна да види кой е.

— Не отваряй — замоли я Марк, усещайки хладната тръпка на неприятно предчувствие.

Криста замря, нещо в тона му почти я убеди да удовлетвори молбата му... но в този миг позна гласа, който ги викаше през затворената врата.

— Марк! Криста! Знам, че сте вътре. Моля ви, отворете ми. Спешно е.

— Уилоу! — изстена Марк. — Какво иска, по дяволите?

— Марк, моля те, имам нужда от помощта ти!

Уилоу явно бе улучила подходящите думи, защото Марк реагира веднага.

— Пусни я, Криста. Сигурно е изпаднала в затруднение, за да дойде тук.

Ядосана от ненавременната поява на Уилоу, Криста все пак изпълни молбата му. Още с отварянето на вратата Уилоу се хвърли към Марк и той се принуди да подхване пищната ѝ снага, за да не я остави да се строполи на пода. Изруга полугласно, хвърли извиняващ се поглед към Криста и внимателно отмести Уилоу от себе си.

— Отчаяно се нуждая от помощ, Марк.

— По това време на нощта? Как разбра къде да ме търсиш?

— Отидох до къщата ти и след като дълго увещавах Омар, той ми каза къде да те намеря.

— Добре, Уилоу, какво, по дяволите, е толкова важно, че си тръгнала да ме преследваш?

— Можем ли да поговорим насаме? — запита Уилоу, хвърляйки подозрителен поглед към Криста.

— Нямам тайни от Криста — изрече Марк с любезен, но непреклонен глас.

Уилоу сви рамене.

— Щом казваш. Спомняш ли си, че ти казвах, че бащата на Робърт се опитва да ми отнеме наследството на съпруга ми? — Марк кимна. — Този подъл човек претендира, че понеже Робърт няма наследници, всички пари и земи в Корнуол, които е наследил от баба си, трябва да се дадат на по-младия брат на Робърт. Марк, тези земи ми трябва. Всичките ми пари идват оттам. Без този доход съм съсипана. Семейство Лангтри винаги са ме мразили.

— Какво очакваш да направя, Уилоу?

— Нямам си никого, Марк, никого, към когото да се обърна за закрила. Днес получих известие, че след седмица в Корнуол ще има

съдебно изслушване. Ако не ми помогнеш, ще загубя всичко. Освен това, и ти имаш известен дял в тези мои затруднения.

Марк несъзнателно сви вежди, осъзнавайки правотата на думите ѝ. Семейство Лангтри бяха намразили Уилоу едва след като бяха научили за авантюрата ѝ по време на отсъствието на съпруга ѝ.

— Не съм вещь в правото, Уилоу. Какво точно искаш от мене?

— Ела в Корнуол с мене. Помогни ми да се преборя.

— Познавам един адвокат в Корнуол, който може да ти помогне. Запознах се с него, когато бяхме ученици. Ще му напиша бележка и можеш...

— Не! — заяви Уилоу и му хвърли укорителен поглед. — Няма да стане! Трябваш ми ти, Марк. Толкова скоро ли забрави какво направих за тебе?

Ярост замъгли погледа на Криста. Да апелира към чувството за дълг на Марк, за да спечели благосклонността му! Тя изобщо не се заблуждаваше, защото познаваше демоните, които подтикваха действията на тази жена. Марк със сигурност не беше толкова наивен, че да се хване в капана ѝ. А може би беше? Отговорът дойде почти веднага и я смая.

— Кога заминаваш, Уилоу?

— Сега! Веднага! Няма време за губене. Корнуол е далече от Лондон.

— Почакай в каретата — нареди той. Гласът му прозвуча рязко, разсеяно. — Искам да поговоря насаме с Криста.

— Разбира се — изрече с триумфален тон Уилоу. — Съжалявам, че това става в неудобен момент, Марк.

Но въпреки тези думи очите ѝ грейнаха от задоволство.

— Няма значение, Уилоу. Изчакай ме отвън, моля те. — В мига, когато Уилоу затвори вратата, Марк прегърна Криста. — Не мога да откажа, любов моя. Ако не беше Уилоу, сега нямаше да сме заедно.

— Умолявам те, Марк, не отивай — замоли го тя, а в очите ѝ блеснаха сълзи. — Не вярвам на тази жена. Тя е способна да направи какво ли не, само и само да ни раздели. — Съзнателно не му каза за неотдавнашното посещение на Уилоу, защото не искаше нищо да влияе на решението му, само любовта му към нея.

— Сигурно разбираш, че не искам да тръгна, но нямам избор. Когато дългът към Уилоу престане да виси над главата ми, ще се

освободя от нея. Няма защо да се страхуваш, любов моя. Каквото и да направи тя, то няма да може да ме отдалечи от тебе. Изчакай ме. Когато се върна, ще се оженим веднага. Съдбата ни е да бъдем заедно.

— Марк, настоявам... не, моля те — не отивай. Нека веднъж завинаги престанем да се разделяме.

— Трябва да отида, Криста — заяви той твърдо, насилвайки се да не се поддаде на сърцераздирателните ѝ молби. Разкъсваше се между любовта и дълга. И дългът надделя. Най-малкото, което можеше да направи за Уилоу, беше да ѝ помогне да излезе от затруднението. Имаше цял живот, който да посвети само на Криста.

— Ще се върна веднага щом мога, любов моя. Ще ме чакаш, нали?

— Да... да.

Мигновено си припомни думите на Уилоу, свързани с чувствата на Марк, както и собственото си прибързано обещание да размисли дали да не се откаже от Марк, ако червенокосата красавица успее да го привлече.

— Знам, че сега ми се сърдиш, любов моя, но...

Вратата се отвори и Уилоу надникна вътре.

— Какво става, Марк?

Едва сдържайки нетърпението си, той каза така, че да го чуе само Криста:

— Една седмица, най-много две и се връщам. Алън ще бъде тук да те наглежда.

И излезе, след като с една дълга целувка отне дъха на Криста и я остави замаяна и разтърсена.

— Не се страхувай. Ще се погрижа добре за Марк — подхвърли Уилоу през рамо.

— Сигурна съм — измърмори Криста хапливо и затръшна вратата след нея.

Уилоу и Марк не я видяха как се обляга на рамката, не чуха сърцераздирателните ѝ хлипания.

Докато Марк отсъстваше, честите посещения на Алън накараха Криста да повярва, че между него и Елиса има нещо повече от просто увлечение. Затова тя не се изненада, когато един ден Елиса плахо ѝ

съобщи, че е казала на Алън всичко за своето минало и че той я обича въпреки това. Криста нямаше представа дали на Марк ще му хареса това развитие на събитията, но Алън беше достатъчно възрастен, за да взема сам решенията в живота си.

И като че ли за да усложни обстановката, Ленор призна, че изпитвала привързаност към Омар. Криста нямаше представа докъде ще доведе всичко това, защото нейната връзка с Марк беше изпаднала в сериозно затруднение. Против волята си тя започна да се замисля върху думите на Уилоу. И макар че не се съмняваше в любовта на Марк, се запита докъде ще стигне погрешно разбираната му лоялност, която, както изглежда, заплашваше самата основа на съвместното им бъдеще. Какъв живот ги очакваше, ако трябваше непрекъснато да имат раздори заради Уилоу? Тревогите ѝ не намаляха, когато научи от Алън, че завръщането на Марк се отлага за неопределено време. Без да се изтъкне никаква причина за това. А и откакто замина, той не ѝ беше писал.

След заминаването на Марк целият ѝ живот започна да се разпада, констатира безутешно Криста, седнала срещу слабия, видимо притеснен мъж, който нервно въртеше шапката си в ръце. Тя веднага го бе познала — Сайлас Фаргейт, адвокатът на леля ѝ. Стръскащите новини, които бе донесъл, накараха сините очи на Криста да се изпълнят със сълзи.

— Съжалявам, госпожице Хортън, че нося такива лоши вести — говореше жаловито мъжът, — но тъй като вие сте единствената наследница на вашата леля, съм задължен да ви разкажа как леля ви и съпругът ѝ са посрещнали смъртта.

— Казахте, че е нещастен случай — изхлипа Криста.

— Да, в Италия. Каретата им се обърнала в дълбока пропаст по един тесен планински път. Трагедия, истинска трагедия — поклати съчувствено глава Фаргейт.

— Но леля ми не би могла да остави голямо наследство — настоя Криста, озадачена. — Тя живееше добре, но не беше особено богата. Нали казахте, че аз съм единствената ѝ наследница? Не... не разбирам.

— Ще разберете, госпожице Хортън, когато ви обясня — каза адвокатът с внезапно делови тон. — Защото сър Чарлз, съпругът на леля ви, е починал няколко дни преди нея. Той загинал на място в инцидента, докато леля ви предала богу дух след няколко дни, поради

тежките наранявания. Според завещанието на сър Чарлз всичките му имуществва преминават във владение на леля ви след неговата смърт, а леля ви е определила вас като свой единствен наследник. Тъй като сър Чарлз е починал първи, сега всичко е ваше.

— Ами наследниците на сър Чарлз? — запита Криста, не можейки да повярва.

— Няма такива. Епидемията от инфлуенца преди няколко години е отнесла всичките му живи роднини. Не са останали дори далечни братовчеди, които да имат претенции за богатството му. Така че вие, скъпо момиче, наследявате огромно състояние от леля си, бог да даде покой на душата ѝ.

— Аз... не знам какво да кажа.

— Ето тук един документ, в който се изброяват всички пари, стоки, инвестиции, земи и владения. Има дори един замък в Южна Франция, който сигурно ще искате някой ден да посетите.

Криста предпазливо взе листа и се вгледа невярващо в думите, които нищо не ѝ говореха.

— Аз... по-късно ще го прочета внимателно — каза тя смаяна. — Трябва ми малко време, за да го възприема.

— Както желаете, госпожице Хортън — отвърна Фаргейт. — Ще бъда щастлив да продължа да ви служа според възможностите си. Леля ви ми се доверяваше да водя нейните дела, затова с радост бих сторил същото за нейната племенница.

— Да, моля ви, господин Фаргейт. Знам, че леля ми държеше на вас. Ще ви пиша по-късно, след като отmine траурът ми по нея.

— Разбирам — кимна сериозно адвокатът. — И още нещо. Баща ви е получил известие и доколкото знам, скоро ще бъде в Англия, Получил е и пълен списък с владенията ви, така че ще може да ви помогне с инвестициите, когато си дойде.

— Благодаря ви. Много ми помогнахте, господин Фаргейт, оценявам вашата любезност.

По-късно, останала сама в стаята си, Криста заплака заради безсмислената смърт на леля си, плачеше и защото досега не беше разбрала колко много я е обичала тази добра жена. Съжеляваше, че съвместният ѝ живот със сър Чарлз е бил толкова кратък, но знаеше, че малкото месеци, които са прекарвали заедно, са им донесли неизмеримо щастие.

На другия ден тя получи друг удар, този път под формата на писмо от Уилоу Лангтри, доставено от един кочияш от имението ѝ в Корнуол. То беше много кратко и ясно и гласеше:

Марк ще остане тук с мене толкова, колкото аз реша да го задържа. Какво друго доказателство искаш? Ако не си заминала, когато се върнем, ще се погрижа вече никой от изисканото общество в Англия да не те приема.

Нямаше подпис; не беше и необходимо.

Криста смачка писмото и го запокити към вратата, запъхтяна от безсилен гняв. Започна по-добре да разбира колко здраво Уилоу държеше Марк — много по-здраво, отколкото любовта му към нея. Когато Алън дойде да посети Елиса същата вечер, тя му зададе открито въпроса:

— Имаш ли вести от Марк?

Алън се изчерви, ядоса се на брат си, че беше заминал с Уилоу и беше наранил Криста с поведението си. Той доста скоро бе опознал до дъно Уилоу, бе разбрал, че тя е ужасно коварна жена. Това, че искаше Марк, си личеше отдалеч. И макар че брат му обичаше Криста, упорството на Уилоу беше невероятно.

— Не и след последното му писмо, което известяваше за неизбежното забавяне.

Криста прехапа устни с малките си бели зъби.

— Виж, Криста, Марк те обича — изрече младият мъж с твърд глас. — Дългът му към Уилоу няма нищо общо с чувствата му към тебе.

— Бих искала да повярвам на това — каза тя с тъжна усмивка, — но всеки ден, в който Марк отсъства, ме кара да се съмнявам все повече.

— Криста, сигурен съм...

— Не, Алън, не се извинявай заради него. Знам, че Марк ме обича, но не съм глупава, за да подценявам властта на Уилоу. Докато тя се меси в живота ни, едва ли ще можем да бъдем щастливи двамата с него. Тя е решила да осуети плановете ни за брак. И съм склонна да вярвам, че може да го направи.

— Да не би да те е заплашвала? — запита остро Алън.

Тя не успя да отговори, защото се появи Елиса и вниманието на Алън веднага се отклони към нея още от мига, когато тя влезе в стаята. Криста се възползва и веднага се измъкна навън. Имаше много неща, за които да мисли.

Брайън застана на прага, вдигнал едната ръка, за да почука с чукчето, а в другата държеше писмо. Донякъде се учуди, когато Криста дойде да му отвори, но бързо си възвърна наперения вид. Господи, колко красива беше, помисли той, докато очите му се плъзгаха по гърдите ѝ, които се вдигаха и спускаха от вълнение заради това, че го виждаше застанал на прага ѝ. Много късно разбра колко прибързано ѝ е позволил така лесно да му се изплъзне... особено след като бе научил, че неочаквано е наследила огромно богатство. Ако имаше начин отново да я спечели, нямаше да се поколебае да го направи.

— Какво правиш тук, Брайън? — запита Криста със студен и надменен тон.

Не бе забравила обидните му словоизлияния при последния им разговор.

— Получи се писмо от баща ти по дипломатическата поща и понеже е адресирано и до мене, реших лично да го донеса.

И без да чака покана, той влезе и затвори вратата.

— Прочете ли го? — запита Криста и грабна писмото от ръката му.

— Разбира се. Името ми е написано на плика. Баща ти все още смята, че ще се оженим.

Криста бързо пробяга с очи по листа и издаде смутено възклицание.

— Знаят за леля Мери и сега са в Южна Франция. Когато слезли в Марсилия, здравето на мама се влошило и решили да отидат направо в замъка, който съм наследила от сър Чарлз, вместо да рискуват с пътуване през цяла Франция и през Ламанша по това време — изрече тя загрижено.

— Знам — усмихна се Брайън. — Искат да се присъединим към тях в замъка и да се оженим там.

— Веднага ще им пиша и ще им обясня — каза Криста с разочарование в гласа. — Толкова чаках срещата с тях.

— Ами дукът? Не съм го виждал напоследък. И май никой не го е виждал. Да не би толкова скоро да ти се е наситил? Говори се, че е някъде в Корнуол с Уилоу Лангтри. Дори някои смятат това за чиста проба романтично бягство.

Разбира се, помисли си огорчено Криста. Уилоу ще намери начин да направи нещата да изглеждат така, сякаш Марк наистина е избягал с нея. Не беше имало достатъчно време преди заминаването му с Уилоу, за да се разбере за истинските му чувства към Криста.

— Марк наистина замина с Уилоу за Корнуол. Но пътуването е по работа — отвърна тя с остър тон, раздражена от насмешката в гласа му. — Има ли нещо друго, което искаш да узнаеш? — подкани го тя нетърпеливо. — Ако няма, бих искала да си тръгнеш.

Брайън я изгледа с присвити очи. Може би твърде прибързано се бе отказал от нея, замисли се той пресметливо. Явно в последните седмици високото мнение на дука за нея се е стопило, иначе защо ще заминава с апетитната Уилоу Лангтри?

— Ще отидеш ли във Франция, за да се видиш с родителите си? — запита Брайън, приготвяйки се с неохота да си тръгне.

— Да... може би — замисли се тя.

— Ако тръгнеш, прати ми вест — каза той със сериозен тон. — На драго сърце ще ти уредя заминаването. Високото положение на баща ти в дипломатическия корпус ще гарантира твоето и на прислужниците ти безпрепятствено пътуване с дипломатически ескорт.

— Ще помисля, Брайън — каза хладно Криста.

Когато видя, че тя остава непреклонна, Брайън реши да си признае:

— Бих искал да ми простиш, Криста, всички онези отвратителни неща, които ти наговорих. Бях вбесен. Трябва да признаеш, че имах основание. Можеше още от самото начало да ми кажеш, че не ме обичаш, вместо да ме подвеждаш. Бях склонен да пренебрегна всичко и да се ожения за тебе, каквото и да става. Кажи, че ми прощаваш, моля те — започна да я умолява той с угодлива усмивка.

— Добре, Брайън — въздъхна уморено Криста.

Беше готова на всичко, само и само да се отърве от него, за да може да прочете писмото на спокойствие.

— И ще ми кажеш, ако мога да ти помогна с нещо, нали?

— Да, да, разбира се. Сега си върви, моля те, Брайън. Уморена съм.

Той се задържа един миг зад затворената врата, наслаждавайки се на невероятния си късмет. Може би в края на краищата не всичко беше загубено. Доста приятно щеше да бъде да има всичките пари, които би могъл да си пожелае, както и социалното положение, подобаващо на такова богатство. Не би било зле да има и Криста в леглото си, щом преодолееше отвращението, което изпитваше, при мисълта за всички други мъже, които я бяха притежавали. А пък освен това и тази малка развратница Елиса...

Минаха още две седмици без никакво известие от Марк. След дълги размишления Криста стигна до мъчителното заключение, че никога вече няма да означава за него нещо повече, отколкото Уилоу. Ако той наистина я обичаше, щеше да намери време да ѝ напише няколко реда през всичките тези седмици или поне да даде някакво кратко обяснение за дългото си отсъствие. Колкото повече мислеше върху мълчанието му, толкова по-ясна ѝ ставаше причината за него. Уилоу бе спечелила онова, към което се стремеше. Изведнъж Криста разбра какво трябва да направи, особено ако това, което подозираше, се окажеше истина.

Напоследък всяка сутрин при ставане едно силно гадене я караше веднага да тича към тоалетната. Не само това, но и женският ѝ период бе пропуснал да се появи. Загрижена, тя се посъветва с Елиса, която потвърди, че лъжата, замислена, за да я спаси от Абдулла, сега бе станала действителност. Тя наистина носеше детето на Марк — без съмнение, заченато при първата им среща преди шест седмици.

Колкото повече време минаваше, толкова по-ясно ставаше, че Марк не я иска, затова ѝ оставаше само една алтернатива. Щеше да отиде във Франция, за да се присъедини към семейството си. Първоначално се бе надявала да вземе Марк със себе си, за да го запознае с тях, но сега щеше да пътува сама.

След като размисли достатъчно задълбочено, тя реши да приеме предложението на Брайън и да му позволи да организира пътуването ѝ. Съобразявайки се с желанието ѝ, той нае каюти за три жени на борда на кораба „Крал Хенри“, зарадван дълбоко в душата си от факта, че

нищо не беше споменато за дук Марлборо или за намерението му да ги придружава. Ако Криста знаеше, че Брайън е наел каюта и за себе си на този кораб, щеше да се вбеси. Но в известието, което ѝ прати, той съобщаваше само датата и часа на отплаването, както и готовността си да дойде да я вземе с каретата си.

Елиса запищя от възторг, а Ленор едва сдържа радостта си, когато научиха за бременността на Криста. Нямахше търпение да поеме в ръце внучето на лейди Емили. Но когато разбраха, че Криста възнамерява да замине за Франция, двете жени се разстроиха и настояха тя да остане в Англия, докато се върне Марк. Криста обаче отказа, обосновавайки се с шестседмичното му отсъствие и с факта, че не е получила никакво известие от него през цялото това време. Освен това, тя копнееше да се види с родителите си и се тревожеше за здравето на майка си. Когато каза, че те могат да останат, ако пожелаят, и двете се възпротивиха. Макар че Елиса беше лудо влюбена в Алън, тя не можеше да забрави това, което Криста беше направила за нея. Ленор мислеше по същия начин, затова двете започнаха да опаковат багажа за пътуването.

Марк препускаше главоломно, цял в кални пръски, с покарала по челюстта му синкавочерна брада. Омар не изоставаше от него. Предния ден бе получил тревожно съобщение от Алън, който настояваше веднага да се върне. Той го обвиняваше, че е изоставил всичко скъпо заради една жена, която се възползва от чувството му за чест като от основание да го държи плътно до себе си. Суровите думи на брат му го нараняваха, защото Марк беше писал на Криста няколко пъти, но не беше получил никакъв отговор, въпреки че Уилоу го уверяваше, че нейният кочияш е чакал за отговор, но понеже не го е получавал, се е връщал у дома, както му е било заповядано.

Само да не бяха отлагали толкова много това проклето съдебно изслушване за собствеността на Уилоу, кипеше той вътрешно. Струваше му се, че повечето отлагания бяха нарочни. Първото му разочарование бе, когато узна, че познатият му адвокат е на почивка във Франция, затова трябваше да потърси друг, който да представлява Уилоу. Честно казано, този адвокат не му хареса. Макар че нямаше възражения срещу работата му, Марк не му вярваше. И когато го

запита за многобройните отлагания, адвокатът не посмя да го погледне в очите, а започна да се позовава на обстоятелствата.

Докато копитата на коня му трополяха по улиците на лондонските предградия, Марк проклинаше полугласно Уилоу, задето се бе опитвала да го съблазнява през всеки от дните, които бе прекарал в Корнуол. За да се защити, той се бе преместил в един хан наблизо, но тя въпреки това изискваше почти постоянно да ѝ обръща внимание, като му напомняше всеки ден — не, всеки час, — че е спасила живота му, и настояваше той да направи същото за нея. Защото ако останеше без пукната пара, за Уилоу това щеше да бъде дори по-лошо от смъртта.

За стотен път той се запита защо Криста не беше отговорила на писмата му, защо не беше споменала на Алън за тях. Когато получи съобщението на Алън, той нямаше представа какво да направи, но сериозният тон на писмото го убеди веднага да тръгне за Лондон, а Уилоу да върви по дяволите. Беше искрено убеден, че с последните няколко седмици напълно е изплатил дълга си към нея.

Наближавайки градската си къща, Марк се разтревожи. Дали Криста е добре, запита се той разсеяно. Защо Алън го караше да се върне у дома с думи, които едновременно го плашеха и ядосваха? Защо Криста не беше отговорила на писмата му? Скоро щеше да прегърне стройното ѝ тяло и да ѝ каже колко много я обича. Как беше възможно тя да се съмнява в него? Разяждан от безпокойство, той спря пред къщата тъкмо в момента, когато вратата ненадейно се отвори.

— Марк, по дяволите, колко се радвам да те видя! — възкликна Алън, забелязвайки брадясалото лице на брат си, уморените му очи и изкаляните дрехи. — Изглеждаш така, сякаш дни наред не си спал и не си си сменял дрехите. Поне прие сериозно писмото ми.

— Прав си — изръмжа Марк. — Нито съм спал, нито съм се преобличал дни наред. След като получих писмото ти, не съм спирал, само си взех малко багаж и сменях конете през целия път. Какво има, Алън? Знаеш ли защо Криста не е отговаряла на писмата ми?

— Ти си ѝ писал?

— Няколко пъти.

— Изобщо не е споменавала за известия от тебе — каза замислено Алън. — Всъщност даже всеки ден ме питаше дали не съм получил вест от тебе. Може да не е получила писмата ти.

— Давах ги на Уилоу, а тя лично ги давала на кочияша си. Той изглеждаше надежден.

Алън не каза нищо, само загледа със странен израз прекалено наивния си брат.

— Накъде си се запътил? — запита Марк, измервайки с поглед елегантната фигура на брат си.

— При Елиса — отвърна смутеният млад мъж с широка усмивка.

— Дай ми време да остържа брадата от лицето си, да се изкъпя и да си сменя дрехите, за да дойда с тебе. Заедно ще разнищим цялата работа.

— Добре — съгласи се Алън и последва Марк в къщата, а Омар вървеше по петите им. — Забравих да запитам, какво стана с процеса на Уилоу? Сигурно е продължил доста време.

Марк изсумтя възмутено.

— Още продължава, но вече не мога да направя нищо повече за нея, освен да ѝ държа ръката и да ѝ съчувствам. Оставих я в ръцете на компетентен човек и съм сигурен, че всичко ще бъде уредено възможно най-скоро.

— А какво каза тя за заминаването ти?

— Разпищя се. Обвини ме, че я изоставям. След като седмици наред ѝ угаждах, мисля, че напълно съм изплатил дълга си към нея. Възнамерявам да посветя остатъка от живота си на Криста.

— Време беше да се свестиш.

След по-малко от час каретата им, управлявана от изтощения Омар, спря пред дома на Криста. Двамата млади мъже се запътиха към входната врата, докато Омар тръгна към кухнята, където знаеше, че ще завари Ленор. Алън и Марк стигнаха до вратата точно в момента, когато Брайън Кент едва не се сблъска с тях на излизане от къщата.

— О, ваша светлост — ухили се безсрамно Брайън. — Странно е, че ви срещам тук.

Марк въпросително вдигна вежда.

— Мога да кажа същото за вас, господин Кент. Мислех, че Криста ви е разказала за нас двамата. Вече няма причина да идвате да я посещавате.

— Чух, че сте в Корнуол с лейди Уилоу — подметна Брайън, пренебрегвайки забележката му.

— Както виждате, върнах се — осведоми го студено Марк. — Каква точно работа имате с Криста? — Очите му блеснаха като зелени късове лед и Брайън неволно отстъпи назад. — Е? — запита нетърпеливо Марк.

Брайън преглътна конвулсивно.

— Дойдох да кажа на Криста, че всичко е готово за пътуването ни до Франция.

— Какво? — запитаха едновременно с негодуващ тон Марк и Алън.

Алън се обърна към брат си.

— Не знаех нищо за това, братко. Този човек очевидно лъже. Защо Криста ще заминава във Франция с него?

— Защо, наистина — отвърна рязко Марк, опитвайки се да не избухне. — Скоро ще разбере. Алън — каза той, обръщайки се към брат си. — погрижи се господин Кент да стигне благополучно до клуба си.

— Няма да тръгна, без да... — но думите на Брайън замряха в гърлото му.

Яростта по смръщеното лице на Марк го накара да заприлича на ястреб, готов за атака, и Брайън се оттегли драговошно, преди да стане плячка на хищника.

Настоятелното чукане накара Елиса веднага да се спусне към вратата с надеждата, че Алън е дошъл да я вземе. Мъжът, когото бе обикнала, щеше ужасно да ѝ липсва, но сега Криста се нуждаеше от нея. Освен това, дълбоко в сърцето си тя знаеше, че не е достатъчно добра за Алън, чието княжеско потекло го правеше брачна партия, недостъпна за нея, въпреки че той я уверяваше в обратното. Двамата имаха коренно различно положение в живота. Най-добре щеше да бъде тя още сега да си замине, защото колкото повече време прекарваха двамата, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде да се раздели с него, когато дойдеше време той да си избере съпруга. Елиса отвори вратата с тъжно изражение и бе доста учудена, когато видя не Алън, а брат му Марк застанал на прага.

— Марк, ти се върна! Слава на Аллаха! Криста толкова ще се зарадва!

Марк погледна момичето, застанало пред него, с повече дружелюбие, отколкото преди няколко месеца в пустинята, когато се бе опитала да го съблазни. Беше доказала, че е добра приятелка на Криста, а брат му се бе привързал необикновено много към нея.

— Къде е Криста? — запита Марк, влизайки вътре.

Като кършеше нервно ръце и поглеждаше към стълбите, Елиса отговори:

— Ще я доведа. Тя... тя си почива. И понечи да се отдалечи.

— Почакай! — заповяда Марк с нетърпящ възражение глас. — Сам ще отида.

Елиса замръзна на място, с широко отворени от уплаха Очи, докато наблюдаваше как Марк бавно се качва по стълбите.

Знаеше, че Криста целия ден се бе чувствала зле и повечето си време бе прекарала превита на две над гърнето в тоалетната стаичка. Елиса не искаше Марк да я види така. И не беше сигурна, че Криста ще му каже за бебето. Разкъсвана от неразрешимата си дилема, тя се помъчи да го предупреди:

— Моля те, Марк, може би е най-добре първо аз да вляза.

Той ѝ отправи леден поглед.

— Има би някаква причина да не влизам при нея?

— Н-не — заекна тя, почти изгубила дар слово.

— Тогава ти предлагам да изчакаш Алън тук. Той ще дойде всеки момент — изрече Марк със снизходителен тон, докато изкачваше стълбите. — Коя е стаята на Криста?

Тъй като не можеше да попречи на Марк да направи това, което е намислил, тя отвърна:

— Първата врата вляво.

Марк застана пред стаята на Криста, питайки се дали да почука или да влезе без никакво предизвестие. Доброто възпитание надделя и той подраска лекичко на вратата.

— Влез, Елиса — чу се отвътре гласът на Криста, която помисли, че Елиса ѝ е донесла вечерята, макар че самата мисъл за някаква храна караше стомаха ѝ да се гърчи.

Тя се сви над гърнето, повръщайки съдържанието на стомаха си, докато най-накрая останаха само силни, разтърсващи я тръпки.

Звучите, които се дочуваха отвътре, накараха кръвта на Марк да зачука диво във вените, а гледката, на която се натъкна, когато влетя в стаята, го накара да остарее с десет години. Криста, измъчена и бледа лежеше в леглото, с отпусната настрани глава, и правеше отчаяни усилия да повърне, макар да нямаше какво.

— Криста, но ти си болна! О, любов моя, затова ли не отговаряше на писмата ми? Ако знаех, щях да се върна веднага. А Алън не ми каза, че си болна.

Криста проговори с едва чул глас:

— Не съм получавала никакви писма, Марк, иначе щях да им отговоря. Защо се забави толкова? — запита тя с укор.

— Скъпа, трябва да има някаква недоразумение. Откога си болна? Посъветва ли се с лекар?

— Няма нищо — настоя Криста. — Само временно неразположение. Не е толкова сериозно, че да се съветвам с лекар.

Марк я погледна невярващо, но не намери причина да се усъмни в думите ѝ. Наведе се над нея, вгледан в очертанятия на преbledнялото ѝ лице, и изведнъж си спомни Брайън Кент и твърдението му, че заминава заедно с Криста за континента.

— Изглежда, съм се върнал точно навреме. Каква е тази глупост, че си щяла да пътуваш за Франция с Кент? Не разбирам как може да го направиш, Криста. Обеща да ме чакаш.

— Колко време трябваше да чакам? — нападна го тя.

— Писмата ми обясняваха всичко.

— Не съм получавала никакви писма.

— Трябва да си получила. Уилоу ме увери, че нейният кочияш ти ги е давал в ръцете.

— Уилоу! — изфуча презрително Криста. — Марк, кога най-сетне ще я разбереш каква е? Тя би направила всичко, което ѝ е по силите, за да ни раздели.

Марк сви вежди.

— Признавам, Уилоу е малко отегчителна, но няма защо да се страхуваш от нея. Знае, че обичам само тебе. Тя... — Той млъкна, осъзнал най-накрая, че Уилоу наистина е постъпила извънредно коварно, като е криела писмата му до Криста и го е заблуждавала. — Любов моя, забрави за Уилоу. Тя не е важна. Кажи ми за Брайън Кент. Вярно ли е, че си щяла да избягаш с него?

На Криста ѝ се стори, че думите му имат за цел да оневинят Уилоу.

— Вярвай каквото си искаш, но аз няма никъде да замина заедно с Брайън — изфуча тя, раздразнена. Защо да му обяснява, когато той не искаше да говори за постъпката на Уилоу?

— Кент не мисли така.

— Е, значи греши. Брайън просто ми уреди пътуването до Франция, като услуга. Родителите ми са там, в замъка на леля ми... в моя замък всъщност. Майка ми е болна и се възстановява, трябва да оздравее достатъчно, за да продължи пътуването си към Англия.

— Ти имаш замък във Франция?

Криста кимна и му разказа как леля ѝ е загинала трагично в Италия и ѝ е оставила забележително наследство.

— Защо не ме изчака? Щях с радост да те заведа във Франция — каза Марк с лек укор. — Нямахте защо да прибягваш до услугите на Кент.

Силната ревност накара думите му да прозвучат по-сурово, отколкото възнамеряваше. На него се падаше да ѝ помогне в това, а не на Брайън Кент.

— Не бях сигурна, че ще се върнеш — призна Криста.

— Но писмата ми... Както и да е, няма значение. Сега съм тук и двамата ще заминем заедно. Нямам търпение да се запозная с родителите ти. Съжалявам за майка ти... и за леля ти — каза той с известно закъснение.

— Марк, аз...

Каквото и да бе искала да каже, то се загуби, когато Криста изведнъж пребледня и се хвърли към гърнето.

— Криста, веднага отивам за лекар!

— Марк, недей! Не исках да ти казвам все още, докато не бъде сигурна, че Уилоу не те е настроила срещу мене. Толкова дълго те нямаше, че аз... започнах да се съмнявам в чувствата ти към мене.

— Какво да ми кажеш, Криста? Не разбирам нищичко. Как си могла да се усъмниш в любовта ми и какво общо има това с болестта ти?

— Бременна съм, Марк. Макар че все още не съм се съветвала с лекар. Сигурна съм, че нося дете.

— Бременна!

Невероятна радост обля сърцето му, но щастливият вик замря в гърдите му, когато една ужасна мисъл прекоси ума му и пося семената на съмнението. Ако Криста носеше неговото дете, защо ѝ трябваше да заминава с Брайън Кент? И той несъзнателно изля на глас предположенията си. — Мое ли е детето? Или си спала с Кент, преди да се съберем отново?

— Господи, Марк, какви ужасни неща говориш! Не вярвам, че такава мисъл може да ти мине през ума. Върви си и ме остави сама. Нямам нужда от тебе. Съвсем способна съм сама да отгледам детето си.

— Криста, трябва да знам. Защо ще бягаш с Кент, ако не носиш неговото дете?

— Не чу ли какво ти казах? Вече не ме интересува какво мислиш. Независимо дали ти харесва или не, аз заминавам за Франция. Сама. Нито с Брайън, нито пък с тебе. Върви си при Уилоу. Тя е единствената, която заслужава твоята лоялност. Благодарение на леля ми съм достатъчно богата, за да се погрижа за себе си и за детето си. Нямам нужда от мъж да ми усложнява живота.

Тогава Марк избухна:

— Като съдя по отговора ти, предполагам, че все още не искаш да кажеш кой е бащата на детето ти. Знаеше ли, че си бременна, когато се любихме?

Защо ѝ говореше тези ужасни неща, запитва се той. Нима Алън не му бе казал, че един ден избухливият темперамент ще му изиграе лоша шега?

— Върви по дяволите, Марк — извика Криста, потискайки импулса си да скочи от леглото и да го удуши. Балансираща на ръба на истерията, тя се отпусна на възглавниците, задъхана, упорито отказвайки да погледне Марк, като се правеше, че го няма в стаята.

Марк почти насила се овладя и осъзна, че трябва или да се оттегли, или да вгълпи малко здрав разум в прелестната ѝ главица. Искаше от нея само едно — да признае, че детето, което носи, е негово. Толкова много ли беше това? Дълбоко в сърцето си той отхвърляше нелепата мисъл, че тя е могла да легне с мъж като Кент. Но глупавите му обвинения я бяха вбесили и отказът ѝ да признае истината на свой ред бе разпалил гнева му. Той призна пред себе си, че е действал, подтикван от болезнена ревност, и това бе накарало нещата да излязат извън релси.

Изведнъж Марк се изправи, искаше му се да я успокои, но не можеше да овладее гнева си. Тя изглеждаше толкова болна и той не можеше да се понася, задето нарочно я бе предизвикал, влошавайки още повече състоянието ѝ.

— Тръгвам си, Криста — Никакъв отговор. Сякаш беше оглушала и онемяла. — По дяволите! Докато не ми кажеш истината, няма за какво да говорим. Предупреждавам те, не напускай Лондон, докато този въпрос не се уреди — подхвърли той през рамо, отваряйки вратата.

— Какво се е случило, Марк? — запитва го Алън, който едва не се сблъска с брат си, когато Марк изскочи от стаята.

— Питай Криста! — отвърна той и се стрелна покрай него.

Елиса, застанала зад гърба му, изгледа гърба на отдалечаващия се Марк и после открехнатата врата на стаята на Криста. Не трябваше да бъде особено проникателна, за да разбере какво се е случило. Защо Марк излезе толкова сърдит? Нима не иска дете? Ако беше така, Криста сигурно беше съсипана.

— Криста има нужда от мене — каза тя, промъквайки се покрай Алън.

— Какво става тук, Елиса? От какво може толкова да се е вбесил Марк?

Алън последва Елиса вътре, но спря на място, когато зърна Криста, простряна на леглото с мъртвешки вид.

— Заради Аллаха, какво ти е направил Марк? — извика той потресен.

Марк изхвъркна, разгневен на себе си, защото бе позволил на ревността да му замъти разума, и на Криста, задето нарочно го бе предизвикала. Щеше да му мине, но дотогава той представляваше заплаха и за себе си, и за нея. Имайки предвид извънредно лошото си настроение, реши да потърси място, където да остане сам, докато гневът му се уталожил. По дяволите, защо Криста трябваше да бъде толкова упорита, когато той искаше от нея само един прост отговор? А сега се нуждаеше от едно питие... не, от цяла бутилка!

С облекчение откри, че Омар не го чака навън в каретата, и се запъти надолу по улицата. Падналият мрак и сгъстяващата се мъгла скоро го погълнаха. В такова състояние нямаше нужда от бавачка. Без да знае накъде отива, той искаше само да се отдалечи от красивия квартал, където живееше Криста, и да потъне в плетеницата на лондонските улички, в които хората изчезваха безследно.

Вривата, която се дочуваше от един мръсен хан, привлече вниманието му и Марк насочи стъпките си към ярко осветената зала, която тъкмо започваше да се оживява с падането на нощта. Рядко бе посещавал подобни съмнителни заведения, но тази вечер беше в такова настроение, че никак нямаше да му бъде трудно да се смеси с тълпата, да стане просто още едно анонимно лице. Понеже можеше да си позволи да поръча цяла бутилка, разчиташе да бъде обслужен, без да му се задават излишни въпроси.

Марк преброи монетите в джоба си и изчака, докато сочната кръчмарка дойде да вземе поръчката му. Рядко се случваше такъв привлекателен и елегантен мъж да влезе в „Настръхналата гъска“ и момичето не можеше да не го огледа възхитено, подръпвайки надолу корсажа си, за да привлече вниманието му. Богатите рядко посещаваха

подобни скромни ханове, освен когато идваха на групи от по трима-четирима за по-сигурно.

— Какво ще поръчате, сър? — запита момичето. — Казвам се Софи и ще бъда много щастлива да ви обслужа с каквото искате — добави тя, вдигайки многозначително очи.

Без да обръща внимание на нескритото предложение, Марк стовари шепа монети на масата.

— Вземи една за тебе, Софи, и за останалите ми донеси да пия — или докато пукна, или докато ти поръчам нещо друго.

Софи ококори очи и русите ѝ къдрици трепнаха, когато впери поглед в огромната купчина пари на масата.

— Божичко, сър, да не сте луд? Това може да ви държи влага цяла седмица!

— Може и да съм луд, Софи — призна кисело Марк. — Само гледай да ми донесеш добро пиене, не от оная отрова, която ханджията нарича бренди. Разбра ли?

— Да, сър — каза Софи, с къдрици, подскачащи по белите ѝ рамене и гърдите, които надничаха от ниско изрязаното деколте на корсажа и. — Ако ви трябва нещо друго — каквото и да е, — само ми кажете.

И тя се отдалечи, за да се върне скоро след това с прашна бутилка и замъглена стъклена чаша. Остана до масата още няколко секунди, но когато Марк не ѝ обърна никакво внимание, тя сви рамене и се отправи към един по-настоятелен клиент.

Само след минути Алън тръгна по стъпките на Марк, но когато чу разказа на Криста за необичайното му поведение, брат му вече беше изчезнал във все по-сгъстяващата се мъгла.

— По дяволите — изруга той, взирайки се в мрака.

Къде може да е отишъл? Върна се обратно в къщата и завари Омар в кухнята заедно с Ленор; обясни им, доколкото можа, какво се бе случило междуременно.

— Ти познаваш навиците му по-добре от мене, Омар. Къде може да е отишъл Марк в това си състояние? — запита угрижен Алън.

— Някъде, където ще може да пие, без да привлича ничие внимание — отвърна замислено Омар.

— В град като Лондон има хиляди такива места — изстена Алън. — Е, Омар, май ни се отвори доста работа. Винаги съм

предупреждавал брат си, че характерът ще му изиграе лоша шега.

Въпреки че търсиха до късно през нощта, нито Алън, нито Омар успяха да открият някаква следа от Марк. Едва когато изтощението ги надви, те се отказаха от търсенето и се върнаха у дома, за да си починат за няколко часа, преди да продължат на другия ден. Как беше възможно Марк да изчезне без никаква следа, питаше се удивен Алън.

Отначало силното питие не повлия по никакъв начин на Марк, само усили гнева му, докато си припомняше раздразнилия го разговор с Криста. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се обвиняваше заради безсмисленото им пререкание. Не трябваше да изказва на глас такива съмнения. Никой освен него не би могъл да бъде баща на детето на Криста. Аллах да му прости, задето се бе показал такъв твърдоглавец.

Нима искаше детето му да се роди като копеле? Копеле! Думата заседна в гърлото му. Докато можеше да диша, никой нямаше да се осмели да нарече детето му копеле. Нито него, нито другите деца, които щеше да има от Криста. Когато ужасният му гняв отминеше, щеше да иде при нея и да я помоли за прошка. Тъй като чакаше дете, тя нямаше друг избор освен да се омъжи за него, и то веднага. Ако бяха в Константин, тя щеше да бъде само негова наложница, както майка му беше наложница на баща му. Но докато живееше в Англия, с радост щеше да се подчини на английския закон и Криста щеше да стане негова съпруга, а децата му щяха да носят неговото име.

Колкото повече пиеше Марк, толкова повече се замисляше, а услужливата Софи носеше ли, носеше от безкрайните си запаси от бренди. От време на време успяваше да го уговори да хапне поне малко, но той не показваше никакъв апетит за ядене, предпочитайки да подхранва отчаянието си със силно питие.

Дори на някого да му се бе сторило странно, че един добре облечен мъж седи сам часове наред пред бутилка бренди, никой не каза и дума, защото на всеки от посетителите му се бе случвало да иска да удави мъката си в пиене. По едно време на другия ден Марк достигна точката на насищането, мозъкът му вече не функционираше рационално, а тялото му вече не можеше да поеме нито капка повече. Когато накрая се свлече на масата в блажена забрава, трябваше да

благодари на Софи, че с останалите му пари му нае една стаичка зад кухнята.

Благодарен за помощта ѝ, той се стовари на леглото и почти веднага изпадна в тежък сън. Слушайки несвързаните му думи, Софи се запита какви ли призраци има в миналото му. Можеше да разбере пропадналите типове, които обикновено посещаваха кръчмата, за да потърсят в алкохола отдушник на болките от мизерните си съществувания, но това явно беше мъж от високо потекло и със завидно богатство. Тя не знаеше, че когато Марк започна да пие, не само мислите за Криста разпалваха жаждата му, разяждаше го и потиснатата болка, която се бе породила при смъртта на родителите му и бе нараснала с жестоките мъчения, наложени от Абдулла на тялото и мисълта му. След месеци потискане на тази болка брeндитo му бе дало облекчението, което досега си бе отказвал. Като сви рамене философски, Софи излезе на пръсти от стаята му, присмивайки се на предпазливото си поведение, защото дори цял ескадрон да минеше в галоп през стаята му, не би могъл да събуди този мъж.

Продължаващото отсъствие на Марк още повече разгневи Криста. Той нямаше причина да действа по този отвратителен начин, кипеше тя вътрешно. Беше очаквала да се върне почти веднага, разкаян и търсец прошка. Къде беше отишъл? Не беше при Уилоу, защото Алън вече бе го потърсил там. На практика те двамата с Омар бяха го търсили къде ли не. Не беше в характера на Марк да постъпва така глупаво и тя започна да се тревожи да не би да му се е случило нещо ужасно.

След три дни чакане и безпокойство търпението на Криста изведнъж се изчерпа. Защо да се притеснява за него, когато него явно изобщо не го е грижа за нея? Предвид обстоятелствата първоначалният ѝ план да отиде при родителите си във Франция започна да ѝ се струва по-привлекателен. Ако Марк реши да я потърси, Алън ще знае къде да я намери. Но когато каза на Алън за решението си, той протестира разпалено:

— Криста, знам, че на брат ми никак няма да му хареса да заминеш сега. Дай му още малко време. Носиш детето му и той сигурно скоро ще дойде на себе си.

— Знаеш къде да ме намериш, Алън, искам да се видя с родителите си. Очакват ме. Обясних всичко това на Марк, но той

отказа да ме разбере. Неразумно ли е да очаквам да ми повярва? Повярвах му, когато замина с Уилоу. Не може ли и той да направи същото за мене?

— Криста, знам, че Марк постъпи неразумно, но той преживя толкова много, че не може да понесе мисълта, че друг мъж те е докосвал. Твоят отказ да му кажеш истината само вложи положението. Когато овладее чувствата си, той ще се върне.

— А междувременно аз трябва да седя тук и да го чакам като послушна съпруга — отбеляза тя хладно. — Дори не сме женени и няма изгледи това да стане. Заминавам утре за Франция, както бях запланивала, независимо дали Марк ще се върне или не.

Алън загледа как Криста излиза като вихрушка от стаята, изпитвайки разочарование, задето се бе провалил в опита си да промени решението ѝ. Ядосваше се не само на нея, но и на брат си, защото той трябваше досега да е разбрал грешката си и да побърза да дойде, за да се обвърже с жената, която носеше неговото дете. Точно тогава Елиса влезе в стаята и той грейна. За краткото време, откакто бе опознал красивото берберско момиче, у него се бяха породили чувства, които досега му бяха непознати. Но Алън беше доста по-умен от разпаления си брат. Той имаше намерение да поиска Елиса завинаги.

Макар да бе прекарал вече доста време в Англия, Алън така и не успя да свикне с нравите и обичаите ѝ, както бе направил брат му. В сърцето си той копнееше за огромните пясъчни простори, за искрящото синьо небе и нежните пурпурни нощи на пустинята. Как искаше да язди арабския си жребец през дюните и да ходи на лов със соколи заедно с приятелите си! Елиса с мургавата си чувствена красота го приближаваше към всичко, което бе обичал и загубил. Не само това, но и самото момиче бе пленило сърцето му.

— Алън, какво има? — запита Елиса, когато Алън продължи да се вира в нея със странен поглед. — Можа ли да убедиш Криста да остане в Лондон?

— Тази жена е доста своенравна — със съжаление поклати глава Алън, макар тайно да се възхищаваше на духа ѝ. — Брат ми е намерил своята половинка. Съюзът им, когато стане постоянен, ще е всичко друго, само не и спокоен.

Елиса се усмихна, припомняйки си как Криста смело я бе защитила от повторната атака на еничарите на Абдулла. Ако бяха

постигнали своето, сега тя сигурно щеше да бъде мъртва поради тяхната жестокост. Само намесата на Криста я бе спасила.

— Криста знае какво трябва да направи.

Погледът на Алън омекна.

— Аз... не искам да се разделям с тебе, Елиса. Ужасно ще ми липсваш. Нека Криста отиде, щом иска, но ти остани тук с мене. Ще се грижа за тебе.

Сърцето на Елиса се изпълни с любов и тъмните ѝ очи се замъглиха. Алън със сигурност я обича, щом иска да се грижи за нея. Дали не я иска за своя любовница? Ако беше така, тя нямаше да му откаже, защото знаеше, че стои доста под него, за да може да му стане съпруга. За да остане близо до него, беше готова на всякакъв вид връзка.

— Не мога да оставя Криста точно сега — каза тя със съжаление. — Дълга ѝ лоялност. Ако е решила да замине за Франция, ще отида с нея.

— Елиса, мисля, че вече знаеш колко съм привързан към тебе. Няма така лесно да се откажа от тебе. Когато Марк се върне, ще дойда във Франция при тебе. И... и когато дойда, ще те запitam нещо.

Той посегна и я привлече към себе си, притискайки дребното ѝ, пищно тяло към своето. Силни ръце я обвиха и тя почувства как мъжествеността му се надига твърда и пулсираща срещу нейната мекота. Тогавя устните му завладяха нейните. Макар че я бе целувал безброй пъти до този момент, тази свирепа целувка опустошаваше устата ѝ както никога досега. Езикът му пробиваше защитата ѝ и я вкушваше, притискаше и засмукваше нейния език, оставяше я без сили и воля. Тя искаше това да продължи вечно, въпреки че се боеше дали ще може да реагира пълноценно на един мъж, след като беше изтърпяла толкова жестокост. Но Алън скоро разсея съмненията ѝ и страстта му накара нейната да избухне и да я обвие в пламъци. И когато помисли, че ще се стопи, обхваната от бял дим, той изведнъж я пусна и тя залитна, но силните му ръце я задържаха.

— Ако не спра сега, ще те взема още тук, на пода — прошепна той накъсано, опитвайки се да не изгуби и малкото останало му самообладание. — Ти си толкова красива, че подлагаш на изпитание търпението на всеки мъж. Скоро, Елиса, съвсем скоро ще те поискам. Не съм ти безразличен, нали?

Елиса се вгледа с любов в зелените му очи, искаше ѝ се да му каже, че го обича безумно, но само изрече предпазливо:

— Никой друг не ме е карал да се чувствам така, както ти, Алън.

Отговорът ѝ явно го задоволи, защото той я прегърна за кратко, преди да я отстрани лекичко от себе си.

— Трябва да тръгвам, любов моя, необходимо е да намеря Марк, преди вие с Криста да отплавате. Но ако не успея, ще дойда по-късно при вас. Брат ми може да е съсипал собствения си живот, но няма да му позволя да направи същото и с моя.

И той излезе, оставяйки Елиса да гледа с блеснали очи вратата, която се затвори зад гърба му.

Криста бе опаковала багажа си и бе готова, когато наетата карета спря пред къщата. След като кочияшът с много пъшкане и полугласни ругатни подреди планините багаж, пътничките потеглиха сред шумолене на поли, докато се настаняваха удобно на седалките. В последната минута Елиса не можа да се въздържи да не погледне през рамо, с надеждата, че Алън може да дойде, за да се сбогува с нея. Дори Ленор беше разочарована, понеже Омар също не дойде.

Когато пристигна на пристанището, Криста разгневена откри Брайън да я причаква на борда на кораба „Крал Хенри“. Той нервно тъпчеше на едно място, докато жените си пробиваха път през навалищата, и хвърляше тревожни погледи към тях.

— Брайън, какво правиш тук? — запита остро Криста.

Прекалено страхлив, за да оспори открито заповедта на Марк да стои далече от Криста, той се бе осмелил да се покаже едва днес, надявайки се, че тя все още има намерение да замине от Лондон, за да отиде при родителите си без дука. Освен това, из целия град се носеше мълвата, че той е изчезнал мистериозно преди няколко дни. Ако се бе случило нещо между Криста и любовника ѝ, той възнамеряваше да се възползва от това отчуждение.

— И аз като тебе съм пътник — разкри предпазливо Брайън. — Отпуската ми свършва, пътувам за Марсилия, а оттам за Тунис. Може би си забравила, че работя за прехраната си. Не всички от нас са родени богати.

Криста леко се намръщи на прикрития му упрек, но предпочете да не му обърне внимание.

— Сама ли си? — продължи Брайън, като претърсваше с поглед кея.

— Както виждаш, Елиса и Ленор са с мене — отвърна тя рязко.

— Къде е твоят... дукът?

— Възпрепятстван е.

Брайън се подсмихна многозначително. Възпрепятстван, наистина! Може би все пак не всичко беше загубено. Той имаше пред себе си много дни, през които да убеди Криста, че не може да се вярва на Марк и че той, Брайън, е много по-подходяща партия за нея от този надменен дук.

— Хайде, скъпа — каза той и я хвана собственически за лакътя. — Нека те отведе до каютата ти.

Беше минало толкова много време, че Алън вече не вярваше да открие Марк жив и здрав, преди Криста да е напуснала Англия. Само ако му попаднеше, щеше да го удуши, задето беше причинил толкова мъка на всички им през тези три дни. Но колкото повече време минаваше, толкова по-вероятно му се струваше брат му да е преживял някаква злополука, поради която не е могъл досега да се върне у дома си.

В деня, когато Криста замина, двамата с Омар се озоваха в една недотам благонадеждна част от Лондон, която не бяха успели да огледат при досегашните си търсения. Решиха да се разделят. Омар пое в една посока, а Алън в друга. И така той се намери пред хана „Настръхналата гъска“.

Когато влезе в тъмното, неугледно помещение, понечи да се обърне и веднага да излезе, сигурен, че брат му не би си и помислил да седне в подобно ужасно заведение, колкото и зле да се чувства. Но преди да беше успял да си тръгне, към него се приближи Софи и побърза да му се представи.

— Ще искате ли маса, господине? — запита тя, оценявайки с вещ поглед богатото му облекло и красивата му външност, като веднага си помисли, че този мъж е също толкова красив, колкото и онзи, които бе нахълтал в хана онази вечер.

— Не мисля... — протестира Алън, но после сви рамене, променяйки внезапно решението си.

Беше жаден, а и реши, че това пищно създание може да е виждало Марк. Кимна и Софи го заведе до една малка маса в празната зала, почти без никакви клиенти в този час на деня.

— Бира — каза Алън, загледан в полите на Софи, които се полюшваха от въртеливото движение на ханша ѝ, докато се отдалечаваше.

Тя се върна съвсем скоро и сложи пред него една препълнена и разпенена кана.

Събуденото любопитство на Софи я накара да се позагледа заинтересувано в Алън. Той някак си ѝ напомняше на непознатия, който сега спеше в стаичката зад кухнята. Алън беше толкова погълнат от мислите си, че не забелязваше интереса ѝ към него, докато не вдигна поглед и не срещна питащите ѝ кафяви очи. Вдигна учудено вежда.

— Извинете, господине — заекна Софи, изчервена под пронизителния поглед на тези изумрудени очи. — Не искам да бъда груба, обаче не се случва често двама изискани джентълмени да дойдат в „Настръхналата гъска“ само за една седмица. — Смутена, тя се обърна и се приготви да се отдалечи.

Думите ѝ като че ли забиха гвоздей в мозъка на Алън и без никакво предупреждение той посегна и я спря, хващайки я за китката.

— Казваш, че още някакъв джентълмен е бил тук? Как изглеждаше? — Във вълнението си той стисна още по-силно ръката на Софи.

— Моля ви, господине, боли ме — изхленчи момичето, внезапно изплашено.

— Съжалявам, госпожице — извини се той и я отпусна. — Не исках да ви плаша. Как се казвате?

— Софи, господине — отвърна тя разтреперана, питайки се какво ли е казала, та толкова да ядоса този джентълмен.

— Добре, Софи, искам сведения и съм готов да заплатя добре.

— На драго сърце ще ви помогна, стига да мога — преглътна Софи, мачкайки нервно престилката си.

— Споменахте преди малко някакъв друг мъж — усмихна се любезно Алън, предизвиквайки прилив на руменина по и без това

розовите бузи на Софи. — Опишете ми го. Кога за последно го видяхте? Знаете ли къде е отишъл?

Марк изстена, докато бавно се пробуждаше. Усещаше главата си като балон, който всеки момент ще се пръсне, някаква топка с отвратителен вкус изпълваше устата му. Един тънък лъч светлина, проникващ през мръсното стъкло на прозорчето, му позволи да огледа странната обстановка. Опитвайки се да седне, той стисна главата си с две ръце. Къде, по дяволите, се намираше?

Стаята се въртеше диво през очите му и когато най-накрая спря, той направи гримаса при вида на мръсната дупка, която служеше за нещо като спалня. Тясното легло, на което се намираше, бе снабдено със сламеник, покрит с мръсен сив чаршаф от някаква груба материя и скъсано одеяло. Нощна масичка с един счупен крак стоеше подпряна накриво до одъра. До другата стена бе опрян тумбест сандък с чекмеджета, на който се мъдреха леген и кана с огромни пукнатини.

Марк неуверено се изправи и направи няколко стъпки към сандъка, въздъхвайки с чувство на благодарност, когато видя, че каната е пълна с прясна вода. Пренебрегна мръсната чаша, която намери до нея, и загълта едри, жадни глътки направо от каната. Когато се напи, се наведе над легена и изля остатъка от водата върху разчорлената си глава. Изправи се и се почувства човек... почти, но не съвсем.

С бавни, но решителни движения Марк се върна на леглото, приседна и остави ума си да се прочисти достатъчно, за да започне да мисли ясно. И когато ясните мисли дойдоха, той се изруга безжалостно. Какво го беше прихванало да избяга така? Та нали щеше да става баща! Жената, която обичаше, носеше дете — неговото дете! И как реагира той на тази стряскаща новина? Избяга в пристъп на гняв, за да се напие до безпаметство. Криста сигурно го мрази. И Марк се замоли дано любовта ѝ към него да е достатъчно силна, за да преживее това, на което я беше подложил. Би ли могла тя да му прости тази отвратителна постъпка?

Само една мисъл прогаряше мозъка му. Трябва веднага да отиде при нея и да я помоли за прошка. Трябваша му всички тези дни — а колко ли бяха? — за да се справи с всичко, което му се беше случило, откакто Абдулла бе убил родителите му и бе завзел бейлика. А сега,

когато призраците бяха останали зад гърба му, оставаше само все по-нарастващата му потребност да направи Криста своя законна съпруга и да предяви претенциите си към своето дете.

Прояснил ума си така, както не му се бе случвало от месеци насам, Марк се изправи на треперещите си крака и приглади изпоцапаните си и омачкани дрехи. Предположи, че трябва да благодари на Софи за стаята, и имаше намерение щедро да награди момичето, задето му бе намерило безопасно място, където да си отспи след пиянството. Ако не беше тя, сигурно щяха да го изхвърлят навън в тъмната уличка, където щеше да бъде ограбен, а може би и убит. Прокарвайки дългите си пръсти през гъстата си обърквана коса, той посегна към дръжката на вратата.

— Какво? Брат ми е тук? — извика Альн с развълнуван глас. Столът му тупна на пода, когато той скочи на крака. — Слава на Аллах! Защо веднага не ми казахте?

Учудена от начина, по който той реагира на думите ѝ, Софи само го зяпна. Ако можеше да се вярва на този млад мъж, а тя нямаше причина да се усъмни, двамата зеленооки красавци бяха братя.

— Извинявайте, господине, нямах представа, докато не ми казахте. Погрижих се за него, когато се напи. Сложих го в стаята до кухнята, там сигурно ще го намерите да спи като бебе.

— Софи, дай да те целуна! — възкликна Альн и млясна бузата ѝ за огромно нейно смущение.

Обърна наопаки джобовете си, събра всички налични монети и ги пхна в шепата на стреснатото момиче. Това беше цяло съкровище, повече, отколкото някога беше виждала в живота си, дори напълно достатъчно, за да напусне „Настръхналата гъска“ и да се върне в селцето, където беше родена. Имаше там едно момче... не, вече мъж, който таеше нежни чувства към нея...

Софи благодари с объркани думи на Альн, мушна в джоба си монетите, преди той да е размислил, и се забави само колкото да му посочи тясната врата, едва видима в дъното на общото помещение.

Посягайки към дръжката на вратата точно когато Марк я натисна отвътре, Альн отлетя назад, отхвърлен от силния тласък на брат си.

— Альн! — извика Марк, подхващайки брат си, който залитна. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— И аз мога да те питам същото, братко — отвърна почти троснато Альн. — Ужасно изглеждаш — добави той, оглеждайки критично наболата брада на Марк и раздърпаните му дрехи. — Готов ли си сега да се върнеш при Криста? — Многозначителният му тон издаваше силното му неодобрение и една издайническа червенина плъзна нагоре по шията и лицето на Марк.

— Повече от готов съм, Алън. Надявам се Криста да ми прости, че се държах като ревнив глупак. Обичам тази жена дори повече от живота си. Още повече сега, когато носи детето ми. Ще я помоля да се омъжи за мене и бих искал ти да си ми свидетел.

— Това щастливо събитие няма да се случи, ако не побързаме — дойде до слуха му загадъчният отговор на Алън.

— Какво искаш да кажеш? — запита с рязък тон Марк.

— Криста, Елиса и Ленор заминават от Лондон за Франция след един час. Тя е разочарована от тебе, Марк, и мога да кажа, че не съм склонен да я обвиня за това.

— След един час — повтори Марк с празен поглед. Изведнъж думите на Алън проникнаха в замъгления му мозък и го подтикнаха към действие. — Не!

— Страхувам се, че е така, братко, и ако не побързаме, ще стане твърде късно.

Думите на Алън извадиха Марк от вцепенението.

— Да тръгваме! Ще бъда глупак, ако оставя Криста отново да се отдели от мене. Твърде много я обичам, за да я загубя. Но първо искам да възнаградя ханджийката.

— Аз вече се погрижих за момичето — подвикна Алън през рамо, затичан към вратата. — И ако не греша, я виждам вече да бърза по улицата. Надявам се да намери по-добър живот.

Омар ги пресрещна точно пред „Настръхналата гъска“ и издаде радостен вик, когато видя Марк, доста изпомачкан, но явно невредим. Изслуша кратките обяснения на Алън и тримата хукнаха към пристанището, което за щастие се намиреше съвсем наблизко.

Задъхани от тичането, те стигнаха навреме до реката. С питане намериха мястото, където беше стоянката на „Крал Хенри“, но видяха разгънатите му платна да се пълнят с поривите на свежия бриз, докато корабът бавно се отдалечаваше от брега. Облечени в бяло моряци тичаха насам-натам по палубата, разправяйки се с въжетата, и бяха твърде заети, за да чуят неистовите викове на Марк и да забележат жестовете му. Той гледаше смутено изпънатите платна на кораба, който се отдалечаваше все повече и повече.

— Не! — извика Марк негодуващо. — Няма да го допусна!

Алън помисли, че е полудял, когато брат му вдигна ръце и се хвърли във водата, не разбираше какво е намислил, докато не стана

твърде късно, за да го спре. Марк изплува от черните дълбини, плюейки вода, и силните му загребвания го понесоха към пенещата се следа, която оставаше след кила на „Крал Хенри“.

Алън и Омар, шокирани, се спогледаха смутено, после се разбраха с едно кимване и само след секунди последваха смелия пример на Марк.

— Глупаци! — изрева той, заглушаван от плисъка на водата. Ухилен до уши, Алън се съгласи, а Омар надигна глава и изцвили от смях, тръпката на приключението бе распалила кръвта му. На кораба изведнъж се вдигна шум, когато неколцина моряци се втурнаха към парапета и ги загледаха с върховно учудени физиономии. След няколко безуспешни опита, при които ръцете им едва не се откачиха от раменете, тримата се видяха изтеглени горе на палубата. Марк се приземи пръв, последван от Алън, а Омар ги следваше плътно. Накрая тримата застанаха в една все по-разширяваща се локва, глупаво ухилени и тупаци се взаимно по гърбовете.

— Какво означава това? — разфуча се един набит мъж, облечен в безупречна униформа с блестящи позлатени копчета.

— Искам да наема каюти за трима души до Марсилия — изрече Марк с възможно най-голямата увереност, каквато можеше да изцеди от себе си наред с капещата от върховете на пръстите му вода.

— Да не сте полудели? Това не е пътнически кораб. „Крал Хенри“ е правителствен пакетбот и изпълнява поръчения на краля. Веднага ще бъдете свалени на брега с лодка. Никога не съм виждал човек да се качва на борда по този необичаен начин.

Той излая една отсечена заповед и моряците веднага хукнаха да я изпълнят. След секунди платната се спуснаха надолу и корабът спря с рязко потреперване, само водата леко се плискаше край кила му, полюшвайки го върху вълните.

— Капитане — замоли се Марк с помирителен тон, — наложително е да остана на борда. Ще ви възнаградя прилично за съдействието ви.

— Марлборо, какво правите тук?

Марк се извърна, поглеждайки заплашително към изстъпилия се напред Брайън Кент.

— Познавате ли този човек, господин Кент? — запита капитан Аштън.

Почти изгубил дар слово при вида на Марк — все така самоуверен въпреки стичащите се от него потоци вода, — той заекна:

— Т-този човек е Марк Карингтън, дук Марлборо. Двамата с него са брат му и камериерът му.

— Дук Марлборо! — Ако Брайън бе осъзнал как щеше да помогне на каузата на Марк, щеше да си прехапе езика, преди да произнесе това име. Капитан Аштън беше чувал за Марлборо. И кой ли не беше чувал? — Дядо ви беше приятел на краля, нали?

— Привилегия, на която продължавам да се радвам — излъга убедително Марк.

Макар че се бе срещнал веднъж с краля, той нямаше с него такива сърдечни взаимоотношения, каквито бе имат дядо му, но не беше необходимо капитанът да знае това.

— Е — избъбри Аштън, явно изпитващ дълбоко уважение към аристокрацията, — предвид ранга ви, ваша светлост, бих могъл да намеря на борда място за вас и спътниците ви. Аз съм капитан Аштън.

— Вижте какво! — извиси глас Брайън, който най-накрая бе успял да се опомни. — Настоявам да свалите тези хора на брега.

— Настоявате? — изсъска Марк, като погледна над ястребовия си нос към разфучалия се Брайън. — Не ви ли предупредих да стоите далече от Криста? Карате ме да употребя насилие и ви уверявам, че няма да ви бъде приятно.

— Не знам какво става тук, ваша светлост, но трябва да управлявам поверения ми кораб — коментира сухо капитан Аштън. — Тук като че ли се разискват лични въпроси, затова ще ви оставя да се разберете помежду си.

Той издаде няколко отсечени заповеди и застаналите наоколо моряци, които ги зяпаха с интерес, бързо се разпръснаха и се заеха със задълженията си. Засуетиха се и отново вдигнаха платната, които увиснаха, готови да поемат и най-слабия повей, който да ги изпълне.

— Какво правите на борда на „Крал Хенри“, Кент? — запита Марк, а в гласа му ясно прозвуча заплаха.

— Чух, че сте изчезнали, а и брат ви беше доста обезпокоен — обясни той предпазливо. — Предположих, че сте променили намеренията си спрямо Криста. Със сигурност не можете да обвинявате никой мъж, който побърза да заеме мястото ви. Тя е много привлекателна жена. И ако нямате намерение да се жените за нея, защо

да не заема вашето място в леглото ѝ? Ако накърненото благо е било достатъчно добро за един дук, защо аз да му намирам недостатъци?

Нехайните думи на Брайън изтръгнаха стон от устните на Алън, защото той много добре знаеше колко лесно избухва брат му, когато бъдеше разгневен.

— Мисля, че казахте достатъчно, Кент — изрече със стиснати зъби Марк.

Брайън дръзко вдигна рамене.

— Ще бъда щастлив да изтръгна Криста от ръцете ви, Марлборо. Вие, разбира се, сте наясно, че само бог знае с колко мъже е спала тя. Жена с големия опит на Криста едва ли заслужава вашето знаменито име. Лейди Уилоу би била доста по-добър избор за вас. — забеляза той, започвайки все повече да се ентусиазира.

Не разбираше, че от мига, когато произнесе първите си думи, присъдата му беше подпечатана.

— Какво мисли Криста за вашето великодушно предложение?

— Ако подходя правилно към въпроса, тя скоро ще се съгласи. Трябва ѝ съпруг, а аз бях избран от родителите ѝ. Ако не се бяхте появили вие, отдавна щяхме да сме се оженили, дори може би щяхме да имаме и дете. Като се вземе предвид опетнената ѝ репутация, кандидати за ръката ѝ практически не се намират.

Червени точки от гняв избухнаха пред очите на Марк и той се нахвърли върху Брайън. Неподготвен за яростната му атака, Брайън залитна назад и тежко се стовари на палубата. Само за секунди Марк се озова над него.

— Криста е твърде добра за такива като тебе, копеле такова! — изрева той, а тежките му юмруци подчертаваха думите му още по-силно.

Макар че Брайън беше почти толкова висок, колкото и Марк, нетренираните му мускули го направиха лесна плячка за превъзходно дисциплинираното тяло на Марк. Зашеметеният Брайън бе обездвижен само с един-два силни, добре прицелени удара и дори не можеше да му отвърне. Когато Алън разбра, че Брайън няма да понесе ударите на брат му, той даде знак на Омар и двамата успяха да издърпат Марк настрани.

— Стига му толкова, братко — започна да го успокоява Алън, докато Марк се мъчеше да се освободи.

Омар помогна на Брайън да се изправи. Изпомачкан и насинен, той се хвана за парапета, за да не се строполи отново на палубата. Но Марк още не беше свършил. Отхвърли ръцете на Алън и отново се хвърли към Брайън. Той извика, когато се видя вдигнат във въздуха за един ужасен миг, преди да се озове в пенещата се вода отвъд борда. Всичко стана толкова бързо, че нито Омар, нито Алън успяха да попречат на Марк да раздаде мигновено правосъдие. Дватама само загледаха как Брайън цопва във водата и после отчаяно се мъчи да изплува на повърхността.

Когато чу ужасения вик и силния плясък, капитан Аштън дотича тъкмо навреме, за да види как главата на Брайън се показва над водата.

— Какво означава това? — запита той, доста разтревожен от обратата на събитията. — Какво стана с господин Кент?

— Господин Кент изведнъж реши, че вече не иска да пътува с вашия кораб, капитане — проточи Марк, ужасно развеселен въпреки намръщената физиономия на капитана. — Вижте — посочи надолу, — той вече се качи на една от онези лодчици, с които тукашните ловят риба.

Брайън, невредим, се прехвърли със сърдит вид през борда на една малка рибарска лодка и започна да изстисква водата от дрехите си, като не пропусна да размаха юмрук към „Крал Хенри“, чиито платна изведнъж се издуха и го понесоха под поривите на вятъра.

— Това е във висша степен нередно — избъбри капитан Аштън, изкаран от равновесие.

Подобно нещо никога не се беше случвало на борда на кораба му. Само титлата на Марк и твърденията, че е приятел с краля, възпряха Аштън да не го окове във вериги. Но докато ставаше въпрос само за накърнената гордост на Кент, Аштън реши да пренебрегне необичайните методи на дука да се разправя с човек, когото очевидно никак не харесва. Самият той не харесваше особено много доскорошния си пътник.

— Ще бъдете щедро възнаграден заради възможните закъснения в графика ви, капитане — обеща Марк, надявайки се да успокои с това настръхналия кралски служител. — Щом стигнем Марсилия, там ще имам достатъчно средства, за да платя пътуването на трима ни и да ви обезщетя заради неудобствата, които ви причиних.

Донякъде умилюствен, капитан Аштън отвърна:

— Имаме няколко пътнически каюти на борда на „Крал Хенри“. Вече опразних моята каюта заради една дама, но съм сигурен, че офицерите ми няма да имат нищо против да се посместят, за да настаним и вашата компания. Почакайте тук, докато дам необходимите нареждания — и той понечи да се отдалечи.

— Капитане, почакайте! — извика Марк и бързо хвана за ръката озадачения Аштън, който въпросително вдигна вежди.

Веждите му се вдигнаха още повече, когато чу смайващата молба на Марк.

Отначало се възпротиви, но когато Марк продължи да говори, лицето му доби замислено изражение. След това се засмя, кимна в знак на съгласие и се отдалечи, подсмиввайки се под мустак. Това пътуване щеше да даде материал за оживени клюки след завръщането му в Лондон.

Сама в каютата си, Криста нямаше и най-малка представа какво става горе на палубата. След като се увери, че Елиса и Ленор са добре настанени, тя се оттегли в собствената си просторна каюта, която капитанът така любезно бе опразнил, за да ѝ я предостави. Тя беше разположена на кърмата и Криста особено много хареса двата високи прозореца, които гледаха към тясна тераса, оградена с парапет, така че тя можеше да излиза навън и да се наслаждава на бушуващото под погледа ѝ море. Сега стоеше там, замислена върху живота си и ударите, които ѝ бе нанесла съдбата. Не чу нито отварянето на вратата, нито леките стъпки по пода, постлан с килим.

Когато едни силни ръце обгърнаха тънката ѝ талия и я притиснаха към едно здраво тяло, тя изпъшка възмутено. Все още разсърдена от предположението на Брайън, че щяла много да се зарадва, като го види на борда на „Крал Хенри“, тя кипна, предполагайки, че Брайън си е позволил да влезе неканен в каютата ѝ. Нима не беше разбрал, че никога няма да го приеме за свой съпруг, дори ако Марк не я иска?!...

— По дяволите, Брайън, какво...

Думите замряха, когато ръцете около нея се стегнаха още повече и едва не изкараха целия въздух от гърдите ѝ. Тя се извърна рязко и

стреснатият ѝ поглед срещна две неотклонно вгледани в нея изумрудени очи.

— Съжалявам, че те разочаровах — отрони през зъби Марк, — но твоят приятел вече не пътува на борда на „Крал Хенри“.

— Вече... — И изведнъж тя се изсмя неудържимо. — Какво си му направил, да не си го хвърлил във водата?

— Точно така — засмя се широко Марк и отпусна талията ѝ. — Да не би да съжаляваш, Криста? Той няма право да краде това, което е мое.

— А аз това ли съм, Марк? Твоя ли съм? Или ме искаш само когато ти е изгодно? — запита тя с нотка на огорчение.

— Имаш пълното право да ми се сърдиш, любов моя, но трябва да признаеш, че ме предизвика да действам така. Защо напусна Лондон, когато изрично те помолих да не го правиш?

— Нима си очаквал да седя и да те чакам да се съвземеш? Имам чувството, че съм отишла в ада и сега се връщам оттам. Знаех, че ще се върнеш, когато разбереш, че ти си единственият, който може да е бащата на моето дете, но не съм и предполагала, че толкова дълго няма да те има. Започнах да подозирам, че си се върнал при Уилоу. Именно тогава реших, че нямам нужда от тебе и от никакъв мъж изобщо. Достатъчно богата съм, за да отгледам нашето дете без твоята помощ.

— Сигурна ли си, че не ме искаш, любов моя? — запита той с дързък и самоуверен вид. — Мислиш ли, че ще ти позволя да ме лишиш от детето ми?

Сърцето ѝ подскочи и пулсът ѝ заби диво, тя се опита да се пребори със завладяващата я жажда да усети изцяло близостта му. Но проклета да бъде, ако му позволише да изпита удовлетворението да разбере колко лесно може да я има в прегръдките си, въпреки упоритата ѝ съпротива.

— Ако те беше грижа за детето ти, щеше да се зарадваш, а не да се започнеш да се съмняваш — натърти тя с горчивина в гласа.

— Извинявам се заради това, Криста, но моля те, опитай се да разбереш чувствата ми. Разяждаше ме непоносимата мисъл, че си бременна и заминаваш с Кент. Ако детето беше мое, нямаше да помислиш да направиш такова нещо. Така се разярих, че не можех повече да остана в една стая с тебе. Поиска ми се да се самоунищожа и отидох да се напия. Но още преди да стигна в хана, разбрах грешката

си и проклех налудничавата си ревност. Бях те наранил ужасно и само се молах да ми простиш. Тогава обаче възкръснаха кошмарите ми, припомних си безсмислената смърт на майка си и баща си, Абдулла, загубата на бейлика... и болката в мене стана така неудържима, че само съдържанието на бутилката можеше да я уталожим. После съм изпаднал в безпамятство и се свестих едва днес, когато Алън ме намери. За мой ужас научих, че всеки момент ще отплавам за Франция.

— Ти ме изостави, Марк — обвини го с навъсено лице Криста. — Не съм сигурна, че мога да ти простя. Дори не съм сигурна и че... че още те искам.

Думите ѝ не звучаха убедително, но Марк беше толкова уверен в любовта ѝ към него, че това нямаше значение. Добре щеше да бъде и той поне мъничко да се поизмъчи от същите съмнения, които я бе накарал да изпитва.

— О, ти ме искаш, сладка моя сирена, също толкова, колкото и аз тебе — прошепна той.

Очите му я обгърнаха с пронизващ горещ поглед. Упоителен като най-чистото бренди. Само като я гледаше, той почувства силна жажда и неутолим копнеж.

Бавно и решително устата му срещна нейната в една дива целувка, свирепа и нетърпелива. Настоятелните му устни разтвориха нейните и езикът му се пхна властно в кадифената мекота на устата ѝ, изтръгвайки от Криста стонове, които тя напразно се мъчеше да възпре, но които не успяваше да потисне. Целувката сякаш траеше цяла вечност. И когато тя започна да се задушаваше от липса на въздух, той се отдръпна, пронизвайки я с нетрепващия си поглед. Задъхано очакване се възцари помежду им, натежало от обещания, също като топлия вятър, който духаше от морето. Когато погледите им се впиха един в друг, гневът на Криста се стопи в желание; любовта, която изпитваше към този изключителен мъж, избухна в нея като един дълбок, неутолим глад и тя се хвърли в ръцете му, за да остане там завинаги.

Марк нямаше нужда от подтикване, докато изтръпналите му пръсти развързваха връзките на гърба на роклята ѝ, а когато като по магия корсажът се свлече надолу, пред очите му се разкриха гладки рамене и сметаново бели заоблени гърди. С едно движение на китката

той освободи връзките на ризата ѝ и нетърпеливите му ръце я отхвърлиха настрана.

Горещата изкусителна плът изтръгна стон от устните му и той обхвана меките възвишения с коралови връхчета, за да ги поднесе към устата си, наслаждавайки се жадно първо на едното зърно, а после и на другото. С все още ненаситен глад той копнееше да я види напълно гола в прегръдките си, за да се наслади на всеки инч от възхитителното ѝ тяло, затова без никакво забавяне я освободи от останалите ѝ дрехи.

Жадувайки да усети топлата повърхност на кожата му под пръстите си, Криста разкъса ризата му, забелязвайки разсеяно, че от нея се стича вода.

— Марк, ти си мокър! Как...

— По-късно, любов моя — изшептя той накъсано, като се освобождаваше от прилепналите мокри панталони. — Толкова отдавна беше, че нямам търпение да се любя с тебе.

Застанал в дръзката си голота пред нея, той я накара да изтръпне от гледката на неприкритата му мъжественост и мускулеста здравина, погледът и се плъзна по широките му рамене, тънката талия и стройните хълбоци. Гъсти къдрави косми обсипваха гърдите му и се спускаха към слабините, където мъжествеността му пулсираше от вътрешен живот.

Благоговейният поглед, който тя му отправи, накара една усмивка да се появи на устните му, защото и той беше поразен от невероятната ѝ голота. Изправена на пръсти, извила гръб, допряла връхчетата на гърдите си до него, тя беше отговорът на всичките му мечти и желания. Като пеперуда, привлечена към пламък, очите му се спряха върху сребристия триъгълник, увенчаващ бедрата ѝ, и слабините му изтръпнаха в сладко предчувствие.

Марк я грабна на ръце и внимателно я положи в средата на капитанското легло, коленичейки пред нея. С лека въздишка устните му плениха нейните, езикът му се пъхна дълбоко в устата ѝ, напирайки, вкувайки, извличайки сладостта ѝ. Той изведнъж усети, че изкусителната територия на гърдите ѝ го примамва за още по-невероятно еротично изследване. И той започна да я дразни и възбужда с ръце и устни, засмуквайки зърната ѝ дълбоко в устата си, галейки чувствителните връхчета с грапавината на езика си.

Един стон се изтръгна от устата ѝ, когато устните му се спуснаха по-надолу, проправяйки огнена пътека по шията ѝ, по плоския корем и заоблените хълбоци, а после между възхитително оформените бедра, за да почувства най-накрая изследващия му език да намира скритото съкровище, което бе крайната му цел. Криста ахна, когато почувства настоящия му език да нахлува с интимна ласка във влажната ѝ топлина. Когато той леко разтвори краката ѝ, тя с готовност се подчини на неизречената му подкана, позволявайки му да я задоволи по какъвто иска начин. Започнаха да я заливат неописуеми усещания, докато се извиваше и стенеше под преливащата му от любов атака. И тогава тя се озова някъде отвъд луната, на половината път до звездите. В мисълта ѝ нямаше нищо, тялото ѝ се превърна в маса от трептящи емоции.

Още замаяна от невероятната любов на Марк, Криста го усети да се надига и да притиска устни към нейните, изваждайки я от унеса, за да я хвърли отново във вихъра на подновените вълнения. Нейният собствен вкус по устните му я възбуди извън всякакви граници и тя се вкопчи в твърдите възвишения на седалището му, притискайки го към себе си, докато масивната му мъжественост навлезе безпрепятствено в онова място, което най-много копнееше за ласките му.

Обуздавайки с мъка страстта си, бавно и с огромно търпение и учудващо самообладание Марк възбуждаше Криста така, че тя започна да се моли да я пусне.

— Още не, любов моя — прошепна той, докато я целуваше така, че цялото ѝ тяло започна да трепти и да пламти.

Но Криста не можеше вече да понесе нито миг повече това изключително мъчение и само желаше час по-скоро да стигне до възвисяващия му завършек. Тя сграбчи мъжествеността му и го дръпна към себе си и точно в този миг задръжките му отлетяха от нежния ѝ, възбуждащ допир. Двата стигнаха едновременно до кулминацията в едно диво, експлозивно взаимно отдаване, което нищо не можа да възпре. Тя се притискаше страстно към него, докато той се движеше неистово в нея, утолявайки най-сетне сладката болка, която туптеше в самата му сърцевина. Той се любеше с нея опитно и настойчиво, тя го чувстваше твърд и възбуден в себе си, стягаше мускулите си и искаше от него всичко, което можеше да ѝ даде. Не остана разочарована,

когато той я изпълни изцяло, галейки неуморно нежната ѝ плът, до пълно изтощение.

— Марк, обичам те! — извика Криста, като го стискаше силно в люлката на бедрата си, докато в същото време светът излиташе от орбитата си.

— Ти си моя, сладка сирена — изстена Марк в отговор. — Не си и мисли да ме изоставиш.

Думите отлетяха от съзнанието му, когато усети как спазмите разтърсват стройното ѝ тяло; бурната ѝ кулминация отключи неговата и той отново се гмурна в нея и потрепери, заливан от вълните на собствения си разтърсващ екстаз.

Изтегнати голи в разхвърляното легло, с преплетени ръце и крака, отново намерилите се любовници се отпуснаха в прегръдките на умората. Почти след час Марк се събуди пръв и се загледа в Криста с такава нежност, каквато не бе изпитвал никога досега в живота си. Тя не само беше жената, която той обичаше, но носеше и неговото дете и това я правеше още по-скъпоценна в очите му. Погледът му се плъзна с тревога към гладкия ѝ корем, страхуваше се, че неистовото им любене може да се е отразило на детето.

Тялото ѝ беше още толкова стройно, че му се струваше невъзможно в нея да расте дете. С нежна почуда Марк положи ръка върху леката издутина на корема ѝ, бленувайки за възхитителната перспектива да стане баща. Син или дъщеря, нямаше значение, стига само Криста и детето да преживеят това изпитание.

Криста отвори стреснато очи и с изненада откри Марк да се визира в нея с благоговение, докато ръката му леко разтриваше мястото, където се развиваше семето, хвърлено от него. Навлажни устните си и изрече:

— Когато си тръгна така, аз помислих... предположих, че...

— Че не искам дете? — довърши думите ѝ Марк. — Съвсем естествено предположение, като се има предвид по какъв начин позволих на ревнивия си характер да замъгли мисленето ми. Но се надявам, че успях задоволително да ти обясня всичко. Знаем, че носиш моето дете, и не бих могъл да бъда по-щастлив.

Макар че думите му напълно разсеяха съмненията ѝ, Криста се замисли. Внезапно и хрумна, че Марк не споменава нищо за брак. Да не би да възнамерява и занапред да я държи само като любовница? Той

като че ли не забеляза замислянето ѝ, докато продължаваше да гали корема ѝ с глупава усмивка, която изви нагоре ъгълчетата на устата му.

Тогава едно дискретно почукване прекъсна приятните му блянове.

— Кой е? — обади се Криста, усмихвайки се на гримасата на Марк, предизвикана от ненавременното прекъсване.

— Аз съм, Елиса. Алън каза да кажа на Марк, че му е намерил дрехи. Чака го в каютата на първия помощник.

— Дрехи ли? Че откъде е намерил дрехи като за мене? — запита Марк. — Със сигурност не и от капитана, той е поне една глава по-нисък от мене.

— Струва ми се, че господин Кент си е оставил сандъка, пълен с дрехи, когато си тръгна оттук така... внезапно — отвърна Елиса, почти задавяйки се от смях.

— Алън също е тук, на „Крал Хенри“? — запита смаяна Криста. — Как се озовахте вие двамата на кораба? Бях на палубата, докато не изтеглиха дъската, и не видях никого от вас. — Изведнъж тя си спомни за мокрите му дрехи. — Марк! Не си го направил! Вие с Алън сигурно не сте скочили в Темза, нали?

— Любов моя, ние с Алън не само доплувахме, за да стигнем „Крал Хенри“, но и Омар се поддаде на лудостта, която ни беше обзела. Сега вече знаеш какво съм способен да направя, за да си върна това, което е мое.

— Марк, ти си луд, но аз и така те обичам.

Глупаво ухилен, той се обърна към вратата и извика на Елиса, която още стоеше отвън:

— Кажи на Алън, че веднага отивам при него. После кажи на капитана, че ще се срещнем с него на палубата, щом се облека както трябва.

Криста, озадачена, запита:

— Какво ще правиш, Марк? Какво става тук?

С победоносна усмивка Марк отвърна:

— Ще пратя Ленор да ти помогне с обличането. Сложи си най-хубавата рокля.

— За какво говориш? Защо трябва да си обличам най-хубавата рокля?

— Нали искаш да изглеждаш възможно най-красива на сватбата ни? Помолих капитан Аштън да извърши церемонията. Побързай, скъпа. Не мога да дочакам мига, когато законно ще бъдеш моя.

— Ти... ти искаш да се ожениш за мене? Сега?

— Нима не ти казах точно това? — запита той възбудено.

— Но аз мислех... Не бях сигурна какви са ти намеренията.

— Намерението ми винаги е било да те взема за своя съпруга. Никой няма да нарече детето ми копеле.

Облечена в искряща сина рокля, която подчертаваше цвета на очите ѝ, с пепеляворусата си коса, блеснала като сребро под лунните лъчи, Криста стоеше до Марк, който беше не по-малко красив в най-хубавите дрехи на Брайън Кент. Около тях се бяха скупчили Алън, Елиса, Омар, Ленор и по-голямата част от моряците на „Крал Хенри“. Издокаран в най-хубавата си униформа, с молитвеник в ръка, капитан Аштън прочете краткото слово, което ги съединяваше завинаги.

Ако на някого му се струваше странно, че щастливата двойка толкова бърза да се ожени, та не може да дочака пристигането в Марсилия, никой не каза и думичка. Не само високото положение на Марк, но и нескриваната взаимна любов на двойката не позволяваха на никого да изказва каквито и да било възражения. Целият кораб жужеше като кошер още от момента, когато дук Марлборо се бе качил на борда, и сега сватбената церемония беше кулминацията на деня, посветен на изненадите.

Високи викове процепиха въздуха, когато Марк се наведе, за да целуне изчервената младоженка, защото след ритуалното докосване до нейните устни той се впи в тях с жадна, страстна целувка, която трая не по-малко от една минута. Когато най-сетне нерешително се отдели от съпругата си, капитанът предяви и своето право и положи една бащинска, целомъдрена целувка на бузата на младоженката. Алън обаче не прояви особена скромност и притисна устни до устните на Криста, след като най-напред хвърли дяволит поглед към леко намръщения си брат. Но преди членовете на екипажа да получат възможността да се възползват от тази привилегия, Марк бързо отвлече Криста към каюткомпанията, където една разкошна вечеря очакваше всички участници в брачната церемония.

Мракът се бе спуснал много преди новобрачните да се оттеглят в усамотението на своята каюта. През цялото време, докато всички се веселяха и неспирно вдигаха тостове, Марк бе проявявал почти неприличен интерес към изчервената си невеста, като едва сдържаното му желание предизвикваше веселите възгласи и шушукания на гостите. Затова никой и не се изненада, когато той изведнъж се изправи, хвана Криста за ръка и я изведе навън, без да отрони нито дума за обяснение — не че беше необходимо да обяснява нещо.

Най-сетне озовала се насаме с мъжа, когото обичаше, с мъжа, който не беше подозирала, че ще стане неин съпруг, Криста стана неочаквано плаха и нервно се засуети с копченцата на гърба на роклята си.

— Дай да ти помогна, любов моя — каза Марк, отмествайки леко ръката ѝ. — Мисля, че ще ми достави голямо удоволствие да ти служа като камериерка, докато стигнем Марсилия. Толкова дълго чаках този ден, че не искам да те делия с никого.

Корсажът на роклята се свлече надолу под опитните му ръце и той обхвана гърдите ѝ, притискайки я към силните очертания на тялото си. Единствената светлина в каютата идваше от фенера, закачен на тавана, и от ярката луна, чиито лъчи се процеждаха през двата високи прозореца и превръщаха косата ѝ в жив пламък.

— Обичам те — прошепна Марк нежно, а топлият му дъх погали бузата ѝ. — Още от първия миг, когато очите ми се спряха върху тебе. Харесвам всичко у тебе.

— И аз те обичам — отвърна Криста и позната тръпка на възбуда пробягна през цялото ѝ тяло. В полумрака очите ѝ бяха станали тъмни, тайнствени и непреодолимо привличащи. — Ще те обичам, докато смъртта ни раздели, и дори след това.

Нежно и страстно двамата започнаха взаимно да се събличат, като се докосваха и милваха, сякаш току-що се бяха събудили за тайнствата на любовта. Марк леко я положи на леглото.

— Така много искам да бъда в тебе, че чак боли — изстена той с дрезгав глас.

Пръстите му инстинктивно намериха кадифената вътрешна повърхност на бедрото ѝ и леко се плъзнаха нагоре, докато една туптяща влага започна да се набира в чувствителната ѝ сърцевина. Тя усети как пръстите му проникват навътре и всяко негово движение

пораждаше вихрени вълни от разтърсващи пулсации. Устата му засмукваше и притегляше връхчетата на гърдите ѝ, тя чувстваше как внушителната му набъбнала мъжественост се притиска, гореща и твърда, към бедрото ѝ.

— Разсейваш ме, сладка моя сирена — изстена задъхано Марк.
— Никоя друга жена не би могла да ме задоволи като тебе.

Двамата продължиха да се докосват и целуват, да преплитат телата си, докато всички задръжки се изпариха. Пламъкът в Криста гореше ярко, подхранван от страстта на Марк, жаждата му беше съвършеният отговор на нейните копнежи. Той изви хълбоците си и това единствено, опитно движение накара цялата му гореща дължина да се вмъкне в приканващата ѝ топлина. Отвътре тя се чувстваше като неконтролируемо пламтящ факел, чиито огнени езици прогаряха в агония всички спотаени части на нейната женственост. Съвкуплението им беше мигновено и настоятелно, подтиквано от страстта. Той я яздеше с дива, невъздържана наслада, която избухна във всепоглъщащо кресчендо от ярки светлини и експлодиращ екстаз. След това двамата заспаха, но само за кратко, защото ненаситната им страст отново ги сля в едно с властния си подтик. Този път Криста пое инициативата и започна да го люби с ръце и устни, непрекъснато го откриваше, обгръщаше го и вкусът му проникваше дълбоко в сетивата ѝ.

Преди нощта да се изгуби в зората, те се сляха още веднъж, тласкани от взаимната си жажда. Когато слънцето отново увисна като огнена топка високо в небето, нуждата от храна най-накрая ги изведе от брачното легло.

След няколко дни, за голяма радост на Криста и пробуждайки смесени чувства у Марк, капитан Аштън бе призован да извърши още една, този път двойна сватбена церемония, съединявайки в брак Елиса с Алън и Ленор с Омар. След това замаяният капитан винаги щеше да си спомня за този рейс като за сватбено пътешествие вместо като за едно от обичайните скучни служебни пътувания между Лондон и Марсилия. Това беше преживяване, което със сигурност нямаше да забрави и за което щеше да говори години наред.

Замъкът в Южна Франция, близо до селото Мирама, беше едва на половин ден път от Марсилия. След като Марк се отби в банката, за да се разплати с капитан Аштън и да си набави средства, Алън нае карета за жените, купи коне за мъжете и една каруца, която щеше да ги последва, натоварена с огромния им багаж. Преди да тръгнат от Марсилия, направиха доста покупки, за да се снабдят с така необходимите дрехи за мъжете, както и с няколко нови костюма за жените. Най-накрая компанията потегли за Мирама и Криста започна леко да се безпокои от предстоящата среща с родителите си, на които щеше да представи друг зет, а не онзи, когото очакваха.

Пристигнаха по здрач в нищо неподозиращия замък, доста трепетни, поне що се отнасяше до Криста. Но тя нямаше защо да се безпокои, понеже ги очакваше невероятно сърдечен прием. Криста с радост научи, че майка ѝ е оздравяла, не на последно място благодарение на мекия климат на Южна Франция. От болестта бяха останали само леки следи, които почти не личаха, когато тя посрещна дъщеря си със сълзи на очи. Дребничката и крехка лейди Хортън притежаваше силен характер, който дъщеря ѝ бе наследила.

Когато Криста се хвърли в прегръдките на все още красивия си баща, той се усмихна широко и усмивката смекчи доста строгите му черти. Въпреки военното възпитание на сър Уесли той се отнасяше много нежно към семейството си. Криста най-добре осъзна това, когато баща ѝ я прегърна и я притисна към високата си костелива фигура.

Братът и сестрата на Криста не останаха по-назад. Дванадесетгодишният Уил беше висок и кльощав, напоследък пораснал само на ръце и крака. Той изкрещя радостно и се хвърли да прегръща любимата си по-голяма сестра. Малката Кора, само на осем години, беше красавица с дълга руса коса и дяволити сини очи, също като на Криста. Тя я приветства малко по-сдържано, но не по-малко радостно от по-невъздържания си брат.

Когато се откъсна от нежната прегръдка на семейството си, Криста се обърна към своите спътници, които бяха поизостанали деликатно назад. Родителите ѝ погледнаха към тях с учтиво любопитство. Тя представи приятелите си един по един, като нарочно остави Марк накрая. Привлече го към себе си и изрече нежно:

Мамо, татко, това е моят съпруг Марк Карингтън, дук Марлборо.

Твоят... твоят съпруг? — избъбри смаяно сър Уесли. — Как е възможно? Какво стана с Брайън Кент? Мислех, че женитбата ти с него е вече свършен факт!

О, Криста! — възкликна лейди Хортън. — Какво си направила?

Нищо не съм направила, само се омъжих за човека, когото обичам — обясни Криста, отправяйки към Марк очи, изпълнени с такава любов, че по-възрастната двойка се спогледа с вдигнати вежди.

Марк не пропусна да забележи, че сър Уесли не бърза да го приеме, предпочитайки да изчака с преценката си, докато не научи нещо повече за прибързания им брак. Ръката, която Марк му подаде, беше учтиво приета, но без особен ентусиазъм. Марк се надяваше, че хладният прием ще се промени, когато бъде дадено адекватно обяснение.

— Заслужавате да знаете всички подробности, мамо и татко, и ние с Марк на драго сърце ще ви ги изложим. Но по-късно, когато вълнението от пристигането ни премине и гостите бъдат настанени. Ако ви е угодно.

Двамата кимнаха кратко, без да престават да наблюдават внимателно Марк. Сър Уесли покани всички да влязат в замъка, сгушил се сред гористи хълмове и разкошни, покрити с плътен тревен килим долини.

— Криста, когато Брайън се върна в Тунис след твоето освобождаване, намекна, че си била... че пиратите и Абдулла са...

Лейди Хортън заекна безпомощно. Най-накрая, след като всички бяха настанени в стаите си, Марк остана насаме с Криста и родителите ѝ. Тя вече беше обяснила как са се запознали двамата с Марк, беше разказала и всичко, което се беше случило през изминалата една година.

— Брайън грешеше, мамо — отрече тя рязко. — Никой не ме е докосвал... по такъв начин. Вече ти казах, че Марк е принц Ахмед, законен наследник на бейлика Константин. Бях полезна на Абдулла само за да измъчва Марк и да увеличава страданията му. Послужих му само като средство за тази негова цел. — Надяваше се това доста опростено обяснение да ги задоволи. — Но имам да ви кажа друго нещо. Нося детето на Марк.

Това никак не е редно — изсумтя сър Уесли. — Двамата с майка ти направихме всичко възможно, за да те възпитаем както трябва. Най-напред признаваш, че си се омъжила само преди няколко дни, на борда на кораба, а после спокойно съобщавааш, че си бременна. Това е доста неочаквано, нали? Никак не се учудвам, че Кент се е отказал от брака си с тебе. Какво, за бога, те е прихванало?

Макар неодобрителните му думи да бяха насочени към дъщеря му, смръщеният поглед на сър Уесли се спря върху Марк. Явно държеше новопредставения си зет отговорен за това, че дъщеря му се бе отклонила от правия път.

— Ако трябва да обвинявате някого, сър Уесли, това съм аз — побърза Марк да защити Криста. — Страхувам се, че бях твърде настоятелен.

— Хм! — изръмжа сър Уесли, като се изкашля.

Лицето му стана аленочервено. Макар че беше женен отдавна, не беше чак толкова стар, че да е забравил какво е да си млад и импулсивен.

— Аз пък се радвам, че най-накрая се събрахме — въздъхна лейди Хортън. — И ти, изглежда, си щастлива с дука.

Обичам дъщеря ви, госпожо — осмели се да се намеси Марк. — Криста и детето са ми по-скъпи от собствения ми живот. Надявам се вие и сър Уесли да намерите място в сърцата си, за да ме приемете във вашето семейство.

— На драго сърце — усмихна се лейди Алис. — Искаме само Криста да бъде щастлива, нали, Уесли? — добави тя и го смушка в ребрата.

— Хм! — трепна с клепачи сър Уесли, поглеждайки обидено съпругата си. — Разбира се, разбира се — изрече той великодушно. — Ако Криста е доволна, доволен съм и аз. Изборът винаги е бил неин. Добре дошъл ваша светлост... Марк.

— Не мога да повярвам, че скоро ще стана баба — изхлипа щастливо лейди Хортън.

Дори сър Уесли се усмихна снизходително, когато си спомни за състоянието на Криста. Колкото до Марк, тя със сигурност не би могла да си намери по-добър съпруг от дука. Макар че харесваше Кент, никога не би накарал дъщеря си да се омъжи за човек, когото тя не иска. Твърде много я обичаше, за да й причини това.

— Татко, толкова те обичам! — възкликна Криста и се хвърли в прегръдките му. — И тебе, мамо. Никога не се съмнявайте, че съм щастлива. Докато Марк е с мене, ще съм доволна. Той е моят живот.

Месеците, прекарани в замъка, бяха едни от най-щастливите в младия живот на Криста. Отново беше с родителите си, с брат си и сестра си, имаше край себе си добри приятели и най-вече — Марк. Ходеха често на пикници, понякога само двамата, друг път с Елиса и Алън; предприемаха кратки пътувания до Марсилия и из околностите, дори ходеха по панаирите и се смесваха там със селяните от околните села. И се любеха — понякога в ароматната трева край някой ромолящ поток, но предимно в огромното легло, усамотени в стаята си. Когато коремът на Криста започна да се издува, започнаха да се любят по-предпазливо, но пак получаваха невероятно голямо удоволствие. На Криста ѝ се струваше, че нищо не може да помрачи тези златни дни или да унищожи щастието им.

Но един ден сър Уесли получи съобщение от краля. Ако здравето на лейди Хортън се е възстановило, присъствието на сър Уесли в Лондон е крайно желателно, и то колкото може по-скоро; в Англия го очаква висок пост, който не може да отхвърли, въпреки по-ранните си намерения да се оттегли от активна дейност. Тъй като далеч не беше богат, а и доста беше обеднял заради откупа, поискан от Абдулла, сър Уесли се подчини веднага. Другата причина беше, че той все още беше доста жизнен човек и от цялото си сърце желаше да служи на своята родина. И понеже здравето на лейди Хортън вече беше почти желязно, той с радост се подчини на височайшата заповед.

Заминаването беше планирано за след две седмици, за доста голямо притеснение на лейди Хортън. Тя се беше надявала да бъде при дъщеря си, когато се роди внучето. Детето трябваше да се роди след две седмици, но Криста настоя, че Ленор е напълно способна да се грижи за нея и да ѝ помогне при раждането. Освен това, Марк беше тук и тя нямаше нужда от никой друг, макар че присъствието на майка ѝ щеше да бъде добре дошло. Уверена, че оставя дъщеря си в добри ръце, лейди Хортън нерешително се съгласи да замине заедно със съпруга си, още повече, че Марк каза, че тримата — той, Криста и бебето — ще заминат за Лондон, когато бебето порасне достатъчно, за да може да пътува.

Малко след заминаването на семейство Хортън, Марк, придружен от Алън и Омар, направи едно светкавично посещение в Марсилия. Основната им цел беше да посетят банката, но Марк искаше и да вземе дебелия златна халка, която беше поръчал за Криста преди няколко седмици. Всичките им планове обаче се разпиляха по вятъра, когато той забеляза един алжирски кораб в пристанището. Внезапно реши да се качи на него и да говори с капитана. От месеци не беше чувал нищо за родната си страна. Алън веднага се съгласи, Омар също.

От тримата Алън страдаше най-силно от раздялата с родината, защото не беше живял така дълго в Англия, както Марк. Колкото до Омар, той изглеждаше напълно доволен да следва своя принц.

Капитан Хамид ги посрещна сърдечно, особено след като научи кои са гостите му. Покани ги да споделят трапезата му и това, което научиха по време на обилния обяд, промени не само непосредствените им планове, но може би и бъдещето им. Когато си тръгнаха след няколко часа, с напрегнати и мрачни лица, всяка мисъл за купуване на подаръци се изпари. След като спряха за малко в банката, се върнаха веднага в замъка. Когато пристигнаха, над земята вече се спускаше мрак и прислугата се беше оттеглила за през нощта.

Топлината щеше да ѝ дойде добре, реши Криста, доволна, че е поръчала да запалят буен огън в камината. Във въздуха се чувстваше лек хлад, зимата вече приближаваше. Лятото бе отминало така бързо, оплака се тя мислено, че почти не беше забелязала как си е отишло, толкова доволна, че има свой собствен малък свят. Сякаш не съществуваше никой и нищо освен нейното семейство и любовта ѝ към Марк. В мрачни мигове обаче ѝ се струваше, че щастието ѝ е твърде свършено, за да трае дълго.

Тя пристъпи към френския прозорец, затворен, за да не пуска вътре хладината, и се взря в мрака; Марк вече отдавна трябваше да се е върнал от Марсилия. Притисна ръце към издутия си корем и почувства как детето се раздвижва в утробата ѝ. Тя се усмихна, усещането ѝ хареса, почти колкото чувство, което изпитваше, когато мъжествеността на неговия баща я изпълваше. Почти винаги мислеше

за детето като за момче, защото имаше настоящето усещане, че ще даде син на Марк.

Не знаеше, че докато стои тук замечтана пред припукващия огън, очертаващ изкусителните линии на тялото ѝ под тънката коприна, Марк вече се изкачваше по стъпалата. Вратата се отвори тихо под натиска му и той влезе вътре, а очите му веднага я откриха. Когато чу издайническото щракване на бравата, Криста се изтръгна от съзерцанието си и го приветства с усмивка.

— Чаках те.

Гласът ѝ прозвуча като дрезгаво измъркване, което накара сетивата му да се разлюлеят. Дори да доживееше до сто години, Марк никога нямаше да забрави как изглеждаше Криста в мига, когато се обърна към него. Прозрачната роба не скриваше пред жадния му поглед нито частица от прелестите ѝ. Заобленият корем само увеличаваше нейната красота в очите му. Макар че познаваше интимно тялото ѝ, макар че бе вкусвал и изследвал всеки инч от възхитителната ѝ плът, никога нямаше да се умори да я гледа, да я иска, да я люби. Зърната ѝ, уголемени поради бременността, стърчаха под меката материя на робата и молеха да бъдат погалени, плътта ѝ трептеше в очакване на ласките му, светлият триъгълник между бедрата ѝ жадуваше за него. С отметната глава, изложила дългата си шия на ненаситния му поглед, Криста бе разпуснала косата си, която се стичаше по гърба като сребърен поток. Как можеше да я остави, запита се той безутешно, докато се приближаваше към нея, за да посрещне съдбата си.

— Толкова си красива, че ме боли, като те гледам — изстена той, ненавиждайки това, което трябваше да ѝ каже след малко.

— Ела, любов моя — подкани го Криста, така настроена към движенията на душата му, че веднага почувства, че нещо го тревожи. — Ела да си легнеш.

— Нищо не би ми би по-приятно от това, да се любя с тебе, скъпа моя — отрониха се накъсаните думи от устата на Марк. — Но не искам да ти причинявам болка, на тебе или на детето ни. Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Дори това да е последният път, преди бебето ни да се роди — каза тя пророчески, — въпреки това те искам. Съвсем не съм толкова крехка, а и нашето бебе така здраво се държи в утробата ми, че това

няма да му навреди. Със сигурност няма да ни стане нищо от още един път.

Марк не можеше да ѝ откаже нищо и се закле тази нощ да бъде незабравима за нея, защото това щеше да бъде последната за много нощи занапред. Устните им се сляха в дълбока целувка, която разпали неутолимия им взаимен глад. Марк бързо се съблече, без да сваля пламтящия си поглед от жената, която обичаше повече от всичко на света. Омагьосана, Криста също не сваляше очи от него. Оранжевата светлина от камината танцуваше по него, подчертавайки тъмните му къдрици и бронзовите черти. Красотата и съразмерността на неговата мъжествена фигура не преставаха да я очароват. Мъжествеността му я поглъщаше и тя изгаряше от неистово желание за него, което се впиваше като кама в тялото ѝ.

Загърнат единствено в мантията на мъжествената си красота, Марк направи леко движение с ръка и тънката материя, която ѝ служеше за нощница, отлетя от тялото ѝ. Тя се отпусна в прегръдката му. Усмихна му се под гъстата завеса на миглите си, когато той нежно я положи на леглото.

Това, което се случи после, бе извън границите на обикновената наслада. Не остана част от тялото ѝ, която Марк да не почете с устни, език и пръсти, отново и отново, като всеки миг я изправяше пред трепетния ръб на бездната, изпълвайки цялото ѝ същество с ослепителни снопове екстаз. Той я любеше по всякакъв възможен начин, въздишка след въздишка се откъсваха от устните ѝ, когато го прие между бедрата си. Мигове след това една разтърсваща кулминация я възнесе към върха на екстаза. Искайки да го възнагради със същото усещане, Криста отвърна по същия възбуждащ начин и стоновете му бяха като музика за ушите ѝ. Не можейки да издържи нито миг повече на това невероятно мъчение, Марк стенеше името ѝ, оповестявайки края на издръжливостта си. Бавно и неизмеримо нежно я спусна върху един твърд мраморен стълб и Криста не направи никакво усилие да сдържи възторжения си вик, когато той я изпълни със същината на своята мъжественост. Тя го яздеше буйно и без задръжки, искаше всичко от него и получаваше всичко. По-късно през ума на Марк мина мисълта, че дори да умреше утре, щеше да напусне света доволен, защото бе дарен с привилегията да изпита това, което повечето мъже търсеха цял живот. Беше намерил съвършената любов.

— Заминавам утре — каза тихо Марк, когато усети как Криста замира в ръцете му. — Искам да се върнеш в Англия, за да бъдеш поблизо до родителите си.

— О, господи, не! — изхлипа Криста, вкопчвайки се в него с толкова отчаяние, че той усети как решителността му започва да се изпарява. — Още в мига, когато влезе в стаята, разбрах, че нещо не е наред. Защо? Защо трябва да ме изоставиш?

— Не искам, но трябва — дойде скръбният му отговор. — Днес научих, че Константин е обзет от метеж. Абдулла открито се е обявил против бея на Алжир. Обложил е с данък гражданите на Константин и те всеки момент ще въстанат. Жестоко и системно е унищожавал всички, които му се противопоставят. Гражданите са изпратили делегация при бея, за да го помолят да обуздае тиранина. Когато беят публично порицал Абдулла, той си отмъстил, като започнал да напада керваните му и да конфискува ценни стоки, предназначени за съкровищницата му. Абдулла трябва да е луд, за да постъпи така.

— Но аз не разбирам какво общо има това с тебе! — възропта Криста. — Мислех, че бейликът вече не е твоя грижа. Ти си дук Марлборо. Животът ти е в Англия, с мене и нашето дете.

— Научих от капитана на един алжирски кораб, пуснал котва в Марсилия, че беят се подготвя да нападне Абдулла. По-рано той отказваше да се меси в братските междуособици. Но сега, с негова помощ аз най-после ще прекратя самоуправството на Абдулла. Честта ми изисква да доведе делото до край. Когато сторя това, смъртта на майка ми и баща ми ще бъде отмъстена. Алън и Омар ще дойдат с мене. Отплаваме утре с капитан Хамид. Всичко е уредено.

— Просто така? Заминаваш просто така? — извика тя с внезапно извисил се до писък глас. — Каква гаранция имам, че ще се върнеш? Ще упражнят силен натиск върху тебе да поемеш юздите на управлението, да останеш в Константин и да станеш техен бей.

— Нашето дете е гаранцията, че ще се върна — отговори Марк, смаян от предположението, че тя може да се усъмни в него. — Толкова ли се съмняваш в любовта ни, че вече не ми вярваш? Предположих, че чувствата ни са достатъчно силни, за да преживеят една кратка раздяла.

— Цялата ни връзка се състои от раздели, една след друга — оплака се с горчивина в гласа Криста. — И как Алън сега ще остави

Елиса, когато тя носи детето му?

— Това е между брат ми и съпругата му, любов моя — каза той меко, но решително. — Това, което има значение за мене, е моето дете. Къде предпочиташ да живееш? В лондонската къща, която ти остави леля ти, или в моята градска къща?

— Дадох къщата на родителите си — осведоми го Криста с хладен тон.

— Тогава отиди в моята градска къща. Прислугата ще се грижи за тебе, докато се върна. Преди да замина, ще напиша няколко писма, за да ти проправам пътя в обществото.

— Това не ме интересува, Марк. Страх ме е. Толкова ме е страх! Ами ако...

— Не си причинявай това, скъпа. Само смъртта може да ми попречи да се върна при тебе. Ти си моята съдба. Обречени сме да остареем заедно.

— Твоя съдба ли е и да станеш бей на Константин? Къде ще е мястото ми в новия ти живот? Имаш ли намерение да заемеш мястото на Абдулла, когато бъде свален? Кажи ми, Марк — предизвика го тя, — кажи ми, че не изгаряш от амбиция да осъществиш завета на баща си.

Настъпилото дълго мълчание разби надеждите и мечтите на Криста за бъдещето. Накрая Марк проговори:

— Не мога да ти кажа какво точно ще се случи, когато стигна в Константин, защото и аз не го знам. — Думите му не обещаваха нищо. — Но ако съм сигурен за едно нещо в живота си, то е, че любовта ми към тебе никога няма да умре. Дори ако съдбата ми е да управлявам Константин, пак ще се върна, макар и само за да те отведе със себе си. Точно сега не мога да мисля за нищо друго освен за това, че Абдулла скоро ще бъде наказан заради жестокото убийство на родителите ми и че съм длъжен, длъжен съм — натърти той — да бъда там. Алън е напълно съгласен с мене. Омар, разбира се, отива там, където съм и аз.

— Разбирам чувствата ти, Марк, наистина те разбирам — изрече тъжно Криста, прекланяйки се пред неизбежното. — Но толкова ме е страх за тебе. Колко време няма да те има тук?

— Един месец, любов моя. Най-много шест седмици. Ще се върна навреме, за да видя раждането на детето си. След като всичко свърши, вече никога няма да се разделяме.

Това не бяха точно думите, които Криста се бе надявала да чуе, но и никой не ѝ бе казвал, че животът ѝ ще бъде лесен. Съдбата ги бе събрала, когато тя вече не се надяваше да види Марк жив, и сега не можеше да не ѝ повярва още веднъж. Но в момента се намираше там, където ѝ беше мястото, в прегръдките на мъжа, когото обичаше. Остатъкът от нощта беше пред тях. Може би, ако положеха достатъчно усилия, щяха да забавят настъпването на зората.

— Марк, люби ме отново. Не ми давай време да мисля, само да чувствам.

Той я покри с тялото си и ѝ даде всичко, каквото тя желаше, докато нахлуването на зората не разпръсна магията.

Точно преди Марк да замине на следващия ден, Криста получи една изненада, която не очакваше. Елиса бе успяла по някакъв начин да уговори Алън да я вземе в Алжир със себе си. Разтревожена, Криста не закъсня да изрази протеста си.

— Защо Елиса да може да дойде с вас, а аз да не мога? Нито пък Ленор? — предизвика го тя с настоятелно блеснали очи.

— Елиса е алжирка — обясни търпеливо Алън. — Макар че не се оплаква, и на нея родината ѝ липсва така, както на мене. Тя има роднини в Алжир и ще бъде в безопасност в техния дом. Ти си чужденка и опасността за тебе и за детето ти е твърде голяма.

— Елиса също е бременна.

— Но Елиса ще роди чак след няколко месеца, а нашето дете трябва да се роди съвсем скоро — намеси се Марк, поглеждайки тревожно вече доста издутия ѝ корем.

— Исках детето ми да се роди в Алжир — обясни замечтано Елиса. — Не ми се сърди, Криста. Никога не съм имала приятелка като тебе и ако рекъл Аллах, пак ще се срещнем.

— О, Елиса не ти се сърдя — възрази Криста и прегърна приятелката си. — Но много ще ми липсваш.

— Любов моя, мисли за нашето дете. Ти не би искала да го родиш в Алжир, където опасността дебне на всеки ъгъл, нали? Ще ми стане много по-леко, ако знам, че си на сигурно място в Англия. Омар се съгласи Ленор да остане, за да се грижи за тебе.

Той я целуна и Криста усети такова отчаяние, каквото не бе изпитвала от момента, когато Абдулла бе осъдил Марк на доживотно робство.

Лондон през зимата беше трудно поносим, но първият месец от завръщането ѝ в града не беше особено мъчителен за Криста. Както беше обещал, Марк написа писмо до госпожа Бентън, икономката му, и Криста ѝ го предаде. Това писмо ѝ осигури топъл и сърдечен прием. Не би могло да се намери по-голяма отзивчивост от тази на прислугата на дука. Освен това Криста се виждаше с родителите си и с брат си и сестра си, които ѝ идваха достатъчно често на гости, за да не ѝ позволяват да се чувства самотна.

Лейди Хортън беше особено щастлива, че Криста е тук и тя ще може да присъства на раждането на внучето си. Сър Уесли бе възнаграден от краля с виден пост в Лондон и това много зарадва съпругата му, защото беше прекарала дълги години извън любимата си страна.

Друго писмо от Марк беше предадено на сър Питър Трентън. В него той съобщаваше за женитбата си и молеше своя добър приятел да направи така, че съпругата му да получи признанието и уважението, дължимо на една дукеса. Сър Питър пристъпи сериозно към молбата и веднага посети Криста. Между тях възникнаха топли приятелски отношения и скоро Криста започна да приема равните на себе си и да получава покани за посещения, но се отзоваваше на много малко от тях поради напредналата си бременност. Предвидливостта на Марк обаче ѝ бе проправила пътя към безболезненото завръщане в обществото. Въпреки по-ранните клюки, нейният нов ранг сам по себе си осигуряваше безпрепятственото ѝ приемане.

Когато се върна в Лондон, Криста се боеше да не би Уилоу Лангтри отново да се опита да я унищожи, но скоро научи че тя вече не представлява заплаха за нея. Питър ѝ разказа, че молбата на Уилоу да получи наследството на покойния си съпруг е била отхвърлена. Тъй като не можела да живее със скромните си средства, тя се принудила да се омъжи за един застаряващ граф, който веднага я изпратил в глухата провинция където живеела на практика почти като на заточение. Криста добре си представяше колко отчаяна е Уилоу и едва ли не я съжали. Знаеше, че тази жена ненавижда затворения живот, който е принудена да води, и без съмнение копнее за лондонските развлечения. Според Криста това беше възмездие за злонамерените машинации на Уилоу и съчувствието ѝ към нея беше почти равно на нула.

Когато минаха шест седмици, Криста и Ленор вече нетърпеливо започнаха да очакват завръщането на своите съпрузи. Всеки шум от приближаваща карета или тропот на конски подкови ги привличаше към прозорците. Зимата за тях стана още по-нетърпима.

Два месеца след заминаването на Марк Криста вече започна сериозно да се безпокои. Беше сигурна, че му се е случило нещо ужасно и затова не може да се върне при нея. Ако не беше предстоящото раждане, щеше веднага да замине да го търси. И Ленор, и семейство Хортън правеха каквото можеха, за да повдигат духа на Криста, но не можеха да я освободят от тревогите ѝ.

В един мразовит февруарски ден Майкъл Марк Карингтън, дук Марлборо, се появи на бял свят, крещейки с всички сили с добре развитите си дробове. Акушираха Ленор, лейди Хортън и госпожа Бентън. Той закова стрелката на кантара на седем фунта. Косата му обещаваще да бъде като тъмнокестенявите къдрици на баща му, докато тъмносините му очи бяха като на всяко новородено бебе.

Криста понесе добре раждането, болките ѝ бяха облекчени от вещината на Ленор в билките и леченията, придобита през годините, прекарани в плен. Слава на бога, че Майкъл не беше прекалено едър, защото в противен случай изходът щеше да бъде не толкова благоприятен. Въпреки дребната си фигурка Криста роди сравнително лесно. Единствената ѝ болка беше, че Марк не можа да присъства на щастливото събитие. Нима обещанията му не значеха нищо за него?

Суровата зима премина в мека пролет и Майкъл започна да се развива като самостоятелна личност. Криста не можеше да се въздържа да не мисли за отсъствието на Марк. Нямаше го вече четири месеца. Нима не се интересуваше нито от детето им, нито от тревогите ѝ за него?

Питър я посещаваше често и я изваждаше от мрачните ѝ мисли, като се стараеше да я развлича. Но разказите му за шегите, които си бяха правили с Марк в колежа, я разсейваха за кратко и когато той си тръгнеше, тя отново оставаше насаме със своята депресия.

Криста нямаше нужда да напруга особено много въображението си, за да знае какво се е случило с Марк. След свалянето на Абдулла той съвсем естествено е влязъл в ролята на принц Ахмед, бей на Константин. Колкото повече време минаваше, толкова по-очевидно ставаше, че Марк няма да се върне. Всичките му обещания бяха само

празни думи. Явно животът като Ахмед бей означаваше за него много повече, отколкото съпругата му и детето му. Без съмнение харемът на Абдулла се състоеше от млади девизи, много по-привлекателни от нея.

Когато времето се затопли, Криста закопня за провинцията, където Майкъл би могъл да диша свеж въздух и да се научи да ходи бос по тревата. След като поговори с родителите си, замина от лондонската къща за извънградското имение на Марлборо, само на половин ден път от града.

Тя се зае да събуди за живот огромното имение, да го почисти и да смени мебелировката; увлечена в тези занимания, не усещаше как дните се изнизват с досадна последователност. Питър се отбиваше от време на време и когато си тръгваше, ругаеше Марк, задето е оставил съпругата си така да се измъчва. След заминаването на Питър Криста се връщаше към собствения си малък свят, където не съществуваше нищо и никой, а само нейният син. Ако не можеше да има Марк, не искаше и никого друго. Щеше да се задоволи да изживее дните си в провинцията със своето малко семейство. Имаше достатъчно любов, за да ѝ стигне за цял живот. Любовта можеше само да наранява.

Излегната под ябълковото дърво, Криста бе решила, че овощната градина е идеалното място да отпочине един-два часа в този прекрасен ден. Бе наела едно тукашно момиче, Маги, да се грижи за Майкъл, макар да държеше сама да кърми сина си, за да може да открадва по час-два от самотата.

Както често се случваше, когато останеше сама, мислите ѝ се обърнаха към Марк и към всичко, което бяха преживели заедно, преди съдбата да ги раздели. Безнадеждна тъга се спусна над нея и огромна буца заседна на гърлото ѝ, суха, болезнена за преглъщане. Трябваше само да затвори очи, за да си представи любимата си картина — дивото благородство на загорялото му от слънцето лице, зелените очи, ясни и искрящи като изумруди, котешката грация на стройното му тяло. И начинът, по който я любеше, с всеизгаряща страст, която подпалваше тялото ѝ и сгряваше душата ѝ. Трапчинката на брадичката му, когато се усмихнеше, дълбокият тембър на гласа му, когато шепнеше любовни думи в ухото ѝ. Както беше полузадрямала, ѝ се струваше, че чува звучния му глас, богат, отекващ, донасящ спомени за

начина, по който се чувстваше в прегръдките му, топла, нежна и примираща от страст.

Въпреки всякаква логика този глас ѝ говореше дори в съня ѝ:

— *Събуди се, любов моя.*

Не! Отчаян писък се изтръгна от сърцето ѝ и замря на устните ѝ. Не беше справедливо да страда от загубата му дори в сънищата си.

— Криста, едва не се побърках, когато разбрах, че те няма в градската къща, докато госпожа Бентън не ми каза, че си дошла тук, в провинцията.

Криста бавно отвори очи, страхуваше се, че той ще изчезне, ако тя направи някакво рязко движение.

— Марк? — прошепна смаяно, а по лицето ѝ пробягна невярващо изражение. — Ти ли си наистина?

Марк коленичи до нея и очите му се зареяха по дребната ѝ фигурка, все така съвършена дори след раждането; не можеше да се наслади на красотата ѝ и на изисканата грациозност на движенията ѝ.

— Не ти ли казах, че ще се върна, любов моя? — закачи я той нежно. — Съжалявам, че се забавих толкова, но не можех нищо да направя.

Криста го дръпна леко надолу и се търкулна заедно с него в меката трева под краката им, заливайки се от смях, докато в очите ѝ блестяха сълзи, без да престава да шепне името му.

— Мислех, че си ни забравил.

— Да забравя тебе и сина ни? — укори я Марк с лек глас. — Как можа да ти хрумне такова нещо? Никога не обещавам нещо, ако нямам намерение да го изпълня. Видях сина ни. Отбих се в къщата и Ленор ми го представи. Съвършен е. Мисля, че очите му ще станат сини, като твоите.

— По-скоро синьозелени — поправи го Криста. — Радвам се, че го харесваш. Нарекох го Майкъл, както се разбрахме, преди да заминеш.

— Исках да бъда тук — каза той тъжно. — Ужасно ли беше?

Криста сви рамене.

— Не повече, отколкото очаквах, макар че не знам дали бих го понесла, ако не беше Ленор с нейните билки. Радостта, която ми дава Майкъл, далеч надхвърля болката, която изтърпях.

— Ти си истинско чудо — прошепна той, а зелените му очи блеснаха възторжено.

Посегна да я прегърне, но Криста се търкулна настрана; въпросът, който искаше да му зададе, изгаряше устните ѝ.

— Минаха повече от четири месеца, Марк. Какво стана, че се забави толкова? Едва не полудях, въобразявах си какво ли не.

Марк се надигна, облегна се на едно дърво и я привлече в прегръдките си въпреки лекия ѝ протест.

— Мога да започна от началото, защото виждам, че няма да се успокоиш, докато не узнаеш всички подробности.

Криста заразглежда лицето на любимия си, докато той се настаняваше по-удобно. Красивото му лице бе потъмняло от слънцето, природните стихии бяха вкопали в кожата му ситните бръчици, които излизаха от краищата на пронизителните му зелени очи, и бяха прорязали неумолими бразди по бузите му. Но вместо да го загрози, това само го правеше още по-привлекателен.

— Стигнахме Алжир навреме, за да поведем войските на бея към Константин — обясни той. — Еничарите на Абдулла бяха добре обучени, но не бяха главното препятствие пред нас. Константин е почти непревземаем град. Високи стени, дълбок ров и подвижни мостове със силна охрана — Абдулла охраняваше зорко всички подстъпи към града. Или поне така си мислеше. Еничарите му излизаха внезапно, нападаха керваните на бея и бързо се оттегляха в цитаделата. Нямаше начин Абдулла да бъде пленен и беят почти се беше признал за победен, но аз и Алън го посъветвахме да направи друго.

— Алън? Къде е той? — запита Криста във внезапен пристъп на страх. — Ами Омар и Елиса? С тебе ли са?

— Всичко по реда си, любов моя, всичко по реда си — закачи я Марк. — Докъде бях стигнал? А, да. Дватамата с Алън знаехме за един таен вход в крепостта, който баща ни ни беше показал много отдавна. Има четири естествени каменни арки, които водят към вътрешността на града, но ние с Алън знаехме и пета, тайна, издълбана в камъка под речното корито. Преди много години татко беше наредил да се разчисти този проход именно за такива непредвидени случаи. Трябва да се гмурнеш под водата, за да намериш входа към него, и почти веднага водата отстъпва пред един стръмен тунел, който излиза точно

под замъка. С годините там се бяха натрупали всякакви боклуци и бяха нужни седмици, за да се разчисти.

— С две думи, влязохме в града през тайния тунел в една късна нощ и пръснахме слуха, че боят очаква богат керван от Тунис, който щял да мине наблизко. Както се надявахме, слухът стигна до Абдулла и той веднага прати шепа еничари да го пресрещнат. Само трябваше да изчакаме, докато те излязат от крепостта, и тогава, под прикритието на нощта, преодоляхме стражите и отворихме портата. Боят беше жесток, но трая кратко. Скоро завладяхме Константин.

— Какво стана с Абдулла? — запита Криста, останала без дъх. — Той... дали...

— Да, любов моя, мъртъв е. Но не стана така, както може би си мислиш. В края на краищата, Абдулла не падна убит от своя плът и кръв, както трябваше да стане.

— Как умря?

— Той не беше страхливец, признавам — въздъхна Марк. — Когато нахлухме в двореца, грабна оръжие, за да се защитава. Разбира се, позна униформите на армията на бея но когато ме видя, го обзе безумна ярост, толкова сигурен беше, че се е отървал от мене. Втурна се към мене, за да сложи край на живота ми, както трябваше да направи, когато бях негов пленник, но забрави за сакатия си крак. Спъна се в ръба на кафтана си, падна и се наниза на собствената си кама. Тя прониза сърцето му и го уби на място.

— Какъв ужас! — потръпна Криста, спомняйки си красивия млад мъж, чийто ум беше така замъглен от ревност.

— Не по-ужасно от съдбата, която му беше определил боят — каза Марк. — И може би по-хуманно. Смъртта му нямаше да бъде толкова бърза, ако го бяха хванали жив.

— Значи всичко свърши — въздъхна Криста с явно облекчение. — Сега бейликът е твой. Учудена съм, че дойде тук за мене и Майкъл. Нима никоя от младите жени в харема на Абдулла не ти е харесала?

— Не си направих труда да проверявам — възрази Марк, прикривайки една развеселена усмивка.

— Помислих си, че може би това те е задържало. Развлеченията с жените на Абдулла могат да осигурят месеци удоволствие — намекна тя нацупено.

Леко подозрение подръпна нагоре ъгълчето на устата на Марк.

— Ревнуваш ли, любов моя?

— Разбира се, че ревнувам! Къде е Елиса? Ако не ми кажеш истината, сигурна съм че тя ще...

— Истината е, че се разболях, преди да тръгна за Англия.

— Разболял си се? Какво се е случило?

— Малария. Същото, от което страдах и преди. Сякаш точно когато стъпя на онази земя, тя се появява като отмъщение. Съжалявам, любов моя, щях да се върна по-рано, ако можех. Но както изглежда, Константин ще трябва да живее занаят и без Ахмед бей.

— Не мога да повярвам, че говориш сериозно, Марк — ахна възхитено Криста. — Нали баща ти искаше това за тебе! Сигурен ли си, че си склонен да се откажеш от наследството си заради мене и нашия син?

— Мисля, че татко щеше да бъде доволен от решението ми — отвърна загадъчно Марк. — Всичко, което искам и от което се нуждая, е тук, в Англия. Константин има бей. Който ще го управлява мъдро, с много любов и съчувствие към народа си.

— Кой? Кой би могъл да управлява вместо тебе?

— Язид бей.

— Язид? Брат ти Алън?

Марк кимна.

— Абдикирах в полза на брат си. Боят на Алжир се съгласи Язид да заеме мястото ми. Любовта, която храни към родната си страна, е много дълбока, с такава преданост, каквато на мене ми липсва. Аз съм син на майка си, корените ми са в Англия. Дук Марлборо е единствената титла, към която се стремя. В добавка към титлата на баща и съпруг, разбира се.

— Елиса радва ли се на решението на Алън? — запита Криста. — Има много неща, които ще трябва да приеме. И не всички са приятни.

— Ако намекуваш за харема, не се тревожи. Алън ѝ се закле, че всички жени, които живеят в сарая, ще бъдат освободени или омъжени за добри мъже. Докато той е бей, ще има само една съпруга, както бих направил аз. Децата на Елиса ще бъдат единствените му наследници.

— Значи наистина всичко е свършило — въздъхна с облекчение Криста.

— Не, това е само началото, любов моя. Началото на остатъка от живота ни. А сега, скъпа съпруга, какво ще кажеш за една целувка за добре дошъл на твоя съпруг?

Криста нямаше нужда да я подканват втори път — тя обвини ръце около шията му и се впи в устните му с жажда, която не беше по-малка от неговата. Зацелува го продължително, вкусвайки всеки миг, докато ръцете му изследваха меките, примамващи извивки на тялото ѝ. Гърдите ѝ се издуваха под допира му, зърната се втвърдиха и щръкнаха като изострени чувствителни цветни пъпки.

Криста беше така омаяна от опияняващите му целувки, че дрехата се свлече от тялото ѝ, без тя да я усети. Тя не разбра и кога Марк я е освободил от фустата и ризата, фигурата ѝ нямаше нужда от корсет, който да я стяга, за да стои по-тънка.

— Какво ще кажеш за още едно дете? — запита Марк, галейки с устни плоския ѝ корем.

— Имам ли избор? — усмихна се дяволито Криста. — Съпругът ми е толкова мъжествен, че се осмелявам да предположа, че един ден къщата ще се пукне по шевовете от деца, освен ако не се научиш да се контролираш.

— Невъзможно е да се контролирам с такава изкусителка в ръцете си — подразни я той. — Най-добре се пригответи за пълна къща с деца. — Той стана сериозен. — Моя любов, толкова съжалявам, че пропуснах раждането на Майкъл. Бих дал всичко, само и само да го видя как идва на бял свят. Обещавам да бъда тук за раждането на бъдещите ни деца.

— Разбирам. Ти си твърде почтен, за да оставяш Алън и Омар да водят твоите битки. — Марк не каза нищо, но мълчанието му само потвърждаваше думите ѝ. — Беше длъжен да доведеш всичко докрай.

— Но те оставих сама да родиш детето ни — каза той с нотка на вина. — Трябваше да бъда с тебе, дори и ако се налагаше да допълзя от болничното легло.

— Сега си тук, скъпи. Само това има значение.

— Колко ли си страдала през всичките тези месеци при мисълта, че няма да се върна. Толкова много изтърпя заради мене, но никога вече, кълна се. Тук съм и ще остана тук. Отсега нататък имам намерение да поема отговорностите си. Ти и нашите деца няма да

изпитвате никаква липса. Нищо и никой няма отново да ни раздели. Когато се роди следващото ни дете, ще бъда тук, при тебе.

— Ако не спреш да говориш и не се любиш с мене, никога няма да има следващо дете — протестира нежно Криста, смъквайки дрехите му.

— Ах, сладка моя сирена, не те заслужавам — изстена Марк, освобождавайки се от ризата си.

— Марк, почакай — възкликна Криста, като се сети за Ленор. — Омар върна ли се с тебе? Или е останал с Алън?

— Не пожела да ме напусне. Но подозирам, че се е върнал заради Ленор. Сега ще се умириш ли, за да те любя както трябва?

И в тази градина с горещото слънце, надвиснало над голите им тела, те си представиха, че лежат в движещите се пустинни пясъци — красивият шейх и прекрасната му среброкоса пленница. Здравно прегърнати, те се върнаха към великолепната страст, която беше единствено тяхна, и пренесоха този пустинен екстаз в раззеленените треви, сред които се възнесоха на вълните на насладата, свързала ги за вечни времена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.